JENNIFER L. ARMENTROUT

Autoarea seriei de succes *Apocalipsa elementelor*

FURIE ȘI FURTUNĂ

Primul roman din seria *Mesagerul*

LITERA

new MOON

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Furie şi furtună
Jennifer L. Armentrout

Traducere din limba engleză: Iulia Dromereschi

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare şi prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, Jennifer L.
Furie şi furtună / Jennifer Armentrout; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi.
— Bucureşti: Litera, 2020
ISBN: 978–606–33–6190–6
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

JENNIFER L.
ARMENTROUT

FURTUNĂ ȘI FURIE

Traducere din limba engleză Iulia Dromereschi

LITERA
București
2020

Cuprins

Ţie, cititorule, şi stelelor pe care încă le pot vedea.

1

— Doar un sărut?

Venele îmi pulsau de încântare când mi-am smuls privirea din ecranul televizorului şi mi-am îndreptat-o

spre Clay Armstrong. A durat un moment până ce ochii mei au recompus chipul lui Clay.

Era numai cu câteva luni mai în vârstă ca mine, iar cuvântul „drăguţ” n-ar fi fost o alegere nimerită pentru a-l descrie. Părul, de un şaten deschis, îi cădea mereu pe frunte, şi parcă îmi implora degetele să treacă prin el.

E adevărat că nu văzusem niciodată un Gardian neatrăgător, chiar dacă nu mă pricepeam să le potrivesc imaginea umană cu cealaltă.

Clay şedea lângă mine pe canapea, în livingul părinţilor săi. Eram singuri, şi nu ştiam exact ce alegeri făcusem în viaţă ca să ajung să stau aici, alături de el, cu coapsele atingându-ni-se. Asemenea celorlalţi Gardieni, era cu mult mai înalt decât mine, cu toate că şi eu aveam 1,73, deci nu eram nici pe departe scundă.

În comparaţie cu majoritatea Gardienilor, Clay se purtase întotdeauna prietenos, ba chiar flirtase cu mine, ceea ce nu-mi displăcea. Îmi oferea genul de atenţie pe care o vedeam în jur, dar pe care nu o primisem până atunci. Nimeni din comunitatea lor, exceptând-o pe prietena mea, Jada, şi, fireşte, pe Misha, nu mă băga în seamă, şi nimeni nu voia să mă sărute.

Dar Clay era mereu amabil, îmi făcea complimente chiar şi când ştiam că arăt oribil, şi, în ultimele săptămâni, îmi căutase mereu compania. Îmi *plăcea* felul lui de a fi.

Nu era nimic greşit în asta.

Când s-a apropiat de mine lângă Groapă, care nu era altceva decât locul unde se făceau focurile de tabără şi unde tinerii Gardieni se adunau seara să-şi petreacă timpul, şi m-a întrebat dacă vreau să merg la

el să ne uităm la un film, n-a fost nevoie să repete invitaţia.

Acum, voia să mă sărute.

Şi eu îmi doream să fiu sărutată.

— Trinity? a spus, iar eu am tresărit când mi-am dat seama că degetele lui mi se apropiaseră de faţă. Mi-a prins o şuviţă căzută pe lângă obraz şi mi-a dat-o pe după ureche. Iar ai început.

— Ce-am început?

— Să dispari, a răspuns el.

Da, făceam asta des.

— Unde eşti?

Am zâmbit.

— Aici.

Ochii lui de Gardian, ca nişte petice de cer, s-au înfipt într-ai mei.

— Bun.

Am zâmbit mai larg.

— Doar un sărut? a repetat el.

Am răsuflat lent.

— Doar un sărut.

A zâmbit, aplecându-se spre mine, până când gurile noastre s-au aliniat. Buzele mi s-au întredeschis, nerăbdătoare. Mai fusesem sărutată. O dată. De fapt, eu avusesem iniţiativa. Îl sărutasem pe Misha când aveam şaisprezece ani, iar el îmi răspunsese la sărut, dar apoi a fost ciudat, pentru că îmi era ca un frate şi niciunul din noi nu era genul.

În plus, nu aşa trebuiau să stea lucrurile între mine şi Misha, pentru că el era ce era.

Iar eu eram ce eram.

Buzele lui Clay le-au atins pe ale mele. Erau calde şi… uscate. Am fost străbătută de un fior de surpriză. Credeam că vor fi, nici nu ştiu – mai *umede*. Dar era…

plăcut, mai ales când buzele lui le-au separat pe ale mele şi totul a devenit *mai intens*. I-am răspuns la sărut.

Nu am vrut să-l opresc atunci când mâna pe care mi-o ţinea pe ceafă i-a alunecat pe spatele, apoi pe şoldul meu. Mă simţeam bine şi, când m-a împins uşor în jos, am intrat în joc, punându-mi mâinile pe umerii lui, în timp ce el se folosea de un braţ ca să-şi susţină greutatea şi să nu mă strivească.

Temperatura corpului Gardienilor era mai ridicată decât a oamenilor, decât a mea, dar el mi se părea mai fierbinte, de parcă era pe cale să ia foc.

Iar eu… eram… călduţă.

Ne-am sărutat iar şi iar, fără ca săruturile să mai fie uscate. Îmi plăcea felul în care corpul lui, de la mijloc în jos, se potrivea cu al meu, cum se mişca peste mine într-un ritm misterios, simţind c-ar trebui să fie, că ar putea fi mai mult de-atât – dacă voiam.

Era… *plăcut*.

La fel ca atunci când mă ţinuse de mână, pe drum spre casă. La fel ca lumânarea pe care o aprinsese, răspândind miros de pepene roşu şi limonadă – mi s-a părut romantic, asemenea palmei lui, care se închidea şi se deschidea pe şoldul meu. Era plăcut şi cald; nu ca şi când mi-ar fi smuls hainele de pe mine şi ne-am fi lăsat oarecum purtaţi de val, dar chiar şi aşa… Era plăcut.

Apoi, mâna lui mi s-a strecurat sub bluză şi a urcat, atingându-mi sânul.

„Stai puţin!”

I-am apucat mâna şi m-am retras.

— Ho!

— Ce e? Îşi ţinea în continuare ochii închişi, mâna pe sânul meu, mişcându-şi şoldurile.

— Am zis doar un sărut, i-am amintit. Ce faci acum e mai mult decât atât.

— Nu-ţi place?

Să-mi placă? Ba da, îmi *plăcea*. La trecut.

— Nu mă mai simt în largul meu.

Nu ştiu care parte din „Nu mă mai simt în largul meu” s-a tradus prin „Sărută-mă iar”, dar Clay tocmai asta a făcut. Şi-a lipit gura de a mea, iar apăsarea n-a mai fost una suavă, ci aproape a durut.

M-am aprins ca un chibrit. I-am strâns braţul şi i-am tras mâna de sub bluza mea. Apoi l-am împins de pe mine, eliberându-mi buzele din sărutare.

— Dă-te! am zis, străpungându-l cu privirea.

— Încercam să... a mormăit el, ridicându-se, dar nu suficient de repede.

L-am împins iar. *Tare*. Clay s-a rostogolit de pe mine într-o parte. A aterizat pe podea, şi greutatea lui a făcut televizorul să trepideze şi flăcările lumânărilor să tremure.

— Ce naiba? a strigat Clay, ridicându-se în capul oaselor. Părea uluit că eram capabilă să fac aşa ceva.

— Ţi-am zis că nu îmi place. Mi-am trecut picioarele peste marginea canapelei şi m-am ridicat, adăugând: Şi nu te-ai oprit.

Clay s-a uitat lung la mine, clipind lent, şocat. Mi se părea că nici măcar nu mă auzise.

— M-ai împins.

— Da, aşa am făcut, pentru că eşti scârbos. Am păşit peste picioarele lui şi m-am îndreptat spre uşă.

— Nu ţi s-a părut că sunt scârbos când m-ai implorat să te sărut.

— *Ce*? OK. Greşeşti, am zis. Nu te-am implorat. M-ai întrebat dacă poţi să mă săruţi şi am zis că da, „doar un sărut”. Nu fă pe prostul!

— În fine. Ştii ce, mie nici măcar nu mi-a plăcut.

Dându-mi ochii peste cap, m-am întors iar spre uşă.

— Eu, una, n-aş zice că nu ţi-a plăcut.

— Doar pentru că eşti singura femeie de aici care nu s-ar aştepta să mă împerechez cu ea.

„Împerechere”, în termeni de Gardian, nu însemna „combinaţie”. Însemna căsătorie şi o tonă cubică de Gardieni mititei, iar asta mi s-a părut mai mult decât o insultă. Nu doar pentru că îşi alesese al naibii de greşit cuvintele, ci şi pentru că îi dădeam oarecum dreptate.

Aici nu avea nimeni ochi pentru mine. Nicio relaţie nu ar fi putut să fie considerată serioasă. Gardienii nu se amestecau cu oamenii.

Nici măcar cu cei de soiul meu.

— Am convingerea că nu sunt singura femeie de aici care nu vrea să se împerecheze cu tine, ticălosule!

Clay s-a mişcat cu viteza unui Gardian. Acum era lângă canapea, şi în clipa următoare ajunsese deja lângă mine.

— Nu trebuie să fii…

— Ai grijă cum vorbeşti, prietene. Iritarea mea s-a transformat iute în mânie, dar am încercat să mă calmez, pentru că… se întâmplau lucruri nasoale când mă enervam.

De obicei, implicau vărsare de sânge.

Şi-a încleştat maxilarul, iar pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc, înainte ca trăsăturile frumoase ale feţei să i se relaxeze.

— Ştii ceva? Hai s-o luăm de la capăt! Mâna lui a ieşit din câmpul meu vizual şi mi-a aterizat pe umăr. Am tresărit, speriată de atingerea neaşteptată.

O mişcare greşită. *Nu* suportam să mă sperie cineva.

L-am prins de braţ.

— Poţi să-mi spui cât de tare doare când te izbeşti de pământ?

— Ce? Clay a căscat niţel gura.

— Pentru că o să te loveşti foarte tare. I-am răsucit braţul şi, într-o secundă, i-am văzut faţa străbătută de şoc. Se pregătea să devină unul dintre războinicii de temut ai lumii, şi nu înţelegea cum de ajunsesem atât de repede în avantaj.

Apoi, nu s-a mai putut gândi la nimic.

L-am învârtit şi m-am sprijinit pe piciorul drept. Am lovit cu stângul, iar piciorul meu l-a nimerit în spate din plin. Incredibil de mândră de mine, am aşteptat să dea cu nasul de podea.

Doar că n-a fost aşa.

Clay a zburat prin cameră şi s-a izbit de geam. Sticla a crăpat şi a cedat, apoi el a zburat pe fereastră, în curte. L-am auzit izbind pământul, şi mi s-a părut că sună ca un mic cutremur.

— Ups! am şoptit, cu mâinile la piept. Am rămas o jumătate de minut nemişcată, apoi am ţâşnit spre uşă. Ah, nu, nu, nu!

Din fericire, pe verandă era lumină suficient încât să văd unde aterizase Clay.

Zăcea într-o tufă de trandafiri.

— Of, nu pot să cred! Am coborât scările, în timp ce el se rostogolea afară din tufiş, gemând. Părea în viaţă. Era semn bun.

— Ce mama Iadului se petrece aici?

Am tresărit şi am ridicat privirea, recunoscând mai întâi vocea. Era Misha. A ieşit din umbră şi s-a oprit în lumina verandei. Se afla prea departe ca să îl pot vedea bine, însă nu era nevoie să îi privesc faţa pentru a-mi da seama că avea expresia lui tipică, un amestec

de neîncredere şi dezamăgire.

Misha şi-a mutat privirea de la Clay la mine, la geam şi iar la mine.

— O fi musai să aflu?

Prezenţa lui aici nu reprezenta deloc o surpriză pentru mine. Ştiam că era doar o chestiune de timp până avea să îşi dea seama că mă furişasem de lângă Groapă şi ajunsesem în locul ăsta.

Am copilărit împreună, am avut parte de acelaşi antrenament imediat ce am învăţat să facem primii paşi şi a fost lângă mine când mi-am julit pentru prima oară genunchiul, pe când încercam, şi nu reuşeam, să ţin pasul cu el, lucru care îl amuza. Mi-a fost alături şi când viaţa se prăbuşea în jurul meu.

Dintr-un tocilar adorabil, cu pistrui şi păr de culoarea morcovului, Misha s-a transformat de-a lungul timpului într-un băiat de-a dreptul atrăgător. Am fost îndrăgostită de el vreo două ore, când aveam şaisprezece ani şi îl sărutasem.

Am trăit multe asemenea pasiuni efemere.

Dar Misha era mai mult decât un tovarăş de aventuri sau cel mai bun prieten al meu. Era „Protectorul” meu, legat de mine de când eram mică, iar legătura era intensă.

Dacă eu muream, murea şi el. Dar dacă el murea primul, legătura era tăiată, şi atunci un alt Gardian avea să îi ia locul. Mereu mi se păruse nedrept, dar legătura nu era *complet* unilaterală. Ce aveam eu în mine, ceea ce eram îl alimenta, iar puterile lui de Gardian compensau adesea partea mea umană.

Într-un fel, eram două feţe ale aceleiaşi monede, iar eu încălcasem o regulă divină când îl sărutasem. Tata spunea că Protectorii şi cei alocaţi lor nu trebuie niciodată să-şi facă de cap împreună. Credeam că are

de-a face cu faptul că eram legaţi unul de altul, dar nu pătrundeam sensul adevărat. La o adică, cu ce le-ar afecta legătura? Îl întrebasem pe tata, dar el mă privise de parcă aş fi vrut să ştiu cum se fac copii.

Nimic din toate astea nu mă făcea să fiu mai puţin iritată, în acest moment.

— Mă descurc. Am mişcat din cap, arătând spre Clay, care gemea, întins la pământ. Vedeam puncte mici şi negre pe faţa lui. Spini? Doamne, speram că da. E evident, nu?

— Tu eşti autoarea? Misha s-a uitat lung la mine.

— Da. Mi-am încrucişat braţele la piept, în timp ce Clay se aduna de pe jos. Nu-mi pare rău deloc. N-a înţeles ce înseamnă „doar un sărut”.

Misha s-a răsucit spre Clay.

— Serios?

— Serios, am confirmat.

Mârâind, Misha s-a apropiat de Clay, care se ridicase în sfârşit în genunchi. Voia să se sprijine de ceva ca să se ridice în picioare. Apucându-l din spate de cămaşă, Misha l-a ridicat de la pământ şi l-a întors cu faţa spre el. Când i-a dat drumul, Gardianul mai scund s-a împleticit un pas înapoi.

— Ţi-a spus „nu” şi n-ai ascultat? a repetat Misha.

Clay a ridicat capul.

— Nu vorbea serios…

Iute ca fulgerul, Misha şi-a înfipt un pumn în chipul ameţit al lui Clay. Băiatul a căzut, pentru a doua oară în aceeaşi seară.

Am zâmbit batjocoritor.

— Aşa cum nici eu nu vorbesc serios? a spus Misha, lăsându-se pe vine. Când cineva spune „nu”, atunci asta vrea să spună.

— Rahat! a miorlăit Clay, ducându-şi mâinile la

faţă. Cred că mi-ai rupt nasul.

— De-asta nu mai pot eu!

— Iisuse! Clay a dat să se ridice, dar a căzut iar în fund.

— Trebuie să-i ceri scuze lui Trinity, i-a poruncit Misha.

— Fie cum spui, omule! Clay s-a chinuit să se ridice, apoi mi-a spus, cu vocea înfundată: Scuze, Trinity.

I-am arătat degetul mijlociu.

Misha nu terminase cu el.

— Să nu îndrăzneşti să-i mai vorbeşti vreodată. Sau să te mai uiţi la ea, sau să respiri măcar în direcţia ei. Altfel, te azvârl din nou pe fereastră, şi va fi mult mai rău.

Clay şi-a lăsat o mână în jos, şi am văzut sânge întunecat curgându-i pe faţă.

— Nu tu m-ai azvârlit...

— Cred că nu pricepi, a mârâit Misha. *Eu* te-am aruncat pe geam, şi data viitoare va fi mai rău. Ai înţeles?

— Da. Clay şi-a şters gura cu dosul palmei. Am înţeles.

— Atunci, pleacă naibii de aici!

Clay s-a grăbit să intre înapoi în casă şi a trântit uşa după el.

— Trebuie să te întorci acasă, a spus Misha cu voce mohorâtă, luându-mă de mână şi traversând curtea, spre zona mai întunecoasă.

Nu m-am opus, pentru că, de îndată ce ne îndepărtam de lumină, eu nu mai puteam să văd nimic.

— Trebuie să-l anunţăm pe Thierry, am spus, când am ajuns pe trotuarul ce ducea la clădirea principală.

— O, la naiba, fii sigură că-i spun! Thierry e musai

să afle, iar lui Clay nu i-ar strica ceva mai mult decât o trântă zdravănă.

— De acord.

O mare parte din mine voia să se întoarcă acolo şi să-l mai scoată o dată pe Clay prin fereastră, dar mai bine îl lăsam pe Thierry să se ocupe de problemă, cu riscul de a purta o conversaţie foarte jenantă cu bărbatul care îmi era ca un tată.

Oricum, din poziţia pe care o deţinea, Thierry avea mai multă putere să schimbe lucrurile. El era şeful aici, şi nu doar lider de clan, ci Duce. Supraveghea toate celelalte clanuri şi numeroasele avanposturi din zona centrală a Atlanticului şi din valea fluviului Ohio. Era responsabil cu pregătirea noilor războinici şi ne asigura protecţia şi camuflajul.

Numai el putea garanta că gestul lui Clay din acea seară nu se va mai repeta niciodată.

Misha s-a oprit când ne îndepărtaserăm suficient de casa lui Clay.

— Trebuie să vorbim.

Am oftat.

— Chiar n-am chef de predici. Ştiu că ai intenţii bune, dar…

— Cum l-ai aruncat pe geam? a întrebat el, întrerupându-mă.

M-am încruntat şi m-am uitat la faţa lui posomorâtă.

— L-am împins şi apoi… l-am lovit.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Cum ai reuşit să-l arunci pe fereastră, Trin?

— Am ridicat piciorul, ca la antrenament…

— Nu mă refer la asta, deşteapto! m-a întrerupt Misha. Devii tot mai puternică.

Un fior mi-a coborât pe şira spinării şi mi-a furnicat

pielea. *Deveneam* mai puternică, într-adevăr, dar credeam că, odată cu trecerea anilor, la fel se va întâmpla cu amândoi, până când…

Până când ce?

Crezusem că lucrurile se vor schimba când urma să împlinesc optsprezece ani, dar ziua mea de naştere trecuse deja de o lună, şi iată-ne încă aici, departe, ascunşi, aşteptând ziua în care să fiu chemată de tatăl meu, ca să lupt.

Asta nu era viaţă.

Nici pentru Misha.

Am simţit cum bine-cunoscuta senzaţia de nemulţumire începea să mă învăluie, ca o pătură prea grea, şi am dat-o la o parte.

Nu era momentul pentru astfel de gânduri, căci, într-adevăr, pe măsură ce trecea timpul, eram tot mai puternică. Şi mai rapidă, lucru pe care izbutisem să-l ascund, în timpul antrenamentelor cu Misha.

În seara asta îmi pierdusem cumpătul.

Putea să iasă mai rău.

— N-am vrut să-l arunc pe geam, dar mă bucur c-am făcut-o, am zis, uitându-mă în jos la pulover. A părut… uimit de cât de puternică sunt.

— Bineînţeles. Trin, aproape toată lumea de aici crede că eşti om şi atât.

Dar nu eram.

Şi nu eram nici pe jumătate Gardian. Ei erau nişte super-eroi din viaţa reală, care vânau răufăcători – asta dacă puteai accepta nişte super-eroi gargui.

Cu vreo zece ani în urmă, statuile cu aspect de bestii, ghemuite pe biserici şi clădiri de pretutindeni, fuseseră considerate doar capodopere arhitecturale, dar acum ieşiseră în public şi se prezentaseră lumii drept nişte creaturi vii, însufleţite.

După ce trecuseră de şocul de început, oamenii îşi dăduseră seama că Gardienii nu erau decât o altă specie şi îi acceptaseră. Mă rog, majoritatea. Existau însă şi fanatici, precum Biserica Fiilor lui Dumnezeu, care credeau că Gardienii prevesteau apropierea apocalipsei sau a ceva şubred, dar cei mai mulţi nu aveau nimic împotriva lor, şi chiar dacă, uneori, Gardienii ajutau forţele de ordine să prindă un om care comitea delicte, de obicei urmăreau creaturi malefice mai periculoase.

Demoni.

Lumea nu avea habar că demonii erau reali, sau cum arătau, sau câte specii diferite existau deja. La naiba, nici măcar nu-şi imagina că mulţi demoni se amestecau atât de bine printre oameni, încât ajunseseră să fie aleşi prin vot în funcţii importante, care le confereau putere şi influenţă.

Marea masă credea că demonii erau creaturi mitice din Biblie, pentru că nu ştiu ce regulă divină impunea ca omenirea să rămână în beznă când venea vorba despre demoni, pornind de la ideea credinţei oarbe.

Omul trebuia să creadă în Dumnezeu şi în Rai, iar credinţa să izvorască dintr-un loc pur, şi nu din teama de consecinţe celeste. Dacă omul afla vreodată că Iadul exista cu-adevărat, lucrurile aveau să o ia razna foarte repede, pentru toată lumea, inclusiv pentru Gardieni.

Gardienii erau cei care trebuiau să scape lumea de demoni şi să menţină în beznă omenirea, pentru ca oamenii să-şi continue viaţa şi să se bucure de liberul arbitru şi tot tacâmul.

Cel puţin aşa ni se spusese, şi asta credeam.

Când eram mai mică, nu pricepeam. Dacă

omenirea ar şti că demonii sunt reali, s-ar putea apăra. Dacă ar şti că atunci când cineva comite o crimă, se pricopseşte cu un bilet nerambursabil spre Iad, s-ar *strădui* să se poarte cum se cuvine – însă, în acest caz, faptele oamenilor nu ar mai fi apanajul liberului arbitru. Asta îmi explicase Thierry cândva.

Omenirea trebuia să se afle mereu în postura de a acţiona liber, fără teamă de consecinţe.

Dar Gardienii de pe dealurile Potomac, străvechiul centru al puterii pentru clanurile din zona centrală a Atlanticului şi din valea fluviului Ohio, unde războinicii erau antrenaţi să protejeze oraşele oamenilor şi să lupte cu populaţia de demoni mereu în creştere, aveau un scop mai măreţ decât această pregătire.

Mă ascundeau pe *mine*.

Majoritatea celor care locuiau în comunitate nu ştiau asta – nici Clay şi bretonul lui stupid. Nu ştia nici măcar că puteam vedea stafii şi spirite, şi că existau nenumărate diferenţe între cele două. Puteam număra pe degetele de la o mână câţi cunoşteau adevărul. Misha. Thierry şi soţul lui, Matthew. Jada. Atât.

Şi aşa avea să rămână.

În general, Gardienii vedeau în mine o simplă fiinţă umană orfană, luată de Thierry şi Matthew sub aripa lor din milă, însă eu nu eram nici pe departe „doar un om”.

Partea umană o moştenisem de la mamă. Când mă uitam în oglindă, parcă o vedeam pe ea. Aveam acelaşi păr închis la culoare, şi ochii ei căprui. Aceeaşi piele măslinie care-i atesta originile siciliene. Acelaşi chip. Cu ochi mari. Poate o idee prea mari, pentru că nu trebuia să fac efort ca să arăt oripilată. Aveam pometţii ei înalţi şi nasul mic, cu vârful uşor curbat într-o parte. Şi aceeaşi gură largă şi foarte expresivă.

Nu erau singurele trăsături moştenite de la mama. Mă „bucuram” şi de genetica îngrozitoare a familiei.

Partea mea non-umană… nu *avea* nimic în comun cu tata.

Nimic.

— Un om nu poate lovi un Gardian. Nu-l poate mişca un centimetru, a zis Misha. Nu spun că trebuia să te abţii, dar vreau să ai grijă, Trin.

— Ştiu.

— Chiar ştii? a întrebat încet.

Am închis ochii. Da, ştiam. Ştiam prea bine. Clay meritase ce îi făcusem, ba chiar mai mult, dar trebuia să am grijă.

Deşi avea destule pe cap, era necesar ca Thierry să afle despre incidentul cu Clay, pentru că, dacă se purtase aşa cu mine, probabil că făcuse la fel şi cu altele.

De când murise conducătorul clanului Gardienilor din D.C., în ianuarie, lucrurile deveniseră tensionate. Aveau loc întâlniri cu uşile închise, mai des decât de obicei, şi auzisem – de fapt, trăsesem cu urechea – când Thierry vorbea despre atacurile care se înteţiseră, nu doar asupra avanposturilor, ci asupra comunităţilor aproape la fel de mari ca a noastră. Lucru rar.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, demonii se apropiaseră de ziduri. În noaptea aceea…

În noaptea aceea lucrurile nu merseseră deloc bine.

— Crezi c-o să aibă Clay ceva de comentat? am întrebat.

— Dacă i-au mai rămas cât de cât neuroni în creier, nu. Misha m-a luat de după umeri şi m-a tras spre el. M-am cuibărit la pieptul lui. Cred că e prea speriat, ca

să spună ceva.

— De mine, am zis, zâmbind batjocoritor.

Misha n-a fost distrat de gluma mea, aşa cum credeam. Am simţit că îşi sprijină bărbia de creştetul meu. A trecut o clipă foarte lungă.

— Majoritatea Gardienilor de aici n-au nici cea mai mică idee pe cine ascund. N-au cum să afle ce eşti.

Nu făcea decât să repete ceea ce ştiusem dintotdeauna. Nu vor afla niciodată.

Tresărind, m-am ridicat în capul oaselor. Eram în pat. Dincolo de ziduri erau demoni.

Nu existau alarme care să-i avertizeze pe Gardieni să-şi caute adăpost, lucru care le-a permis demonilor să se apropie de zid. Domnea o linişte de mormânt, dar eu ştiam că demonii dădeau târcoale. Un soi de radar interior care adulmeca demonii îmi dădea de veste.

Sclipirea blândă şi luminoasă a stelelor lipite de tavanul camerei mele s-a stins când am aprins lampa de pe noptieră şi m-am dat repede jos din pat.

Am tras degrabă pe mine o pereche de pantaloni de trening negri şi un maiou sport, pentru că nu mi se părea o idee tocmai grozavă să văd despre ce e vorba ieşind în pijama, cu expresia „Ziua cocoaşei”[1] imprimată pe fundul pantalonilor.

Oricum aş fi dat-o, era o idee neinspirată să ies din cameră, dar nu aveam timp să analizez.

M-am încălţat într-o clipă cu adidaşii pentru alergat şi mi-am luat pumnalele de fier din dulap. Erau cadoul de ziua mea de la Jada. Am păşit încetişor pe coridorul

---

1 Hump Day – denumire dată zilei de miercuri, considerată a fi un hop de trecut în mijlocul săptămânii, pentru a beneficia de weekend. (n.red.)

puternic luminat. Toate becurile din casă rămâneau mereu aprinse, de dragul meu, în caz că mi se făcea brusc foame la miezul nopţii. Pentru că îmi lipsea capacitatea de a percepe adâncimea, nimeni nu-şi dorea să mă împiedic şi să cad, sau să-mi rup gâtul pe scări, aşa încât aveam impresia că locuiesc într-un nenorocit de far.

Nu voiam să-mi imaginez cât costa electricitatea.

Metalul rece al pumnalelor mi se încălzea în palme, în timp ce coboram de la al treilea etaj la parter, grăbindu-mă, înainte să descopere cineva, sau, mai precis, umbra mea omniprezentă, ce puneam la cale.

Misha ar fi luat-o razna dacă mă prindea, mai ales după cele întâmplate cu Clay, în urmă cu o seară.

La fel şi Thierry.

Dar era a doua oară într-o lună când demonii ajunseseră atât de aproape de ziduri, şi ultima dată făcusem ce se aştepta de la mine: rămăsesem la adăpost, între zidurile fortăreţei păzite nu doar de Misha, ci de un întreg clan de Gardieni dispuşi să-şi dea viaţa pentru mine, chiar dacă nu aveau habar ce făceau.

În noaptea aceea muriseră doi, evisceraţi de ghearele ascuţite ca nişte lame ale unui demon de Nivel Superior. Fuseseră sfâşiaţi în aşa hal, încât abia dacă ne mai rămăsese ceva de îngropat, darămite de arătat celor dragi.

Nu voiam să se mai repete.

Când făceam ce mi se spunea, ce se aştepta din partea mea, se întâmpla mai mereu ca altcineva să plătească preţul lipsei mele de reacţie.

Pentru a mă proteja pe mine.

La fel se întâmplase şi cu mama.

M-am strecurat afară pe uşa din spate, în aerul

rece, de munte, al începutului de iunie, apoi am luat-o la fugă spre partea stângă a zidului, secţiunea despre care ştiam că nu va fi monitorizată la fel de atent precum cea din faţă. Lumina ştearsă a felinarelor din oraş şi a lămpilor solare a scăzut, aruncând porţiunile, până atunci vizibile, de teren în beznă totală. Ochii mei nu se puteau adapta. Nu reuşeam niciodată să văd noaptea, dar cunoşteam drumul ca pe propriul buzunar, pentru că, în ultimii ani, explorasem fiecare centimetru din tabăra lungă şi lată de câţiva kilometri. Nu aveam nevoie de vederea mea proastă ca să mă orientez printre copaci, când am iuţit pasul. Vântul îmi ridica şuviţele lungi de pe faţă. După ce am trecut de ultimul ulm bătrân, am ştiut exact câţi metri mai erau între mine şi zid, chiar dacă nu îl puteam vedea.

Cincisprezece.

Zidul era foarte înalt, cam cât o clădire cu şase etaje. Prima dată când încercasem să mă caţăr pe el, mă lovisem ca o gânganie de un parbriz.

Mă duruse rău.

De fapt, avusesem nevoie cam de vreo zece încercări până să reuşesc să îl escaladez, şi cam de două ori mai multe înainte să îmi iasă una după alta.

Un puseu de forţă mi s-a răspândit prin corp. Cu braţele încordate, mi-am trecut pumnalele într-o singură mână şi, când mă mai despărţeau doar şase metri de perete, am *făcut un salt*.

Parcă zburam.

Senzaţia de imponderabilitate, bezna şi nimic altceva în afară de luminiţele care sclipeau slab pe cer. Timp de câteva secunde preţioase, m-am simţit liberă.

Apoi m-am lovit de zid, aproape de marginea de sus. Am izbit cu palma cimentul neted al bordurii de deasupra şi m-am prins de ea cu mâna liberă, ca să nu

cad. Cu muşchii braţului urlând, am rămas agăţată acolo câteva clipe precare. Apoi m-am ghemuit, mi-am luat avânt şi am urcat pe marginea de sus a zidului.

Respirând sacadat, m-am scuturat de arsura din braţul stâng şi am luat câte un pumnal în fiecare mână, în timp ce mă chinuiam să aud vreun sunet în beznă, care să-mi indice locul unde se petrecea acţiunea.

Acolo.

Mi-am plecat capul spre dreapta. Am auzit susur de voci masculine, scăzute, în apropiere de intrare. Erau Gardieni. Chiar dacă simţurile lor superioare trebuiau să-i alerteze cu privire la prezenţa demonilor, nu păreau la curent. Simţurile mele erau mai ascuţite, şi ştiam că, în doar câteva minute, se vor prinde şi ei.

Aveam de ales.

Să pornesc alarma şi să îi trimit pe Gardieni în pădurea deluroasă ce înconjura tabăra. Existau şanse să fie cineva rănit, poate chiar să moară, dar atât se aştepta Thierry să fac, restul fiind misiunea lui Misha.

Aşa şi procedasem, iar şi iar, în situaţii diferite, şi toate se sfârşiseră la fel.

Cu mine, fără nicio zgârietură, şi cu alţii, morţi.

Sau puteam să schimb foaia. Să mă ocup de demonii ăia înainte ca ei să ştie ce îi loveşte.

Dar hotărârea fusese luată când ieşisem din casă.

Să sar de pe zid ar fi însemnat să-mi rup nişte oase, şi pentru că învăţasem din experienţa anterioară, am înaintat orbecăind pe bordura îngustă, spre locul unde îmi aminteam că văzusem cândva un copac crescând foarte aproape de zid. După şase metri făcuţi la stânga, am tras adânc aer în piept, am spus o rugăciune scurtă şi m-am ghemuit. Muşchii picioarelor mi s-au încordat. Mâinile mi s-au încleştat pe pumnale.

Unu. Doi. Trei.

Am sărit în gol, ridicând pumnalele şi genunchii simultan. Am simţit prima adiere de frunze, moale ca o şoaptă, am lovit cu picioarele şi am izbit cu pumnalele. Vârfurile ascuţite au pătruns în scoarţă, adânc, în timp ce eu alunecam în jos pe copac, oprindu-mă când tălpile mele au atins o ramură groasă.

Expirând cu putere, am scos pumnalele şi am îngenuncheat, folosindu-mă de mâini ca să pipăi în jur. Am închis ochii şi am lăsat instinctele să preia controlul. Alunecând de pe cracă, am aterizat pe vine şi am rămas pe loc pentru o clipă, apoi m-am ridicat în linişte. Am luat-o la stânga şi am pătruns mai adânc în pădure, lăsând tensiunea tot mai crescută de pe şira spinării să mă ghideze. Cam la treizeci de metri mai încolo, m-am oprit într-o poieniţă retezată de un pârâu îngust şi luminată slab de razele argintii ale lunii. Mirosul pământului reavăn mi-a umplut nările. Inima îmi bătea tot mai tare, pe măsură ce senzaţia de oprimare îmi apăsa umerii din ce în ce mai tare.

Cu degetele relaxându-se şi tensionându-se pe mânerele pumnalelor, am scanat umbrele ce se înghesuiau în copaci. Păreau să pulseze când clipeam, şi un imbold m-a îndemnat să o apuc drept înainte. Dar ştiam că nu trebuie să am încredere în ochi, aşa că am rămas pe loc, în aşteptare.

Trosc!

În spatele meu a pârâit o rămurică. M-am întors şi am executat o aruncare cu boltă a pumnalului.

— Iisuse! a mormăit o voce, apoi o mână dură şi caldă m-a prins de încheietură. Cât pe ce să-mi tai capul, Trin.

Era Misha.

Am mijit ochii. Tot nu-i distingeam trăsăturile în

beznă.

— Ce cauţi aici?

— Nu pot să cred că mă întrebi aşa ceva. Misha mă ţinea în continuare de braţ, în timp ce aerul se învolbura în jurul nostru. Apoi s-a aplecat. Nu am văzut decât ochii albaştri, ageri, de Gardian. Ce cauţi tu în afara zidurilor, în toiul nopţii, cu pumnalele după tine?

N-avea niciun rost să mint.

— Am simţit demoni.

— Ce? Eu nu simt nimic.

— Asta nu înseamnă că nu sunt acolo. Eu îi simt, i-am spus, trăgându-mi braţul. Dă-mi drumul. Sunt aproape, chiar dacă nu-ţi dai seama.

Misha a tăcut o clipă.

— Atunci cu atât mai mult n-ai ce căuta aici. Se înfuriase. Ar trebui să ştii deja lucrul ăsta, Trinity.

Starea de iritare îmi dădea furnicături când m-am întors să mă uit, fără sens, la umbre, de parcă mi-aş fi putut face ochii să vadă mai bine.

— M-am săturat să fiu precaută, Misha. Oamenii mor din cauza asta.

— Dacă eşti precaută, rămâi în viaţă, şi asta e tot ce contează.

— Greşit. Nu poate fi singurul lucru care contează. Îmi venea să bat din picior, dar m-am abţinut. Ştii că pot să lupt, şi încă mai bine decât oricare dintre voi.

— Încearcă să nu ţi-o iei în cap, Trin, a răspuns el, cu o voce seacă precum deşertul.

L-am ignorat.

— Se întâmplă ceva, Misha. Este a doua oară luna asta când demonii se apropie atât de mult de zid. În ultimele şase luni, câte tabere au fost atacate? M-am oprit din calculat când am ajuns la numere din două cifre, dar nu trebuia să fii geniu ca să-ţi dai seama că

fiecare comunitate nou-atacată îi aducea mai aproape de a noastră şi că de fiecare dată reuşiseră să le spargă zidurile de apărare, aşa că, în mod clar, căutau ceva. Fac razii.

— De unde ştii? Ai tras din nou cu urechea?

I-am aruncat un zâmbet.

— Nu contează de unde ştiu. Se întâmplă ceva, Misha. Şi ştii şi tu. Or da demonii buzna peste aşezările mai mici din oraşe, dar nu-s proşti să se hazardeze într-un loc ca ăsta – aşa cum au procedat în celelalte comunităţi!

Misha a rămas tăcut o vreme.

— Crezi… că ştiu despre tine? Că pe tine te caută? a întrebat el. Am simţit că mă ia cu fiori. Imposibil. N-au de unde să ştie că exişti.

Neliniştea a început să-mi macine stomacul.

— Nimic nu este imposibil, i-am amintit. Eu sunt dovada vie.

— Şi totuşi, dacă bănuielile tale se confirmă, ăsta-i ultimul loc în care ar trebui să te afli.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te văd, s-a răţoit el.

— Imposibil. M-am uitat peste umăr, în direcţia locului unde bănuiam că stătea. Eşti în spatele meu.

— Parcă ziceai că nimic nu e imposibil.

— Mă rog, am mormăit.

Oftatul lui Misha a cutremurat copacii din jurul nostru.

— Dacă tatăl tău ar şti c-ai ieşit…

Am guiţat ca un purcel.

— Vezi să nu stea el cu ochii pe mine!

— N-ai de unde să ştii că nu stă, a răspuns Misha. Poate se uită la noi chiar în clipa asta. Poate te-a văzut şi noaptea trecută, cu Clay.

— Bleah, termină! Nu vorbi aşa!

— Eu doar… Misha s-a întrerupt brusc. Simţise şi el.

Mi-am dat seama, după înjurătura pe care a tras-o în barbă, iar tensiunea din ceafă mi s-a transformat într-o serie de furnicături ascuţite, care mi s-au răspândit între omoplaţi.

Demonii erau aici.

— Când îţi spun să te întorci la zid, mă asculţi, da? a întrebat Misha, păşind în lumina lunii. Strălucirea argintie i s-a reflectat pe pielea cenuşie şi pe aripile mari. Două coarne i se răsuceau printre buclele arămii.

— Tu ce crezi?

A oftat.

— Te rog să nu te laşi ucisă, pentru că mi-e dragă viaţa.

— Mai degrabă vrei să zici să nu te ucid, i-am trântit-o, cercetând din priviri umbrele tot mai dese. Şi chiar n-am chef să sfârşesc prin a fi legată de cine ştie cine.

— Da, ar fi foarte nasol pentru tine, a mormăit el, îndreptându-şi umerii şi arătându-se în toată splendoarea lui. În timp ce eu aş fi doar mort…

— Dacă ai fi mort, nu ţi-ar mai păsa oricum de nimic, am continuat eu raţionamentul. Pentru că, nu ştiu cum să zic, dar *mort* înseamnă mort.

Misha a ridicat o mână mare, cu gheare.

— Ai auzit?

La început, nu distingeam decât strigătul îndepărtat al unei păsări, sau poate al unui chupacabra. Eram în munţii Virginiei de Vest şi orice era posibil. Dar apoi am auzit un foşnet de tufişuri şi trosnet de crengi rupte, o serie de clinchete şi trăncăneli. Mi s-a făcut pielea de găină.

Nu credeam că zgomotele ar putea proveni de la un chupacabra.

Reflectoarele poziţionate la înălţime, pe zid, s-au aprins, umplând pădurea cu o lumină albăstruie intensă şi semnalând că Gardienii de pe ziduri simţiseră demonii.

Iar eu urma să fiu surprinsă aici, ceea ce însemna că dădusem de bucluc.

Prea târziu.

Foşnetul s-a înteţit, iar umbrele dintre copaci au părut să îşi schimbe forma şi să se întindă. Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat, şi iată-i ieşind dintre tufişuri şi răspândindu-se cu iuţeală prin poiană, cu zecile.

Erau demoni Călăi.

2

Nu mai văzusem demoni Călăi înainte. Citisem despre ei la cursuri şi îi auzisem pe Gardieni pomenindu-i. Nimic din ce povestiseră nu se apropia măcar de realitate.

Erau ca nişte şobolani, doar că de dimensiuni uriaşe, fără păr, care alergau în două picioare, cu dinţi care ar fi stârnit invidia oricărui rechin şi cu gheare care ar fi putut tăia chiar şi pielea tare ca piatra a unui Gardian.

— S-a vărsat găleata cu coşmaruri, am mormăit.

Misha a hohotit.

Călăii erau demoni de la baza lanţului trofic, care se hrăneau cu oameni slabi şi cu hoituri de animale. Cu orice mortăciune, mai exact. Nu atacau niciodată comunităţile de Gardieni.

— Ceva nu e în regulă aici, a şoptit Misha, urmând

acelaşi fir logic. Dar nu contează acum.

Nu.

Chiar nu conta.

Cel puţin şase dintre ei s-au îndreptat direct spre Misha, recunoscând şi simţind Gardianul din el. Cât despre mine? M-au ignorat, mai mult sau mai puţin, probabil fiindcă miroseam ca orice om.

A fost prima şi ultima lor greşeală.

Nu mi-era foarte uşor să lupt corp la corp, nu cu vederea redusă la un tunel îngust, aşa că trebuia să am grijă. Trebuia să fiu isteaţă şi să păstrez distanţa.

Misha a ţâşnit în faţă, răsucindu-se într-un cerc larg. Cu una din aripi l-a lovit pe cel mai apropiat Călău, aruncând creatura la câţiva metri depărtare, în timp ce îşi înfigea mâna terminată cu gheare în pieptul altui Călău.

Sunetul ca un plescăit mi-a întors stomacul pe dos.

Alt Călău s-a lansat în aer, folosindu-se de picioarele puternice. Ţintea spatele lui Misha.

Am lăsat instinctele să mă ghideze. Pumnalul mi-a zburat dintre degete.

A lovit drept la ţintă şi l-a nimerit pe Călău în piept. Creatura a ţipat, în timp ce zbura prin aer. A căzut pe o parte, răpusă.

Misha s-a răsucit spre mine, cu gura uşor întredeschisă.

— Cum ai făcut asta?

— Am puteri ieşite din comun. Mi-am trecut celălalt pumnal în mâna dreaptă. Şi vezi că mai ai pe unul în spate!

S-a întors, l-a prins şi l-a trântit la pământ.

Pumnalul meu atrăsese atenţia mai multor demoni Călăi. Unul s-a desprins şi m-a atacat. A sărit la mine, iar eu m-am lăsat în jos, simţind vârtejul creat de

răsucirea lui în păr. Am apărut în spatele creaturii şi am lovit-o în spate. Turbatul a luat contact cu pământul şi s-a rostogolit, dar nu i-am lăsat timp să îşi revină. Mi-am coborât pumnalul de fier, întrerupându-i ţipătul furios.

M-am răsucit, dar n-am văzut coada celuilalt demon Călău decât în momentul în care mi-a izbit piciorul. Am ţipat şi am sărit înapoi, pentru că-i simţisem textura groasă, ca de cauciuc, prin pantaloni.

— Doamne, ai coadă! am mârâit, cutremurându-mă. Toţi aveţi coadă. Îmi vine să vomit.

— Poţi să te mai ţii? a întrebat Misha, din spatele meu.

— Nu promit. M-am cutremurat iar, am sărit într-o parte şi m-am rotit, vârând pumnalul în pieptul altui Călău. Un şuvoi fierbinte de sânge demonic mi-a împroşcat pieptul. Doamne, acum o să trebuiască să fac duş!

— Da’ mult te mai vaiţi!

Rânjind, am ţâşnit în dreapta şi am găsit corpul Călăului pe care-l lovisem cu primul pumnal. Se descompunea rapid. Cu inima bătându-mi puternic, am scos lama din pieptul lui şi am cercetat din privire poiana. Mai rămăseseră şase. Am făcut un pas în faţă.

— Vezi lângă tine! a strigat Misha.

Panica mi-a strâns pieptul când m-am răsucit de la mijloc. Cu un salt în spate, am evitat la mustaţă să fiu atinsă de gheare. Ar fi fost *naşpa*.

Dacă-mi dădea sângele, în secunda în care ajungea în aer, ei ar fi simţit ce eram.

Ar fi fost acaparaţi de o frenezie năucitoare. De foame.

M-a atacat, cu gura larg deschisă. I-am simţit respiraţia fetidă când l-am lovit cu pumnalul în piept.

— Ce mama naibii mâncaţi voi?

— Cred că nu vrei să ştii, a mârâit Misha.

Avea dreptate.

M-am întors şi am dat de alt Călău care venea spre mine. Am zâmbit în colţul gurii şi am simţit un val de adrenalină încingându-mi venele.

Era mult mai bine decât să mă sărut cu cineva. Mi-am rotit pumnalele în mâini, dându-mă în spectacol, şi am făcut un pas înainte…

O masă imensă a aterizat în faţa ochilor mei, zgâlţâind pământul şi ulmii.

Aşa mi s-a părut la început – o masă solidă de furie crâncenă, atât de puternică, încât mi se părea o entitate tangibilă în pădure. Aripi de doi metri s-au deschis şi mi-au blocat complet vederea.

M-am concentrat şi am văzut păr roşu, până la umeri. Am înghiţit în sec. L-am recunoscut pe Matthew.

Nu doar că era soţul lui Thierry, ci şi secundul, şi nu răspundea decât în faţa lui.

M-a privit peste umăr. Îi vedeam trăsăturile ca prin ceaţă, dar furia din glasul lui era inconfundabilă.

— Te rog să-mi spui că am halucinaţii şi că, de fapt, nu eşti aici.

— Păi… am dat să zic, uitându-mă în jur.

— Du-o înapoi în casă! a tunat Matthew, în timp ce aterizau alţi Gardieni, stârnind un mic cutremur. Cred că măcar atât poţi să faci, Misha.

O, Doamne!

Misha a lăsat un Călău să cadă şi pe urmă a părut să dispară din locul unde stătea.

Am dat să-i iau apărarea şi să spun că nu era necesar să fiu luată pe sus, dar, pentru prima dată în viaţă, mi-am ţinut gura.

Însă Matthew, care era ca un al treilea tată pentru

mine, a vorbit iar:

— Ştii foarte bine ce vreau să zic, Trinity.

Atunci am deschis gura, total neinspirat.

— Mă descurcam, după cum se vede.

Matthew s-a întors spre mine, şi i-am văzut ochii albaştri arzând de o furie abia controlată.

— Ai mare noroc că sunt eu aici, şi nu Thierry.

Probabil că era adevărat.

Misha a aterizat brusc lângă mine, şi n-am avut de ales. M-a apucat de talie cu un braţ şi s-a ghemuit. Orice aş mai fi avut de spus s-a pierdut într-un vârtej de aer rece pe cerul nopţii.

Eram în mare încurcătură.

Misha nu vorbea cu mine.

Şedea în living, cu picioarele lui lungi ridicate pe canapea şi cu braţele încrucişate la piept. La cât era de mare, ocupa toate cele trei locuri. Urmărea o reclamă la un soi de tigaie magică, de parcă era cel mai interesant lucru care se derulase vreodată pe un ecran.

Eu mă plimbam de colo-colo în spatele canapelei, cu nervii întinşi la maxim. Aş fi putut să mă ascund în dormitor, să mă prefac că dorm, dar n-ar fi părut decât un act de laşitate. Şi nu avea sens să amân predica de anvergură care mă aştepta.

În faţa televizorului s-a mişcat ceva, ca prin ceaţă. Misha nu a reacţionat, aşa că am mijit ochii. Să fi fost Alună, prietenul meu nu tocmai în viaţă? Nu-l văzusem pe ştrengar toată ziua, şi nici seara. Cine ştie ce punea la cale?

Undeva, în casa imensă, s-a deschis o uşă care s-a trântit, câteva clipe mai târziu. M-am oprit. Doar atunci s-a uitat Misha la mine, cu sprâncenele ridicate.

Paşi grei au răsunat pe coridorul de lângă living, iar eu m-am întors spre intrarea boltită. Thierry şi-a făcut apariţia, trăgându-şi un tricou curat peste capul chel. Era încă prea departe de mine ca să-mi dau seama de expresia de pe faţa lui maronie. Matthew, ceva mai scund şi mai puţin masiv, venea chiar în spatele lui.

— Am câteva lucruri de zis, dar vreau mai întâi să ştiu ceva, a bubuit vocea lui Thierry. Ce căuta în afara zidurilor, în numele Iadului?

Am căscat gura.

— N-am idee. Misha şi-a retras picioarele de pe canapea şi s-a ridicat în şezut, răsucindu-şi torsul ca să-l vadă pe Thierry. Dormeam dus când s-a strecurat afară.

Am închis gura, întrebându-mă cum de a ştiut Misha că ieşisem, dacă dormea. Legătura dintre noi nu l-ar fi alertat. Nu funcţiona aşa.

— Este răspunderea ta să ştii în orice moment unde se află, i-a dat replica Thierry. Chiar dacă dormi.

— OK, sună puţin cam… nerealist, am intervenit. Eu sunt cea care a trecut dincolo de zid, aşa că nu ştiu de ce-l întrebi pe el ce motiv am avut.

Thierry s-a întors încet spre mine, iar acum, că era mai aproape, i-am văzut conturul dur al maxilarului şi ochii îngustaţi. Ah! Cred că era mai bine să-mi fi ţinut gura.

— Este Protectorul tău. Ar trebui să ştie mereu unde eşti.

Fără să mă uit la Misha, îl simţeam săgetându-mă cu privirea.

— Nu poate fi răspunzător pentru mine, de vreme ce…

— Nu sunt sigur că-i înţelegi rolul întru totul, însă ba da, este *mereu* răspunzător pentru tine. Adormit,

treaz, nu contează, m-a întrerupt Thierry, în timp ce Matthew se sprijinea de spătarul canapelei. De ce-ai ieşit, Trinity?

Cred că pentru a o mia oară în aceeaşi seară, i-am explicat:

— M-am trezit şi am ştiut că sunt demoni prin preajmă. I-am simţit…

— În timp ce dormeai? a întrebat Matthew, cu sprâncenele lui roşcate arcuite. Când am încuviinţat, s-a uitat la Thierry. Asta e ceva nou.

— Nu tocmai, am spus. Ultima dată când au venit, le-am adulmecat prezenţa pe la miezul nopţii. M-au trezit.

— Şi, în noaptea aia, ai făcut ce ştiai că trebuie să faci, a spus Thierry. Ai stat înăuntru, unde…

— Unde sunt în siguranţă. Ştiu. Frustrarea creştea în mine. Au murit doi Gardieni atunci.

— Nu contează câţi mor. Thierry a făcut un pas spre mine. Siguranţa ta este prioritatea numărul unu.

— Dar pot să lupt. Mai bine decât majoritatea Gardienilor! Pentru asta mă pregătesc de când am început să umblu, dar voi vă aşteptaţi să stau şi să tai frunză la câini, câtă vreme oamenii mor pentru mine! Şi să nu spui că vieţile lor nu contează. M-am săturat să aud asta. Viaţa lui Misha contează. Viaţa lui Matthew contează. Viaţa ta contează! Toţi cei care ne înconjoară sunt importanţi. „Cu excepţia lui Clay”, mi-am zis. Dar să nu despicăm firul în patru. M-am săturat să nu fac nimic, în timp ce oamenii mor. Dacă m-aş purta ca să-mi fie mie bine, oamenii ar muri. Aşa mi-am ucis mama… M-am întrerupt, trăgând brusc o gură de aer.

S-a lăsat o tăcere în care puteai auzi un greiere strănutând.

Starea celor prezenţi în încăpere s-a schimbat. Misha s-a ridicat, dând să vină spre mine, dar m-am retras. Nu voiam să mă atingă. Nu aveam nevoie nici de simpatie, nici de empatie.

Nu voiam decât să-mi îndeplinesc menirea. Să lupt.

Thierry s-a înmuiat cu totul; până şi vocea i s-a îmblânzit.

— Nu tu eşti vinovată de moartea mamei tale.

Da, asta era părerea lui, nu realitatea.

— Ştiu că vrei să te expui şi să ajuţi, a continuat, şi ştiu că eşti antrenată şi că te pricepi, dar, Trinity… trebuie să ai grijă, din cauza vederii, mai ales noaptea.

— Ştiu cum funcţionează vederea mea noaptea, lucru care nu m-a împiedicat să bat măr nişte demoni. Nici acum, nici altă dată.

Toţi cei aflaţi în cameră ştiau că era o minciună, fiindcă vederea mea avea să fie un impediment, cândva.

Avea să mă împiedice să fac o groază de lucruri, ceea ce cam anula chestia cu eul meu super-special.

Dar asta nu se va întâmpla mâine.

Am ridicat bărbia, în timp ce Matthew şi Thierry schimbau între ei priviri neajutorate.

— La un moment dat mă va chema tata, şi mă îndoiesc că toate luptele în care va dori să mă implic vor avea loc numai ziua, dar chiar şi aşa, tot văd ca naiba. Şi n-am ce face. De-aia mă antrenez opt ore pe zi şi exersez mereu. Ar trebui să fiu acolo, să capăt experienţă din situaţii reale, înainte să mă cheme el.

Thierry s-a uitat în altă parte, trecându-şi mâna peste capul neted. Misha a decis să vorbească:

— N-a întâmpinat nicio problemă, a spus el, şi în mare era cam adevărat. Doar că observasem cu oarecare întârziere un Turbat. S-a descurcat foarte

bine.

I-am zâmbit larg.

Mi-a aruncat o privire.

— Şi cred că n-ar strica să căpătăm experienţă luând contact cu realitatea.

Privindu-şi cu atenţie soţul, Matthew a oftat, încrucişându-şi braţele la piept.

— E cam târziu pentru discuţia asta.

Dar eu voiam să discut. Chiar şi despre lucruri mai importante.

— Nu vi se pare straniu că demonii Călăi au venit încoace? E prima dată când văd specia asta, şi sunt tare bizari, dar credeam că sunt doar nişte hoitari. Că au un nivel foarte scăzut.

— Chiar au, a zis Thierry, privindu-l pe Matthew. N-ar trebui să fie aici. Nici măcar nu se pot amesteca în mulţime.

Pe baza aceleiaşi reguli cosmice care făcea imposibil să le spunem oamenilor că demonii există, doar demonii care se puteau amesteca printre oameni aveau permisiunea să iasă la suprafaţă. Existau mulţi care, la prima vedere, păreau perfect umani. Şobolanii imenşi, umblători, nu se calificau.

— Nu-i vorba numai despre asta. Turbaţii prevestesc, de obicei, probleme mult mai mari, a adăugat Matthew. Când vezi Turbaţi, ştii că urmează să dai peste nişte demoni de Nivel Superior.

Aproape că mi s-a oprit inima. Probabil că se predase asta la curs, dar uitasem. Mi-am îndreptat privirea spre Misha şi mi s-a părut că, la fel ca mine, nu se simţea în largul lui.

Demonii de Nivel Superior erau adevăraţii răufăcători.

Abilităţile lor erau diverse. Unii puteau convinge

oamenii să facă lucruri rele. Alţii stârneau focul şi ploaia, îşi schimbau înfăţişarea cât ai clipi, devenind oameni, apoi animale. Mulţi erau străvechi. Oricare dintre ei putea învinge un Gardian.

Dacă prezenţa Călăilor aici însemna că vreun demon de Nivel Superior se afla prin apropiere, atunci era mare lucru.

Mi-am încrucişat braţele la piept. Aproape că nu voiam să întreb ceea ce bănuiam deja.

— Crezi că e posibil ca un demon de Nivel Superior să ştie că exist?

Thierry a ezitat înainte să răspundă.

— Toţi cei de teapa ta au fost ucişi, Trinity. Dacă un astfel de demon ar şti că eşti aici, zidurile noastre ar fi deja sparte. Nimic nu i-ar putea opri să ajungă la tine.

Pe alee era o stafie.

Iar.

Putea fi şi mai rău, bănuiam. Dar atacul demonilor Călăi avusese loc cu două zile în urmă, iar zidurile noastre nu fuseseră sparte de niciun demon de Nivel Superior, chitit să mă devoreze.

Pe bune.

În ciuda vederii mele proaste, am ştiut că silueta care se plimba încoace şi-ncolo pe lângă tufişurile care se aliniau de-a lungul aleii era *cât se poate de* moartă. Ştiam mai ales pentru că trupul tot apărea şi dispărea, ca pe un ecran de televizor vechi.

Nu era un spirit, fiindcă văzusem suficienţi şi dintr-o categorie, şi din alta în cei optsprezece ani ai mei, ca să-i diferenţiez. Bărbatul care purta cămaşă aurie nu trecuse încă dincolo.

Spiritele erau persoane decedate care văzuseră

lumina (şi aproape întotdeauna exista o lumină) dispărând din ele şi apoi, dintr-un motiv sau altul, revenind. De obicei, aduceau un mesaj sau doar voiau să vadă ce mai fac cei dragi.

Îngenunchind pe cornişa salonului, am apucat marginea dură a acoperişului cu o mână şi, cu cealaltă, m-am sprijinit de umărul curbat al garguiului de piatră de lângă mine. De sub carcasă radia căldură, încălzindu-mi palma. Am mijit ochii în spatele ochelarilor de soare şi m-am aplecat cât am putut, în aşa fel încât să nu mă rostogolesc de pe acoperiş. Salonul era aproape la fel de înalt ca zidul şi cel puţin cu două niveluri mai mare decât casa lui Thierry.

Privind stafia care se plimba în toate direcţiile, confuză, m-am întrebat de unde venise. Nu era tocmai uşor de pătruns în tabăra ascunsă între munţi, accesibilă doar pe drumuri lăturalnice, şerpuitoare.

Probabil suferise un accident de maşină.

Mulţi călători obosiţi, care nu bănuiau nimic, căzuseră victime acelor drumuri dificile, curbelor bruşte şi terasamentelor abrupte.

Sărmanul pierduse, probabil, controlul maşinii şi se trezise mort înainte să ajungă aici, aşa cum păţeau multe stafii. Săptămâna trecută, o excursionistă se pierduse în munţi şi se prăbuşise de pe o stâncă. Murise. Acum două săptămâni, un caz de supradoză: un tip mai în vârstă, care îşi găsise sfârşitul pe un drum lăturalnic, prea pierdut ca să-şi dea seama că moare şi prea departe ca să-i vină cineva în ajutor, oricum. Luna trecută fusese o fată, şi moarte mai urâtă ca a ei nu mai văzusem de ceva vreme. Se rătăcise de familie în timpul unei drumeţii şi întâlnise un soi de rău cu chip omenesc.

Povara amintirii ţipetelor fetei după mama ei încă

mă chinuia. Nu trecea nicio zi fără să-mi revină în memorie.

Alungându-mi acele amintiri, m-am concentrat asupra ultimului nou-venit în tagma stafiilor. Accidentele de maşină erau neaşteptate şi adesea traumatizante, dar nu se comparau cu crimele sau cu decesele violente. Nu mi-ar fi fost greu să-l ajut să treacă în lumea de dincolo.

Nu mai văzusem spirite în ultima vreme, fiindcă nu ieşisem de peste un an din tabără. În cele câteva ocazii în care mă furişasem afară, nu ajunsesem suficient de departe încât să dau peste vreunul.

M-am simţit cuprinsă de nelinişte. Senzaţia de captivitate a început să iasă la suprafaţă. Cât voiau să mă mai ţină aici? Pe vecie? Disperarea s-a trezit la viaţă, urmată de vinovăţie.

Thierry şi Matthew erau încă supăraţi pe mine, şi îmi displăcea profund că erau furioşi şi că nu pricepeau de ce nu mai puteam sta pe margine.

Stomacul mi s-a strâns când mi-am întors privirea spre statuia de lângă mine. Eram suficient de aproape încât să-i disting detaliile – suprafaţa netedă de piatră şi cele două coarne groase, care puteau străpunge cel mai dur metal; ghearele letale, care puteau sfâşia cimentul şi care acum erau relaxate; faţa, cât de înspăimântătoare se poate, cu nasul ei plat şi gura lată, cu colţi feroce, care acum era liniştită. Se odihnea. Dormea.

După noaptea atacului Călăilor, Misha nu mă scăpase din ochi. Eram surprinsă că nu încercase să doarmă pe podeaua din dormitorul meu, în ultimele două nopţi.

„Nu sunt prizonieră.”

Era casa mea, nu o închisoare. Puteam găsi aici tot

ce aveam nevoie. Ştiam precis câte construcţii erau de-a lungul străzilor şi parcurilor idilice. Pe lângă casa lui Thierry, existau 136 de case mono-familiale şi câteva duzini de duplexuri şi reşedinţe pentru cei fără pereche. Comunitatea înconjurată de ziduri era propriu-zis un orăşel, cu spital, centru comercial, cinematograf, sală şi diverse restaurante şi cluburi menite să satisfacă orice capriciu. Cei neantrenaţi ca războinici lucrau. Toată lumea avea un rost.

Mai puţin eu.

Aproape toţi de aici ne acceptaseră pe mama şi pe mine în clan. Thierry ne protejase – mă rog, *pe mine*. Nu şi pe mama. La ea ţinuse. O primise cu braţele deschise, o tratase ca pe o regină, iar pe mine, ca pe o prinţesă, dar nu o putuse apăra.

Protecţia ei nu făcuse niciodată parte din plan.

Dar, toate ca toate, nu eram Gardian, şi… şi nici nu mai aveam timp să fug de aici, să *cunosc* cu adevărat lumea de dincolo de munţii Virginiei de Vest şi Marylandului.

Aveam optsprezece ani şi nicio lege a Gardienilor nu putea să primeze în faţa realităţii că eram adultă şi puteam face orice doream. Dar să plec nu era deloc simplu.

Oftând, mi-am desprins privirea de la garguiul care se odihnea şi m-am concentrat asupra drumului, în timp ce aerul rece de iunie îmi ridica şuviţele rebele din păr şi mi le învârtejea în jurul capului.

„Cred că arăt ca Meduza.”

Nu-mi era de folos să mijesc ochii, în ciuda ajutorului oferit de lumina soarelui care cobora încetişor în spatele Muntelui Verde, dar am văzut totuşi stafia oprindu-se şi întorcându-se spre drum. O clipă mai târziu, s-a risipit ca fumul, fără să mai apară.

Avea să se întoarcă. Simţeam asta. Stafiile mereu se întorceau.

Privirea mi-a alunecat spre drum şi spre pâlcul des de ulmi străvechi. Erau un amestec neclar de culori – nuanţe de verde, alb şi albastru. Undeva la parter, am auzit uşile deschizându-se şi, o clipă mai târziu, am văzut creştetul capului chel al lui Thierry, când a ieşit pe alee.

Speram să nu se uite în sus.

Nu pentru că aş fi fost pedepsită. Thierry nu mă pedepsise niciodată. Mama, în schimb, da. Cam la fiecare cinci secunde mă pedepsea.

Rozându-mi o unghie, îl urmăream cu privirea pe Thierry, care se uita lung la drumul pustiu. De unde mă aflam, simţeam tensiunea care părea să se rostogolească dinspre el, umplând aerul rece de munte, purtată de vânt.

O clipă mai târziu, a apărut şi Matthew. A venit lângă el şi l-a cuprins cu braţul pe după mijloc.

— Totul va fi bine, a zis Matthew, iar eu m-am încordat.

Thierry a clătinat din cap.

— Nu-mi place.

— Nici nu trebuie, dar… ne-au cerut ajutorul. Matthew l-a sărutat pe Thierry pe tâmplă. Va fi bine.

Thierry nu i-a răspuns. Au rămas amândoi tăcuţi, de parcă aşteptau ceva sau pe cineva.

Trecuseră câteva minute când le-am auzit, înainte să le văd. Scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş s-a luptat o vreme cu strigătele păsărilor. Am îngenuncheat şi m-am sprijinit de Misha, care dormea în continuare, când un SUV mare, negru, a apărut pe drum şi s-a oprit.

Am căscat ochii, plină de curiozitate. Zgomotul portierelor trântite a fost prea puternic ca să-l ignor. M-

am ridicat uşor, am privit peste cornişă şi i-am văzut pe Matthew şi pe Thierry îndreptându-se să întâmpine…

Sfinte Sisoe pe-un biscuit cât Texasul de mare! Aveam *oaspeţi*, şi nici măcar nu bănuisem că urma să se întâmple aşa ceva. Dacă clanul nostru se întâlnea cu alt clan, unul dintre Gardieni pleca să facă acelaşi lucru în altă parte. Rar, dacă nu chiar niciodată, se ţinea o întâlnire aici. Tinerii Gardieni din regiunea centrală a Atlanticului veneau la noi o dată pe an, în septembrie, să se antreneze cu Gardienii mai în vârstă până când ajungeau la maturitate, şi fiindcă eram abia în iunie, în mod sigur musafirii nu aduceau un Gardian tânăr.

M-am chinuit să văd mai bine, dar mi-am dat seama doar că erau trei Gardieni, în afară de Matthew şi Thierry. Unul avea părul şaten, destul de lung, altul, păr şaten tăiat mai scurt, iar celălalt era blond. Nicio femeie nu-i însoţea. Ceea ce nu mă surprindea deloc, pentru că femeile Gardian călătoreau rareori în afara comunităţilor de bază sau avanposturilor, având în vedere că erau ţinte sigure pentru demoni, asemenea copiilor.

Demonii erau uluitor de isteţi şi de raţionali. Ştiau că, dacă doborau inamicii capabili să producă o nouă generaţie de Gardieni, puteau da o lovitură aproape imposibil de întors.

Era unul dintre motivele pentru care, împreună, toate clasele de demoni depăşeau Gardienii cu *milioanele*.

Într-un fel, eram ca o femeie Gardian, captivă aici pentru propria-mi siguranţă, însă din motive cu totul diferite.

Thierry i-a salutat pe musafiri şi a dat mâna cu

fiecare, în timp ce eu îmi doream să le pot vedea feţele. Grupul s-a întors să intre în salon.

Ce se întâmpla?

Am zgâriat carcasa de piatră cu unghiile şi am fost imediat răsplătită cu un mârâit iritat. Am chicotit. Misha adora să tragă un pui de somn după-amiaza. Asta făcea de fiecare dată, după antrenamente şi cursuri.

— Du-te în camera ta, a spus el morocănos. Citeşte o carte. Uită-te la un film. Găseşte-ţi un hobby.

L-am ignorat, bucuroasă să-l necăjesc cu orice ocazie.

— Sunt Gardieni aici, am spus, entuziasmată.

— Mereu sunt Gardieni aici, Trinity.

L-am privit încruntată.

— Gardienii ăştia nu locuiesc în tabără.

Statuia s-a mişcat, iar piatra a devenit ceva mai puţin dură şi, din cenuşiu închis, s-a făcut argintie, în timp ce aripile i s-au desfăcut în spatele meu. Un păr castaniu-roşcat a apărut în jurul coarnelor, cu buclele suflate de vânt.

Ochii lui albaştri, pătrunzători, cu pupile înguste, verticale, i-au fixat pe ai mei. Sclipeau iritaţi. Gardienii aveau obiceiuri ciudate când venea vorba de somn. Unii nu dormeau toată noaptea, preferând dimineţile sau după-amiezile. Programul lui Misha depindea de ce făceam eu.

— Trinity…

M-am strecurat pe sub o aripă şi am fugit, în timp ce Misha se ridica răsucindu-se de pe cornişa lui.

— La naiba! a strigat.

Cunoşteam perfect acoperişul, aşa că nu era nevoie să văd pe unde merg. Ajunsă pe cealaltă latură, am dat să sar pe cornişă, când Misha şi-a luat zborul în

spatele meu.

— Ai grijă să nu te vadă! a strigat el, în timp ce săream. Jur pe Dumnezeu că te încui în cameră!

Nu făcea el aşa ceva.

Aterizând într-o nişă dedesubt, am alunecat pe acoperişul rotunjit. În clipa în care picioarele mi-au atins doar aerul, mi s-a strâns stomacul de frică. Am apucat de marginea acoperişului şi m-am aruncat prin geamul pe care-l lăsasem deschis când urcasem lângă Misha.

Aterizând pe coridorul pustiu, slab luminat, m-am răsucit să închid fereastra, încuind-o, în caz că Misha încerca să mă urmărească. Mi-am vârât ochelarii de soare în buzunarul de la spate al blugilor şi am pornit pe coridor, trecând pe lângă câteva uşi închise de la camerele de oaspeţi şi apartamentele aproape niciodată folosite, înainte să deschid uşa ce dădea pe casa scărilor, unde mirosea a mucegai. Am urcat treptele câte trei-patru o dată şi am ajuns la primul etaj în zece secunde.

Aici, am încetinit galopul şi m-am ţinut aproape de perete, trecând pe lângă o bucătărie folosită doar cu ocazia banchetelor şi ceremoniilor. Pregătirile erau în toi pentru următoarea Ceremonie de proporţii, în care viitorii războinici Gardieni urmau să fie sărbătoriţi. Se pregăteau mese îmbelşugate, multă băutură şi o grămadă de secrete „bine păzite”, pe care le îngurgitau novicii.

Dincolo de bucătărie, am găsit camera căutată, o zonă folosită mai ales pentru depozitare, plină de mese şi scaune pliabile. Atentă să nu mă lovesc de ele, am mers cu pas de melc.

A fost pentru mine un efort enorm.

Nu-mi stă în fire să merg încet.

Vocile s-au auzit tot mai tare, cu cât mă apropiam mai mult de perdelele maronii ce separau debaraua de salon.

Oprindu-mă în faţa lor, am prins cu grijă una şi am tras-o la o parte câţiva centimetri, dând la iveală splendoarea sălii. Particulele de praf au zburat prin aer.

Dumnezeule mare, când atinsese ultima dată cineva perdeaua?

Am ridicat imediat privirea spre tavan, chiar dacă nu mai puteam vedea picturile, indiferent cât de luminată era sala. Plafonul era împodobit cu îngeri, majoritatea luptători. Li se spunea grupul Alfa şi erau cei care îi supravegheau pe Gardieni şi comunicau adesea cu ei, uneori chiar faţă în faţă, deşi nu văzusem niciodată unul în viaţa reală. Pictura îi înfăţişa în armură, cu sabia dreptăţii în mâini.

— Cum a fost drumul? a întrebat Thierry chiar atunci. M-am concentrat asupra lui. Musafirii stăteau pe platforma înălţată, aşteptând. Fără incidente, sper.

Matthew l-a urmat pe Thierry în mijlocul platformei, spre un loc care nu ar fi trebuit să fie numit „tron”, potrivit spuselor soţului său, dar care, având în vedere şezutul supradimensionat şi spătarul cioplit în granit, în formă de scut, cu siguranţă chiar aşa arăta.

Dar ce ştiam eu?

— Da, a răspuns cel care se afla cel mai aproape de Thierry. Nu-l putea vedea foarte bine, dar i-am recunoscut părul şaten, mai puţin lung. Am avut ceva de condus, dar peisajul face toţi banii.

— Au trecut mulţi ani de când am fost ultima oară în capitala naţiunii, a spus Matthew, cu mâinile la spate. Comunitatea noastră e diferită de lucrurile cu care sunteţi voi obişnuiţi, cred.

Uau!

Erau din Washington D.C.? Clanul din D.C. era un avanpost mare, iar liderul lor murise recent. Atunci începuse Thierry să fie mai stresat decât de obicei.

M-am uitat la cel care vorbise. Părea să aibă spre treizeci de ani, prea tânăr ca să fie lider de clan, dar vorbea şi în numele celorlalţi.

— Este diferită, a răspuns Gardianul, chicotind. Nu cred că am văzut atât de mult spaţiu deschis de ani de zile.

Thierry s-a aşezat.

— Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi, Nicolai.

Am şoptit numele. Îmi plăcea.

— Mulţumim pentru primire, a răspuns el. Am fost surprinşi că ne-aţi acceptat solicitarea.

Şi eu eram surprinsă.

— Se întâmplă rar, a răspuns Thierry. Dar ne-am gândit că ar fi mai bine să ne întâlnim, cu tine şi cu clanul tău.

Deci acesta *era* noul lider de clan. M-am uitat la ceilalţi Gardieni. Cel cu părul mai scurt stătea lângă blond, care se afla cel mai aproape, poate la nici un metru, de locul unde mă aflam, după perdea. Nu-i vedeam faţa încă, dar era teribil de înalt. Avea în mod sigur peste doi metri, iar hanoracul negru pe care-l purta i se mula pe umerii laţi. Părul până la umeri şi-l ţinea prins în coadă la ceafă.

— Aţi constatat, desigur, că activitatea demonilor a scăzut în ultimele trei luni, în jurul câtorva oraşe, a zis Nicolai. Înainte, vedeam cam doi-trei demoni de Nivel Superior pe săptămână, dar, de câteva luni, nu am mai întâlnit nici unul.

Mi se păreau veşti bune, în special pentru că era posibil ca un Superior să adulmece prin zonă.

— Ei bine, asta nu mi se pare c-ar fi o problemă, a

comentat Thierry.

— Aparent, nu, dar s-a înregistrat o înmulţire a Afurisiţilor şi, chiar mai îngrijorător, a demonilor de nivel inferior, care nu se pot amesteca nici să vrea cu populaţia, a continuat Nicolai. Zayne a dat peste patru hoarde de Călăi numai luna asta. E ciudat să vedem atât de multă activitate a demonilor inferiori, fără unul de Nivel Superior în spate.

L-am privit din nou pe blond. Zayne. Aşa se numea. S-a întors uşor, şi orice gând aveam mi s-a împrăştiat în cele patru zări. O părticică încă funcţională a creierului meu ştia cât de rău e să mă las distrasă de aspect, dar… eram *impresionată*.

Mă prostisem de-a dreptul.

Îmi place să cred că nu mă dădea gata cu una, cu două un chip superb, dar el era… *frumos*. Iar asta însemna ceva, din moment ce eram înconjurată mereu de Gardieni superbi, cu un ADN grozav când îşi luau înfăţişarea umană.

Avea pielea aurie, ca şi când ar fi stat mult la soare. Maxilarul puternic parcă era dăltuit în piatră, şi buzele… cum puteau fi atât de moi şi de dure, în acelaşi timp? Era ciudat să observi detaliul ăsta la cineva, şi totuşi l-am observat, ceea ce însemna că virasem pe un teritoriu periculos. Avea pometţi înalţi, proeminenţi, şi un nas drept şi mândru. Eram prea departe să-i pot vedea ochii, dar am presupus că erau ca ai tuturor celorlalţi Gardieni: de un albastru intens, strălucitor.

Părea să fie cu doar câţiva ani mai mare decât mine şi îmi amintea de numeroşii îngeri care acopereau tavanul salonului – picturi pe care nu le mai puteam vedea în detaliu.

— Uau! am şoptit, iar ochii mi s-au mărit atât de

tare, că probabil arătam ca un gândac strivit.

S-a încordat, şi mi-am ţinut respiraţia, temându-mă că mă auzise. Dar pentru că nu s-a uitat spre stânga, unde mă aflam eu, umerii mi s-au mai relaxat.

— Ceva i-a făcut pe demonii de Nivel Superior să se teamă suficient cât să se ascundă cu toţii, a vorbit din nou Nicolai. Iar acel ceva ne ucide. Ucide Gardieni.

3

Am inspirat adânc. Ceva ucidea Gardieni? Cu excepţia Demonilor de Nivel Superior şi, ăăă, cu excepţia mea, Gardienii erau practic indestructibili, făcuţi să înfrunte cele mai cumplite lupte.

Nu erau uşor de ucis.

— La început, credeam că e un demon, unul Superior, care ucide pe cont propriu, a spus Zayne. Dar, chiar dacă se luptă între ei, nu ucid aşa, de parcă nu s-ar teme să se expună. Apoi, Gardienii au început să moară în acelaşi fel. Ce ni se întâmplă nouă li se întâmplă şi demonilor.

Gardianul cu părul mai scurt a făcut un pas în faţă.

— Pot vorbi şi eu?

— Dez, ştii doar că nu ţin la formalităţi, a zis Thierry.

Dez a schiţat un zâmbet.

— Îmi dau seama că Zayne şi cu mine nu avem deceniile de experienţă pe care le-aţi acumulat tu şi Matthew, dar ceea ce ne e dat să vedem e complet nou. Unii dintre cei mai buni războinici ai noştri au murit, Gardieni deloc uşor de învins.

— De ce este imposibil să credem că e opera unui demon de Nivel Superior priceput? a întrebat Matthew. De ce credeţi cu toţii că ar fi altceva?

— Poate că ne înşelăm. Poate că un demon a pus la cale totul, a adăugat Nicolai, iar eu am remarcat că maxilarul lui Zayne s-a încleştat, de parcă şi-ar fi impus să nu intervină. Nu ştim încă, dar săptămâna asta am mai pierdut un Gardian. Avem nevoie de întăriri, şi de aceea suntem aici.

Thierry s-a rezemat de spătar, cu umerii încordaţi.

— Aţi ajuns la momentul oportun. Ne pregătim de Ceremonie. Vom avea recruţi noi.

Nicolai a schimbat o privire cu Zayne şi cu Dez, dar nu a spus nimic.

— Am aranjat camerele pentru voi, şi chiar acum se pregăteşte şi mâncarea. Sunt convins că veţi dori să vă odihniţi, a spus Thierry. Rămâneţi la Ceremonie.

Nicolai a părut să se gândească o clipă, înainte să răspundă:

— Am fi onoraţi să rămânem, dar este absolut necesar să ne întoarcem în oraş…

— Crezi că se întâmplă ceva dacă staţi aici o săptămână? Nu cred, a spus Thierry, şi am recunoscut tonul care nu lăsa loc de contraargumente. Îl auzisem de suficiente ori şi eu, dar dacă mureau Gardieni, nu puteau pleca fără a lua cu ei întăriri. Avem suficient timp să discutăm despre nevoile voastre. A făcut o pauză. Şi ale noastre.

M-am strâmbat. Degetele mi s-au încleştat pe perdea când Zayne a făcut un pas înapoi, inexplicabil, a întors capul şi…

S-a uitat direct la mine.

Ceva… Ceva s-a întâmplat.

M-a străbătut un şoc, urmat de o senzaţie de déjà-vu, de parcă mai fusesem în ipostaza aceea – dar nu avea sens. Era prima dată când îl vedeam pe Zayne. Mi-aş fi amintit dacă l-aş fi întâlnit şi înainte.

Nu m-am clintit cât timp m-a privit. Nu am putut. Parcă prinsesem rădăcini, şi eram suficient de aproape încât să îi văd gura, să îi citesc pe buze cuvintele, când a început să şi le mişte.

„Te văd."

O, Doamne!

Am dat drumul perdelei. Am făcut câţiva paşi înapoi.

Sfinte Sisoe, mă văzuse – sau, cel puţin, văzuse o parte din mine, însă suficient cât să mă recunoască mai târziu. Pe lângă faptul că nu eram chiar atât de departe, Gardienii vedeau perfect, mai ales noaptea…

M-am lovit cu şoldul de o masă. M-a străbătut o durere ascuţită. Înjurând încet, m-am răsucit şi am prins masa la timp ca să nu cadă. După ce m-am asigurat că era totul în regulă, mi-am mişcat fundul afară din salon şi am ieşit în aerul rece de munte.

Soarele apusese, dar cărarea era bine luminată. Am străbătut grădinile vaste din spatele sălii. Mă gândeam la ce auzisem. Ceva care putea fi un demon ucidea şi Gardieni, şi demoni?

Ce să fie oare?

Traversând pajiştea spre clădirea principală, am încetinit pasul când m-am apropiat de pădurice. De aici mă putea ghida numai lumina lunii, căci abia dacă mai vedeam ceva, dar parcursesem drumul de atâtea ori, încât paşii mei erau siguri, chiar dacă încă precauţi – spre deosebire de noaptea cu demonii Călăi. Atunci fusesem plină de adrenalină şi nu îmi păsase. Nu eram mereu aşa.

Apoi m-am gândit din nou la reacţia pe care o avusesem faţă de Zayne. Fusese tare ciudată, însă, probabil, de vină era doar imaginaţia mea hiperactivă…

În spatele meu a trosnit o crenguţă. Prea aproape. Înăbuşindu-mi surprinderea, am reacţionat prima, aşa cum fusesem antrenată.

Am prins un braţ. Am simţit un şoc, un şoc de energie, când m-am întors, răsucind şi braţul, în timp ce îmi ancoram greutatea în piciorul drept. Am surprins conturul vag al unei persoane mult mai masive, chiar când loveam.

Incredibil de repede, mâna mi-a fost prinsă, şi m-am trezit răsucită în direcţia opusă şi lipită de un piept dur şi de un abdomen masculin. În câteva secunde, braţele îmi erau imobilizate, iar mirosul de... mentă şi de iarnă m-a împresurat.

— Aşa întâmpini oamenii de obicei? mi-a şoptit în ureche o voce parcă familiară.

M-am aplecat în faţă, cu intenţia de a crea suficient spaţiu între noi pentru o lovitură urâtă în spate.

— Nu ar fi deloc o mişcare isteaţă.

Am icnit şi mi-am îndreptat spinarea.

— Nici să înşfaci oamenii în beznă nu-i o idee bună.

— Nu te-am înşfăcat, a zis el, strângându-mă mai tare când am reuşit să mă distanţez din nou de el câţiva centimetri. Te-am strigat şi n-ai răspuns.

— Pentru că n-am auzit. Mi-am întors capul într-o parte. Aşa procedezi când nu ţi se răspunde? Înşfaci omul...?

— Nu te-am înşfăcat.

— Erai *chiar* în spatele meu, am spus, enervată peste măsură că mă imobilizase atât de repede. Îmi dai drumul?

— Nu ştiu. Încerci iar să mă loveşti?

— Dacă nu încerci tu iar să pui mâinile pe mine.

A trecut o secundă, apoi braţele din jurul meu s-au relaxat. Am ţâşnit în faţă, de parcă aveam arcuri la

picioare, şi am lăsat câţiva metri între noi înainte să mă răsucesc. Dinspre lună venea suficientă lumină încât să îl văd.

— Sfinte Sisoe al Gardienilor! am şoptit, făcând încă un pas în spate.

Era *el*.

Gardianul cel blond şi incredibil de frumos.

Zayne.

A clătinat din cap, zicând:

— Eşti… om.

„Da, într-un fel.”

— Te aşteptai la altceva?

— Da-aaa, a tărăgănat el cuvântul şi a continuat, parcă alegându-şi atent cuvintele. Mai ales ţinând cont de ce suntem noi.

Era un lucru cu totul neobişnuit să locuiască oameni în comunităţile de Gardieni, deci nu m-a surprins deloc uimirea lui.

— Doar dacă… a spus el, făcând un pas dinainte calculat spre mine, dacă nu cumva locul tău nu e aici.

— Ba exact ăsta e locul meu.

— Chiar şi atunci când trăgeai cu urechea pe după perdea, de exemplu?

La naiba!

— Aici locuiesc, am spus, în loc să îi răspund la întrebare. Slavă Cerului că trăsăturile lui erau înghiţite de întuneric şi puteam să-i vorbesc, nu să stau şi să salivez de parcă nu mai văzusem un tip atrăgător în viaţa mea. Tu ce cauţi aici? Nu trebuia să fii în camera ta şi să mergi pe urmă la cină?

— Am fost curios când te-am văzut acolo. M-am gândit să investighez.

— Nu prea cred c-ar trebui să fii aici, urmărindu-mă.

— Nu mi-am dat seama că, Gardian fiind, nu pot să circul după bunul plac.

— E prima oară când ne vizitezi? am întrebat, deşi cunoşteam răspunsul.

— Nu.

— Atunci poate că n-ar fi cazul să faci presupuneri legate de ce poţi sau ce nu poţi să faci.

Zayne a rămas tăcut o clipă, după care a scos un hohot gutural.

M-am încruntat.

— Ai dreptate, a recunoscut el, şi a urmat o altă clipă de tăcere. Mă roade curiozitatea.

Nu ştiam sigur dacă e bine ce fac, dar mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat în jur, fără să pot distinge însă ceva dincolo de copacii întunecaţi şi de sclipirea slabă a lămpilor solare.

— Serios?

— Da. Cum naiba ai ajuns să locuieşti aici? Un om care trăieşte la sediul regional… şi pare să ştie că demonii există de-adevăratelea? De fapt, nu încape îndoială că ştii, fiindcă nu ai luat-o la goană urlând sau râzând, când am vorbit despre activitatea lor, în sală.

Acum îmi doream să-i pot vedea expresia feţei, în timp ce-mi treceam palmele peste şolduri.

— Nu sunt nici prima, nici ultima persoană obişnuită care ştie despre existenţa demonilor.

Era adevărat. Unii oameni ştiau – majoritatea lucrau în secţii de poliţie sau ocupau posturi guvernamentale şi colaborau cu Gardienii. Dar erau puţini.

S-a apropiat de mine, şi i-am văzut mai bine faţa, dar în mare parte era încă înceţoşată.

— Pun pariu că nu există nimic obişnuit la tine.

Nu ştiam dacă s-o iau ca pe un compliment.

— De unde până unde ai scos-o?

— Locuieşti aici, în sediul central al puterii câtorva zeci de clanuri, şi aproape că ai reuşit să mă loveşti în faţă în mai puţin de cinci secunde, a explicat. În plus, te ascundeai după o perdea şi îţi băgai nasul unde nu-ţi fierbe oala.

— Nu îmi băgam nasul, am zis, încrucişându-mi braţele la piept.

— Serios?

— Nu înseamnă că dacă s-a întâmplat să mă aflu prin preajmă…

— După o perdea.

— Doar pentru că eram după o perdea…

— Te *ascundeai* după o perdea, m-a corectat el.

— Doar pentru că eram *parţial ascunsă* de o perdea nu înseamnă că îmi băgam nasul.

Zayne se afla la nici o jumătate de metru de mine acum, şi i-am simţit din nou mirosul de mentă.

— Ţi se întâmplă des să fii parţial ascunsă de perdele?

Am închis gura şi am inspirat adânc.

— Ce rost are discuţia asta?

A ridicat din umeri.

— Păi, ai pretins că nu îţi băgai nasul. Adică, poate aşa îţi petreci tu timpul liber, stând în spatele perdelelor, de unde să ştiu eu?

Am mijit ochii.

— O, sigur că da, mă dau în vânt după aşa ceva. Mai ales când sunt pline de praf.

— Detectez o urmă de sarcasm, aşa că, practic, recunoşti că trăgeai cu urechea.

— Nicidecum.

Şi-a lăsat bărbia în piept.

— De ce nu recunoşti?

Voiam să îi spun că nu era nimic de recunoscut, dar chiar *îmi băgam nasul*. Evident. Am oftat.

— Nu avem prea des… musafiri, aşa că eram curioasă. Nu ştiam c-o să vorbiţi despre ceva important.

— A fost aşa de greu să recunoşti?

— Da, am răspuns sec. M-a afectat profund, şi nu cred c-o să-mi revin vreodată.

— Cum de-ai ajuns să locuieşti în tabără? a repetat el întrebarea.

— Este o poveste lungă, şi n-am de gând să ţi-o spun ţie.

A trecut o clipă, şi chiar fără să îi pot vedea ochii, îi simţeam privirea aţintită asupra mea.

— Mă facă să mă simt… frustrat.

Am ridicat din sprâncene. Uau!

— Păi, tu mă faci să mă simt judecată. Ghici ce-i mai rău?

Zayne a râs, dar nu mai era chicotitul acela gutural de mai devreme. Era un hohot sec precum nisipul.

— Cred că judec cel mai puţin dintre toţi cunoscuţii tăi.

— Permite-mi să-ţi spun că greşeşti.

— Nu mă cunoşti.

— Nu mă cunoşti nici tu pe mine, şi, totuşi, ai spus că sunt o persoană ce provoacă frustrări.

— Este o observaţie bazată pe o discuţie de câteva minute cu tine.

Am strâns din pumni şi m-am luptat cu dorinţa de a-l lovi. Ar fi fost un gest necugetat, dar m-ar fi umplut de satisfacţie. Trebuia să plec.

— Ştii ceva? N-am de gând să mint şi să spun că mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Aşa că o să plec. Am dat să-i întorc spatele.

— Cum te cheamă?

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Serios?

— Cum te cheamă? a repetat el – nu, a spus-o pe un ton *poruncitor*.

Am simţit că mi se zbârleşte părul pe ceafă.

— Mă cheamă Nu-i Treaba Ta!

— De-a dreptul… patetic, mi-a spus.

Am pufnit. De fapt, am guiţat ca un purcel.

— Mie mi s-a părut de-a dreptul isteţ.

— Cred că avem idei diferite despre isteţime, a spus el, făcându-mă să-l privesc printre gene. Îţi dai seama că voi afla, mai devreme sau mai târziu?

Ştiam, dar nu aveam de gând să afle de la mine.

— Cred că va trebui să ai răbdare, atunci. Pacea fie cu tine! I-am arătat degetul mijlociu, convinsă că îl vedea, cu ochii lui de Gardian, şi apoi m-am răsucit, gata să dispar…

— Trinity Lynn Marrow! a strigat Misha. Jur pe Hristos, fato, când am să pun mâna pe tine…

Îndreptându-mă de spate, am închis ochii.

— Recunosc că nu mă aşteptam să fie *atât* de curând, a comentat Zayne, sec.

— Nu te cunosc, am spus. Dar nu îmi placi deloc.

— Nu-i frumos din partea ta, a spus Zayne.

Înainte să-l pot informa că nu dădeam doi bani pe ce credea el, Misha a năvălit în poieniţă. Într-o clipă, s-a postat în faţa mea, între mine şi Zayne, de parcă Zayne ar fi fost un animal sălbatic, care mă ameninţa.

— Înapoi! a mârâit Misha, ridicând o mână în direcţia lui Zayne.

Zayne a rămas pe loc.

Apoi a avansat, oprindu-se la doi centimetri de mâna lui Misha, şi s-a uitat la mine.

— Frate, chiar nimeni nu e prietenos pe-aici?

Fără să vreau, am zâmbit în colţul gurii.

— Ţi-am spus că nu prea avem musafiri.

— Se vede, a zis Zayne, sec.

Misha s-a mişcat, blocându-l iar şi făcându-mă să îmi dau ochii peste cap.

— Cine mama Iadului mai eşti şi tu şi ce cauţi aici?

— Îl cheamă Zayne, am răspuns eu în locul lui. E din clanul din D.C. Au fost *invitaţi* aici.

— Nimeni nu e invitat aşa, din senin, mi-a tăiat-o Misha.

— Păi, cred că există un precedent în toate. Răceala din vocea lui Zayne putea îngheţa frunzele din copaci.

Credeam că Misha era unul dintre cei mai înalţi şi mai cumpliţi Gardieni pe care-i văzusem vreodată în formă umană, însă acum mă gândeam că poziţia lui era ameninţată serios.

— Nu-mi pasă dacă ai fost invitat sau nu, a răspuns Misha, răspândind un val de căldură şi recâştigându-şi locul întâi, în competiţia neoficială a Gardienilor înspăimântători. N-ai ce să bântui pe-aici, pândind şi vorbind cu ea.

— În primul rând, nu pândeam, a spus Zayne. Şi apoi, de ce să nu vorbesc cu ea? Pentru că e om, sau pentru că întâi loveşte şi apoi pune întrebări?

„O, Doamne!” Am păşit dincolo de Misha şi m-am uitat urât la Gardianul blond.

— Am vrut să te lovesc pentru că…

— Am apărut în spatele tău? Ah, scuze. Nu se va mai repeta, a răspuns el, şi chiar dacă nu-i vedeam faţa, i-am simţit amuzamentul din voce.

— Ce cauţi aici? a întrebat Misha, şi pentru prima dată nu-l auzeam punându-mi mie întrebarea asta.

— Aveam nevoie de aer curat. Am petrecut ceva timp în maşină.

Am ridicat din sprânceană, uimită că nu mă turnase.

— Păi, după porţia asta de aer curat, îţi sugerez să te întorci în salon.

O parte din mine se aştepta ca el să refuze. Părea genul încăpăţânat.

Dar m-a surprins când a făcut un pas în spate.

— Da, cred că e timpul să mă întorc.

— Perfect, a mârâit Misha.

Zayne şi-a întors capul spre mine.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Trinity *Lynn* Marrow.

M-am aprins ca artificiile acelea pârâitoare, însă Misha m-a apucat de braţ, iar eu mi-am înăbuşit un val de înjurături şi am strigat doar:

— O să fiu o doamnă şi o să te ignor.

— Dar e mult mai amuzant să nu fii, a răspuns Zayne.

M-am întors spre locul unde stătuse, dar Misha nu mi-a dat drumul şi aproape că m-a târât după el, înainte să-i pot răspunde aşa cum merita.

— La naiba, Trin!

— Ce-i? Trebuia să fac nişte paşi foarte mari ca să pot ţine ritmul impus de picioarele lui extrem de lungi. N-am făcut nimic.

— Niciodată nu faci nimic.

— Asta ce mai înseamnă?

— De exemplu, odată te-ai supărat şi te-ai ascuns o zi întreagă, şi toată lumea te-a dat dispărută. Când te-am găsit, ai spus că n-ai făcut nimic.

— Şi? Am fluturat din mână. Aveam opt ani pe-atunci, iar tu ai fost chiar răutăcios cu mine.

— Şi ce zici de episodul ăla când ai miorlăit până ce te-am dus la film, în afara taberei, şi tu m-ai păcălit ca să te întâlneşti cu nişte puşti pe care i-ai cunoscut pe internet?

— Eram în interes de serviciu atunci.

— Nu, interpretai un rol din filmul *Mesaje de dincolo*[2].

— Nu interpretam nimic! Un spirit avea atunci nevoie să transmită un mesaj extrem de important.

— Şi când ai căzut de pe acoperiş şi au dat cu toţii vina pe mine? Acum vreo lună?

Am strâns din buze.

— Şi în noaptea în care ai ieşit şi ai început să te lupţi cu demonii Călăi, Trin?

Obrajii îmi erau deja roşii când am ieşit dintre copaci şi am văzut casa lui Thierry.

— Ştii de ce-am făcut-o. Şi tu ai ieşit.

— Acum nu vorbim despre mine.

— Ah, bineînţeles că nu.

Misha m-a ignorat.

— O să mă omori.

— Cred că exagerezi, am spus, deşi era o posibilitate.

— Serios?

— Da.

A înjurat în barbă.

— Deci, ai tras cu urechea cât a vorbit Thierry cu ei?

— Te superi dacă spun că da?

— Trinity!

Am oftat.

---

2 *Ghost Whisperer*, serial televizat din 2005, în care spiritele oamenilor decedaţi rămân pe Pământ până îşi îndeplinesc menirea şi trec de partea luminii sau a întunericului. (n.red.)

— Da. Am tras cu urechea. Zayne m-a văzut şi a venit pe urmele mele, afară. De-aia stăteam de vorbă cu el.

— Ce-ai auzit?

— Că au venit să ceară întăriri. Se întâmplă ceva în D.C.

— Ce?

— Spuneau c-au fost ucişi demoni şi Gardieni, şi, după părerea lor, făptaşul n-ar fi un alt demon, i-am povestit. Au vrut să obţină ajutor şi să plece imediat, cred, însă Thierry i-a obligat să rămână la Ceremonie.

— Altceva decât un demon ucide Gardieni?

— Mda.

— Nu are sens.

— Mda, am repetat. Dar poate că aşa e, mai ştii? Vreun tip mare şi rău ucide Gardieni. Poate vom fi *chemaţi*.

— Nu ştiu ce să zic, a spus el, încruntându-se la mine.

Mda, şi eu mă îndoiam, dar, la un moment dat, urma să fim chemaţi. Să plecăm de aici. Împreună. Şi aveam să plecăm pentru a *lupta*. Am ridicat din umeri.

— Se pare că vor sta aici o săptămână.

Misha a tăcut câteva clipe.

— Vreau să rămâi în casă până pleacă.

— Tu te auzi vorbind? am întrebat, în timp ce traversam aleea. Reflectoarele s-au aprins, alertate de prezenţa noastră. Strălucirea lor m-a făcut să tresar. Nu pot să stau în casă în tot timpul cât sunt ei aici.

— Ai uitat de ce nu primim musafiri? Sau eşti incredibil de egoistă?

— Există şi o a treia opţiune?

Misha s-a oprit în faţa scărilor late şi a verandei luminate. S-a uitat la mine şi mi-a atins obrajii cu

vârfurile degetelor, obligându-mă să mă uit la el.

— Poţi să faci asta? Să rămâi ascunsă?

Frustrarea m-a copleşit ca o furtună de vară.

— Nu pot să stau în casă, Misha. Mi se pare ridicol. Nu sunt prizonieră aici.

Îi citeam exasperarea în privire.

— E vorba doar de o săptămână, şi poate că nici nu vor sta atât.

— O săptămână înseamnă o veşnicie.

— Câteva zile petrecute într-o casă ce dispune de tot ce ţi-ai putea dori ca să nu te plictiseşti nu înseamnă o veşnicie, răsfăţato, a continuat el. Poţi mânca şi poţi face maraton de seriale TV, în loc să te antrenezi.

— Dar nu vreau să stau fără să fac nimic. Risc să mă dedau la acţiuni iresponsabile şi necugetate.

— Serios?

— Hei! Îmi cunosc limitele.

— Ştii că majoritatea oamenilor ar fi bucuroşi să ia o pauză de la şcoală şi să se relaxeze.

— Eu nu fac parte din majoritate. Cursurile noastre se încheiaseră la jumătatea lunii mai, aşa că Misha şi cu mine trecuserăm de la antrenamente de patru ore pe zi la opt ore, ceea ce însemna că încă mă plictiseam teribil în celelalte zece ore.

Mi-a ignorat punctul de vedere, de altfel perfect valid.

— Ia-o ca pe o vacanţă.

— O vacanţă de la ce, mai exact? m-am răstit, enervată de-a binelea. De la ce am nevoie de vacanţă?

— Trin, a oftat el.

— Nu vorbi aşa cu mine, Misha! Tu poţi părăsi tabăra oricând doreşti…

— N-ai dreptate, şi ştii prea bine. Maxilarul i s-a

încleştat de furie. Dacă vrei să spui că eu sunt liber, şi tu nu, atunci nu eşti deloc corectă.

O senzaţie de vinovăție mi-a strâns stomacul ghem, urmată imediat de muşcătura crudă a suferinţei. Într-adevăr, eram răsfăţată. Thierry nu îi dăduse de ales când îl combinase cu mine, înainte ca vreunul din noi să ştim ce înseamnă asta cu adevărat, şi să fim pregătiţi sufleteşte pentru…

Am inspirat adânc şi l-am privit pe băiatul cu care crescusem. Băiatul care devenise un tânăr bărbat, sub ochii mei. Pentru prima dată, un gând m-a lovit cu forţa unui camion.

— Tu eşti mulţumit aşa? am şoptit.

— Cu ce să fiu mulţumit?

— Cu noi, am spus. Să fii legat de mine. Cu viaţa asta.

Îi citeam în privire că înţelesese la ce mă refeream.

— Trin…

I-am luat mâinile într-ale mele.

— Fii sincer cu mine, Misha. Ştiu că nu putem schimba nimic. Zarurile au fost deja aruncate. Dar… vreau să ştiu.

A tăcut, şi, cu cât tăcea mai mult, cu atât îmi bătea inima mai tare.

— Aşa am fost crescut, Trin. E tot ce ştiu, şi, aşa cum ai spus şi tu, nu putem schimba nimic.

Am simţit că mi se face rău şi mi-am întors privirea de la el, eliberându-i mâinile.

— A putea nu e totuna cu a vrea să schimbi ceva.

Misha s-a întors într-o parte, şi, când m-au uitat la el, l-am văzut trecându-şi o mână prin buclele ciufulite, pe care le detesta, în timp ce mie mi se păruseră întotdeauna adorabile. Când şi-a îndreptat atenţia spre casa în care locuiam amândoi, casa în care

dormitoarele noastre erau separate doar de câţiva pereţi, am simţit că-mi vine să… plâng.

Poate că eram în perioada aceea a lunii, fiindcă eu nu plângeam niciodată.

Dar ştiam că nu-i aşa.

Arsura din fundul gâtului era prezentă, fiindcă îmi petrecusem aproape toată viaţa lângă Misha, iar vieţile noastre erau conectate irevocabil. Nu mă gândisem deloc la ce simţea el în legătură cu toate astea, nu?

De fapt, mă gândisem, însă doar superficial, şi, de obicei, doar dacă se întâmpla să mă afecteze pe mine.

— Sunt egoistă, am şoptit.

Misha a întors capul spre mine.

— În mod normal, aş aprecia un asemenea moment rar de mustrare de conştiinţă şi nu l-aş pune la îndoială, dar nu pot să nu mă întreb ce te-a apucat.

Îmi tremura buza de jos.

— Pentru că niciodată nu mi-am pus problema că, poate, tu ţi-ai dori altceva.

— Trin, termină! Venise din nou în faţă şi îşi pusese mâinile pe umerii mei. Vreau să fie aşa. Este o onoare să fiu Protectorul tău.

— Serios? Am scos un hohot gutural. Pentru că eu nu…

— Este o onoare, a repetat el, strângându-mă de umeri. Greutatea palmelor lui era liniştitoare, şi totuşi, sufocantă. Şi chiar vorbesc serios. Ce eşti tu pentru mine? Ce înseamnă să fiu ales să îţi stau alături? Este cea mai mare onoare.

Părea să vorbească sincer, chiar da, pe când eu dădeam impresia că vorbesc sincer tot timpul, când, de fapt, nu era aşa, mai ales în momentele în care nu voiam altceva decât să fiu ceea ce mă prefăceam că aş fi deja.

Misha m-a tras la pieptul lui, iar eu l-am cuprins cu braţele. El m-a luat de după umeri. Când eram mai mică, îmi plăceau foarte mult îmbrăţişările astea, şi chiar şi după ce crescusem mi se părea că îmi aduc alinare. Dar acum?

Acum simţeam furnicături prin tot corpul.

Misha a tăcut o vreme.

— Am fost deplasat când ţi-am cerut să stai închisă-n casă. Mai devreme sau mai târziu, i-ai da foc, sau pe-aproape.

Am zâmbit în colţul gurii.

— Dar îmi faci o favoare? a întrebat. Am încuviinţat dând din cap, încă cuibărită la pieptul lui. Stai departe de Zayne, da?

Numai la replica asta nu mă aşteptam.

M-am tras înapoi şi l-am privit.

— Nici n-aveam de gând să devin cea mai bună prietenă a lui, dar care-i faza?

— Am… am auzit vorbe despre el, a spus, lăsând braţele pe lângă corp. Aduce numai belele. Zayne nu e genul în preajma căruia ai vrea să stai.

4

Am fost cuminte. Am rămas în camera mea, deşi Misha a ieşit, după ce mă escortase în dormitor, pentru că mă simţeam nasol în urma discuţiei de seara trecută. Rămăsesem trează până târziu, aşteptându-l să se întoarcă. Dar nu s-a mai întors, aşa că m-am gândit c-o fi dat de Jada sau de iubitul ei, Ty.

Eram deci singură, ceea ce însemna că puteam să petrec mult timp cu gândurile mele, aşa încât mă întrebam dacă… nu îi datoram scuze lui Zayne.

Nu mă înşfăcase cu o seară înainte, şi poate că mă

strigase şi nu îl auzisem eu; şi cred că reacţia mea chiar fusese exagerată şi impulsivă.

Ar fi trebuit să îmi cer scuze când – dacă – îl revedeam. Nu aveam de gând să îl caut. Dacă Misha mă avertizase în privinţa lui, chiar avea motive.

Dar muream de curiozitate să aflu de ce nu era bine să ai de-a face cu Zayne.

Atât de plictisită eram.

Mi-am pus periuţa de dinţi în suport şi mi-am privit imaginea reflectată în oglindă. Şuviţe subţiri de păr ud mi se lipiseră de obraji. Mi-am luat ochelarii de pe chiuvetă şi mi i-am pus.

M-am aruncat în pat. Ochelarii mi-au alunecat pe nas când m-am uitat la stelele risipite pe tavan. Abia dacă se vedeau acum, pentru că era încă zi.

Bine că Netflix tocmai achiziţionase *Prinţul din Bel Air*, deci aveam vreo şase sezoane în care să mă bucur de Will Smith.

M-am rostogolit într-o parte şi privirea mi-a căzut pe fotografia înrămată de pe noptieră şi pe cartea veche de lângă ea. Fotografia era cu mine şi cu mama. Fusese făcută acum doi ani. Pe 20 mai. Când împlinisem şaisprezece ani. Nu o vedeam bine, dar ştiam cum arăta, în minte şi în suflet.

O făcuse Thierry lângă Groapă, în timpul zilei. Mama şi cu mine şedeam pe banca de piatră. Eu îmi sprijineam obrazul pe umărul ei şi ţineam în mână o maşină Barbie roz. Îi cerusem, în glumă, o maşină de ziua mea. În glumă, pentru că nimeni nu avea maşină în comunitate. Toţi mergeau pe jos. Sau zburau. Iar eu nu aveam vederea suficient de bună încât să conduc. Aşa că mama s-a purtat ca… o mamă, şi mi-a dăruit maşinuţa.

Aşa era ea.

Cartea îi aparţinuse. Era preferata ei. Din anii ’80, cu un cuplu pe copertă. Se îmbrăţişau, iar femeia îl sorbea din priviri pe bărbat. Se intitula *Inimi aprinse*[3], a Johannei Lindsey. Mama fusese o devoratoare de poveşti romanţate şi citise cartea de o sută de ori.

Eu o citisem de cel puţin zece ori înainte ca scrisul să devină prea mic pentru ochii mei, chiar şi cu ochelarii pe nas.

Îmi era dor să citesc, pentru că, într-un fel, mă apropia de mama. Descărcasem e-book-ul pe iPad, dar nu se compara cu o carte adevărată.

Nu era la fel.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am aranjat ochelarii. Vedeam imaginile de la televizor ca prin ceaţă, chiar şi după ce Thierry îmi adusese un ecran cu o diagonală de peste 100 de centimetri. Am luat telecomanda…

— Cine-s pericolele publice din salon? Unul dintre ei tocmai s-a mutat în camera mea, Trinity. În dormitorul *meu*.

Am tresărit şi am scăpat telecomanda pe pat când Alună a intrat prin uşa *închisă* a dormitorului.

„Alună” era o poreclă ciudată, dar îmi spusese că aşa îi ziceau prietenii, pentru că era foarte scund. Şi îi plăcuse porecla, iar eu n-aveam idee care era, de fapt, numele lui adevărat.

Alună a fost… Murise în circumstanţe ciudate, la un concert al trupei Whitesnake, dintre toate locurile posibile, cândva prin anii ’80. Îşi găsise sfârşitul după ce se urcase pe una dintre boxele turn de la concert, în toiul unei furtuni, ceea ce dovedea că nu era tocmai isteţ. Fulgerul lovise în apropierea sistemului audio şi îl speriase atât de tare, încât căzuse, şi de aici i se

---
3 *Hearts Aflame*, roman de dragoste din 1987 (n.red.)

trăsese moartea.

De ziua lui de naştere. Împlinea şaptesprezece ani.

Tragic.

Îl văzusem prima oară cu opt ani în urmă, când mama şi Thierry mă duseseră la un oculist din Morgantown, la vreo două ore distanţă de tabără. Aveam zece ani şi văzusem deja suficiente stafii şi spirite încât să ştiu cu ce aveam de-a face, când l-am zărit pe trotuar, cu un aer plictisit şi uşor confuz.

Concertul la care murise avusese loc în apropiere, iar el petrecuse Dumnezeu ştie câtă vreme rătăcind pe străzile din Morgantown. Se ataşase de mine din clipa în care îşi dăduse seama că îl văzusem şi îi puteam vorbi, şi procedase aşa cum fac stafiile, uneori.

Mă urmărise până acasă.

Am încercat să îl conving să treacă dincolo, dar a refuzat. Asta însemna că era blocat pe Pământ şi că arăta ca atunci când murise, nicidecum ca un spirit, adică sănătos şi întreg. Purta un tricou vintage cu numele trupei scris cu litere albe şi cu vocalistul într-un pătrat, o pereche de blugi negri, strâmţi, şi nişte bocanci Chuck Taylor roşii.

Ironia e că tot ce avea pe el era din nou la modă.

Părul îi era negru, lăţos – un lucru bun, pentru că-i ascundea gâlma din spatele capului, pe care avusesem ghinionul să i-o zăresc o dată. Suferise o traumă craniană severă.

Alună era o stafie, o stafie atât de blocată în anii ’80, că nu înţelegeam decât jumătate din ce încerca să îmi comunice.

Era o raritate, o stafie care ştia că murise şi putea interacţiona cu tot ce mişca în mediul înconjurător, care îşi dăduse duhul cu zeci de ani în urmă, dar nu trecuse dincolo, şi totuşi, reuşea să îşi păstreze

decenţa şi bunătatea.

Alună era pentru mine un soi de coleg de apartament pe care îl puteam vedea numai eu, şi care ar fi trebuit să bată înainte să plutească prin pereţi şi uşi.

Era singura regulă.

Asta, şi să nu-mi folosească lucrurile, mai ales de când învăţase să utilizeze iPad-ul şi laptopul; şi mai avea prostul obicei de a-mi întoarce hainele pe dos.

Ceea ce era ciudat rău.

— Ar trebui să baţi la uşă înainte, i-am amintit, cu pulsul revenindu-mi la normal. Există reguli.

— Scuze, tipeso. Alună şi-a ridicat braţele transparente şi a făcut din degete semnul păcii. Vrei să mă întorc pe hol şi să bat? Bat, dacă vrei, şi încă perfect. O să ciocăn până trezesc toată casa…

— Nu. Nu-i nevoie, l-am potolit, făcând o grimasă. Pe unde ai umblat?

— M-am relaxat şi eu. S-a apropiat, alunecând, de fereastră. Partea de sus a corpului i-a dispărut prin perdea. Cine-i tipul din dormitorul meu?

— La care din camere te referi?

— Toate camerele din salon sunt ale mele.

— Nu-i adevărat.

S-a retras de lângă fereastră, cu mâinile în şolduri.

— De ce nu?

— Eşti o stafie, Alună. N-ai nevoie de o cameră.

— Am nevoie de spaţiu să bântui, să trăiesc, să respir, să fiu creativ…

— Nu trăieşti şi nici nu respiri, şi există dormitoare pentru oaspeţi aici, care sunt goale, am explicat. Îţi poţi manifesta acolo creativitatea.

— Dar mie îmi place o cameră anume, s-a plâns Alună. Aia care dă spre grădină şi are baie proprie.

— Eşti mort. Nu-ţi trebuie baie.

— Nu mă cunoşti. Nu ştii tu ce nevoi şi dorinţe am.

— Doamne, Alună! Serios! M-am târât la marginea patului şi mi-am lăsat picioarele să atingă podeaua. Celelalte dormitoare sunt chiar acceptabile.

— Nu sunt de acord.

Am clătinat din cap.

— Cine este în camera ta, care nu este camera ta?

— Un tip blond, foarte mare.

Mi-a stat inima-n loc. Cred că de la indigestie… deşi nu mai avusesem aşa ceva niciodată.

— Zayne?

— Aşa-l cheamă? Alună a plutit spre mine, cu picioarele la vreo cincisprezece centimetri de podea. Thierry organizează un soi de schimb de experienţă cu Gardieni sexy?

Am pufnit.

— Nu. Sunt Gardieni care au venit din capitală ca să ne viziteze.

— Ah, da, atunci e cu totul altceva, nu-i aşa? De parcă n-ar accepta mititei la antrenamente.

— Nu de-asta, ci pentru că nu e încă perioada de începere a cursurilor, şi, în plus, sunt aici din alte motive. L-am întâlnit pe blond aseară. Zayne.

— Spune-mi. Şi-a sprijinit bărbia în pumn. Am tot timpul din lume, dar ai face bine să pomeneşti şi ce exerciţii trebuie făcute ca să capeţi asemenea abdominali, pentru că abia ce l-am văzut în toată splendoarea…

— Stai! Cum adică l-ai văzut în toată splendoarea? M-am înroşit la gândul splendorii lui Zayne. Mi s-o fi părut mie extrem de enervant şi plin de prejudecăţi, dar asta nu schimbă faptul că e extrem de sexy. Te rog să nu-mi spui c-ai tras cu ochiul.

— Din întâmplare! Intram în camera mea…

— Care nu e camera ta…

— Iar el ieşea de la duş, doar în prosop, şi am fost şocat. Şocat, mă auzi? Alună s-a aşezat pe patul meu şi s-a scufundat în el câţiva centimetri, ceea ce i-a făcut jumătate din trunchi şi picioarele să dispară.

Ai fi zis că patul meu îl mâncase pe jumătate.

— Deci, a început să se îmbrace, iar eu mi-am zis: „Doamne, nu mă lăsa!”, n-o fi asta America mult-promisă, dar cu siguranţă e viaţa de apoi pe care o merit.

— Nici nu ştiu de unde să încep.

— Începe prin a-mi da toate informaţiile pe care le-ai obţine de la 411[4] despre clanul ăsta din D.C.

411? Am clătinat din cap.

— Nu ştiu multe despre ei. Au venit după întăriri.

— Ce plictisitor! De ce au venit tocmai din D.C. ca să le ceară? Alună s-a ridicat şi a părut să stea în fund pe pat, de data asta. Adică, serios, McFly[5], există FaceTime şi Skype.

M-am uitat lung la el.

— Da, e ciudat c-au venit aici; că li s-a dat permisiunea.

— Hm! Alună a plutit, ridicându-se de pe pat. Poate că…

Ne-a întrerupt o bătaie în uşă, şi l-am auzit pe Misha strigând:

— Trin, dormi?

— A bătut la uşă, a subliniat Alună.

— Nu. Am sărit de pe pat. Intră!

---

4 La origine, număr de telefon alocat unui serviciu de asistenţă, în Canada şi SUA, prin care se puteau obţine diverse informaţii. În prezent, argou cu sensul de „informaţii relevante“. (n.red.)

5 Formaţie de muzică pop-rock britanică, din 2003 (n.red.)

Uşa s-a deschis şi Misha a păşit în încăpere, purtând pantaloni de trening negri, maiou şi adidaşi. Părea să se fi întors de la alergat.

A zâmbit în colţul gurii, închizând uşa după el.

— Pari foarte voioasă în dimineaţa asta.

— Mă bucur să te văd, am spus, tresărind când Misha a trecut drept prin Alună. Ah…

Alună a dispărut ca fumul absorbit de un vânt puternic, iar Misha s-a oprit brusc. Ochii lui albaştri s-au mărit.

— Vrei să zici c-am trecut prin stafia aia?

— Daaa… am lungit eu cuvântul.

Alună şi-a recompus înfăţişarea în spatele lui Misha şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Câtă lipsă de maniere!

— Chestia asta e dubioasă şi mă face să mă simt tare ciudat, s-a cutremurat Misha.

— Şi *eu* cum crezi că mă simt? s-a răstit Alună, chiar dacă Misha nu îl putea auzi. Ai fost, practic, în corpul meu. În interiorul fiecărei părţi din mine. Fiecărei. Părţi.

M-am strâmbat.

— Ce zice? a vrut să ştie Misha.

— Nu vrei să afli, l-am avertizat. A venit la mine pentru că e supărat pe musafirii noştri, care-i fură camerele, şi eu încerc să-i explic că, fiind mort, n-are nevoie de camere. Dar nu pricepe.

— Îmi desconsideri sentimentele. Gesticulând, Alună a ţâşnit spre uşă. Mă duc să văd dacă se mai dezbracă Zayne o dată. Ciao!

Am rămas cu gura căscată.

— E încă aici? a întrebat Misha, privind în jur.

— Nu. Acum s-a dus să se poarte ca un pervers.

A strâmbat din nas.

— Ai dreptate, chiar nu vreau să ştiu. De fapt, sunt surprins.

— De ce?

— Nu mă aşteptam să te găsesc. A zâmbit ironic când mi-am dat ochii peste cap. Chiar eşti cuminte?

— Deocamdată, am mârâit. Te-ai distrat aseară cu lumea?

— Pari geloasă, a zis, întorcând capul şi zâmbind iar.

— Nu sunt.

— Serios? S-a îndreptat spre scaunul meu de birou şi s-a aşezat. Când s-a întors către mine, mi-a aruncat o privire care spunea că ştie el mai bine.

— În fine. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Am venit să-ţi spun că am reuşit să discut cu Thierry despre Clay.

— Ce-a zis?

— Că va vorbi cu el şi cu instructorii lui. Misha s-a rotit cu scaunul încet. Cred că îi va fi amânată ceremonia cu un an, pentru a ne asigura cu toţii că e suficient de „matur” şi de „respectuos” încât să îi încredinţăm unul dintre avanposturi.

— Uau! Ştiam că Thierry va lua atitudine, dar am fost surprinsă de cât de departe mersese. Exista o părticică din mine care se îngrijora că voi intra şi eu în bucluc. Era o prostie, dar nu mă puteam abţine, deşi ştiam că nu greşisem cu nimic. Problema e că, de la naştere, Gardienii bărbaţi erau aşezaţi pe un piedestal şi întreaga structură socială era teren mănos pentru misoginism. Cam la fel ca în lumea oamenilor.

— Bravo, Thierry!

— Eşti surprinsă? Misha s-a posomorât.

— Puţin. Ştii cum merg lucrurile. M-am aşezat pe marginea patului. M-am gândit eu că ia măsuri şi se

asigură ca nu cumva Clay să fie un…

— Pervers care a împins lucrurile prea departe?

Am încuviinţat dând din cap.

Misha s-a mai rotit o dată cu scaunul.

— Fii atentă. Clay va fi supărat.

— Probabil, am mormăit.

— Sunt convins c-ai putea să te aperi, dar…

— Ştiu. Am oftat, dându-mi la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. I-ai văzut pe musafirii noştri?

— Da, erau acolo, şi nu păreau prea fericiţi. Misha a zâmbit dispreţuitor, iar eu m-am încruntat. În orice caz, îmbracă-te şi hai să ne ocupăm de antrenamentul de azi. S-a ridicat.

— Vin în zece minute, i-am spus.

S-a oprit în uşă.

— N-o să fii gata în zece minute, dar te aştept afară.

— De ce? am întrebat, clipind.

— I-am spus lui Thierry c-ai tras cu urechea la întâlnirea de aseară. Sunt convins că va dori să discute cu tine.

Auzind ce făcuse, am rămas cu gura căscată.

— Ticălosule! am strigat, iar Misha a închis uşa în urma lui.

M-am lăsat să cad înapoi pe pat şi am gemut. Eram în mare bucluc.

Jada a bătut apoi la uşa mea, după ce mă schimbasem într-o pereche de colanţi negri pentru alergat şi un tricou alb, larg, care-mi tot aluneca de pe un umăr şi cu siguranţă avea să mă enerveze groaznic tot restul zilei.

Mi-am prins părul într-o coadă la spate, în timp ce Jada mă aştepta, aşezată pe colţul patului. Purta o

rochie drăguţă, albastră, fără umeri, cu fusta creaţă, care arăta minunat în contrast cu pielea ei maronie. Un păr negru, cu bucle scurte, îi împodobea capul.

Uneori, detestam cât de fabulos arăta Jada, fără niciun efort.

— Nu pot să cred că Misha i-a spus că am tras cu urechea, am mormăit.

— Cred c-aşa a simţit că trebuie să facă, în caz că îi spunea altcineva lui Thierry.

Şi mai detestam uneori cât de raţională era.

Am ieşit din baie, trăgând de tricou ca să îmi acopere ambii umeri.

— Hai să trecem şi peste asta!

Jada a râs, ridicându-se în picioare.

— Arăţi de parcă te-ai pregăti pentru plutonul de execuţie.

— Unchiul tău mă sperie când se înfurie. Am urmat-o afară din cameră şi am închis uşa în urma mea. Am privit în jur, în timp ce străbăteam holul. Nici urmă de Alună.

— Da, poate avea efectul ăsta. Jada ajunsese în capul scărilor. Să ştii că mă aşteptam să treacă măcar o zi până să fii chemată de vreunul dintre ei.

— Mă cunoşti doar. Îmi place să depăşesc aşteptările.

A pufnit, în timp ce străbăteam palierul de la al doilea etaj.

— Chiar ai încercat să-l pocneşti pe Zayne?

— De unde ştii? Ţi-a zis Misha?

— Da. A râs, iar eu am gemut. De ce?

— L-ai cunoscut?

— Aseară. Jada s-a uitat la mine peste umăr şi a zâmbit în colţul gurii. E… drăguţ.

— Nu sunt sigură că „drăguţ” e o descriere

potrivită, şi mă întreb ce-ar zice Ty dacă ar şti că ţi se pare drăguţ.

Jada a râs.

— Probabil că mă voi împerechea cu Ty cândva, dar asta nu înseamnă că mă lasă vederea.

Împerecherea era felul arhaic şi super-scârbos în care se refereau Gardienii la ceea ce oamenii obişnuiţi numeau „căsătorie”. Aveau o ceremonie similară, doar că ritualul de împerechere dura trei zile, iar împerecherea era… Ei bine, pentru totdeauna, în cazul Gardienilor. Nu recunoşteau lucruri de genul divorţului sau separării, şi mi se părea la fel de arhaic că în continuare făceau aranjamente care cu cine să se cupleze.

Ty şi Jada aveau noroc. Se iubeau sincer. Nu-mi era cunoscut sentimentul de a iubi sau a fi iubit aşa, într-un fel pasional, care să te îndemne să faci lucruri ridicole, cum ar fi să îţi dăruieşti viaţa unei alte persoane.

Dacă rămâneam aici, nici nu aveam să aflu.

— Ar trebui să scrii o carte despre cum să impresionezi oamenii pe care-i întâlneşti şi cum să te faci plăcută de ei, a spus ea.

— Taci din gură! am spus râzând şi am împins-o în joacă.

S-a împiedicat.

— De ce l-ai lovit, totuşi? a întrebat ea, în timp ce mă conducea printr-un labirint de coridoare, toate puternic luminate. Thierry lăsa luminile aprinse, indiferent dacă era zi sau noapte. Pare un tip mişto.

— Poftim? Am ridicat din sprâncene. Mie mi s-a părut cam ticălos.

— Asta după ce-ai încercat să îl loveşti?

— Da, dar… Am închis gura. Nu voiam să vorbesc

despre Zayne. Ştii ceva? Las-o baltă. Ai auzit ce crede conducătorul lor de clan despre ce se petrece în oraş?

— Au dezbătut la cină numai subiecte plicticoase, gen vremea şi congresmenii pe care-i bănuiesc a fi manipulaţi de demoni, a zis ea, deşi al doilea subiect nu mi se părea deloc plictisitor. Dar Misha a pomenit ceva despre asta, după aceea. Că ar exista o entitate care ucide şi demoni, şi Gardieni.

— Tu ce părere ai? Când am trecut pe lângă biroul lui Thierry, am rămas surprinsă. Cred că nu o încurcasem chiar atât de rău, pentru că, atunci când era cu-adevărat furios, îi plăcea să stea în spatele mesei de lucru şi să-mi ţină predici.

— Nu ştiu dacă există în realitate aşa ceva, Trin. Pare o nebunie. Ai grijă. Uşă. M-a prins de braţ şi m-a tras într-o parte. Eram atentă la ea şi nu văzusem că uşa era deschisă. Cred că e un demon, a continuat. Dar să laşi la vedere trupurile Gardienilor şi demonilor? Pare riscant. Dacă populaţia află despre demoni, sunt morţi. Grupul Alfa ar şterge demonii de pe faţa Pământului.

I-ar elimina şi pe Gardieni, şi mulţi oameni nevinovaţi ar pieri odată cu ei.

Cel puţin, aşa ni se spunea.

— Zici c-ar fi posibil? Adică, după mintea mea, demonii există din cauza nevoii de echilibru dintre bine şi rău, dar dacă demonii ştiu că grupul Alfa poate să-i elimine, de ce s-au revoltat acum zece ani?

Privirea Jadei era severă, de parcă nu îi venea să creadă că puneam la îndoială o credinţă străveche.

— Mulţi dintre demonii implicaţi în revoltă erau de nivel inferior, prea proşti ca să înţeleagă că îşi semnau propriile sentinţe. Au sperat să conducă lumea şi să o transforme în Iadul perfect. Doar ştii, pentru că am

învăţat amândouă despre asta.

— Ni s-a spus şi că există mereu un demon de Nivel Superior care trage sforile unuia de nivel inferior, i-am amintit.

M-a privit, în timp ce deschidea uşa de la bucătărie. Eram conştientă că spusesem lucruri ciudate, dar mă bântuiau tot felul de gânduri când stăteam închisă în casă.

Chiar dacă trecuseră doar douăsprezece ore.

— Bună, Thierry, a zis Jada, în vreme ce eu îmi roteam privirea prin bucătăria luminoasă, aerisită, până când l-am văzut şezând lângă insulă, cu o cană de cafea în faţă şi cu mâinile închise la culoare pe marmura albă.

— Hei, fetiţo! I-a zâmbit nepoatei lui când aceasta s-a aplecat să-l sărute pe obraz şi s-a dus apoi spre frigider. Nu ştiam că eşti aici.

— Acum am ajuns. Mama vrea să fac rost de o reţetă pentru friptură la ceaun de la Matthew, a spus ea. Uite pe cine am găsit.

Rămasă în pragul uşii, am dat din mână, stânjenită.

Trăsăturile feţei i s-au îmblânzit şi Thierry a bătut uşor în scaunul de bar.

— Aşază-te lângă mine!

Simţindu-mă de parcă aveam şase ani şi tocmai fusesem prinsă mâncând pe ascuns din cutia cu bezele, mi-am târât picioarele într-acolo şi m-am aşezat.

— Bună, am spus fără vlagă, ridicând privirea spre el.

Pielea din jurul ochilor i s-a boţit.

— Salut.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Jada, umplându-

şi un pahar cu suc de mere.

Am clătinat din cap şi am decis să lovesc direct la ţintă.

— Cât de gravă e situaţia mea?

— Tu ce crezi?

Am ridicat mâinile, lăsând între ele o distanţă cam de treizeci de centimetri.

— Atât?

— Nu sunt sigur că înţeleg ce reprezintă, dar aseară m-am gândit să-ţi blochez uşile şi ferestrele. Ai fost în salon, unde ştiai că n-ai ce căuta. Dacă te vedea restul clanului, ce-ar fi zis?

— Că sunt băgăcioasă?

— Da. Şi, mai grav, s-ar fi întrebat cum de n-am avut habar că o fată trage cu urechea la conversaţia noastră atât de importantă. Îţi dai seama în ce lumină mi-ai fi pus capacitatea de a ţine în frâu lucrurile şi de a avea autoritate asupra celorlalţi? Musafirii noştri s-ar fi putut simţi ofensaţi că n-am asigurat confidenţialitatea întâlnirii.

Privind-o pe Jada, am remarcat că îşi studia intens unghiile de un roz aprins.

— În calitate de Duce, n-ar trebui să tolerez o situaţie în care cineva trage cu urechea la întâlnirile mele, a continuat, aşa că atunci când am aflat, m-am simţit impunător ca o banană. Iar eu nu suport bananele. Ai noroc că te-a văzut doar Zayne, căruia i s-a părut mai degrabă amuzant.

Amuzant? Era *amuzat* de mine? Aşa ceva…

— Ştii că autoritatea mea poate fi contestată în orice clipă.

Am icnit şi i-am aruncat o privire tăioasă. Bineînţeles că ştiam, dar putea un Gardian să considere că Thierry comisese o greşeală fatală pentru

simplul fapt că eu trăsesem cu urechea? Atât de departe se putea ajunge, încât să-i fie retras titlul de Duce?

Din punctul meu de vedere, ar fi fost o exagerare.

Ochii lui albaştri, strălucitori, m-au ţintuit.

— Se întâmplă prea multe lucruri în momentul ăsta, ca să putem permite greşeli.

Rozându-mi unghia degetului mare, aşa cum făceam de fiecare dată când eram agitată, mi-am mutat privirea spre insula din mijlocul bucătăriei.

— Ştii cât e de important, pentru siguranţa ta, să te comporţi cu mai multă înţelepciune decât ai făcut-o aseară. Mi-a atins uşor braţul, şi mi-am întors privirea spre el. Tatăl tău nu ar fi deloc bucuros să afle asta, fii sigură.

În mod normal, aş fi râs de comentariul privind siguranţa mea personală, dar faptul că pomenea de tata? Era cu totul altceva. Am încremenit. Nu trebuia să mă uit la Jada ca să ştiu că şi ea se simţea la fel. Nu m-am putut abţine să nu întreb:

— O să-i spui?

Thierry m-a privit pe deasupra cănii. Atunci am văzut că scria pe ea „Azi nu pot fi adult”. Era o vorbă tipică a lui Matthew. Thierry a lăsat cana jos.

— Nu.

Camera s-a umplut de o uşurare palpabilă, ca o adiere de vară.

— Şi asta numai pentru că nu am chef să vorbesc cu Sanctitatea Sa astăzi.

Am clipit.

— Aş fi preferat ca musafirii noştri să vină şi să plece fără să te vadă, însă nu mai e cazul. Deja ştiu că locuieşti aici, sau cel puţin Zayne ştie, iar dacă ai dispărea brusc, s-ar gândi că ascundem ceva. Dar nu

vreau să te bagi în seamă cu ei. Ştiu că uneori poţi fi atât de curioasă, încât îţi faci rău singură. Omoară curiozitatea cât e încă în faşă!

M-am gândit că nu era momentul să-i spun că noi *chiar* ascundeam ceva. Pe mine. Dar a fost una dintre puţinele dăţi când am ştiut că nu e bine să scot pe gură primul lucru care-mi trece prin cap.

Aşa că l-am zis pe al doilea:

— Să nu mă bag în seamă cu ei pentru că Zayne e un tip rău?

Thierry a ridicat din sprâncene.

— Poftim? De unde până unde?

M-am uitat la Jada.

— Nu ştiu.

— Zayne este… un tânăr mascul demn de tot respectul, dat fiind vârsta pe care o are. E exact opusul… unui tip rău.

Cu totul altceva îmi spusese Misha. Mi s-a părut ciudat. De unde să fi ştiut Misha despre Zayne ceva ce nu ştia Thierry?

Am lăsat gândul deoparte, deocamdată.

— Nu o să mă bag în seamă cu ei, dar… Am inspirat adânc. Dar, dacă mă întreabă careva lucruri despre mine şi ce caut eu aici, ce spun?

— Adevărul.

Jada s-a înecat cu sucul.

— Poftim? am spus cu glas piţigăiat.

— O să simtă partea umană din tine şi atât.

— Şi dac-o întreabă cum de-a ajuns aici? a întrebat Jada. Le spunem că ne-a fost lăsată în grijă de-o haită de lupi?

M-am uitat la ea cu blândeţe.

— Dacă întreabă cum de-ai ajuns să locuieşti aici, le spui adevărul pe care-l ştiu ceilalţi, a explicat el,

ţinându-şi mâinile sprijinite de blatul insulei. Că mama ta şi cu mine ne-am întâlnit la New York, pe când erai doar o copilă. Că a fost expusă demonilor, rănită într-un fel care ar fi trezit suspiciuni printre oameni – aşa că am adus-o aici. Că a rămas cu noi. Da?

Era… adevărul, şi nu prea. Am încuviinţat fără să scot o vorbă.

Privirea lui Thierry a întâlnit-o pe a mea.

— Nu ştim de ce sunt ei capabili, Trinity. Am aflat deja pe spinarea noastră lucruri urâte despre oameni pe care credeam că-i cunoaştem. Setea de putere nu e selectivă şi nu are limite.

Un fior rece şi-a făcut din nou simţită prezenţa până în măduva oaselor mele şi m-a cuprins o senzaţie de rău de la stomac. Da, ştiam toate astea. Şi încă cum.

Unul dintre sacrificiile care ne costaseră să învăţăm această lecţie fusese… mama.

— Da, ştiu, am şoptit.

— Bine, a răspuns Thierry. Pentru că ei nu trebuie să afle niciodată ce eşti cu adevărat.

5

— Nu-mi vine să cred că nu eşti pedepsită.

Misha mi-a întins pumnalul de fier.

L-am luat, prinzând mânerul învelit în piele.

— Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit.

S-a uitat la mine pe sub sprâncenele lui mai degrabă şatene decât roşcate.

— Sper să fi ţipat măcar la tine.

— Nu m-a întrebat nimeni ce-ai fi sperat tu să mă întrebe, dar da, mi-a ţinut o predică, mulţumesc.

— Aiurea! a pufnit el.

— Tu eşti de vină.

— Ce zici dacă-ţi iau cartofi prăjiţi cu adaos de brânză şi cu bacon, pentru cină, ca să mă revanşez? Ăia care-ţi plac, de la restaurantul din afara taberei?

— Outback, am şoptit. Am căscat ochii, de parcă un cor de îngeri ar fi început să cânte în faţa mea. Cartofi cu brânză de la Outback?

— Ah, stai! Am nişte treabă mai târziu. Nu pot.

M-am uitat la el, mijind ochii.

— Eşti un ticălos.

A chicotit, dar era, probabil, un lucru bun că nu se ducea să-mi cumpere cartofi prăjiţi cu brânză. Gardienii metabolizau grăsimile într-un ritm nebun, în timp ce ADN-ul uman din mine avea un metabolism care credea că am nevoie să stochez constant grăsimea, de parcă aş fi fost un urs în prag de hibernare.

Din fericire – sau nu – depozitam în zona pieptului. Şi a şoldurilor.

Şi a coapselor.

În fine.

Aş fi dat gata oricând, de una singură şi cu zâmbetul pe buze, o farfurie de cartofi prăjiţi cu brânză. Mi-a chiorăit stomacul. De fapt, aş fi fost în stare de orice pentru cartofii ăia.

Am oftat şi m-am uitat prin camera imensă. Cartofii nu aveau să apară, ca prin farmec, în zona de antrenament în care erau învăţaţi să lupte Gardienii. Corp la corp. Defensivă, ofensivă. Arte marţiale combinate. Existau chiar şi camere unde se trăgea la ţintă. Nu pentru că pistoalele te ajutau prea mult în lupta cu demonii, dar o împuşcătură în cap îi putea încetini, şi chiar deruta, o vreme.

Unele dintre camere aveau dublu rol. Cea în care

ne aflam Misha şi cu mine era plină de covoraşe groase, albastre, care amortizau căderea, când învăţai cum să trânteşti pe cineva sau să te recuperezi după ce erai tu însuţi trântit. Era folosită şi pentru exerciţiile cu pumnalele constând în aruncarea unora foarte ascuţite în manechine cât se poate de realiste.

Cântărind pumnalul în mână, mi-am răsfirat degetele şi le-am încleştat iar pe mâner. Fierul era letal pentru demoni. La fel şi ghearele sau dinţii Gardienilor, dar, dacă voiai să dobori un demon fără să te apropii, o lamă de fier sfinţită era cea mai bună soluţie.

M-am uitat la creatura lipsită de păr şi de expresie din celălalt capăt al camerei. Era prea departe ca să-i pot vedea toate tăieturile ce-i acopereau aproape fiecare centimetru pătrat din textura atât de asemănătoare cu carnea de om. Din locul unde mă aflam, nu distingeam decât un contur neregulat.

— Ştii, mă gândeam cum ar fi să stai ascunsă aici cât avem musafiri. Am observat că Misha s-a mişcat odată cu mine, aşa că se afla oarecum în raza vederii mele periferice. Nu vreau să fac frecţie la picior de lemn, dar poate n-ar strica să stai departe de salon.

— Nu cred c-o să mai am vreo ocazie să-i revăd, am zis, ridicând pumnalul, în timp ce mă gândeam la ce-mi spusese Thierry despre Zayne şi, prin comparaţie, la avertismentul lui Misha.

— Nu vii la Ceremonie diseară? Vor fi acolo.

— Ceea ce înseamnă c-am să-i şi văd. Şi mă îndoiesc că mă vor remarca.

— Cred că nu-ţi dai seama cât de mult ieşi în evidenţă.

L-am privit, încruntată.

A ridicat din sprânceană.

— E vorba de partea umană din tine. Se simte

imediat.

— Şi ce mare scofală? Nu-s vreo proastă. Nu-i ca şi cum o să mă apropii de ei şi-o să le zic: „Salut, îmi pare bine, eu sunt o legendă vie. Vrei să suni la 411?”

— 411?

Am oftat. Alună ar fi fost dezamăgit.

— Nu contează.

— De fapt, nu m-ar surprinde.

— Mai taci odată!

Mi-a zâmbit ironic, iar eu am dat ochii peste cap.

— Ai de gând să treci la treabă?

Mi-am concentrat iar atenţia asupra manechinului. Am făcut un pas în faţă, m-am înclinat uşor şi am azvârlit pumnalul.

Am nimerit la fix, drept în pieptul manechinului, până în plăsele. Mi-am lăsat mâna în jos, am răsuflat şi mi-am întors privirea spre Misha.

El se holba la manechin.

— *Tot* nu înţeleg cum reuşeşti.

I-am zâmbit cu obrăznicie.

— Sunt sensibilă ca un fulg de nea, unică şi frumoasă.

— Eşti o mare figură! a pufnit el.

Adevărul e că mă pricepeam atât de bine doar pentru că fusesem nevoită să mă antrenez mai mult decât oricine altcineva. Trebuia să mă concentrez mai tare, ca să compensez ceea ce-mi lipsea. Mă pricepeam pentru că nu acceptam ca vederea mea slabă să constituie o piedică. Cel puţin nu încă, nu înainte să nu o mai pot folosi deloc, şi chiar şi atunci, aveam să mă adaptez.

Asta însemna şi mai mult antrenament.

Era important să pot mânui pumnalele, la fel cum era important să ştiu să mă lupt, nu doar pentru a mă

apăra.

Ci şi ca să mă pot *înfrâna*.

Ce le făcusem Călăilor era doar o frântură din ce eram capabilă, dacă nu mă controlam.

— Nu ţi se pare ciudat că Thierry le-a cerut celor din clanul D.C. să rămână la Ceremonie? am întrebat, pe un ton cât mai indiferent.

Misha nu mi-a răspuns. S-a încruntat doar.

— Vreau să zic, de când vin alte clanuri să participe la Ceremonie, chiar dacă ştiau că li se vor da noi războinici? am spus. Nu s-a mai întâmplat până acum.

— Unde baţi?

— Nu ştiu. Mi se pare ciudat. Ei nu vor să rămână. Şi nici nu au motiv să fie aici.

S-a uitat lung la mine.

— Cred că, dacă petreci mai mult de o oră pe zi în cameră, creierul tău începe s-o ia razna. Te-ai uitat iar la canalul ID[6]?

— Mai degrabă la *Prinţul din Bel Air*.

Misha a traversat camera şi a apucat mânerul pumnalului. Când l-a tras afară din teacă, s-a auzit un şuierat scârbos.

— Iar?

Am încuviinţat dând din cap, şi el a venit din nou spre mine. Am luat pumnalul şi l-am ţintuit cu privirea.

— Ai zis că ştii cine e Zayne şi că e un personaj negativ. Ce-ai auzit despre el?

El a înclinat din cap.

— De ce întrebi?

— Pentru că sunt băgăcioasă, am răspuns, ceea ce era total adevărat.

---

6 Investigation Discovery, canal american de televiziune ce transmite investigaţii ale unor crime petrecute la Hollywood. (n.red.)

Misha şi-a încrucişat braţele la piept.

— Clanul lui nu prea îl îndrăgeşte. Nu au încredere în el.

Ciudat, mai ales când conducătorul clanului îl adusese cu el, aici.

— Unde ai auzit chestiile astea? Aveţi vreun avizier special dedicat Gardienilor?

— Da, exact, a chicotit Misha. Îl cunoşteam pe unul dintre Gardienii care au fost trimişi în clanul lui să-i ajute, anul trecut. Mi-a zis nişte chestii despre el.

M-am uitat lung la pumnal, ştiind că, dacă insistam în legătură cu Zayne, ar fi devenit suspicios. Misha mă cunoştea prea bine. Aveam încredere în el, dar trebuia să-mi dau seama dacă nu cumva avertismentul se baza pe nimic altceva decât pe un soi de iubire frăţească. Ceva de genul că „niciun tip nu-i destul de bun pentru tine". Dar eu vorbisem o singură dată cu Zayne, şi nu fusese tocmai partida perfectă, ci mai degrabă invers. M-am uitat iarăşi la Misha.

Privirea lui aluneca de la mine la uşă. Nu trebuia să i-o urmăresc, ca să ştiu cine se uita la noi. Când s-a apropiat mai mult, i-am văzut obrajii căpătând o nuanţă de roz.

— Roşeşti, am spus, zâmbind ironic.

— Taci, a mârâit el, cu spatele la uşă. Apoi, în clipa imediat următoare, a privit peste umăr.

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

— Cred că Alina te place, am zis, referindu-mă la femeia Gardian cu piele întunecată, foarte frumuşică. Ne privea din prag.

Misha s-a uitat urât la mine.

— Şi cred că şi ţie îţi place de Alina.

— Trin… a început el.

M-am gândit la ce îmi spusese cu o seară înainte.

La viaţa lui, care era legată irevocabil de a mea. Nu folosise chiar aceste cuvinte, dar ideea asta era, şi nu mi se părea corect. Era cu doar câteva luni mai mare decât mine, şi, asemenea mie, purta o responsabilitate pe care puţini adulţi şi-o asumau.

— Ar trebui să vorbeşti cu ea.

A căscat ochii la auzul propunerii, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva. Apoi, chipul i-a rămas inflexibil, golit de orice emoţie.

— Încerc.

— Nu încerci, am râs eu. Am terminat cu antrenamentul, în mare, şi n-am nevoie de tine ca să exersez cu pumnalele. Nu c-ai avea ce să mă înveţi în domeniul ăsta. Sunt de o mie de ori mai bună.

— Nu asta voiam să zic. N-ar trebui să rămâi…

— Pot rămâne singură. Nu mă paşte niciun pericol aici.

— Nicăieri nu poţi avea garanţia că eşti în siguranţă.

Am ignorat fiorul care m-a trecut.

— Sunt bine. O să termin antrenamentul cu pumnale şi apoi mă duc înapoi în casă, să văd ce face Jada. Nu e nevoie să te comporţi ca un Protector toată ziua…

— Nu fac doar asta.

Privirea mi-a zburat în direcţia lui, iar colţurile buzelor mi s-au lăsat în jos, odată cu pumnalul din mâna mea.

— Serios? Mie aşa mi se părea.

A trecut o clipă până să se uite în ochii mei.

— Sunt şi prietenul, nu doar Protectorul tău.

— OK. M-am uitat lung la el, zicându-mi că se purta ciudat. Eşti şi prietenul meu. Aşa că îţi spun, ca prietenă, că ar trebui să mergi să vorbeşti cu Alina.

A privit peste umăr din nou, şi i-am întrezărit acea străfulgerare pe chip. Era *dorinţă*. Fusese de scurtă durată, intensă, dar imposibil de confundat. Ştiam cum arată.

Ştiam cum se simte.

Ea mă îmboldise să merg acasă la Clay. Păcat că totul se sfârşise cu el aterizând într-o tufă de trandafiri, dar uneori ardeam de dorinţă atât de tare, încât mă copleşea.

— Ştii ceva? Nici tu, nici Thierry nu vă daţi seama cât de suspect poate părea dacă o să mă urmăreşti ca o umbră, cât sunt aici musafirii noştri. Am ridicat din umeri. Du-te să vorbeşti cu ea. Invit-o la o cafea sau la un smoothie. Îţi trimit mesaj mai târziu.

Pentru o clipă, am crezut că Misha se va opune, dar apoi pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc.

— Cât mai stai aici?

— Nu mai mult de o jumătate de oră. Apoi mă întorc în casă.

— Vorbeşti serios?

— Da, am răspuns, oftând.

Misha părea să se fi hotărât. A încuviinţat dând din cap.

— OK. Dă-mi mesaj mai târziu.

— Aşa voi face. Mi-am muşcat buza şi am zâmbit cu subînţeles. Spune-i că arată bine astăzi şi ascult-o când vorbeşte.

— Taci! a zis, dând să plece.

— Şi nu te holba la ea…

— Ştiu cum să mă port cu o fată.

— Pe bune?

Părea pe punctul de a mă călca în picioare, aşa că am râs. A clătinat din cap şi s-a întors, iar eu l-am privit mergând spre uşă, unde se afla Alina. Am aşteptat

până când siluetele lor au dispărut, apoi m-am îndreptat spre măsuţa de lângă perete. Pe un săculeţ de piele se afla al doilea pumnal de fier.

L-am luat şi m-am întrebat cât timp va sta Misha cu Alina, înainte să se întoarcă în goană la *datorie*.

„Sunt şi prietenul tău.”

Nu cred că minţea, şi nu minţeam nici eu când îi confirmasem spusele. *Era* prietenul meu, unul dintre cei mai buni, la fel ca Jada, şi chiar Ty. La fel ca Alună, care era o stafie, dar tot conta. Altfel, nu eram apropiată de nimeni din comunitate.

Crezusem că va fi diferită situaţia cu Clay. Nu că ar fi fost îndrăgostit de mine, nici măcar că m-ar fi dorit… dar am crezut c-ar putea fi… că ar putea însemna ceva.

Ar fi fost mai bine decât nimic.

Am alungat gândul, aşa cum făceam când mă concentram prea mult asupra viitorului.

În timp ce mulţi mă acceptau, unii nu prea agreau ideea unui *om* în mijlocul lor. Unii mă ignorau complet. Era dificil să mă apropii de cineva, dacă nu ştia adevărul despre mine.

Mai erau şi cei care mă priveau de parcă nu meritam să mă aflu printre ei, să culeg roadele sacrificiilor lor. Ştiam suficient despre lumea din afara zidurilor ca să-mi dau seama că, prin comparaţie, comunităţile noastre erau nişte utopii virtuale, care se auto susţineau complet şi aveau puţine dintre problemele cu care se confrunta lumea obişnuită.

Îmi era greu să nu mă întreb dacă Misha ar fi fost prieten cu mine în absenţa legăturii dintre noi, şi chiar mai greu să îmi imaginez dacă Jada ar fi fost prietena mea în situaţia în care unchiul ei nu ne-ar fi primit în casa lui, pe mine şi pe mama.

Existau zile, ca aceea de azi, în care mă simţeam complet singură. Dar apoi mi se părea o prostie, pentru că aveam prieteni, prieteni care îmi erau ca o familie, una mai bună decât multe altele. Îi adoram pe Misha şi pe Jada, însă îmi era dor de mama, şi…

Voiam mai *mult*.

Voiam să fiu dorită aşa cum citeam pe faţa lui Misha când o vedea pe Alina aşteptându-l în prag. Voiam pasiunea pe care o împărtăşeau Jada şi Ty. Voiam iubirea pe care o vedeam oglindită în privirile lui Thierry şi Matthew, în cuvintele pe care şi le şopteau adesea unul celuilalt.

Voiam toate astea. Şi aici nu le puteam avea.

Cu inima grea, m-am întors unde stătusem mai devreme şi m-am uitat la manechin, apoi la pumnale. Mi-am spus că nu avea sens să mă gândesc prea mult la ipoteze sau să rumeg ce nu puteam schimba.

Aveam de ales.

Puteam să rămân aici. Ar fi fost alegerea cea mai înţeleaptă. Aş fi fost în siguranţă, iar Thierry şi prietenii mei nu trebuiau să îşi facă griji pentru mine. Sau aş fi putut pleca, şi mi-aş fi… mi-aş fi trăit viaţa, chiar dacă asta însemna să privesc mereu peste umăr. Dar Misha şi cu mine am rămâne legaţi. M-ar putea găsi oriunde, simţindu-mă de la câţiva kilometri. Dacă mi se întâmpla mie ceva, i se întâmpla şi lui. Nu era corect să-l pun în pericol fugind.

M-am înfiorat. Ştiam ce *trebuie* să fac. Ştiam ce *vreau* să fac. Exista un spaţiu foarte redus în viaţă pentru dorinţele personale.

Am inspirat şi am aruncat pumnalul. Pocnetul s-a auzit o secundă mai târziu. Am zâmbit satisfăcută. Am apucat al doilea pumnal şi l-am aruncat. S-a înfipt adânc, chiar sub primul. Am expirat şi am lăsat mâna

în jos…

Câteva aplauze m-au speriat, atrăgându-mi atenţia spre uşă. Nimic. M-am uitat la dreapta.

Fir-ar să fie!

Era el.

Zayne.

6

Zayne se sprijinea de perete, lângă uşă, cu gleznele încrucişate. Era prea departe de mine ca să îi pot descifra expresia feţei. Era îmbrăcat cu o bluză neagră cu guler scurt şi blugi închişi la culoare, care creau un contrast puternic cu pielea şi părul lui aurii.

— Te pricepi, a zis, împreunându-şi braţele la piept. Mă bucur că nu aveai pumnalele la tine ieri-seară.

— Mersi, am spus, cu inima bubuind. Mi-am rotit privirea prin camera pustie şi apoi m-am uitat iar la el. De cât timp eşti aici?

— De suficient cât să mă întreb dacă încercai să memorezi fiecare centimetru de lamă înainte să arunci pumnalul.

„Minunat.”

— Obişnuieşti să pândeşti lumea?

— Am crezut că m-ai văzut, a răspuns, şi presupun că zicea adevărul; era în stare să gândească aşa. Nu mă ascundeam după o perdea sau după cine ştie ce.

— Ai fi putut să mă saluţi, în loc să mă priveşti în tăcere.

— Ultima dată când am vrut să-ţi semnalez prezenţa mea, ai încercat să mă ucizi.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu am încercat să te ucid.

— Eu am avut altă părere.

— Înseamnă că ai tendinţa să dramatizezi.

— E greu să stea cineva de vorbă cu tine, a spus Zayne, după o clipă.

M-am uitat urât la el.

— Deloc.

— OK, o să reformulez. Eşti o persoană conflictuală.

— Ba nu.

Zayne s-a uitat lung la mine, de parcă faptul că mă contraziceam cu el atunci era o dovadă suficientă a spuselor sale.

Cumva, *era*. Asta mă enerva.

— De ce eşti aici?

— Pe Pământ, aici, în locul ăsta, în clipa asta…

— Nu la asta m-am referit, l-am întrerupt, şi jur că i-am simţit amuzamentul din voce. Mă tachina? De ce eşti aici, în cameră, şi mă pândeşti?

— Sună de parc-aş fi vreun urmăritor.

— Tu ai zis-o.

S-a desprins de lângă perete, dar nu a înaintat.

— Sunt surprins să te găsesc aici, a spus el, în loc să îmi răspundă.

— De ce? M-am îndreptat spre manechin, să-mi recuperez pumnalele. Pentru că sunt om?

— Păi, da. A făcut o pauză. Puţini Gardieni ştiu să lovească la ţintă aşa cum o faci tu.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet şi un puseu de mândrie la auzul complimentului.

— Chiar eşti antrenată, nu? De aceea ai reacţionat aşa, aseară.

Oprindu-mă în faţa manechinului, am extras primul pumnal.

— Da, sunt. Am scos a doua lamă şi m-am întors.

Nu mai era lângă perete, ci în mijlocul camerei. Am icnit. Mai devreme, îmi spusesem că trebuia să îmi cer scuze, iar acum era momentul perfect. Şi că veni vorba de seara trecută… cred că-ţi datorez scuze.

— Aşa crezi?

— De fapt, ştiu.

S-a apropiat. Părul desfăcut îi ajungea până la linia puternică a maxilarului.

— Serios? Părea surprins, ceea ce era foarte straniu, fiindcă nu mă cunoştea. Chiar îţi ceri scuze?

M-am apropiat de el, trecându-mi pumnalele într-o mână, iar detaliile feţei lui au devenit tot mai clare. Mi-am dorit să fi rămas înceţoşate. Mi-am coborât privirea spre gâtul lui.

Avea un gât frumos.

Simplul gând mi se părea ciudat.

— Acum simt că n-ar trebui să-mi cer scuze, fiindcă iar mă enervezi.

— Fă-te că nu bagi de seamă.

— Deja am băgat de seamă, am spus sec. Dar… am exagerat. Nu m-ai înşfăcat. Când m-am uitat în sus, am observat că mă fixa cu privirea şi că eram suficient de aproape încât să-i văd ochii. Aveau… cea mai deschisă nuanţă de albastru, încadrată de cele mai dese gene pe care le văzusem vreodată la un tip. Culoarea era ciudată, pentru că toţi Gardienii aveau ochi de un albastru intens. Ai lui erau ca de lup, reci precum gerul. Mă rodea curiozitatea.

— Deci… am greşit, am spus.

— Ai greşit? A schiţat un zâmbet. Îţi accept scuzele.

— Bine. M-am uitat peste umărul lui. Dacă se întorcea Misha şi îl găsea aici, ar fi făcut infarct şi n-ar mai fi plecat niciodată de lângă mine.

— De fapt, te căutam.

Surprinsă, am făcut un pas înapoi. Zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— De ce?

— Pentru că am pornit cu stângul, mi-a spus. Sunt musafir aici, şi, de obicei, sunt mai… prietenos.

Am simţit că mi se ia o povară de pe umeri.

— Păi, eu sunt cea care a încercat să te lovească, aşa că eu am dat tonul.

— Corect, dar în mare parte din vina mea. M-a surprins să văd un om tocmai aici. Genele dese i-au umbrit ochii aceia ciudaţi. Îmi dai voie?

Mi-a luat o clipă să înţeleg că se referea la pumnale.

— Da, normal.

Degetele lui le-au atins pe ale mele când a luat un pumnal, provocându-mi nişte furnicături stranii pe tot braţul. O senzaţie de… familiaritate m-a cuprins, o senzaţie de *bine*, de multe piese rătăcite care acum se puneau cap la cap.

Mi-am smucit mâna.

Am ridicat privirea şi am icnit.

Avea ochii mari, de parcă… de parcă simţise ceva ce nu înţelegea.

Sau poate că se uita la mine lung, fiindcă mă purtam ciudat.

Probabil.

Zayne şi-a dres glasul.

— Nu i-am spus Ducelui nimic despre prezenţa ta de aseară în salon.

— Mersi. L-am privit întorcându-se şi mergând spre locul din care aruncasem pumnalele. Dar i-a spus Misha, aşa că…

— Tipul care era cu tine? Zayne a privit peste

umăr. Pare… încordat.

Am chicotit şi m-am dat la o parte din faţa manechinului.

— Asta-i, oarecum, datoria lui.

Cu faţa spre manechin, Zayne s-a uitat la mine.

— Să fie încordat?

„La naiba!”

De ce spusesem asta? Îmi venea să-mi dau una.

— Adică aşa e el. Nu o face din răutate.

Doar că Misha chiar o făcea din răutate. Spusese că Zayne e un personaj negativ, dar Zayne nu trebuia să afle.

S-a uitat la pumnal, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se abţinea.

— Ai de gând să îl arunci? am întrebat.

Zâmbind batjocoritor, a ridicat din umeri.

— Poate că-mi place doar să-l ţin în mână.

— Poate. M-am gândit la ce auzisem cu o seară înainte. Era şansa mea să aflu ce se petrece. Pot să te întreb ceva?

— Da.

— Chiar crezi că nu un demon ucide Gardienii şi alţi demoni?

— Erai acolo. Te ascundeai după perdea, deci ai auzit cu urechile tale.

Am ignorat partea cu perdeaua.

— Dar ce ar putea fi?

Zayne a tăcut o vreme.

— Nu ştiu, a spus apoi. Nimeni nu ştie, şi nu se poate spune că n-am văzut chestii ciudate la viaţa noastră. Nu la fel de ciudate ca un om care locuieşte la sediul regional, dar foarte ciudate. Asta ne îngrijorează.

Faptul că locuiam aici era straniu, dar nu *atât* de

straniu.

— Te cred… şi eu aş fi îngrijorată.

— Normal, şi Ducele ar trebui să fie.

— Sunt convinsă că este. Thierry ascunde foarte bine ce gândeşte. Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul. V-a spus că, înainte să apăreţi voi, pădurea din jurul zidurilor noastre s-a umplut de Călăi?

— Nu, nu ne-a spus nimeni.

Am deschis gura să continui, dar mi-am dat seama că, dacă nu fuseseră puşi la curent, nu era cazul să-i pun eu.

— Ah! Păi, sunt convinsă c-o să se aducă vorba.

— De ce ar veni Călăii tocmai aici?

— Bună întrebare! am murmurat. Nu îi însoţea niciun demon de Nivel Superior. Erau doar o hoardă de Călăi, aşa cum ai zis că s-a întâmplat şi în D.C.

— Pari să ştii multe despre demoni, a spus el, după o scurtă pauză.

Nu era o întrebare, aşa că am ridicat din umeri.

— Am prins din zbor una-alta, locuind aici.

— Ai auzit despre raziile în celelalte comunităţi?

— Da, însă Thierry nu ştie c-am auzit.

— Te-ai ascuns şi atunci după perdele?

— Doar am pândit în spatele uşilor închise, am răspuns zâmbindu-i ironic.

— Faci asta des?

— Suficient, cât să pot afla mai multe.

— De ce-ar încerca vreun demon să invadeze locul, când aici sunt atât de mulţi Gardieni, în diverse stadii de pregătire?

Eram de acord cu el. Singura explicaţie ar fi fost ca demonii să fi aflat ce se mai ascunde în interiorul zidurilor.

— Poate că se rătăciseră. Sau se plictiseau.

— Mda. Nu părea convins de ce spune, şi speram să nu pomenească şi altcuiva despre ce discutase cu mine. În afară de aruncarea pumnalelor şi ce am văzut aseară, ce alte antrenamente ai mai făcut?

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am minţit:

— Nimic demn de semnalat. Doar ce-am mai învăţat de la Misha.

— El ţi-a arătat cum să arunci la ţintă?

Misha nu fusese singurul. Thierry şi Matthew se implicaseră enorm.

— Da. Dar sunt mai bună decât el.

Zayne a chicotit. Mi s-a părut simpatic. S-a mişcat repede şi a dat drumul pumnalului înainte să-mi dau seama. A lovit manechinul, şi m-am grăbit să văd unde nimerise. În stomac.

— Aici ai vrut să ţinteşti? am întrebat, cu degetele în jurul mânerului care încă vibra.

— Dacă aş spune că da, m-ai crede?

— Nu, am răspuns râzând, şi am tras lama afară.

— Am ţintit pieptul.

— Atunci mă pricep mai bine şi decât tine.

— Aşa se pare. Şi-a trecut mâna prin păr. N-am mai mânuit un pumnal de secole.

— Chiar n-ai nevoie.

— Tu ai?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite, iar mintea mea a încercat să găsească repede un răspuns potrivit.

— Hm, nu se ştie niciodată. În fond, trăiesc alături de o rasă pe care demonii o iau adesea în cătare, şi am avut Călăi care ne-au ameninţat tabăra. Fusese un răspuns inteligent. Eram mândră de mine. De aceea sunt antrenată şi ştiu să arunc un pumnal, am continuat.

— Isteaţă idee! Dacă eşti vreodată în situaţia de a

te lupta cu ei, te poţi apăra, dacă ai pumnalele la tine.

Ce nu ştia era că nu aveam nevoie de pumnale. La o adică, îl puteam doborî şi pe el. Puteam doborî orice Gardian de aici fără prea mare efort.

S-a apropiat de mine şi, când mi-a dat pumnalul, m-am asigurat că nu ne atingem.

— Ai văzut vreodată un demon? a întrebat.

— Da. Dar tu?

Zayne a râs. Din inimă. Gutural. Sexy ca sfântul Iad.

— Faci pe deşteapta.

— Mă declar vinovată.

— Ce fel de demoni ai văzut? Doar Călăi?

— De ce pui atâtea întrebări? Am pornit spre măsuţă.

— Sunt curios ca Iadul în ceea ce te priveşte.

— Pentru că locuiesc aici? Am pus pumnalele în locaşurile lor. Dacă mă vedeai pe stradă, nu întorceai capul de două ori după mine.

— Fals.

Dezlipindu-mi degetele de pe pumnale, am aruncat o privire spre locul în care stătea acum, în apropierea mea.

— Mă uit de două sau chiar de trei ori la o fată frumoasă, a spus el, şi zâmbetul deja familiar i-a curbat buzele. Nu cred c-ar trebui s-o spun cu voce tare, dar aşa stau lucrurile.

Continuam să mă holbez la el.

Zâmbetul în colţul gurii i s-a lărgit pe chip, îmblânzindu-i privirea glacială.

— Am întrecut măsura?

— Nu, am răspuns clipind, concentrată să prind laturile săculeţului şi să le leg laolaltă. O curiozitate prea mare îţi poate aduce o dezamăgire de proporţii.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu sunt o persoană interesantă.

— O afirmaţie mai eronată ca asta n-am auzit pe ziua de azi.

Am încercat să-mi reţin un zâmbet, întrebându-mă dacă ştia cumva adevărul.

— Mama mea îl cunoştea pe Thierry dinainte să devină Duce, când locuia la New York. A fost atacată de un demon şi a luat contact cu ei pe când eu eram mică, iar restul e istorie, am spus, repetând întocmai ce mă sfătuise Thierry să spun. Când a devenit Duce, ne-am mutat aici cu el.

— Nu a venit şi tatăl tău?

Am simţit că mă gâdilă în gât un râs aproape isteric.

— Nu. E prin zonă, dar nu aici.

S-a încruntat, ca şi când încerca să priceapă. Nu avea cum. Nici în cele mai bizare fantezii.

— Şi mama ta?

Am privit în altă parte, străpunsă de un junghi dureros în piept.

— Nu mai e.

Zayne nu a zis nimic o vreme.

— Nu mai e… adică nu mai e printre noi?

Am încuviinţat şi am înghiţit nodul din gât, care era mereu prezent când mă gândeam la mama.

— Mda.

— Îmi pare foarte rău, a spus el. Nu-i uşor să pierzi un părinte.

L-am privit în ochi.

— Ştii… cum e?

— Mama a murit la naşterea mea, aşa cum se întâmplă cu multe dintre femeile din specia noastră. Şi-a dat o şuviţă de păr după ureche. Tata a murit acum

câteva luni.

Mi s-a strâns inima. Nu m-aş fi aşteptat.

— Îmi pare rău. Sincer. Mama a murit acum un an, deci rana e încă proaspătă, dar… nici chiar aşa.

— Mulţumesc. S-a uitat în altă parte.

Studiindu-i profilul, mi-a picat fisa. Am simţit un gol în stomac.

— Abbot a fost tatăl tău? Conducătorul clanului din D.C.?

— Da. S-a întors iar spre mine.

— Îmi pare foarte rău. M-am plecat într-o parte, ca să-i surprind privirea. A murit ca un erou.

— Aşa este.

— Ştiu că nu e o consolare, dar…

— Deloc.

Gardienii nu erau uşor de ucis, dar moartea era o umbră care-i urmărea permanent, la doar câţiva paşi, şi o parte oribilă a vieţii lor de zi cu zi. Asta nu însemna că moartea era mai uşor de acceptat.

— Chiar îmi pare rău, am repetat, simţind nevoia să o mai spun o dată. Am strâns săculeţul de piele la piept, în timp ce-mi dădeam seama de altceva. Abbot, tatăl lui, fusese conducătorul clanului din D.C. Asta însemna că, la moartea lui, Zayne ar fi trebuit să primească el funcţia. Fusese oare contestat de Nicolai şi pierduse? Sau refuzase rolul? A doua variantă mi se părea imposibil de crezut.

M-am gândit la avertismentul lui Misha. Oare clanul nu îl acceptase ca lider? Era tânăr – probabil cu doar câţiva ani mai în vârstă ca mine –, dar numai asta să fi fost? Nu prea avea sens, fiindcă Thierry ar fi ştiut şi n-ar fi spus despre Zayne că e demn de respect.

— Deci, am tras eu concluzia, trecându-mi degetele peste pielea netedă. Ştiam că tot ce urma să

îl întreb ţinea de persoana lui, dar, aşa cum spusese Thierry mai devreme, de nenumărate ori eram mult prea curioasă, pentru binele meu. De ce nu eşti conducătorul clanului?

Zayne s-a uitat în jos la mine şi a zis:

— Nu pot vorbi cu tine despre asta.

Am fost dezamăgită, chiar dacă mă aşteptam la un asemenea răspuns.

— Pentru că nu sunt Gardian?

A schiţat un zâmbet.

— Şi pentru că nu te cunosc.

Senzaţia de stânjeneală mi-a făcut stomacul ghem.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ntreb. Sunt… impulsivă şi băgăcioasă.

— Băgăcioasă? N-aş fi crezut. Avea un ton detaşat, de tachinare, însă tot am simţit că roşesc.

Am privit spre uşă şi am decis că era timpul să fac un lucru înţelept şi să mă car naibii acasă, înainte să mai spun ceva nepotrivit.

— Trebuie să plec. Am făcut un pas în spate. Nu mă simţeam deloc în largul meu. A fost drăguţ că am, ăăă, lămurit lucrurile şi, din nou, scuze pentru aseară.

— Deci nu mă deteşti?

Am tresărit.

— Ţi-am spus deja aseară, nu?

— Corect.

— Deseori vorbesc aiurea. Pe lângă faptul că sunt impulsivă şi băgăcioasă.

A chicotit, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Mă asigur că adaug totul la lista fermecătoare de calităţi.

— Aşa să faci! M-am mai îndepărtat câţiva paşi cu spatele. Pe curând, Zayne. M-am răsucit şi am

continuat să mă retrag.

— Trinity.

M-am oprit şi am închis ochii. Nu ştiam ce să fac cu fiorul care m-a scuturat din cap până-n picioare, ca răspuns la felul în care mi-a rostit numele. O reacţie puternică, dar îl rostise de parcă… de parcă îl *gusta*.

— Da? Parcă împotriva voinţei, m-am întors spre el.

Nu se clintise, şi nu îi vedeam ochii prea bine de la distanţa aceea, dar i-am simţit privirea intensă şi apăsătoare. Inima a început să-mi bată mai repede.

— Cum a murit mama ta? A ucis-o un demon? Sau din cauze naturale?

Mi s-a încordat fiecare muşchi din corp, şi o parte din mine a ştiut că nu ar fi trebuit să îi răspund sincer, dar cuvintele mi-au explodat pe vârful limbii. Era un adevăr rostit foarte rar.

— Nu, am spus. A fost ucisă de un Gardian.

7

Jada a scos un oftat prelung şi apăsat, sprijinindu-se de spătarul canapelei de lângă scaunul meu.

— E atât de enervant!

— Mda. Am luat o gură din smoothie-ul de căpşuni, privindu-l pe Clay cum îl împinge pe unul dintre băieţii mai tineri, râzând când acesta a făcut câţiva paşi împleticiţi în spate, lovindu-se de brâul de piatră ce înconjura o groapă cât un Hummer, în care se făcea focul de tabără.

De ce nu îi remarcasem mai devreme comportamentul? Fusesem orbită de faptul că îmi dădea atenţie? Am oftat. Răspunsul era „Probabil”, ceea ce însemna că trebuia să fac alegeri mai înţelepte

în viaţă.

— Sper să fie trimis undeva departe. Jada a mişcat din degete, iar eu i-am pasat smoothie-ul. De exemplu, în Antarctica.

— Tot aproape e. Ty şedea de cealaltă parte a Jadei, cu picioarele lungi întinse. Se tunsese recent, şi încă încercam să mă obişnuiesc cu noua lui înfăţişare. La ce noroc am, o să fie trimis în acelaşi oraş ca mine.

Anul viitor pe vremea asta, urma să fie ceremonia lui Ty. Apoi, asemenea lui Clay şi altora, va fi mutat într-un oraş nou. Jada îl va însoţi fără îndoială, iar eu… eu mai mult ca sigur că rămâneam pe loc. Am simţit o apăsare în piept şi am încercat să scap de ea.

Jada a sorbit din smoothie.

— Da, s-a zis şi cu tricoul lui!

M-am încruntat şi m-am întors spre Groapă. Flăcările trosneau în spatele lui Clay când şi-a tras tricoul peste cap şi l-a aruncat spre băiatul pe care tocmai îl împinsese, strigându-i ceva.

— Ce-are de gând? am întrebat.

— Nu ştiu, a şoptit Jada, clătinând din cap. E ca un strigăt de împerechere.

— Câh! M-am cutremurat.

— Ar trebui să vorbeşti cu el, Trin. Ty a ridicat din sprâncene când i-am aruncat o privire. Te place.

Mda, ştiam deja ce înseamnă asta.

— Deci, a spus Ty, aplecându-se spre Jada. Ce se petrece cu băiatul tău?

Mi-am mutat privirea la Misha, care stătea lângă Alina, şi mi-am lovit palmele una de cealaltă.

— Băieţelul meu creşte!

Jada a chicotit.

— Uitaţi-vă la el! am şoptit, luându-mi smoothie-ul înapoi. Misha îi arăta Alinei ceva pe telefon. Îşi

şuşotesc la ureche. Încearcă să se apropie unul de altul. În curând, se vor împerechea, şi...

Misha şi-a răsucit capul spre mine. Parcă avea un soi de al şaselea simţ, din moment ce ştiam prea bine că nu ne putea auzi.

Toţi trei i-am făcut cu mâna.

Misha a clătinat din cap şi s-a întors spre Alina.

— O cunoaşteţi pe Alina? i-am întrebat, înăbuşindu-mi un căscat.

— Prea puţin, dar pare de treabă. Jada şi-a sprijinit obrazul de umărul lui Ty. E cam timidă. Tăcută. Se pregăteşte să devină vindecătoare la clinică.

Am mai luat o gură de smoothie şi i-am privit pe Misha şi pe Alina, sfâşiată între dorinţa de a da buzna în conversaţia lor, curioasă aşa cum eram de obicei, şi ideea de a face un lucru nemaipomenit: să le ofer spaţiul pe care-l merita Misha.

— Ăia sunt din clanul din D.C.? a întrebat Ty, iar eu i-am urmărit privirea.

Stomacul meu idiot s-a strâns când am cercetat feţele înceţoşate, ataşate la două siluete care şedeau nu departe de noi, sub câteva şiruri de luminiţe.

— Da, am zis. Dez şi Zayne.

S-a lăsat tăcerea când Jada şi Ty s-au uitat amândoi la mine.

— Ce este? am întrebat.

Ty a ridicat din sprâncene.

— De unde ştii cum îi cheamă?

— Nu i-am zis că te-ai furişat în salon când au ajuns. Jada şi-a ridicat capul de pe umărul lui Ty, zâmbind amuzată.

— Da, le-am auzit numele când trăgeam cu urechea, am recunoscut, cu o faţă lipsită de expresivitate.

Jada m-a privit ciudat, iar eu mi-am întors, fără să vreau, privirea spre Zayne şi Dez. Acesta părea să râdă de o replică de-a lui Zayne, şi m-am întrebat despre ce vorbeau şi dacă Zayne zâmbea cumva.

Oare ştia că sunt acolo?

În clipa în care mi s-a format întrebarea în minte, mi-a venit să-mi dau una. Ce idioţenie! Zayne nu mă căuta pe mine şi nici nu se gândea la mine. Da, mă căutase ieri în zona de antrenament, însă era doar curios cum de locuiesc aici. Nu-l puteam învinui.

De ce mă gândeam *eu* la Zayne? Fără motiv. Nu mă gândeam la el. Chiar del...

— Te holbezi la ei. Jada s-a lipit de mine.

Am clipit. Chiar mă holbam. Dar cei doi nu observaseră, slavă Cerului!

— M-am pierdut, am zis, simţind că mi se înroşesc obrajii. Uau!

Jada mă privea din nou ciudat.

— Ce-i?

S-a uitat iarăşi în direcţia lor.

— Nimic.

— Hei! a strigat Clay, şi, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut îndreptându-se spre noi, în continuare fără tricou.

— La naiba! a mormăit Ty.

Am lăsat jos smoothie-ul, în timp ce Clay se apropia ţanţoş de locul unde stăteam. Doar nu avea de gând să-mi vorbească. Nu după tot ce se petrecuse între noi.

Nici Jada, nici Ty nu l-au băgat în seamă. Eu m-am uitat lung la el.

Neclintit, Clay i-a privit pe prietenii mei, apoi s-a uitat la mine.

— Ştii ce-ar trebui să faci tu acum?

M-am încordat.

— Ar trebui să-mi aduci ceva de băut, a zis suficient de tare cât să-l audă jumătate din oamenii aflaţi în jurul Gropii. Am rămas pe uscat.

Mi-a picat faţa.

— Pardon?

— O băutură. Clay a zâmbit alene, într-un fel care-l făcea să se creadă sexy şi irezistibil, aşa cum îl văzusem şi eu înainte. Ar trebui să-mi aduci ceva de băut.

M-am aplecat în faţă.

— Vorbeşti serios?

A rânjit şi mai tare.

— Da. Ai altceva de făcut?

— Eşti drogat? a întrebat Jada.

S-a uitat la ea, trecându-şi palma peste piept.

— Nu poţi avea aşa un corp dacă te droghezi.

Am izbucnit în râs.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus asta cu voce tare. Cu martori.

— De ce? Clay şi-a lăsat mâna pe lângă corp. Este adevărat.

Ty a pufnit, clătinând din cap.

— Haide, Trin! Adu-mi ceva de băut şi putem sta de vorbă. Clay l-a ignorat pe Ty şi nu a îndrăznit să se apropie de Jada. O fi fost el un ticălos, dar nu era atât de prost, încât să se lege de nepoata Ducelui. Pentru că eu chiar cred că trebuie să vorbim.

— Aş prefera să sar în foc îmbrăcată în poliester.

Ty a izbucnit în râs, zicând:

— Cred c-ai primit răspunsul.

— De ce te comporţi aşa? a întrebat Clay, ignorându-l în continuare pe Ty. Uite, încerc să dreg lucrurile. Mai ales după ce tu le-ai distrus.

— *Eu* le-am distrus? Sigur nu eşti drogat?

— Despre ce vorbeşte? a întrebat Jada.

— Mda, tu chiar crezi că n-ai nicio vină. Clay şi-a ridicat braţele, arcuindu-şi spatele şi trosnindu-şi coloana. Când a terminat sesiunea de kinetoterapie, s-a aplecat şi s-a sprijinit cu o mână de braţul scaunului meu, şi cu cealaltă, de tetieră. Ajuns cu faţa la nivelul feţei mele, a întrebat: Ai de gând să mă arunci din nou pe geam?

— *Ce*? s-a minunat Jada.

— Nu. Am simţit că mi se zbârleşte părul pe ceafă şi m-am aplecat atât de mult spre el, încât aproape că ne atingeam, ca atunci când ne sărutaserăm. O să te azvârl în Groapă, dacă nu te potoleşti.

— Mda. Mi-a vorbit la ureche, astfel încât doar eu să-l pot auzi. Aş vrea să te văd că încerci.

Fiecare celulă din corp îmi cerea să las cât mai mult spaţiu, omeneşte posibil, între noi, pentru că eram la o fracţiune de secundă distanţă de a-l transforma într-o torţă de Gardian.

— Serios? Cu mare plăcere.

Clay a zâmbit batjocoritor.

— Am o întrebare, am spus. Ai urmărit *Urzeala tronurilor*, nu?

S-a uitat la mine confuz.

— Da.

— Îţi aminteşti de regele Joffrey[7]? I-am zâmbit dulce. Semeni cu el.

Jada părea terminată, lângă mine.

Zâmbetul lui mult prea fermecător a pălit. A trecut un moment foarte lung.

— Înţeleg.

— Ce înţelegi?

---

7 Personaj din filmul mai sus-amintit, care a murit otrăvit. (n.red.)

— Pe tine.

Am ridicat din sprâncene.

— Probleme? Misha a apărut brusc în spatele lui Clay. Pentru că îmi amintesc foarte clar conversaţia pe care am avut-o noi doi.

— Mda, îmi amintesc şi eu. Clay avea iar zâmbetul acela dispreţuitor pe faţă când s-a răsucit spre Misha, l-a privit şi l-a bătut pe umăr. Într-o bună zi... Apoi a plecat, azvârlind din braţe, cu capul lăsat pe spate şi scoţând un răcnet care numai uman nu era.

Privirea mi-a alunecat spre Zayne şi Dez. Amândoi păreau să se uite încoace. Umerii mi s-au lăsat în jos. Bineînţeles că asistaseră la toată scena.

— Ce ticălos! a mormăit Misha, uitându-se peste umăr după Clay. Nu pot să cred că a avut tupeul să ţi se adreseze.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? a întrebat Jada.

Am răspuns înaintea lui Misha, povestindu-le pe scurt întâmplarea şi lăsând la o parte faza cu aruncatul pe geam.

— Deci sunt şocată că vorbeşte cu mine.

Jada a privit în urma lui Clay.

— Thierry i-a amânat Ceremonia?

Am încuviinţat dând din cap.

— Bun.

— Ăsta-i lucru mare! Ty s-a aplecat în faţă. Să nu mă înţelegeţi greşit. Clay a meritat-o. Dar, deşi nu-mi place să recunosc, este un Gardian foarte abil. E aproape imposibil să-l dai gata, la cursuri. E rapid, chiar şi în formă umană.

— Ei bine, şi-a făcut-o cu mâna lui. Mi-am înăbuşit un alt căscat şi i-am întins Jadei smoothie-ul meu, să-l termine. Mă duc acasă, am zis şi m-am ridicat.

— De ce? Jada părea îngrijorată. Din cauza lui

Clay? Serios, e păcat să-l laşi să îţi strice seara.

— Nu din cauza lui. Sunt obosită, am spus. Era adevărat.

Jada m-a privit de parcă n-ar fi fost convinsă, dar n-a mai insistat.

— Bine, a zis Misha. Doar să-mi iau la revedere de la Alina…

— Nu, rămâi. M-am întins şi l-am mângâiat pe cap, ferindu-mă abil de mâna lui, când a dat să mă apuce. Mă duc acasă. Nu am nevoie de escortă.

A ezitat.

— Îţi dau mesaj, bine?

— Bine, a zis, după o clipă.

Nu am pierdut timpul, fiindcă, dacă ezitam, Misha s-ar fi răzgândit şi-ar fi lăsat-o pe Alina singură lângă foc. Am privit peste umăr, spre luminiţe.

Dez şi Zayne erau încă acolo. Mi-am întors repede privirea.

Am pornit spre casă. Era bine că Misha nu ştia că dădusem ieri peste Zayne.

Sau ce îi spusesem.

Încă mă mustra conştiinţa, dar dacă Misha ar fi ştiut, ar fi fost aici cu mine, şi nu cu Alina, simţindu-se bine.

M-am gândit la ce îmi spusese Clay, în timp ce mergeam pe trotuar spre casă. Fusese… ciudat. „Am înţeles.” Ce mai era şi asta? Nu înţelesese nimic.

Oare Zayne îl auzise pe Clay? Am oftat. Probabil. Nu că m-ar fi deranjat sau…

— Salut!

Mi-a sărit inima în piept când am auzit vocea lui Zayne. Parcă-l chemasem. M-am oprit şi m-am întors, ignorându-mi pulsul, care o luase razna.

— Nu ai încercat să mă loveşti. Zayne s-a oprit la

doi metri de mine, sub lumina blândă a unui felinar, cu mâinile în buzunare. Încerci să aderi la o filosofie nouă?

— Ha, ha! am mormăit. Poate că ai vorbit suficient de tare să te şi aud, de data asta.

— Poate. A schiţat un zâmbet. Deci, despre ce-a fost vorba mai devreme, lângă foc?

Ştiam precis la ce se referea, dar am făcut pe proasta.

— Adică?

— Tipul ăla, a zis. Care urla să te duci să-i aduci ceva de băut.

— Ai auzit.

— Sunt convins că tot statul West Virginia l-a auzit.

Clătinând din cap, am ridicat braţele.

— N-a fost nimic.

— Nu mi s-a părut, mai ales c-ai plecat imediat după aceea.

Am lăsat braţele pe lângă corp.

— Uau! Chiar erai atent.

— Da.

Am fost surprinsă pentru o clipă.

— De ce?

— Pentru că era vorba despre tine.

— Nici măcar nu te-ai uitat la mine până ce nu şi-a dat Clay arama pe faţă.

Zâmbetul zeflemitor i-a reapărut pe chip, în timp ce îşi muşca buza de jos.

— Deci şi tu erai atentă.

M-am înroşit.

— Ba nu.

A chicotit, dându-şi o şuviţă blondă pe după ureche.

— Eşti caraghioasă.

— Şi enervantă?

— Şi. A privit spre stânga, apoi s-a uitat iar la mine. Care-i faza cu Clay?

— E doar… un tâmpit. Adierea mi-a ridicat uşor părul. Un fior ciudat mi-a străbătut şira spinării. Vântul s-a înteţit, suflându-mi şuviţele peste faţă. Am făcut un pas în spate. Trebuie să ajung acasă.

— Pot să te conduc.

În mintea mea, o voce a şoptit „da”, o voce mânată de nevoia aproape disperată de ceva mai mult decât atenţie trecătoare, însă nevoia aceea era iresponsabilă, necugetată şi *incitantă*.

— Oricum merg în direcţia aia, a zis, arătând spre casa mea şi spre salonul din spatele ei. Nu-i mare lucru.

Răsuflând încet, am încuviinţat.

— OK. Bine. Dacă doreşti.

Zayne a chicotit.

— Râzi de mine?

— Oarecum, da.

— Atunci, nu-ţi mai accept oferta. M-am întors, să-mi văd de drum.

M-a ajuns din urmă imediat.

— Nu. N-ai voie.

M-am chinuit să-mi reţin un zâmbet şi am reuşit.

Am mers o vreme în tăcere, până când Zayne a întrebat:

— Cum e să locuieşti aici?

— Adică?

— Şi ceilalţi Gardieni se poartă cu tine aşa cum s-a purtat Clay, sau sunt mai amabili?

— Aproape toţi m-au acceptat, dacă la asta te referi. Clay e… un ticălos. Dar am crescut cu mulţi dintre Gardienii tineri, inclusiv cu el.

— Ai făcut şi cursuri cu ei? Cum a fost?

— În regulă, bănuiesc. O lecţie a fost despre Războiul Civil, următoarea, despre speciile de demoni. Cred că am avut parte de o experienţă educaţională mult mai interesantă decât o grămadă de oameni, am spus. Toate comunităţile aveau propriile şcoli. Fireşte că erau mult mai mici decât majoritatea şcolilor pentru oameni. O clădire găzduia întregul ciclu preuniversitar, iar într-un an nu erau mai mult de 10–15 elevi. Dar tu? Ai crescut într-una dintre comunităţi?

— M-am născut într-o comunitate din Virginia, chiar lângă Richmond. Dar nu îmi amintesc nimic.

— Ai locuit mereu într-un avanpost? am întrebat, referindu-mă la locurile amenajate pentru Gardienii pregătiţi să patruleze şi să vâneze demoni.

— Da. Iar tu ai locuit doar aici şi… la New York?

Eram uimită că îşi amintise.

— Am venit aici când aveam opt ani, cu mama. Am traversat strada, îndreptându-ne spre zidul scund, de piatră, care separa clădirea principală de restul taberei. Atâta ştiu.

Zayne a rămas tăcut, şi i-am aruncat o privire fugară. Se uita fix la drumul slab luminat. Apoi, a întors capul spre mine.

M-am uitat în altă parte, luând o gură din aerul răcoros şi parfumat al serii.

— Cum era în avanpost?

— Nu se compară cu viaţa de-aici, a spus el. Eu am crescut înconjurat de Gardieni antrenaţi, şi nicidecum departe de… toate. Am petrecut la fel de mult timp în oraş ca în rezidenţă. Nu e niciodată atât de linişte.

— Îmi închipui, am murmurat. Dar nu era adevărat. Nu îmi aminteam prea multe despre viaţa din statul New York. Locuisem într-o suburbie de lângă Albany, şi nu într-un loc ca Washington D.C. sau ca New York

City. Ai făcut şcoala acasă?

— Da. Tata a adus pe cineva să se ocupe de educaţia mea, un om care nu se temea să fie mereu în preajma Gardienilor.

— Cred că ţi-a fost greu să fii singur la părinţi.

— Nu eram singur, a zis, şi mi-a stârnit curiozitatea. Dar înainte să-l pot întreba, a continuat: Pot să te întreb ceva?

— Chiar dacă spun „nu”, oricum o să mă întrebi.

— Nu-i adevărat. Nu şi dacă vorbeşti serios.

Candoarea din vocea lui mi-a atras privirea spre el. Îl credeam.

— Ce vrei să ştii?

— Câţi ani ai?

Am ridicat din sprânceană.

— Optsprezece. Tu?

— Douăzeci şi unu, a răspuns. Împlinesc douăzeci şi doi în septembrie, adică peste câteva luni.

Mi-am cuprins mijlocul cu braţele când am înconjurat zidul de piatră şi ne-am apropiat de casă.

— Ai optsprezece ani, mama ta a murit… şi îmi pare foarte rău. A trecut repede peste ultima parte. Dar de ce eşti încă aici?

8

La naiba! Era greu de explicat, pentru că trebuia să ascund adevărul. Când am ajuns acasă, încă nu găsisem răspunsul potrivit. Ne-am oprit înainte de a păşi în lumina reflectorului de pe verandă.

— N-ai unde să te duci? Nu vreau să fiu nepoliticos. Îmi dau seama că ar fi dificil să pleci din nou în lume, după ce-ai crescut aici.

— Dar vreau să plec. În clipa în care am spus-o, m-

am blestemat în sinea mea. Trebuia să învăţ să îmi controlez vorbele.

Zayne s-a întors spre mine.

— De ce nu pleci?

— Nu este… atât de simplu, am recunoscut. N-am unde să plec. Aşa cum ai zis. Este greu să plec de aici în altă parte. Ministrul Educaţiei ne recunoaşte diplomele, la fel şi multe facultăţi, dar de unde să iau eu bani? Ar fi imposibil să obţin o bursă, pentru că Gardienii nu sunt eligibili, şi chiar dacă nu sunt Gardian, aşa sugerează parcursul meu educaţional. Ar ieşi mare scandal, iar cei de aici au altceva mai bun de făcut decât să mă ajute pe mine.

— Se pare c-ai făcut cercetări.

Făcusem. Dar în zadar. Facultatea nu era pentru mine. Nu pentru asta… mă născusem. După ce fusese ucisă mama, căutasem facultăţi, încercând să mă gândesc că nu exista niciun motiv pentru care să nu pot merge la şcoală, şi totuşi să fiu gata oricând eram chemată.

Dar cum să plătesc? Să le cer bani lui Thierry şi lui Matthew? Deja îmi ofereau *multe lucruri*. Nu le puteam cere şi asta.

— Mai am o întrebare, a zis el.

— Bine, am oftat, de data asta temându-mă unde ar putea duce.

— Ce s-a întâmplat cu Gardianul care ţi-a ucis mama?

Întrebarea m-a zguduit şi am făcut un pas în spate.

— Nu ar fi trebuit să-ţi povestesc nimic.

— De ce?

— Pentru că nu-mi place nici să vorbesc, nici să-mi amintesc.

— Îmi pare rău, a zis el imediat. Nu trebuia să aduc

vorba.

Trăgând printre suspine o gură de aer, m-am întors să urc treptele, dar m-am oprit şi l-am privit pe Zayne.

— Gardianul este mort. N-aş fi rămas aici dacă nu era.

— Nici nu mi-aş fi imaginat aşa ceva, a zis el, încet. Îmi pare rău, Trinity.

Mi se tăiase respiraţia. Se întâmpla din nou. Felul în care-mi pronunţa numele. Am simţit un fior scurt şi fierbinte pe piele, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la dorinţa pe care o citisem pe chipul lui Misha când o vedea pe Alina. Fiorul acela mă făcea să visez la nopţi calde, văratice, şi la piele lipită de piele.

Căldura din corp mi s-a înteţit, rostogolindu-mi-se de-a lungul gâtului şi în piept şi înghiţind durerea amară care îmi însoţea mereu gândurile legate de mama. Ştiam că venise momentul să plec.

Asta am făcut. N-am mai spus nimic. Nu am privit în urmă.

Stafia derutată se întorsese. Se plimba pe aleea de lângă salon. Era cazul să vorbesc cu bietul om şi să-l ajut să treacă dincolo.

— Mă face să mă simt agitat, a mormăit Misha, care se ţinea după mine pe aleea pavată din jurul salonului.

Am zâmbit ironic.

Nici Jada nu suporta să o iau cu mine în momentele astea. Cu toată sinceritatea, Misha ar fi trebuit să fie în salon, la Ceremonie, alături de toţi ceilalţi, dar, ca de obicei, era prins în Misiunea Trinity.

— Nici măcar nu le vezi, aşa că nu înţeleg care-i problema.

— Poate că nu le văd, dar ştiu că sunt acolo. Misha

m-a apucat de marginea tricoului şi m-a tras într-o parte, înainte să mă lovesc de un copăcel pe care nu-l văzusem.

— Mersi, am murmurat, oprindu-mă în colţul clădirii. Se lăsase noaptea şi dinspre intrarea în salon luceau lumini blânde.

Individul fantomă se oprise lângă gardul viu, cu mâinile în cap. Se trăgea de păr. Mi s-a strâns inima.

— Ce face? a şoptit Misha.

— O ia razna, am răspuns. Dinspre clădire venea suficientă lumină încât să văd pe unde merg. Am dat să păşesc, dar m-am oprit şi m-am uitat la treptele late.

Dinspre sală pluteau râsete înfundate şi urale. Ceremoniile erau grozave. Dans. Sărbătoare. Familie. Asta erau. Reuniuni de familie.

M-am uitat la Misha. Şi el privea în direcţia sălii. M-am întrebat dacă se gândea la Alina.

— Alina e la Ceremonie?

— Da, a răspuns, şi mi-am dat seama că fusese o întrebare tâmpită. Orice Gardian major care nu avea în grijă un copil era prezent acolo.

La fel cum ar fi trebuit să fie şi el. Nu să stea cu mine, strecurându-se în beznă, în timp ce eu vorbeam cu stafiile.

Mi-am ros unghia degetului mare.

— De ce nu intri să vezi ce se întâmplă? După ce-l ajut să treacă dincolo pe ăsta, vin şi eu.

— De ce-aş vrea să intru fără tine?

— Pentru că e de preferat, decât să-mi ţii de urât până vorbesc eu cu stafiile.

— Mi-e bine aici, cu tine, chiar şi când vorbeşti cu o stafie.

— Minţi.

— Deloc. Nu te pot lăsa singură în asemenea momente. Dacă iese cineva şi te vede, o să creadă…

— Că e ceva în neregulă cu mine?

— Nici chiar aşa. Voiam să spun că ar părea straniu şi ar pune întrebări.

M-am întors iar spre stafie şi am văzut că se oprise lângă gardul viu. M-am îndreptat spre ea, atentă să rămân aproape de gard. Stafia nu dădea semne că m-ar fi auzit, şi, pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că purta un tricou în nuanţele de albastru cu auriu ale echipei de fotbal american WVU Mountaineers. Am văzut că era ceva în neregulă cu individul acela.

Partea din spate a tricoului îi era sfâşiată şi pătată. Mi s-a strâns puţin inima, ca de fiecare dată când eram atât de aproape de o stafie sau de un spirit, deşi fusesem în preajma lor de multe ori.

Mi-am dres glasul.

— Bună.

Stafia s-a risipit ca fumul în vânt. Mi-a picat faţa.

— De-a dreptul nepoliticos!

O clipă mai târziu, a început să capete iar formă, de data asta stând cu faţa spre mine. I s-au format mai întâi capul şi umerii, apoi restul, dar trupul de la talie în jos era transparent.

— Sfinte Sisoe! am icnit, cu ochii bulbucaţi, privindu-l mai de aproape pe bărbat.

Misha s-a oprit la câţiva metri în spatele meu.

Stafia era un tânăr cam de treizeci de ani, cu faţa lividă. Dar nu asta mi-a întors stomacul pe dos. Partea din faţă a tricoului îi era sfâşiată, la fel şi carnea de sub el. Stomacul îi atârna ca nişte zdrenţe.

Am făcut un pas în spate. Nu văzusem toate detaliile, de pe acoperiş. Poate greşeam gândindu-mă

că fusese implicat într-un accident de maşină.

— Mă vezi? a întrebat, grăbindu-se spre mine, şi apoi… prin mine.

Şuviţe de păr mi s-au ridicat în jurul feţei când m-a străbătut un fuior de vânt îngheţat. M-am cutremurat. Detestam senzaţia.

— Tocmai a… tocmai a trecut prin tine? Misha părea scârbit.

— Din păcate. M-am întors şi am văzut că stafia se privea. Hei, n-ai vrea să te opreşti?

— Scuze. A fost fără intenţie. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Vocea tipului s-a umplut de panică. A făcut din nou un pas spre mine, dar s-a oprit. Mă poţi vedea şi poţi vorbi cu mine?

— Da. M-am uitat în jos şi am observat că i se solidificaseră picioarele. Cum te cheamă?

— Wayne. Wayne Cohen. Mă ajuţi? Nu găsesc drumul spre casă.

Of, Doamne!

Am început să îmi rod unghia de la degetul mare, în timp ce privirea mi-a alunecat spre sud. Trebuia să ştie că e mort.

— Pot să te ajut, Wayne, şi să-ţi arăt cum să ajungi acasă. Dar nu este casa la care te gândeşti tu.

Sprâncenele întunecate ale lui Wayne s-au încruntat.

— Nu pricep. Trebuie să ajung acasă…

— Ştii că eşti mort? am întrebat. Nu avea rost să amân momentul.

Misha a scos un sunet gutural.

— Uau! Câtă diplomaţie!

L-am ignorat.

— Te-ai… te-ai uitat cum arăţi?

— Da, numai că… Şi-a dus două degete într-o parte

a gâtului şi s-a privit. Nu... Nu pot să fiu mort. Eram în drum spre casă şi... A lăsat mâna în jos, continuând să îşi privească pieptul distrus. Voiam să comand pizza. Cu carne şi aluat dospit.

Când oamenii mureau, erau preocupaţi de cele mai mărunte lucruri, pe lângă cele importante.

— Chiar am... chiar am murit?

— Da, absolut, am confirmat.

— Nu pot să cred că am murit, a şoptit el.

— Îmi pare rău. Chiar aşa era, deşi nu-l mai văzusem niciodată. Moartea nu era uşor de acceptat. Ce-ai păţit, Wayne?

— Nu ştiu... Mi s-a stricat maşina. Am făcut pană. S-a întors spre Misha. Mă poate vedea şi el?

— Nu, el nu te poate vedea.

— Se uită la mine? a mormăit Misha. Te rog nu-mi spune că nu se uită la mine.

Wayne a ridicat capul.

— Se uită la tine şi te aude, am zis, şi i-am aruncat o privire urâtă, dându-i de înţeles să tacă. Wayne, ce-are de-a face cauciucul cu pieptul tău?

— Doamne! a mârâit Misha. Dar cum arată pieptul lui?

Wayne s-a uitat lung la Misha, clătinând încet din cap.

— Schimbam cauciucul când... a apărut de nicăieri.

— Ce? am întrebat. A fost o pumă?

— Pe bune? a exclamat Misha.

— Există pume în zonă. Mi-am îndreptat iar atenţia asupra lui Wayne. A sărit la tine? Sau vreun urs?

— Cât de rău arată? a întrebat Misha, cu colţurile gurii lăsate în jos.

Nu voiam să răspund la întrebare de faţă cu sărmanul Wayne, dar era foarte, foarte rău. Deşi

Wayne probabil că ştia deja, nu voiam să-i confirm. Ar fi fost subiect pentru viitoare coşmaruri.

Erau momente, mai ales după ce vedeam aşa ceva, când ştiam că Misha sau Jada mă vor întreba de ce nu-i ignoram pe morţi. Ar fi fost mult mai simplu aşa, dar nu însemna că scăpam de privelişti oribile, care mă bântuiau după aceea. În anumite momente îmi pusesem şi eu aceeaşi întrebare, mai ales după ce văzusem ultima oară o fetiţă.

Dar nu îi puteam ignora.

De fiecare dată voiam să ajut stafiile şi spiritele. În ultimii ani, devenisem pricepută când vorbeam cu ele. Oricât ar fi sunat a clişeu, când le ajutam, mă simţeam… era *altfel*. Chiar dacă ştiam că n-o să pot face asta pentru tot restul vieţii. Timpul nu era de partea mea.

Aşa că nu mă dădeam în lături de la ce puteam face.

Nu mă ascundeam.

— Era ceva mare, dar nicidecum o felină. Mergea pe două picioare. Privirea lui Wayne s-a îndreptat spre mine. Dar nu era urs.

Un val de furnicături mi-a învăluit braţele când m-am uitat iar la pieptul lui.

— N-a fost un animal?

— Era întuneric şi s-a întâmplat foarte repede, dar… Doamne, ştii ce? Am văzut o dată un serial cu monştri. Arăta ca un monstru, de parcă nu era real, şi… avea aripi. Aripi imense. Le-am auzit, le-am văzut, chiar dacă nu puteam vedea altceva.

Mi s-a făcut pielea de găină. Monştrii nu existau în realitate – sau nu genul la care se gândea el –, însă dacă nu fusese un urs, şi nici vreo pumă flămândă, atunci rămânea o singură posibilitate.

Şi nu mă refer la o chupacabra.

Sau la Bigfoot.

— Am crezut c-am scăpat. De-aia sunt aici, nu? Pentru că am scăpat.

Am clătinat din cap.

— Unde erai când ai făcut pană?

— Aproape de vechiul foişor de foc. Poate la vreo doi kilometri, trei.

M-a străbătut un fior îngheţat. Foişorul de foc abandonat nu era departe. La câţiva kilometri.

— Ai familie?

— Da. Mama şi un frate. Avea vocea răguşită. Cum de mă poţi vedea, aşa mort?

— Pot.

S-a uitat spre alee. Nu îi vedeam expresia pe întuneric. Am bănuit însă la ce se uita.

— Vezi o lumină acolo? am întrebat, plină de speranţă. O lumină puternică, albă, care poate că te-a urmărit până aici?

— Da. A suspinat, iar mie mi s-a strâns inima încă o dată. Văd… o nenorocită de lumină. E acolo de când… de când am scăpat de chestia aia.

— Foarte bine. Ştiu că sună a clişeu, dar trebuie să mergi spre lumină, am spus, şi, din fericire, Misha ştia că, într-un astfel de moment, era absolut necesar să tacă.

— Serios?

— Da.

— Nu înţeleg. I s-a frânt vocea, iar eu am tresărit.

— Totul va căpăta iar sens după ce vei merge spre lumină. Trebuie să mergi spre lumină, i-am repetat. Nu poţi rămâne aici.

— De ce nu? a icnit el, încetişor.

Era o întrebare frecventă.

— Pentru că trebuie să înaintezi spre ce te aşteaptă mai departe.

— De unde ştii ce mă aşteaptă?

Altă întrebare frecventă.

— Nu ştiu precis, dar ştiu că, dacă vezi lumina, e de bine.

Nu întâlnisem niciodată o stafie care să nu vadă lumina, chiar dacă muriseră cu mult timp înainte să dau de ele. Lumina le urma peste tot, ca un căţeluş.

Unele stafii erau prea speriate sau derutate ca să păşească în lumină. Nu le puteam acuza. Şi mie mi-ar fi fost teamă. Cui nu i-ar fi fost? Moartea era marea necunoscută.

— O să-mi revăd tatăl? Încă se uita spre aleea întunecată, în direcţia în care ştiam că îl aştepta lumina. A murit acum un an, într-un accident de maşină pe US50.

Încercam să nu îi mint pe cei care treceau dincolo, pentru că nu mi se părea corect.

— Aş vrea să-ţi pot spune că da, însă nu ştiu. Ştiu doar că locul tău este în lumină. Nu îţi va face rău.

Wayne a continuat să tacă şi a făcut un pas în faţă. Atunci, m-am apropiat de el.

— Bine, a zis. În regulă. Aşa am să fac.

Mi-am dus din nou unghia la buze şi am mijit ochii până când trăsăturile lui au devenit mai clare. Arăta mai mult decât oricând a fantomă, dar tot i-am văzut expresia din clipa în care s-a decis să păşească în lumină.

Am deschis gura şi am tras uşor aer în piept.

I s-au mărit ochii, apoi o căldură plăcută i-a netezit trăsăturile, în timp ce imaginile a o mie de dimineţi de Crăciun se uneau într-una singură, oglindită pe chipul lui. A început să meargă înainte.

Atunci, am pus aceeaşi întrebare ca de fiecare dată când le vedeam privirea aceea:

— Ce vezi?

Wayne nu mi-a răspuns.

Nu primisem niciodată răspuns.

Nici chiar spiritele care trecuseră dincolo şi reveneau nu vorbeau despre ce văzuseră. Bănuiam că exista un soi de lege a firii, care îi împiedica să o facă.

Ştiam că lumina în care urma să intre Wayne îl trimitea fie sus… fie jos. În Rai sau în Iad. Erau ambele cât se poate de reale, şi, pe baza expresiei lui, aveam senzaţia că urma să trăiască o experienţă magică şi pură. Nu văzusem niciodată pe cineva speriat după ce hotărâse să se îndrepte spre lumină, şi îmi imaginam că toate stafiile pe care le ajutasem luaseră drumul spre Rai.

Wayne a mai făcut un pas şi-a dispărut.

Am răsuflat sacadat, cu ochii dintr-odată umezi. Aşa mă simţeam mereu după ce trecea dincolo cineva. Nici măcar nu ştiam de ce. Ridicând o mână, mi-am dat părul pe după ureche.

— A plecat? Vocea lui Misha era precaută.

— Da. Mi-am dres glasul şi m-am întors încet spre el, dând la o parte urma de tristeţe. Trebuie să mergem să vorbim cu Thierry neîntârziat.

— Poftim? Era complet derutat. De ce?

Am făcut un pas spre el.

— Pentru că tipul ăsta a fost ucis aici, în apropiere… de un demon de Nivel Superior.

9

Demonii de Nivel Superior puteau lua înfăţişare umană, la fel ca Gardienii, dar ciudăţenia era că atunci

când se aflau în pielea lor, tindeau să semene cu Gardienii – mai puţin pielea cenuşie şi coarnele.

În privinţa asta fusese mereu o problemă cu reprezentările demonilor – nu aveau coarne.

Gardienii, în schimb, da.

— Rămâi aici, mi-a spus Misha când ne-am oprit chiar în faţa sălii principale de bal, în curtea decorată cu statui de gargui care nu se transformau în creaturi vii. Erau aşezate la câţiva metri distanţă unele de altele, cu aripile desfăcute larg.

Misha deja plecase înainte să pot spune ceva, strecurându-se prin uşile deschise, iar eu am rămas singură cu statuile.

M-am uitat la stânga. Gura deschisă, cu colţi, a uneia dintre ele, era la câţiva centimetri de faţa mea.

Mă speriau.

Mi-am îndepărtat părul de pe umăr şi m-am grăbit spre uşile larg deschise. Am aruncat o privire în sala puternic luminată.

M-am simţit copleşită. Atât de multe persoane, majoritatea purtând culorile de ceremonie – nuanţe de galben orbitor şi albastru aprins. Mirosul de carne prăjită m-ar fi tentat să dau buzna şi să îmi umplu cu vârf farfuria, ca să mă îndop apoi într-un colţ, dacă nu aş fi văzut de curând pieptul şi burta lui Wayne.

Rotindu-mi privirea prin încăpere, nu l-am zărit pe Misha, dar ştiam că, probabil, se îndrepta spre platforma ridicată, unde şedeau Thierry, Jada şi mama ei, Aimée. Musafirii ocupau locurile de onoare de lângă ei, unde m-aş fi aflat şi eu, dacă mă hotăram să particip.

Nici măcar nu ştiam de ce nu mă dusesem. Mă simţisem ciudat toată ziua, abia reuşind să mă antrenez cu Misha şi refuzând oferta Jadei şi a lui Ty de

a merge să mâncăm împreună după aceea. Îmi petrecusem aproape toată ziua ascunsă în dormitor, cu Alună, uitându-ne la *Prinţul din Bel-Air*.

M-am sprijinit de cadrul uşii şi mi-am plimbat privirea peste zecile de mese dreptunghiulare, oprindu-mi-o asupra locului de unde auzeam hohotele de râs ale unor voci masculine.

În centrul sălii se afla un Gardian, îmbrăcat în veşmintele de gală ale celor care urmează să fie promovaţi în cadrul Ceremoniei – pantaloni de in albi şi o tunică fără mâneci. Era prea departe de mine ca să pot vedea cine era, iar în seria actuală absolveau cel puţin douăzeci de recruţi.

Neliniştită, mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Ce îmi spusese Wayne nu mai putea aştepta. Ştiam cu toţii că demonii Călăi erau adesea controlaţi de nişte demoni de Nivel Superior, iar ce-mi povestise Wayne…

— Iar te ascunzi?

Am tresărit la auzul vocii lui Zayne şi m-am întors. Cerule mare! Tipul era mai discret ca o stafie, când se mişca. Stătea la câţiva paşi de mine.

Părul, prins din nou în coadă, îi scotea în relief pometţii înalţi şi linia dură a maxilarului. Nu eram sigură cum îmi plăcea mai mult. Nu că ar fi fost cazul să am o părere, dar mă gândeam că preferam să-l văd cu părul liber.

Mă mai gândeam şi că era cazul să mă stăpânesc.

Ce-am remarcat apoi a fost că nu era îmbrăcat la fel ca alţi Gardieni, ci purta haine obişnuite: bluză neagră cu guler scurt şi blugi.

Nu participa?

A ridicat din sprâncene, şi mi-am dat seama că mă holbam la el ca o tembelă.

Am tresărit, ieşind din starea de stupoare.

— Mă urmăreşti? Încep să-mi pun întrebări.

— Da, a spus, zâmbind în colţul gurii. Când urmăresc pe cineva, îmi fac mereu cunoscută prezenţa.

— Asta fiindcă e posibil să nu te pricepi.

— E posibil… A făcut o pauză, iar privirea lui lipsită de expresie m-a străfulgerat. Aveam părul desfăcut şi, fără să-l ating, ştiam că arăta de parcă aş fi fost dublura unei fete dintr-un clip muzical al anilor ’80. Cel puţin aşa zicea Alună. Părul mi se încâlcea extraordinar de uşor. Poate sunt la fel de nepriceput să stau la pândă cum eşti tu când te ascunzi.

— Nu mă ascund.

— Iar avem discuţia asta? Zayne s-a apropiat, lăsându-şi bărbia în jos şi adresându-mi-se pe un ton scăzut: Pentru că pari să te ascunzi din nou.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am privit în ochi.

— Dacă aşa pare înseamnă că nu prea ai spirit de observaţie.

— Nu ştiu ce să zic. S-a uitat peste creştetul meu, spre uşile deschise. Nu ţi se dă voie aici? De asta te ascunzi?

Întrebarea m-a descumpănit.

— Nu mă ascund. Sunt binevenită la Ceremonie, dacă doresc. Tu de ce nu eşti acolo, la un loc cu ceilalţi membri ai clanului?

— Nu-i genul meu de distracţie. Degetele lui mi-au atins obrazul, prinzând o şuviţă de păr şi dându-mi-o pe după ureche. Am tresărit, surprinsă, pentru că nu îi văzusem mâna mişcându-se. S-a retras, încruntat. Hei, nu vreau să-ţi fac niciun rău.

M-am înroşit.

— Nu mi-ai putea face nici să vrei. Nu te-aş lăsa.

Un zâmbet i-a încolţit pe chip, dar privirea i-a rămas inflexibilă.
— Nu cred că ai face-o.
Mi-am atins capetele încâlcite ale câtorva şuviţe.
— De ce nu-ţi prieşte banchetul ăsta?
A ridicat scurt din umeri.
— E plictisitor.
— Şi să piezi vremea pe aici nu e?
Ochii lui lipsiţi de expresie s-au îmblânzit când i-au întâlnit pe ai mei.
— Aici nu e nimic plictisitor.
Am tresărit surprinsă.
— Auzi… tu flirtezi cu mine?
Şi-a muşcat buza de jos, trecând cu dinţii peste pielea rozalie, cărnoasă, şi privindu-mă printre genele dese.
— Nu m-aş gândi să fac aşa ceva.
Nu-mi dădeam seama dacă era sincer sau nu. Gardienii nu flirtau decât cu alţi Gardieni. Cu excepţia lui Clay, dar uite cum se sfârşise povestea aceea.
Dar dacă flirta cu mine? Dacă i se părea că sunt… atrăgătoare? Dorinţa a încolţit în mine ca o floare în căutare de soare şi de apă, şi-a întins rădăcinile şi le-a ancorat bine. Dacă voia să mă sărute?
Alo!
Trebuia s-o iau mai încet. Mă lăsam dusă de val. M-am înroşit din nou, în timp ce îmi concentram atenţia asupra uneia dintre statui.
— La ce te gândeşti? a întrebat Zayne.
Am făcut ochii mari când m-am uitat iar la el. N-avea cum să-mi citească gândurile. Dacă ar fi fost aşa, mai bine mă uscam pe loc şi muream.
Rânjetul i s-a lăţit pe chip.
— Ai faţa roşie ca o pătlăgică răscoaptă.

Simţeam că roşesc şi mai tare.

— Cred că orice ţi-ar trece prin cap mi-ar face mare plăcere.

Scânteia din pieptul meu a explodat.

— Nu mă gândesc la nimic.

— Aha! Nu părea să mă creadă. Nici pe departe.

Trebuia să schimb urgent subiectul.

— Nu mă ascund, să ştii. Îl aştept pe Thierry.

— De ce?

— Nu pot vorbi despre asta cu tine, am spus, repetând replica pe care mi-o dăduse el în sala de antrenament.

— Punct ochit, punct lovit, a murmurat. Pun pariu c-o să aflu eu, mai devreme sau mai târziu.

— Pun pariu că n-o să afli nimic.

— Mai vedem noi! a spus el. M-a cercetat iar din cap până-n picioare, plecându-şi apoi capul.

M-am răsucit şi am dat cu ochii de Misha.

— Zayne. Tonul lui Misha era neutru.

— Misha.

M-am încruntat.

Misha s-a întors spre mine.

— Thierry vrea să ne vedem în casă. Ajunge în câteva minute.

— Bine. M-am uitat la Zayne, care ne privea curios. Senzaţia aia stupidă mi se cuibărise în stomac.

— Ne mai vedem, mi-a zis el, şi am ştiut că aşa va fi.

Eu şi Misha am ajuns în casă înaintea lui Thierry şi l-am aşteptat în biroul lui.

— Trebuie să stăm de vorbă înainte să ajungă, m-a anunţat Misha.

M-am trântit în scaunul capitonat şi moale din faţa

mesei de lucru masive. De obicei, acolo şedea Thierry.

— Despre ce?

— Trebuie să ai grijă cu el.

— Cu cine? am întrebat, deşi ştiam prea bine la cine se referea.

— Cu Zayne. I-a lătrat numele.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am ridicat din sprânceană.

— Două chestii.

Ochii lui Misha s-au îngustat. S-a sprijinit de masa de lucru a lui Thierry.

— Unu: am avut deja discuţia asta. Nu trebuie să mă avertizezi în privinţa lui. Nu se pune problema să devenim prieteni buni. Pleacă peste câteva zile. O senzaţie ciudată de dezamăgire mi s-a aprins în piept, şi nu am înţeles nici pe departe de ce, pentru că vorbisem de doar câteva ori cu Zayne şi ne petrecuserăm mai tot timpul insultându-ne reciproc.

— Câteva zile înseamnă deja prea mult.

— Aşa, păi afirmaţia ta mă face să-ţi pun cea mai importantă întrebare a serii: ce problemă ai tu cu el? Şi nu poate fi faptul că am vorbit cu el. Doar dacă nu eşti îndrăgostit de mine în secret şi eşti gelos.

— Nu-l cunoşti, a zis Misha, cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Nici tu. Tot ce-ai spus e că ar fi o persoană rea şi că nici clanul lui nu are încredere în el, ceea ce e lipsit de sens. Dacă era aşa, de ce l-ar fi luat cu ei?

Aruncând o privire spre uşă, Misha şi-a trecut mâna prin coama de păr roşcat.

— Ai remarcat ceva ciudat la el?

Remarcasem multe, dar am păstrat gândul pentru mine.

— Detalii, te rog.

— Ochii lui. Poate că nu ai fost suficient de aproape să-i vezi ochii…

— I-am văzut, l-am întrerupt. Sunt puţin diferiţi.

— Puţin diferiţi?

— Sunt mai deschişi la culoare.

— Ai mai văzut tu Gardian cu ochi ca ai lui? Avem cu toţii ochi de aceeaşi culoare, Trin. Aşa suntem făcuţi.

— OK. Faptul că are ochii altfel e ciudat, dar care-i faza? Discriminăm Gardienii cu ochi deschişi la culoare?

— Nu fi proastă! s-a răstit el. Nu există alt Gardian ca el.

— Şi nici altă creatură ca mine, am subliniat eu.

— Nu e acelaşi lucru. Nici pe departe, m-a contrazis Misha. Uite, ochii lui sunt aşa pentru că… şi-a pierdut o parte din suflet.

Dintre toate lucrurile pe care m-aş fi aşteptat să le spună Misha, ăsta nu se număra printre ele.

— Ce? M-am aplecat în faţă, cât pe ce să cad de pe scaun.

Misha s-a uitat iar la uşă.

— Nu cunosc detaliile, însă clanul lor a crescut o fată pe jumătate Gardian, pe jumătate demon.

— *Poftim*? am şoptit apăsat. Cum de n-am ştiut până acum?

— De ce să-ţi fi spus cineva?

— Pentru că… OK, n-am niciun motiv întemeiat. Am cedat, şi mi-am amintit imediat că Zayne spusese că nu fusese singurul copil crescut în avanpost. Se referise la fata aceea? Te rog să continui.

— Fata era fiica lui Lilith.

— *Acea* Lilith?

Misha a încuviinţat, iar eu am clipit încet. Lilith era

mama multor demoni foarte periculoşi – creaturi care puteau răpi un suflet dintr-o atingere. Se numeau Lilini, şi ceva îmi era straniu de familiar la povestea asta. Cu câteva luni în urmă, îi auzisem pe Matthew şi pe Thierry vorbind despre creaturile alea. Era cam în perioada în care murise tatăl lui Zayne.

— Nu cunosc mai multe detalii, însă el şi-a pierdut o parte din suflet, a continuat Misha.

Cufundându-mă iar în scaun, încercam să găsesc o logică.

— Adică… nu are suflet?

— N-am spus aşa ceva. Dacă nu avea, nu cred că mai era în viaţă. Clanul l-ar fi ucis.

„L-ar fi ucis.”

Ca pe un animal turbat.

— Atunci ce vrei să spui, Misha? am întrebat, înfiorată.

— De ce crezi că nu este conducătorul clanului? Doar e fiul liderului de dinainte. A fost crescut să preia conducerea, şi nu a luat-o.

Îl întrebasem asta pe Zayne şi încă mi se părea că mă purtasem ca o puştoaică băgăcioasă.

— Poate aşa a vrut el.

Misha m-a privit de parcă eram proastă.

— Mă îndoiesc. În mod evident, clanul lui nu are încredere suficientă în el, mai ales pentru că încă este prieten cu demonul.

— Cu fata pe jumătate Gardian? Nu puteam înţelege aşa ceva. Nu ştiusem că introducerea elementului A în locaşul B între un Gardian şi un demon poate da naştere unui copil.

— Fiica lui Lilith, m-a corectat el. Şi se spune despre Zayne că e mână-n mână cu demonii.

— Serios? Am râs. Era absurd. Nu doar pentru că

mi se părea o nebunie să crezi aşa ceva despre un Gardian, ci şi pentru că niciun demon nu se apropia de un Gardian, dacă avea de ales. Fiica lui Lilith era cu siguranţă excepţia, fiind pe jumătate Gardian. De unde ai auzit toate prostiile astea?

— Nu eşti singura care aude lucruri. I-am auzit pe Matthew şi pe Thierry discutând, cu luni în urmă, când s-au întâmplat toate astea. Nu sunt prostii, Trin.

Am început să îmi rod unghia.

— Nu arată de parcă i-ar lipsi o parte din suflet.

— Şi cum arată cineva, dacă-i lipseşte o parte din suflet?

— Să zicem, rău? am sugerat. Zayne nu pare genul dur.

— Nu în asta constă cea mai importantă reuşită a răului? Că se ascunde adesea după vălul inocenţei?

Aici avea dreptate.

Nu ştiam ce să cred. Poate că lui Zayne chiar îi lipsea o parte din suflet. Poate că nu era de încredere, ca lider de clan; şi poate, mai mare nebunie, chiar fraterniza cu demonii.

Misha avea dreptate. Răul se deghiza adesea în hainele nevinovăţiei.

Trebuia să am grijă cu Zayne, mai ales ţinând cont de riscuri, dar ce îmi spusese Misha doar îmi sporise curiozitatea în privinţa lui.

Thierry a apărut la scurtă vreme, şi nu era singur. Adusese cu el o întreagă echipă, care nu îl includea doar pe Matthew (pe care nu eram surprinsă să îl văd), ci şi pe Nicolai.

Prezenţa lui m-a şocat.

L-am privit pe Misha cu ochi mari. Nu-i spusese lui Thierry ce discuţie urma să purtăm? Misha arăta la fel

de surprins ca mine.

— Poţi să închizi uşa, Nicolai? a spus Thierry, străbătând camera şi aşezându-se la birou. I s-a alăturat Matthew, care a rămas în picioare în dreapta lui. Mi-a spus Misha că vrei să stai de vorbă cu mine şi că nu suportă amânare.

— Da, însă… M-am oprit, privindu-l pe Nicolai, care tocmai se aşeza lângă mine.

— Nu cred că Trinity l-a cunoscut pe Nicolai, a intervenit Matthew. Părul roşcat îi cădea pe frunte.

— Nu ne-am cunoscut. Nicolai mi-a zâmbit. Sunt încântat de cunoştinţă.

— Şi eu. Deruta mea atingea cote maxime. M-am uitat iar la Thierry. Nu pricep.

— E în regulă. Poţi vorbi în faţa lui Nicolai, mi-a zâmbit Thierry fără tragere de inimă.

Sprâncenele lui Misha s-au ridicat.

Nu înţelegeam ce se petrece.

— Nu sunt sigură…

— Să fii. Nicolai înţelege că tot ce aude aici nu va părăsi aceşti patru pereţi.

— Fireşte, a încuviinţat Nicolai.

— Ce ai să ne spui? m-a îndemnat Matthew.

L-am privit pe Misha. Se încrunta atât de rău, încât am crezut că-i va plesni faţa.

— Am văzut… Am inspirat adânc. Începuse să îmi bată foarte tare inima. Am văzut o stafie în faţa salonului, în seara asta.

Capul lui Nicolai s-a rotit spre mine.

— Pardon?

M-am uitat lung la Thierry, fără să ştiu ce să spun.

— Trinity vede stafii şi spirite, a explicat Thierry calm, de parcă i-ar fi spus lui Nicolai că puteam să merg cu spatele, în timp ce îmi atingeam ritmic burta

şi mă mângâiam în cercuri pe cap. Atât.

Am priceput mesajul nerostit.

— Da? Nicolai se holba la mine, lucru de care îmi dădeam seama, fără să mă uit la el.

— Da. M-am afundat în scaun, simţindu-mă ca o insectă analizată la microscop.

— Nu cunosc pe nimeni care să fie în stare de aşa ceva.

Am schiţat un zâmbet, stânjenită dincolo de orice limite.

— Aşa mă gândeam şi eu, a murmurat Matthew.

Mi-am întors capul în direcţia lui, şi mi-a făcut cu ochiul. Nu aveam idee despre ce era vorba, dar am ştiut imediat că se întâmpla ceva, şi că avusese loc o schimbare importantă din moment ce Thierry trecuse de la „ei nu trebuie să afle niciodată nimic” la dezvăluirea uneia dintre abilităţile mele.

Rozându-mi unghia de la degetul mare, mi-am îndreptat atenţia asupra lui Nicolai, şi da, el încă se uita lung la mine.

— Trinity, te rog să continui, m-a îndemnat Thierry.

Mi-am întors privirea de la Nicolai.

— Stafia. Era un bărbat ucis de un demon. Şi nu de un Călău.

Încordarea a cuprins încăperea ca un cleşte, iar Thierry a spus:

— Să auzim.

Le-am relatat tot ce îmi povestise Wayne.

— De unde ştii c-a fost un demon, şi nu un animal? a întrebat Matthew. Sunt urşi în munţii ăştia.

— Singurul animal care i-ar fi putut face aşa ceva ar fi fost un chupacabra, şi ultima dată când am verificat nu era real.

— Chupacabra, a repetat Nicolai, clătinând din cap.

Matthew s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se de birou.

— Acum câtă vreme a murit?

— Nu sunt sigură. Era prea derutat ca să-mi poată spune, dar prima oară l-am văzut în ziua în care au ajuns ei. M-am uitat la Nicolai. Şi a dispărut înainte să pot vorbi cu el, însă nu cred c-au trecut mai mult de câteva zile.

— Suficient pentru ca demonul să fi descoperit comunitatea. Matthew l-a privit pe Thierry.

— Iar foişorul de foc abandonat e la doar câţiva kilometri de noi, le-a amintit Misha. Dar s-ar fi putut întâmpla în perioada în care ne-au vizitat Călăii.

Nicolai nu a părut deloc surprins când s-a pomenit de ei, aşa că fie Thierry, fie Zayne îl puseseră la curent.

— E posibil ca tipul să fi fost mort de atâta vreme? a întrebat Thierry.

— Nu sunt medic legist şi nici nu joc un rol într-un serial de genul ăsta, aşa că nu-ţi pot spune ora decesului. E posibil să fi fost înainte sau după Călăi, am zis.

— Trimitem azi o echipă să cerceteze zona. Thierry s-a ridicat. Nu vreau să vorbiţi cu nimeni despre asta, nici măcar cu Jada. Aţi priceput? Nu vreau să creez isterie degeaba.

— Am înţeles, a zis Misha, iar eu am încuviinţat.

Am plecat apoi, şi am urcat în dormitorul meu, cu Misha după mine. Am deschis uşa şi am ştiut că era ceva în neregulă.

În cameră era ca în congelator.

Mi-am rotit privirea şi am văzut perdelele fluturând deasupra şezlongului crem.

— Alună, am mormăit, şi m-am grăbit la geam. Am dat perdelele la o parte şi l-am închis.

— Stafia asta e tare ciudată.

— Nu mai ciudată decât ce s-a petrecut mai devreme. Nu-mi vine să cred că Thierry m-a pus să vorbesc în faţa lui Nicolai. M-am trântit pe pat. Se întâmplă ceva, Misha.

— În mod normal, ţi-aş spune că eşti paranoică, dar ai dreptate. S-a sprijinit de uşă. A fost foarte ciudat.

— Da, aşa este. M-am uitat la el, frecându-mi coapsele cu palmele. Să ştie că pot vedea spirite şi stafii nu e mare lucru, dar…

— Dar este cu un pas mai aproape de a afla ce eşti.

Nu puteam să dorm.

Probabil fiindcă nu era nici ora 23:00, şi, de obicei, nu-mi trecea prin cap nici măcar să mă bag în pat înainte de miezul nopţii, dar mă simţeam… ciudat.

Din nou.

Eram neliniştită. Agitată. Nervoasă.

Şi nu ştiam de ce.

Nu acceptasem propunerea lui Misha de a merge la Groapă. Eram surprinsă că lumea se adunase acolo, dar poate Ceremonia se încheiase mai devreme. Cine ştie? Tot ce ştiam era că Misha voia să meargă la Groapă, fiindcă se întâlnea, probabil, cu Alina, aşa că iată-mă aici, simţindu-mă…

Neliniştită.

Agitată.

Nervoasă.

În aşteptare.

Nu înţelegeam ultima senzaţie – şi nici pe celelalte, dar aşa mă simţeam. Aşteptam să se întâmple ceva. De parcă totul urma să se schimbe.

Sau se schimbase *deja* ceva.

Întinsă în pat, m-am uitat la stelele care sclipeau blând şi am ridicat un picior. Îmi bătea inima prea repede, de parcă eram în mijlocul unei sesiuni de antrenament cu Misha, deşi, în ultima oră, nu făcusem altceva decât să zac în pat. Înainte de asta, plecasem în căutarea lui Alună, dar am presupus că era în salon, trăgând cu ochiul la Zayne.

Zayne.

Of!

M-am plesnit cu palmele peste faţă şi le-am lăsat să-mi alunece pe chip. Oare flirtase cu mine? Pe bune? Nu că mai conta. Când pleca, avea să fie pentru totdeauna, şi urma să plece curând. Ceremonia finală era peste trei zile.

Aveam lucruri mult mai importante la care să mă gândesc.

M-am rostogolit pe o parte, cu ochii larg deschişi. O mie de lucruri îmi asaltau mintea. Eram îngrijorată de motivul pentru care fusese ucis Wayne şi dacă grupul plecat în recunoaştere găsise ceva. Nu simţeam niciun demon, ceea ce nu însemna decât că nu era unul aproape de ziduri.

Mă tot gândeam la Thierry şi la Matthew, care îl aduseseră pe Nicolai la întâlnire, informându-l despre ce puteam vedea, iar asta depăşea limitele ciudăţeniei absolute.

Mă întrebam şi dacă lui Zayne chiar îi lipsea o parte din suflet.

Nici gând să adorm prea curând.

Nu.

M-am ridicat în capul oaselor, m-am dat jos din pat şi am aprins lampa de pe noptieră. Am clipit până ce mi s-au obişnuit ochii cu lumina. Am apucat o pereche

de colanţi şi i-am îmbrăcat, apoi mi-am pus o bustieră sport şi am înşfăcat un hanorac, furat de la Misha cu mult timp în urmă. Era larg, aproape ca o tunică, dar îmi plăcea, fiindcă era comod şi mirosea a cuişoare, ori de câte ori îl spălam.

Am ieşit din dormitor şi am coborât scara. Am trecut pe lângă biroul lui Thierry şi am văzut o lumină strecurându-se pe sub uşile duble, capitonate. Am auzit voci: a lui Matthew, a lui Thierry şi o a treia. Dar nu înţelegeam ce-şi spuneau.

Alte întâlniri cu uşile închise.

Dacă Alună ar fi fost prin zonă, l-aş fi trimis să facă pe spionul. Îi plăcea la nebunie. Spunea că-l făcea să se simtă ca Davey Osborne[8], deşi nu aveam idee cine era tipul. Cred că cineva din anii ’80. Alună era, însă, atât de curios în privinţa musafirilor, încât nu se mai sătura să mişune prin salon.

Am pornit spre uşa din spate şi am traversat curtea interioară, urmând aleea bine-cunoscută, pe care nu aveam nevoie de văz ca să o străbat, fiindcă o făcusem deja de sute de ori. Am tras de mânecile lungi în jos cât am putut şi mi-am împreunat braţele pe lângă corp pentru a mă proteja de aerul rece al nopţii. Am ajuns lângă zidul de piatră, mai mic decât cel care înconjura tabăra. Acesta mărginea unul dintre parcurile mai mari, împădurite.

La capătul zidului era Groapa.

M-am îndreptat spre luminişul unde se afla aceasta. Mirosul de lemn ars m-a învăluit. Râsetele şi zumzetele conversaţiei se amestecau cu muzica.

Am rămas la marginea poienei şi am privit flăcările, care dansau sub cerul nopţii. Ce naiba

---

8 Personaj din filmul american de spionaj *Mantia şi pumnalul (Cloak and Dagger)*, din 1984 (n.red.)

făceam? Mă băgam între Misha şi Alina? Dacă apăream, Misha ar fi fost preocupat de mine, nu de ea. În loc să se simtă bine.

Dacă nu-şi dorise să fie conectat cu mine?

În clipa în care mi-a apărut gândul în minte, am vrut să-l şterg cu o perie de sârmă. Niciunul din noi nu avusese de ales, nici eu, de la naştere, şi nici Misha, din clipa în care mă cunoscuse. Misha îmi spusese că o considera o onoare, şi îl credeam, dar nu însemna că era şi ceva ce îşi dorea.

Simţind că mi se face greaţă, m-am rotit pe călcâie şi am pornit înapoi spre casă. Poate că Thierry şi Matthew terminaseră discuţia din birou şi puteam vorbi cu ei.

Sau poate mă târam în pat şi mă forţam să adorm. Suna amuzant rău.

La jumătatea drumului de întoarcere, m-am oprit şi am privit cerul. Era o noapte frumoasă, senină. Vedeam patru sclipiri slabe. Stele. Am închis ochiul drept. Corecţie: vedeam trei sclipiri slabe. Cred că erau mai multe. Tot cerul era plin de stele, probabil, şi cine ştie, dacă priveam suficient…

Am auzit paşii în urma mea şi, în loc să lovesc, aşa cum făcusem cu câteva seri în urmă, am vrut să mă întorc.

Ceafa mi-a explodat de durere, care mi-a străbătut şira spinării, mi-a scurtcircuitat simţurile şi m-a blocat complet.

Am căzut.

10

Genunchii mi-au trosnit pe trotuar, iar palmele mi s-au julit de suprafaţa dură.

„Respiră.”

Aşa mi-am spus în timp ce mă forţam să ţin ochii deschişi, însă durerea care îmi pulsa în corp, laolaltă cu greaţa, mă copleşeau. „Respiră. Nu leşina. Respiră.” Vederea îmi era mai slabă ca de obicei, şi m-am zbătut să nu cedez întunericului care ameninţa să mă înghită.

Un braţ m-a apucat de talie. Un vârtej de aer s-a creat în jurul meu şi cineva m-a ridicat de la pământ. În mintea mea am ştiut… *am ştiut* ce mă prinsese. Nu am simţit că era un demon, şi nici vreun om nu m-ar fi putut ridica aşa.

„Gardian.”

M-au lovit amintiri de acum un an. Ochii mari, căprui, ai mamei, plini de groază, când şi-a dat seama ce era pe cale să se întâmple. Fuseserăm prinse pe picior greşit şi trădate.

„Nu era posibil.”

Doar nu se întâmpla *din nou*.

Teama m-a săgetat ca o împuşcătură, punând în mişcare anii de antrenamente şi împingându-mă dincolo de panică şi durere. Am lăsat un picior în pământ şi am lovit cu celălalt în spate, nimerind pulpa atacatorului.

Am fost răsplătită cu un icnet de durere, iar braţul s-a relaxat în jurul meu. M-am lăsat moale în strânsoarea lui, iar greutatea mea l-a dezechilibrat. Mi-a dat drumul să cad la pământ, cu dinţii clănţănind. Am răzbit din nou prin durerea surdă care mi se răspândea din creştet până-n tălpi şi prin starea de confuzie subită. M-am rostogolit şi am sărit în sus, răsucindu-mă.

Am văzut o mască – una dintre măştile acelea de plastic alb, de păpuşă, cu obrajii roşii şi un zâmbet mare, roz.

— Ţi-aş recomanda să apelezi la primul-ajutor. M-am împleticit înapoi un pas, tremurând.

Gardianul era în formă umană. Mi-am dat seama, pentru că a început să se preschimbe, în timp ce mă ataca. Tricoul închis la culoare i s-a rupt de-a lungul umerilor, făcând loc aripilor şi dezvelindu-i pielea cenuşie.

Era rău. Foarte rău. Chiar dacă aş fi avut pumnalele (dar nu le aveam), după ce pielea i se întărea, mă confruntam cu o luptă complet diferită.

Am făcut o fentă spre stânga când a dat să mă apuce. Răsucindu-mă, m-am îndoit de mijloc şi am lovit. Piciorul meu i-a atins faţa, dându-i capul pe spate şi crăpându-i masca de plastic, care a început să-i alunece. Dar nu distingeam nimic, dincolo de umbrele întunecate de sub ea.

S-a dat un pas înapoi şi a lovit. Era prea mult, prea repede, din laterală, o zonă vulnerabilă pentru mine. Am făcut un salt în spate când mâna i s-a transformat şi i-au apărut nişte gheare ascuţite ca o lamă. Gardianul m-a prins de mânecă. Materialul s-a rupt şi o durere pătrunzătoare mi-a săgetat umărul.

O căldură umedă mi s-a scurs pe braţ când m-am răsucit din strânsoare. Am simţit un fior de teroare pură. Teama nu era cauzată de rană sau de faptul că mă urmărea un Gardian, ci de sânge.

Sângele meu.

Aroma lui a umplut aerul şi s-a ridicat în văzduh – un miros dulce, metalic, care nu putea fi ascuns.

Avea să-i atragă, şi simpla conştientizare a declanşat în mine acea putere adânc ascunsă pe care, de la naştere, fusesem învăţată să o ţin sub control până când avea să o dezlănţuie tatăl meu – să o

elibereze.

— Nu! am şoptit, chiar dacă nu avea sens. Fusese declanşată şi nu o mai puteam opri.

Puterea şi o fierbinţeală a o mie de sori mi s-a aprins în piept, mi-a alergat prin vene ca o furtună şi a aprins fulgerul.

Harul meu a ieşit la suprafaţă, a preluat controlul, în timp ce încercam să îl opresc, în timp ce încercam să mă gândesc la iarnă, la dimineţi reci şi la grindină. N-a funcţionat.

L-am simţit.

O toropeală mi-a traversat braţul şi o lumină albă mi-a umplut colţurile ochilor.

— Ar trebui să fugi.

Gardianul nu m-a ascultat.

Din braţul meu a erupt o flamă albă, care mi-a explodat din palmă, iar degetele mi s-au curbat în jurul mânerului fierbinte care se forma. Greutatea sabiei îmi era familiară, chiar dacă o mai chemasem o singură dată. Focul a ţâşnit din muchiile tăioase, în timp ce aerul trosnea şi sfârâia.

Aripile i s-au desfăcut, iar eu am ridicat sabia. Flăcările s-au arcuit când am lovit cu ea, nimerindu-l în umăr. Pielea unui Gardian era aproape impenetrabilă. *Aproape*. Sabia a intrat prin el ca un cuţit fierbinte prin unt, arzându-i pielea şi sângele înainte să se poată vărsa în aer, tăindu-l în două în timp ce focul justiţiar îl consuma până să poată măcar striga.

În câteva secunde, nu mai rămăsese nimic din Gardian decât o grămăjoară de cenuşă, luminată de sabia care ardea. Doar masca pe jumătate arsă mai era întreagă.

Harul s-a retras, iar sabia s-a strâns în sine, devenind fuioare de fum şi un praf de lumină aurie,

care s-a evaporat în vânt.

Îmi curgea un firicel de sânge din nas.

Încet, m-am ghemuit şi am luat de jos masca distrusă. În clipa în care degetele mele au atins-o, plasticul s-a făcut praf, amestecându-se cu cel de pe jos.

— Ups! am şoptit, şi m-am ridicat.

M-am cutremurat. Am făcut un pas în spate. Sânge... Îmi curgea pe braţul stâng, de pe vârfurile degetelor, pe trotuar.

Era foarte, foarte rău.

Trebuia să ajung imediat la Thierry. Trebuia să rezolvăm lucrurile înainte să fie prea târziu. Devenise o prioritate, mult mai importantă decât să ne dăm seama de ce un Gardian încercase iar să mă ucidă.

M-am răsucit şi am alergat mai repede ca niciodată, şi nu am încetinit nici când fiecare pas îmi făcea bătăile inimii să pară că un toboşar îşi găsise adăpost în craniul meu. Nu am încetinit şi nu am cedat întunericului care mă urmărea. În situaţia în care leşinam şi nu ajungeam la Thierry, şi sângeram în continuare, aveau să vină.

Mai ales dacă ceea ce îl ucisese pe Wayne se afla încă prin apropiere. Aveau să apară cu miile.

Am ajuns la marginea zidului care-mi împrejmuia casa şi am...

M-am izbit de ceva tare şi cald. Ceva care mirosea a mentă.

„Zayne."

M-am împleticit în spate.

— Ce naiba?! a exclamat el, prinzându-mă de mână – de braţul rănit. Mi-am înăbuşit strigătul. Trinity?

M-a tras spre el atât de repede, că nu m-am putut

opune. M-am izbit de pieptul lui până să apuc să mă îndepărtez. M-a prins de celălalt braţ. Mirosul de mentă învăluia izul metalic al sângelui meu. Privirea mea sălbatică i-a aterizat pe chip, dar era prea întuneric ca să îl pot vedea.

— Fir-ar să fie! am şoptit, simţind că mi se face greaţă. Eşti ca un zid – un zid cald şi dur.

— Un zid cald şi dur? Stai aşa. Îngrijorarea i se simţea în voce. Sângerezi. La naiba! Sângerezi rău.

Eram conştientă că mă atingea, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

— Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva? Ce-ai păţit? Zayne m-a ţinut mai departe de braţ, iar mânia s-a alăturat îngrijorării. Cine ţi-a făcut asta?

Am dat să răspund, dar m-am abţinut.

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu. Am înghiţit nodul care mi se ridicase în gât. Trebuia să vomit. Sau să leşin. Poate ambele. Trebuie să… să îl văd pe Thierry.

— Cred că ai nevoie de un medic. Mi-a atins obrazul cu mâna, şi am simţit din nou fiorul acela ciudat. Am tresărit. Scuze, a venit răspunsul. E în regulă. O să fie bine.

Nu eram foarte sigură.

— Nicolai! a strigat el. Am simţit din nou că ameţesc. Nu era singur. Minunat! Cum le puteam explica toate astea? Avem probleme.

— Nu sunt probleme, am murmurat, conştientă că liderul clanului din D.C. ni se alăturase.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat Nicolai.

— Am avut un accident.

— Cu o drujbă? a întrebat Zayne. Te doare în altă

parte?

— Sunt bine. M-am retras. Aveam o senzaţie ciudată în picioare. Trebuie doar să ajung acasă. Matthew… mă poate ajuta.

— Trinity…

— Trebuie să-l văd… Lumea s-a clătinat. Uau!

— Uau, ce? Degetele lui desfăcute evantai îmi atingeau din nou obrazul, alunecându-mi pe gât, prin păr. În ciuda faptului că îmi venea să vomit, m-am cutremurat, ca răspuns la alunecarea lentă a pielii lui pe a mea. Sângerezi şi din zona capului.

Serios? N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Gardianul încercase să îmi crape capul.

— Trebuie doar să…

— Nu cred că se simte bine, a zis Nicolai, cu îngrijorare în glas.

Zayne a făcut un pas spre mine. Căldura corpului lui mă atrăgea. Senzaţia ciudată din picioare mi s-a înteţit, şi lumina pe care o puteam vedea s-a stins. Cred că m-a strigat pe nume.

În clipa următoare, nu mai eram în picioare. Eram… purtată. Obrazul meu se odihnea pe pieptul lui *Zayne*.

Ce mama naibii?

— Lasă-mă jos! am spus, încercând să ridic capul, dar mă simţeam ciudat. De parcă ar fi cântărit o tonă.

— Nu te las. Făcea paşi mari şi rapizi. Tocmai ai leşinat, şi chiar nu vreau să trebuiască să te prind iar.

Eram derutată.

— Nu am… n-am leşinat.

— O să te cerţi cu mine când am văzut cu ochii mei cum ai căzut ca un sac de cartofi?

Sac de cartofi? Era… flatant, ce să zic!

— N-am leşinat în viaţa mea.

— Există un precedent pentru orice.

Am încercat să-mi dau seama unde ne aflam, dar nu era suficientă lumină.

— Unde suntem? Unde e Nicolai?

— S-a dus înainte să-l aducă pe Thierry. N-am idee unde ar putea fi un spital. Dacă aş şti, acolo te-aş fi dus.

Strângând din ochi, am încercat să nu mă gândesc la faptul că eram purtată în braţe de Zayne, care nu era doar cel mai atrăgător tip din câţi cunoşteam, ci…

— Miroşi.

— Ce? Am icnit printre dinţii încleştaţi. Mi s-au deschis ochii. Eram sub reflectoare acum, iar Zayne se uita la mine, mergând mai departe. Sângerez de moarte, şi tu îmi spui că miros?

— Credeam că eşti bine, a zis.

— Nu… nu miros.

— Ba da. Părea confuz. Miroşi a îngheţată.

Am clipit, gândindu-mă că lovitura la cap îmi afectase auzul.

— Poftim?

— Serios. Un râset scurt l-a scuturat pe Zayne. Nici măcar nu ştiam că are vreun miros, dar într-adevăr avea. A vanilie şi zahăr, a continuat, şi nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios sau nu.

— Nu miros a îngheţată, am mârâit. Şi lasă-mă…

— Trinity! Thierry mi-a răcnit numele atât de tare, încât eram sigură că-l auziseră până şi cerurile. Şi iată-l lângă noi. Mi-a atins obrazul. Dumnezeule! Adu-o înăuntru, acum!

Zayne nu avea nevoie să i se spună de două ori. A urcat scările, şi am trecut prin uşa deschisă. L-am văzut în treacăt pe Matthew. Se grăbea, cărând după el trusa medicală cu calmante, speram eu, foarte

puternice.

— A fost Clay? a întrebat Thierry.

Zayne s-a încordat.

— Cine naiba e Clay?

Mi-a săltat inima-n piept. Ar fi fost în stare de aşa ceva doar pentru că-l aruncasem pe geam? M-am gândit la ce-mi spusese atunci, lângă Groapă. „Într-o bună zi.” Era un soi de avertisment.

— Nu ştiu. Nu ştiam sigur cât de multe puteam dezvălui, cu Zayne de faţă, şi nu aveam idee unde era Nicolai. Nu am văzut cine era, dar nu e… M-am uitat la Thierry, încercând să-l fac să înţeleagă ce nu puteam spune.

Ochii lui s-au mărit uşor, şi mi-am dat seama că înţelegea.

— Of, Trinity! a şoptit el. Când?

I-am spus unde şi când şi am şoptit:

— Îmi pare rău.

— Ce ţi-am spus eu? m-a întrebat, atingându-mi fruntea.

— Nu ştiu, am şoptit. Îmi spui multe.

Chicotitul lui Thierry era gutural.

— Data viitoare când îţi ceri scuze pentru ceva ce nu poţi împiedica, am să repet întrebarea.

A ajuns şi Matthew, dându-l pe Thierry la o parte. M-a cercetat cu privirea, oprindu-se asupra braţului lipit de pieptul lui Zayne.

— În ce te-ai băgat de data asta, Trin?

— Într-un mic necaz.

Buzele lui Matthew s-au arcuit.

— Micile necazuri nu te ocolesc deloc, aşa-i?

— Niciodată, am şoptit.

— O poţi ajuta? ne-a întrerupt Zayne, şi privirea mi-a alunecat spre el. M-am uitat în sus şi nu mi-am

mai putut-o dezlipi. Mă fixa, la rândul lui, cu maxilarul încordat. Pentru că eu cred că va sângera pe mine până la moarte.

Am început să mă încrunt. Nu trebuia să sune de parcă era… deranjat.

— Nu eu te-am pus să mă ridici în braţe.

— Ar fi trebuit să te las să zaci acolo?

— Da, am spus, sfidătoare. Şi nu zăceam. Aproape că m-ai răsturnat.

— Tu ai dat peste mine.

— Pentru că te ascundeai după un zid!

— Nu, şi ştii foarte bine că nu eu sunt cel care se ascunde pe unde apucă! Pe faţa lui Zayne se putea citi confuzia. Ai fi preferat să te las acolo?

— Mai bine o făceai, decât să te plângi că sângerez pe tine.

— Eşti atât de… enervantă!

M-am uitat urât la el.

— Sper că ţi-am pătat hainele.

I-au tremurat buzele, iar privirea glacială i s-a înmuiat.

— Sunt convins că asta ai reuşit deja.

— Perfect, am mormăit.

— Îmi dau seama că nu e pe moarte, dacă încă se ceartă. Adu-o în bucătărie! a spus Matthew. E mai uşor de curăţat mizeria de după.

Zayne l-a urmat pe Matthew pe hol, iar eu… încă mă uitam la el. Iar el… încă se uita la mine. Nu aveam idee cum de nu se lovea de un perete.

— Unde e Misha? a întrebat Thierry, din spatele lui Zayne.

Zayne a clipit.

— E… ocupat, am spus.

— Inacceptabil! Thierry a ţâşnit înainte.

Mi-am desprins privirea de a lui Zayne.

— Nu e vina lui…

— Ar trebui să fie cu tine, a răcnit Thierry, făcându-mă să tresar. Are *o singură* misiune. A despicat aerul cu palma. Una! Atât.

Braţele lui Zayne s-au încordat.

— Poate reduci puţin volumul?

Ducele şi-a răsucit capul spre el.

— Pardon?

— Nu cred că strigătele o ajută pe Trinity acum. Zayne l-a privit în ochi pe Duce, care se uita la el nevenindu-i să creadă, iar eu am decis că nu era chiar atât de enervant. O faci să tresară de parc-ar fi un peşte muribund.

OK. Era enervant.

Matthew a apărut în faţa mea, dând două scaune la o parte.

— Zayne are dreptate, Thierry. Ai timp să urli mai târziu. Pune-o aici!

— Pe podea? Zayne a ezitat. Un pat sau măcar o canapea ar fi mai comodă.

— Ar fi, dar eu am nevoie să stea întinsă pe jos, a zis Matthew. Acum.

— Podeaua e OK, am spus, cu ochii la trusa medicală de pe scaun.

Pentru o clipă, am crezut că Zayne nu avea să asculte, dar a îngenuncheat. M-a aşezat cu grijă pe o pătură. M-am aşteptat să se retragă, dar nu a făcut-o. Am fost surprinsă că a rămas lângă mine.

— Bun. O să fac în aşa fel încât să nu te doară, Trin, a spus Matthew, dar eu mă holbam iar la faţa lui Zayne. Trebuie să îţi văd braţul şi apoi…

— Capul, a răspuns Zayne în locul meu, şi am simţit că mă pierd în ochii lui albaştri. Dintr-odată, îmi

aminteam de ochii cuiva. Nu-mi dădeam seama de ai cui, dar ştiam că mai văzusem ochi ca ai lui. Sau poate că pierderea de sânge îmi stârnea imaginaţia. Îi sângerează capul şi nasul.

— Mersi. Mişcările lui Matthew erau blânde şi rapide, în timp ce îmi dezlipea de pe braţ fâşiile de material. O să ai nevoie de copci.

Privirea lui Zayne a alunecat spre creştetul capului meu.

— Doamne! A fost... lovită cu ghearele. Pe faţă i-a tresărit un muşchi când s-a uitat la Thierry. De ce să fi fost *zgâriată* aici?

— Cheamă-l pe Misha! a poruncit Thierry cuiva pe care nu-l vedeam. Află ce naiba face de e atât de ocupat. Am nevoie să îl găsească cineva pe Clay şi să se asigure că e încă... prin preajmă. Duceţi o echipă în parc să cureţe sângele. *Acum*!

— Clay? a repetat Zayne, uitându-se în ochii mei. E Gardianul de la Groapă, care-ţi făcea probleme?

Nu i-am răspuns.

— Dacă a fost el, am scăpat de-o grijă, a comentat Matthew, încet.

Zayne nu a comentat, pentru că ştia, bănuiesc, la ce se referea Matthew. Dacă fusese Clay, era mort ca un cui de sicriu. Matthew şi-a strecurat degetele sub capul meu şi a pipăit. Am tresărit şi am strâns din ochi de durere.

— Tu! a poruncit Thierry. Am nevoie de hainele tale.

— Ce? a exclamat Zayne.

— Nu vreau să repet. Am nevoie să-ţi scoţi hainele. Acum. Trebuie distruse.

Uau! Am deschis ochii. Dacă avea de gând să se dezbrace, mă transformam în Alună. Nu mai aveam

ruşine. Dacă muream în urma pierderii de sânge, măcar apucam să văd ce se ascundea sub bluză.

Eram o persoană demnă de milă.

— De ce trebuie să-mi distrugeţi hainele? a întrebat Zayne.

— Fă cum ţi se spune! l-a întrerupt Nicolai, şi, uau!, uitasem că era şi el acolo. Sunt convins că îţi va oferi haine de schimb şi nişte răspunsuri.

Nu credeam că vor obţine răspunsurile dorite.

— Nu sunt răni grave, dar o să ai nevoie de copci la braţ. Matthew mi-a aşezat capul la loc şi s-a întins după trusa medicală. O să-ţi dau ceva să te adoarmă, bine? Nu e recomandat să fii trează.

— OK. M-am uitat la Zayne, fiindcă nu voiam să văd acul ăla. Deloc. Nu-mi plăceau acele.

Zayne îşi odihnea pe genunchi mâinile acoperite de sângele meu.

— Cred că majoritatea oamenilor nu le suportă.

Am înghiţit în sec când degetele lui Matthew au trecut peste încheietura braţului meu.

— Ţie pare să-ţi placă.

— Pentru că sunt ca un ghimpe în coastă?

Râsetul meu s-a încheiat cu un icnet scurt, când am simţit înţepătura.

— Tu ai zis-o.

— Eşti în regulă?

— Mda. Am clipit lent, simţind valurile de căldură care-mi urcau pe ceafă şi mi se revărsau în cap. Tu?

— Mda.

— Bine. Dacă leşini, s-ar putea să cazi pe mine, am spus. Şi nu eşti chiar un fulg.

— Chiar sunt greu. Privirea lui s-a îndreptat spre Matthew şi apoi s-a îndreptat iar spre mine. Tocmai începusem să văd ce făcea Matthew cu acul acela,

când Zayne m-a privit iar în ochi. Vrei să afli ceva ciudat?

— Spune-mi. Am început să transpir în timp ce simţeam căldura invadându-mi pieptul.

Zayne s-a aplecat, şi, când a vorbit, a făcut-o aproape în şoaptă.

— Simt că… ne-am mai întâlnit cândva, a spus, şi am avut impresia că degetele lui Matthew au rămas suspendate în aer. Am avut senzația asta de când am vorbit prima oară cu tine. Dar nu ne-am mai întâlnit, fiindcă mi-aş fi amintit.

Inima a început să-mi bată mai repede, atât cât se putea, date fiind condiţiile. Avusesem aceeaşi senzaţie.

— Şi eu, am murmurat. Ciudat, nu?

— Aşa este, a răspuns el.

— Thierry, a spus Matthew, în şoaptă, dar n-am auzit continuarea. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost perechea de ochi albaştri, spălăciţi, şi apoi nimic.

11

Când am redeschis ochii, faţa transparentă a lui Alună plutea chiar deasupra mea.

— Am crezut c-ai murit, a spus.

Icnind, m-am lăsat să cad înapoi pe pat, departe de el.

— Doamne, să nu mai faci asta *niciodată*!

— Ce să fac?

— Asta! am ţipat. Să pluteşti deasupra mea când dorm.

— Dar asta fac mereu.

Am căscat ochii.

— *Ce*?

— Scuze. Uită ce-am spus! A alunecat într-o parte,

în afara câmpului meu vizual. Mă bucur că n-ai murit.

— Şi eu. Cu gâtul şi gura incredibil de uscate, m-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jur. Eram în camera mea, şi lampa de pe noptieră era aprinsă, scăldând totul într-o lumină blândă. Deasupra, stelele de pe tavan sclipeau. Chiar faci asta când dorm?

— Ţii cu tot dinadinsul să-ţi răspund?

M-am gândit.

— Nu.

A chicotit.

Am dat pătura la o parte şi mi-am cercetat corpul.

— Cum am ajuns în pijamale?

— O doamnă te-a spălat şi te-a schimbat. Cred c-au dat foc hainelor pe care le purtai. Tu erai complet dusă. Alună a plutit spre mijlocul camerei. N-am tras cu ochiul, promit. Fac asta doar cu străinii.

— Ceea ce nu înseamnă că e mai bine.

— Nu mă judeca şi nu-mi pune la îndoială alegerile.

M-am uitat lung la el şi m-am lăsat să cad iar pe spate, simţind că nu mai aveam tendoane între oase şi muşchi. Ştiam că extenuarea profundă nu avea nimic de-a face cu medicamentele pe care mi le injectase Matthew.

Că tot veni vorba de medicamente… Mi-am ridicat mâneca stângă. Trei semne de un roşu turbat, lungi de vreo zece centimetri fiecare, se întindeau pe pielea mea. Copcile erau în regulă, dar cu siguranţă rămânea o cicatrice.

O cicatrice nu era mare lucru.

Conta să aflăm ce se întâmplase şi de ce. Dacă nu fusese Clay, atunci… semăna cu ce păţise mama, şi asta însemna că nu eram în siguranţă aici.

Că nu mai eram nicăieri în siguranţă.

Dacă fusese Clay? Nu aveam idee. Mă apărasem,

dar Gardienii erau... Ei bine, se considerau uneori mai presus de ceea ce înţelegeam eu prin drept sau nedrept.

Mai rău, sângerasem peste tot. Dacă mai erau Călăi în zonă, sau dacă Demonul acela de Nivel Superior era prin preajmă, aveau să se transforme în ogari furibunzi şi flămânzi. Să simtă sângele şi să vină încoace.

Demonii tindeau să devină... canibali când găseau pe cineva ca mine. Era unul dintre motivele pentru care nimeni nu mai rămăsese în viaţă din neamul meu, în afară de mine.

Toate astea însemnau ceva, nu o cicatrice!

Mi-am lăsat mâneca în jos şi mi-am dus mâna la burtă, în timp ce începeam să înţeleg ce se întâmplase.

Totul urma să se schimbe.

— Vine cineva, a anunţat Alună, şi, o clipă mai târziu, uşa mea s-a deschis încet.

M-am sprijinit în coate. Era Thierry.

— Trin?

— M-am trezit, am spus, răguşită.

Uşa s-a deschis larg, şi am văzut că nu era singur. Matthew venea în urma lui, aducând ceva ce speram să fie un pahar cu apă. Mă aşteptam să apară şi Misha în spatele lor, dar Matthew a închis uşa.

Ciudat!

— Cum te simţi? a întrebat Thierry, aproape trecând prin Alună până să ajungă la scaunul de la biroul meu.

— OK. L-am privit pe Alună, care-şi flutura braţul în faţa lui Thierry, fără niciun rost. Sunt doar obosită.

Matthew s-a aşezat lângă picioarele mele.

— Crezi că te poţi ridica să bei nişte apă?

— Aş sări pe fereastră pentru un strop de apă, am

spus, ridicându-mă. Copcile mi-au limitat mişcarea.

— Ar fi interesant, a comentat Alună, în timp ce Thierry şi-a împins scaunul lângă pat.

— Să nu mergem chiar atât de departe! Thierry mi-a înfoiat pernele, ca să mă pot sprijini pe ele. Cât de extenuată eşti?

Thierry ştia ce se întâmplă după ce-mi foloseam *harul*. Erau puţine lucrurile pe care nu le ştia.

— La fel ca înainte.

— Nu pare să-ţi curgă sânge din nas atât de rău ca data trecută. Matthew mi-a întins paharul.

Avea dreptate. Ultima dată, sângerasem ore întregi.

Am luat paharul şi am băut cu lăcomie, până când mi-a cuprins mâna cu degetele lui şi mi-a îndepărtat paharul de la gură.

— Uşurel. O să ţi se facă rău.

— Şi o să vomiţi peste tot. Alună se postase în spatele lui Thierry.

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat? a întrebat Thierry.

Şovăitoare, am lăsat jos paharul aproape gol.

— Eram în cameră, dar… dar nu puteam dormi, aşa că m-am trezit şi m-am dus la Groapă, şi, când am ajuns acolo, m-am răzgândit. Pe drumul de întoarcere, am auzit ceva în spatele meu. Înainte să pot vedea ce era, m-am trezit cu o lovitură în ceafă.

— Ai văzut cine a fost? a întrebat Thierry.

Am băut şi restul de apă şi am murmurat un „mulţumesc”, când Matthew mi-a luat paharul.

— Purta mască.

Matthew s-a îndreptat de spate, iar ochii lui albaştri s-au plimbat de la mine la Thierry.

— Ce fel de mască?

— O mască de păpuşă, foarte ciudată. Cu obraji vopsiţi în roşu. Nu i-am văzut faţa, dar ştiu că era Gardian. M-am pregătit pentru răspunsul la următoarea întrebare. A fost Clay?

— Încă nu l-am găsit, a zis Thierry. Nu era nici acasă, nici la Groapă.

— Deci ar putea fi el?

— Da, a confirmat Thierry.

Nu ştiam ce să zic. M-ar fi atacat Clay doar pentru că intrase în bucluc din cauza mea? Mi se părea groaznic până şi să mă gândesc la aşa ceva, dar, în acelaşi timp, nu era mai bine decât dacă atacatorul ar fi fost un inamic necunoscut?

— Verificăm pe toată lumea, să vedem cine lipseşte, a continuat Thierry, de parcă mi-ar fi citit gândurile. În scurt timp vom şti cine a fost.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am concentrat atenţia asupra lui Thierry.

— Îmi pare foarte rău. Am încercat să mă opresc şi doar să mă apăr, dar… m-a luat prin surprindere. Un sentiment de jenă mi-a încleiat gâtul. A venit din spate şi m-a lovit cu ghearele. Cred că instinctele mele au preluat controlul. N-am reuşit să…

— Opreşte-te! Thierry mi-a acoperit mâna cu a lui. N-ai de ce să-ţi ceri iertare. Ai făcut ce a fost nevoie, ca să supravieţuieşti.

Aveam un nod în gât.

— Dar…

— Fără „dar”. Ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Dacă e cineva vinovat, acela e ticălosul care te-a atacat, şi Misha…

— Nu e vina lui Misha.

— Am discutat deja cu el. Misha ştie că este parţial răspunzător. Ar fi trebuit să fie cu tine.

— I-am spus că rămân toată noaptea în casă, şi asta am făcut. Nu ştia că ies, am explicat. Credeam că sunt în siguranţă aici.

— Datoria lui nu este să facă aşa cum îi spui sau să presupună că vei face un lucru sau altul, Trinity. Ştii asta deja.

— Nu mă poate veghea permanent. Are şi el o viaţă.

— *Tu* eşti viaţa lui, a răspuns Thierry. Chiar dacă sună exagerat, este adevărat.

— Şi ea, şi Misha ştiu, a intervenit Matthew, cu blândeţe. Dar sunt tineri amândoi. O să mai facă greşeli. Dumnezeu ştie că şi noi facem destule. L-a privit pe Thierry. Am făcut unele mari de tot, care au dus la altele.

Nu aveam idee despre ce vorbea.

Sprâncenele întunecate ale lui Thierry s-au ridicat. A trecut o clipă lungă.

— Ne mai poţi spune ceva despre atacator?

Voiam să mă asigur că Misha nu intrase în bucluc, dar ştiam şi că trebuia să răspund la cât mai multe întrebări puteam.

— N-a scos un cuvânt. A venit pe la spate şi m-a lovit. Am opus rezistenţă, şi cred că nu s-a aşteptat. Nu ştiu, dar tot ce pot spune este că purta masca aia.

Thierry a tăcut, iar eu am observat că Alună dispăruse. M-am sprijinit de perne.

— Credeţi că la fel s-a întâmplat când a fost ucisă mama?

Matthew a plecat capul, dar Thierry s-a apropiat de mine.

— Nu ştiu, Trin. După cele întâmplate cu mama ta, am alungat toţi Gardienii care lucrau cu Ryker.

M-am înfiorat când i-am auzit numele. Nu era

niciodată rostit cu voce tare. Nici nu îmi mai aminteam când îl auzisem ultima dată.

— E posibil ca totuşi să fi scăpat careva, a zis Thierry, oftând. E o posibilitate.

Nu credeam despre Clay c-ar fi putut să fie un apropiat de-al lui Ryker.

— Dacă este unul dintre adepţii lui, de ce acum? De ce să mă atace după atâta timp?

Thierry şi Matthew au schimbat o privire care mi-a aţâţat teribil curiozitatea. Matthew a răspuns:

— S-ar putea să se fi prins careva ce eşti. Nu înţeleg cum. Am avut mare grijă.

Mă gândeam că nu prea dăduse dovadă de „mare grijă” când îi spusese liderului de clan din D.C. că vedeam stafii şi spirite, dar nici eu nu eram fără vină. Îl azvârlisem pe Clay pe geam.

Într-adevăr, Clay nu şi-ar fi dat seama ce eram, dar cu siguranţă s-a prins că e ceva ciudat la mine.

— Nu înţeleg de ce-ar vrea să-mi facă rău un Gardian, am zis. N-am înţeles nici atunci. Nu reprezint un pericol.

Cei doi au tăcut. Matthew a fost cel care a vorbit, în cele din urmă:

— Ba da.

Mi s-a strâns inima. L-am privit în ochi.

A schiţat un zâmbet.

— Thierry şi cu mine ştim că n-ai pune niciodată în pericol un Gardian, dar eşti o armă, Trinity, şi când cineva care nu trebuie află cum eşti tu făcută, reacţionează aşa cum suntem cu toţii antrenaţi să reacţionăm la o armă care ne poate ucide în câteva secunde.

Vorbele lui m-au făcut să simt că era ceva în neregulă cu mine. De parcă nu eram… o persoană

capabilă să-şi controleze instinctele sălbatice, violente.

— Asta nu înseamnă că Ryker sau Gardianul ăsta au avut dreptate, a continuat Matthew.

Thierry şi-a trecut palma peste creştet şi s-a prins de ceafă.

— Să sperăm că vom afla până dimineaţă cine a fost şi cu cine a intrat în contact, ca să scăpăm de oricine ne-ar putea pune în pericol.

Niciodată nu m-am simţit mai stresată într-un timp aşa de scurt. Dacă mai erau şi alţii?

Thierry şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat în picioare.

— Am şi veşti bune. S-au întors iscoadele. N-au găsit demoni în preajma comunităţii.

Erau veşti bune, dar nu scăpasem. Nu după ce sângerasem ca un porc înjunghiat.

— Vreau să te odihneşti. Thierry m-a sărutat în treacăt pe frunte. Bine?

— Bine, i-am promis.

Thierry a plecat, închizând uşa, şi am rămas doar cu Matthew.

— Ce se mai întâmplă? am întrebat. Vă purtaţi atât de ciudat, încă dinainte de povestea asta. Întâlniri private, Nicolai care ştie că văd stafii şi spirite…

A clătinat încet din cap, privind scaunul pe care-l lăsase gol Thierry.

— Nu se întâmplă nimic, Trin.

— Serios?

Matthew s-a aplecat, mişcându-se lent, ca să îl văd. Şi-a trecut degetele prin claia mea de păr.

— Nicolai a aflat că vezi spirite şi stafii, dar asta nu înseamnă că ştie mai multe despre tine. Nu eşti singura care are asemenea abilităţi.

Da, însă oamenii aceia erau bine ascunşi şi nu

aveau nicio idee despre cum îşi dobândiseră darurile nelumeşti.

Matthew s-a ridicat.

— Ai un musafir.

— Misha?

Matthew a zâmbit în colţul gurii.

— Se pare că te-ai împrietenit cu tânărul Gardian din capitală.

— Ce? Aproape că mi-au sărit ochii din cap.

— Da. Vrea să te vadă. E pe hol. Refuză să plece până nu se convinge singur c-ai rămas în viaţă, în urma sângerării. Cam aşa cred că s-a exprimat.

Bineînţeles.

Matthew a deschis gura şi a închis-o la loc.

— Unde era când ai dat peste el?

— Tocmai ieşea de după zidul interior, venind încoace. Era cu Nicolai. De ce?

— A spus ce făcea acolo?

— Nu. De ce? Doar nu crezi că a avut vreo legătură cu… ce mi s-a întâmplat? Nu mi se părea normal nici măcar să sugerez asta. Matthew?

— Nu. Deloc. Matthew a zâmbit scurt. Doar că s-a… sincronizat perfect.

Aşa era.

— Vrei să-l vezi?

Eram încă uluită că Zayne voia să mă vadă şi că Thierry şi Matthew îi permiteau.

Şi că Misha nu era pe coridor, făcând o criză.

Aşa că am încuviinţat, sperând că arătam mai bine decât mă simţeam, după care mi-am spus imediat că nu conta deloc cum arătam.

Matthew a deschis uşa şi s-a strecurat pe hol. L-am auzit vorbind, şi, o clipă mai târziu, Zayne a apărut în prag. Se schimbase în nişte pantaloni de trening,

despre care puteam jura că-i aparţineau lui Thierry, şi într-un tricou alb. Avea părul ud.

Mi-am amintit brusc ce îmi spusese înainte să adorm. „Simt că ne-am mai întâlnit cândva.” Chiar aşa se exprimase? Sau medicamentele injectate de Matthew îşi făcuseră efectul foarte repede? Nu eram sigură, dar, când a intrat, fără să-şi ia ochii de la mine nicio clipă, am ştiut că aceeaşi senzaţie o avusesem şi eu, încă de la început.

Ca şi cum ne-am fi cunoscut.

S-a oprit la capătul patului.

— Mă bucur să constat că n-ai murit.

— Sunt greu de ucis.

— Bine de ştiut. S-a întors spre scaunul părăsit de Thierry. Pot?

— Normal. Mi-am ignorat zumzetul agitat din vene. Am privit spre uşă, încă aşteptându-l pe Misha.

— Cum te simţi?

M-am uitat la Zayne. Neliniştea m-a cuprins iar. Mă înşelasem. Nu era vorba de nervozitate. Semăna cu starea pe care ţi-o dă o gură zdravănă de energizant puternic, sau cu tremurul dat de excesul de cafeină.

— Trinity?

— Scuze. Sunt bine. Mai am nişte dureri.

Privirea i s-a mutat la umărul meu, unde ştiam că erau vizibile urmele de gheare. Şi mai ştiam că, într-o zi sau două, şi acestea vor fi aproape vindecate.

— Ce-ai păţit, de fapt?

— Nu ştiu. Era adevărul.

Aducându-şi scaunul mai aproape de pat, s-a înclinat în faţă, cu coatele pe genunchi. O şuviţă de păr umed i-a căzut peste obraz, mângâindu-l.

— Thierry şi Matthew nu mi-au spus prea multe, dar am înţeles că atacatorul tău este mort.

— Da, am recunoscut.

— Bun.

Am tresărit, surprinsă.

— A încercat să-ţi facă rău. A făcut semn cu bărbia spre braţul meu. Te-a rănit. A primit ce merita.

Uau!

Zayne era cam însetat de sânge.

Îmi plăcea asta.

— Şi tu l-ai ucis? Ai ucis un Gardian? a continuat, şi, văzând că nu-i răspund, a zis: Cum?

Am clătinat uşor din cap.

— Pumnalele? a întrebat. Sau eşti mult mai pregătită decât pari.

Am zâmbit uşor. Era timpul să schimbăm subiectul.

— Chiar ai aşteptat pe coridor până acum?

— Am făcut duş şi m-am schimbat. După aceea, da. Şi-a dat şuviţa rebelă după ureche, iar eu m-am gândit că poate nu-l mai spionase Alună, de data asta. Umbra ta n-a fost încântată.

— L-ai văzut pe Misha?

— Puţin. S-a tras de gulerul tricoului. Este… iubitul tău?

— Ce? am râs. E Gardian.

— Şi?

— Şi? am repetat, cu ochii mari. Gardienii nu se combină decât cu alţi Gardieni.

— Nu-i adevărat.

— Ai avut relaţii cu oameni?

— Nu numai cu Gardieni.

— Ah! Nu ştiam ce să fac cu informaţia, aşa că am decis să o păstrez în memorie şi să am fantezii cu ea mai încolo. Misha şi cu mine ne-am sărutat o dată. De fapt, eu l-am sărutat, şi a fost foarte ciudat, pentru că îmi este ca un frate. A fost scârbos. Nu înţelegeam ce-

mi venea să-i împărtăşesc toate astea, dar el mă asculta. Mi-e ca un frate, serios… mai puţin sărutul ăla. Parcă a fost incest.

Zayne a strâns din buze.

— Am zis prea multe, nu?

— Cam da. Adaug asta pe lista calităţilor tale. A zâmbit în colţul gurii. Era foarte îngrijorat.

Am aruncat o privire spre uşă. Unde *era* Misha?

— Şi eu mi-am făcut griji pentru tine.

— De ce?

A ridicat din sprâncene şi zâmbetul i s-a şters de pe buze.

— Mai întrebi?

— Da. Am crezut că sunt enervantă.

— Eşti. A zâmbit scurt. Dar asta nu înseamnă că nu-mi fac griji.

— Păi, sunt bine, după cum vezi.

— Nimeni nu este bine după ce sângerează aşa, a comentat el. Nu îl puteam contrazice. Thierry şi Matthew au reacţionat puţin ciudat la faza cu sângele.

Rahat! Ar fi trebuit să se gândească înainte să o ia razna.

— Sunt… sensibili când vine vorba de sânge.

— Aha!

Nu mă credea câtuşi de puţin.

— Am văzut multe lucruri stranii. Ţi-am mai spus, de fapt. Am trecut prin experienţe de tot soiul.

Păi, numai ideea că îşi pierduse o parte din suflet era ceva straniu. Probabil ocupa primul loc pe lista de lucruri stranii.

Dar Zayne nu terminase ce-avea de zis.

— Tu, clanul ăsta şi fiecare afurisit de lucru care s-a întâmplat de când am venit aici concurează pentru locul întâi în topul ciudăţeniilor. Nu mă aflu aici pentru

Ceremonie. Am venit după întăriri, iar Thierry ne-a cerut să rămânem, ceea ce mi se pare ciudat, pentru că rareori primeşte cineva permisiunea de a vizita comunitatea, darămite de a sta o perioadă. Apoi, mai eşti şi tu.

— Eu? am chiţăit.

— Eşti un om care locuieşte în centrul regional. Un om care poate ucide un Gardian. Şi treaba cu sângele? Ciudăţenie maximă.

— Nu ştiu ce să spun.

— Pregăteşte-te, pentru că mai ştiu ceva despre tine, a zis, şi m-a făcut să mă încordez atât de rău, încât am simţit un junghi de durere în braţ. Nicolai a zis că vezi stafii.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Mi-a luat o clipă să pot vorbi.

— Nu trebuia s-o spună în gura mare.

— Sunt puţine lucrurile pe care nu mi le spune Nicolai, a recunoscut el. E adevărat?

Am clătinat încet din cap, repetând cuvintele lui Matthew.

— Nu sunt singura persoană care poate vedea stafii şi spirite, Zayne. Mulţi oameni au această capacitate. Nu-i mare lucru.

A chicotit încet, lăsându-şi mâinile să-i atârne între genunchi.

— Doar tu ai putea crede că nu-i mare lucru. Dar este. Nu ştiu pe nimeni care să poate face asta.

— Poate că nu ţi-au spus.

— Mă îndoiesc, a murmurat. Le-ai văzut dintotdeauna?

— Da, am recunoscut. Mereu. Mi s-a părut ciudat, dar plăcut să pot vorbi deschis cu ele.

— Cum este? a întrebat el, plin de curiozitate.

Am ridicat din sprâncene.

— Greu de spus. Stafiile şi spiritele sunt diferite. Ştiai?

A clătinat din cap.

— Stafiile nu au trecut dincolo. Fie nu ştiu că au murit, fie refuză să accepte. Sunt, de obicei, în starea în care au murit, aşa că pot fi scârboase. Spiritele au trecut dincolo, au ajuns unde le era locul, dar s-au întors fie ca să vadă ce fac persoanele iubite, fie ca să aducă un mesaj.

— Asta faci tu? Transmiţi mesaje?

— Când văd spirite, da. Dar n-am mai văzut unul de secole, am recunoscut. Când văd stafii, le… le ajut să se îndrepte spre lumină. Ca să-şi găsească pacea.

— Sună dificil, dar minunat, a spus, şi, când am ridicat ochii, am văzut că mă privea insistent. Unii oameni ar alege, probabil, să le ignore. Sau le-ar fi teamă.

— Eu n-aş putea. Au nevoie de ajutor, iar dacă le-ai vedea, mai ales pe stafii… sunt atât de confuze. N-ar trebui lăsate aşa, i-am spus, tăcând brusc şi trecându-mi dinţii peste buza de jos. Mai sunt şi lucruri cu care nu vreau să interacţionez.

— Duhuri?

— De unde ai ştiut?

— Din nefericire, am experienţă.

Duhurile erau oameni cărora le fusese smuls sufletul înainte să moară. Nu puteau trece dincolo, nici în Iad, nici în Rai. Erau blocate, şi cu cât stăteau mai mult timp blocate, cu atât mai puţin umane deveneau.

— Mai sunt şi… oamenii umbrelor, am adăugat. Ai auzit de ei?

— Demoni de rang inferior, a explicat el, iar eu am încuviinţat. Nu sunt nici stafii, nici spirite.

— Ştiu, dar adesea sunt confundaţi cu ele. Am văzut doar unul o singură dată. A fost ciudat rău. De unde ştii despre duhuri?

Zayne a oftat şi şi-a privit mâinile.

— Aşa curioasă cum eşti, şi să nu ştii despre ele?

— Nu sunt chiar atât de băgăcioasă.

Genele i s-au ridicat, iar pe buze i-a fluturat un zâmbet.

— E o poveste lungă.

— Avem timp.

— E târziu şi ar trebui să te odihneşti.

— Mă odihnesc. Sunt în pat. Când am văzut că nu zice nimic, am mijit ochii. Sau e o poveste pe care nu crezi c-ar trebui să o aud, fiindcă nu sunt Gardian şi nu mă cunoşti?

Zayne a rămas tăcut.

— Tu mă întrebi zeci de lucruri şi apoi refuzi să îmi răspunzi la 90% din întrebări. Nu-i frumos din partea ta.

Şi-a prins buza de jos cu dinţii.

— În D.C. am avut un Lilin.

Dacă n-aş fi stat în fund, aş fi căzut.

— Serios?

A încuviinţat.

— A existat un demon care dorea să o elibereze pe Lilith, a explicat el, şi m-am gândit imediat la semi-demonul pe care-l crescuse clanul lui. Fiica lui Lilith. S-a convins că era îndrăgostit de ea şi a încercat să îşi ducă la bun sfârşit ritualul de eliberare. Se numea Paimon.

Am simţit că îmi sar ochii din cap. Paimon era un demon de Nivel Superior străvechi, ca unul dintre cei biblici. Un rege al Iadului, care conducea sute de alţi demoni.

— Paimon trăia în lumea de la suprafaţă?

— Îi avem în D.C. pe câţiva dintre marii jucători. Cu atâţia politicieni de corupt, sunt atraşi în zonă, a explicat. Ne-am gândit că-l opriserăm la timp, dar ritualul fusese deja încheiat. A fost creat un Lilin şi, din păcate, a pus gheara pe nişte oameni. Pe unii i-a dezbărat imediat de suflete. Cu alţii s-a jucat, luând puţin de ici, puţin de colo, şi ne-am trezit cu duhurile lor pe cap.

Procesând informaţia, am vrut să întreb dacă la fel i s-a întâmplat şi lui, sau dacă avea legătură cu fiica lui Lilith. Dar nici măcar nu ştiam dacă era adevărat. Oi fi fost eu impulsivă şi câteodată mă mai lua gura pe dinainte, dar nu eram chiar atât de nesimţită, încât să întreb direct pe cineva dacă-şi pierduse o parte din suflet.

Aşa că am zis:

— Cum v-aţi descurcat cu Lilinii?

— N-a fost uşor. Am făcut multe eforturi. Multe sacrificii. Lilinul a creat o armată de duhuri şi, cumva, le-a introdus în nişte statui vechi de gargui, care au prins viaţă. A fost... o nebunie. Una dintre ele l-a prins pe tata. Aşa a murit, luptând cu Lilinul. Eram acolo, dar nu am putut ajunge la el.

— Nu e vina ta, am spus.

— De unde ştii?

— Pentru că sunt sigură că ai făcut tot ce ai putut, am spus, chiar dacă abia îl cunoşteam. Credeam asta cu tărie. Îmi pare rău, Zayne. Ştiu că ai trecut prin încercări grele.

A încuviinţat.

— A murit luptând, dar şi protejând pe cineva la care ţinea mult. Gândul ăsta mă face să-mi fie mai uşor să mă împac cu ideea.

— Sunt convinsă, am spus, dorindu-mi să fi găsit cuvintele de îmbărbătare potrivite.

— Să ştii că eşti prima persoană cu care am vorbit despre tata, în afara celor care au fost de faţă, a mărturisit Zayne, şocându-mă iar. Şi sunt surprins, a zis, zâmbind.

— De ce? Sunt un partener de dialog lejer.

— Serios?

— Serios. Am zâmbit şi eu. Altă calitate.

— Am să ţin minte, a zis, şi m-am gândit că oricum nu conta, din moment ce urma să plece. Mi-ai spus ceva când eram în sala de antrenament. Ai spus că mama ta a fost ucisă de un Gardian.

Doamne! Chiar n-ar fi trebuit să-i dezvălui lucrul ăsta.

— Adevărat.

— Acum, şi tu ai fost atacată tot de un Gardian. Există vreo legătură?

Am vrut să-mi trag una, dar deja trecusem prin multe.

— Nu ştiu.

Zayne şi-a privit iar mâinile.

— Pot să te întreb ceva şi să-mi răspunzi sincer?

— Da. Speram să fie o întrebare la care să-i pot da un răspuns sincer, dar ştiam că nu va fi aşa.

— Te simţi în siguranţă aici?

Am deschis gura, dar am închis-o la loc, fiindcă nu ştiam cum să-i răspund şi, habar n-am de ce, dar nu voiam să-l mint.

Era o prostie, pentru că îl minţisem în multe feluri, de când vorbisem prima oară cu el.

— Dacă nu te simţi în siguranţă aici, te putem lua cu noi când plecăm. Te putem ajuta.

Şocul m-a redus la tăcere. Am simţit că mi se

umflă pieptul ca un balon pe cale să plutească spre tavan.

— Ce… ce frumos din partea ta!

— Nu e frumos, a spus el, privindu-mă. Vorbesc serios. Dacă nu poţi fi protejată aici, te ducem într-un loc unde vei fi.

Mi-am ferit privirea. Îmi era greu să nu fiu complet sinceră, dacă mă uitam în ochii lui.

— Mi-e bine unde sunt. Mulţumesc, oricum.

A făcut o pauză aşa de lungă, că a trebuit să mă uit iar la el. Şi i-am întâlnit privirea.

— OK.

— OK, am repetat.

S-a sprijinit de braţele scaunului şi s-a ridicat cu graţia specifică Gardienilor.

— Trebuie să plec.

N-am zis nimic, pentru că voiam să mai rămână.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Zayne s-a oprit, şi nu ştiu de ce, dar mi s-a tăiat respiraţia.

— Ce căutai afară, aseară? am întrebat brusc.

Zayne a ridicat din sprâncene.

— Ştii, a fost ceva ciudat. M-am simţit încordat toată seara. Neliniştit, chiar dacă eram cu Dez şi cu Nicolai. N-o să-ţi vină să crezi, dar… am vrut să iau aer. A râs. Ce potrivire, nu?

— Da, am spus. O potrivire perfectă.

12

— Am o misiune pentru tine, i-am zis lui Alună.

La câteva secunde după ce a plecat Zayne, stafia revenise în cameră, plutind prin perete. Fireşte că nu a bătut la uşă, dar eram prea obosită să-i mai reproşez ceva.

— Sunt gata. Ştii de ce? Pentru că *viaţa se scurge repede. Dacă nu te opreşti din când în când să o savurezi, o poţi rata.*

— Ce?

Lui Alună i-a picat faţa transparentă.

— Ferris? Ferris Bueller?

— Da, cum spui tu. Poţi să te duci să vezi despre ce vorbesc Matthew şi Thierry?

— Cum ar fi?

Bună întrebare, pentru că nici eu nu ştiam sigur ce-i ceream, de fapt.

— Să afli dacă vorbesc despre musafirii noştri sau… sau despre ce mi s-a întâmplat. Habar n-am. Orice ţi se pare ciudat.

Alună a încuviinţat dând din cap.

— Pot să fac asta. Pot să fac asta toată noaptea. De fapt, pot să fac asta chiar acum. Sunt jos şi şuşotesc între ei. Cu celălalt tip, Nicolai.

— Bine. Da. Ar fi momentul potrivit pentru spionaj.

— Grozav! A ridicat două degete mari în sus şi s-a evaporat.

Mi-am lăsat din nou capul pe pernă. Nu credeam că reuşeam să adorm, dar mi s-a părut că energia pe care o simţisem când intrase Zayne în cameră dispăruse odată cu el.

Ceea ce era foarte ciudat.

M-a luat somnul totuşi, şi încă repede.

Am dormit o veşnicie şi m-am trezit dimineaţa, după ora zece. Primul lucru la care m-am gândit a fost să îl găsesc pe Misha, dar am făcut mai întâi un duş, mi-am uscat părul cu un prosop şi mi l-am descâlcit. Mă durea puţin braţul, dar roşeaţa începuse deja să dispară. Asemenea Gardienilor, mă vindecam rapid. Până a doua zi, probabil copcile aveau să se dizolve, şi,

până în weekend, cicatricile vor fi de un roz pal.

După ce m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi închişi la culoare şi un tricou, mi-am luat nişte papuci în picioare şi am plecat să îl găsesc pe Misha. N-a fost nevoie să caut mult. A răspuns imediat ce i-am bătut la uşă.

— Bună! am spus. Am intrat şi am închis uşa după mine.

Camera lui era slab luminată, perdelele, trase – o singură lampă mică, lângă pat. Stătea la birou şi tocmai îşi închidea laptopul.

— Bună! Nu s-a întors spre mine.

M-am oprit, simţindu-mă brusc foarte ciudat. M-am uitat în jur. Avea patul făcut, şi am ştiut că nu dormise în el, pentru că altfel era mereu vraişte. Am aşteptat să se întoarcă şi să mă privească, şi, când am văzut că nu o face, mi s-a strâns stomacul. Am deschis gura, am închis-o şi am încercat iar.

— E totul OK?

— Da, a venit răspunsul morocănos.

— Atunci de ce stai cu spatele la mine?

Misha s-a întors cu tot cu scaun. N-a zis nimic, iar lumina era prea slabă ca să-i citesc expresia feţei.

— Eşti… eşti supărat pe mine?

— De ce-aş fi, Trin?

Nu eram sigură.

— Din cauza serii trecute? Pentru că ţi-am zis că rămân în casă…

— Nu sunt supărat pe tine.

— Serios?

— Serios. Mi-aş fi dorit să stai în casă, aşa cum ai promis, sau să-mi fi dat mesaj că vrei să ieşi, dar, cu toate astea, nu eşti tu de vină pentru ce ţi s-a întâmplat.

Mai uşurată, m-am apropiat.

— Atunci, de ce… M-am oprit. Nu ştiam cum să formulez întrebarea.

— De ce… ce?

Am inspirat adânc. Nu aveam niciodată reţineri faţă de Misha.

— De ce n-ai venit să mă vezi?

— Am vrut, dar după ce m-a făcut Thierry harcea-parcea, nu mi s-a părut că aş fi fost o companie plăcută.

— Îmi pare rău c-ai avut probleme. I-am zis lui Thierry că n-a fost vina ta.

— Ştiu. Dar are dreptate. Ar fi trebuit să stau cu tine, a spus el. Şi nu încerca să-mi iei apărarea. Tot mă simt ca naiba.

— Misha…

— Uite, treaba mea este să mă asigur că eşti în siguranţă. Am dat rateu.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi mi-am muşcat buza, ca să-mi reţin cuvintele, dar nu mi-a ieşit.

— Ştii ceva? N-am avut nevoie de tine aseară.

A ridicat capul.

— Am avut grijă de mine şi m-am salvat.

— Ţi-ai folosit *harul*, Trin. Aşa te-ai salvat.

— Ştiu că n-ar fi trebuit, dar am făcut-o. Dacă l-aş fi folosit şi înainte…

— Tot nu ţi-ai fi putut salva mama, Trin. Chiar dacă-ţi foloseai *harul*, n-ai fi schimbat nimic. Nu te învinui.

Am strâns din buze. Stabilirea vinovatului în ceea ce priveşte moartea mamei era… mai mult decât complicată, dar Misha greşea. Sfârşitul i se trăsese din pricina mea, şi asta din mai multe motive.

— Deci vrei să spui că nu mai ai nevoie de mine?

— Nu la asta mă refer, şi ştii prea bine. M-am apropiat de pat şi m-am trântit pe marginea lui. Suntem o echipă, dar n-ai niciun motiv să stai bosumflat în cameră doar pentru că a încercat cineva să-mi facă rău. Şi nici Thierry n-avea niciun motiv să-ţi facă zile fripte. În loc să urle, iar tu să te bosumfli, mai bine am încerca să aflăm cine a vrut să mă ucidă aseară.

Şi-a trecut o mână prin păr.

— Ai dreptate.

— Normal.

— Doar că… Nu contează. Cum te simţi?

— Bine. Mi-am suflecat mâneca, cu intenţia de a lăsa la vedere rana. Nu-i mare lucru.

— O să rămâi cu cicatrice.

Am ridicat din umeri.

— A fost Clay, mi-a zis.

— Eşti sigur?

— Am vorbit cu Thierry de dimineaţă. Doar el lipseşte. Şi Thierry nu crede că a părăsit tabăra.

— De unde ştiu ei că n-a plecat? Ar fi putut zbura peste ziduri.

— Da, ar fi putut, dar avem camere de supraveghere. Ne-am uitat peste filmări şi n-am văzut pe nimeni dezertând.

Mi-am privit mâinile.

— Crezi că… m-a atacat pentru că s-a luat Thierry de el?

— Da.

— Ce idiot! Am clătinat din cap.

— Nimic mai adevărat!

Mi s-a strâns stomacul. Nu de vină. Mă apărasem. Dacă nu m-aş fi luptat şi nu l-aş fi ucis pe Clay, aş fi murit, şi ar fi murit şi Misha. Cu toate astea, mă

simţeam ciudat.

Nu era prima dată când ucideam.

Şi nu avea să fie ultima.

— Chiar nu credeam c-a putut fi el. Adică… avea sens, dar… De câtă vreme este Clay aici? De când era copil, nu?

— Da.

— Deci l-a cunoscut pe Ryker.

— Da, evident, dar nu înseamnă că-i împărtăşea convingerile.

Nu eram aşa de sigură. Misha avea dreptate într-un fel. Era logic ce spunea. Clay fusese supărat şi îmi spusese lucruri care puteau fi interpretate ca ameninţări, dar ceva mi se părea în neregulă.

— Să ştii că m-am tot gândit. N-am simţit nimic aseară. Nici când ai fost rănită – şi cred că ar fi trebuit.

Neştiind ce să spun, am ridicat mâinile în aer şi le-am lăsat apoi să-mi cadă pe lângă corp.

— Nu aşa funcţionează.

— Ba da. Conexiunea ar trebui să mă avertizeze când eşti în pericol. Ai fost în pericol, iar eu n-am simţit nimic.

Trebuia să mă odihnesc, dar făceam cu totul altceva. Nici măcar nu rămăsesem în casă, iar dacă Misha sau alt Gardian descoperea că nu eram în pat, o încurcam.

Dar eu aveam o misiune. Trebuia să îl localizez şi să îl recuperez pe Alună.

Să-i spunem al şaptelea simţ, dar ştiam clar că stafia mică şi perversă se ascundea în camera lui Zayne.

Nu-l mai văzusem de când plecase, cu o seară înainte, să-i spioneze pe Matthew şi pe Thierry, şi mă

gândeam că nu auzise nimic notabil.

Poate că voiam pur şi simplu să stau de vorbă cu Zayne. Să îi mulţumesc pentru că mă dusese atât de repede la Thierry şi pentru că venise să mă vadă. Aveam impresia că nu-i mulţumisem suficient.

Şi poate că nici nu mai voiam să derulez la nesfârşit în minte conversaţia cu Misha. Aflasem că fusese Clay cel care încercase să mă ucidă şi că Misha nu simţise nimic care să-l alerteze că eram în pericol, prin puterea legăturii dintre noi. Acum, trebuia să-mi distrag atenţia cu ceva.

Purtând perechea mea preferată de ochelari de soare supradimensionaţi, care nu blocau nici pe departe razele soarelui, am intrat în salon şi apoi pe o uşă lăturalnică. Am urcat scările din spate şi m-am întrebat cum să dau de camera în care stătea Zayne.

Nu-mi făcusem un plan atât de detaliat, la plecare. Să bat la fiecare uşă nu era cea mai bună soluţie.

Ar fi trebuit să mă gândesc dinainte.

Prea târziu. Am deschis uşa de pe casa scării şi am intrat pe palierul lat de la etajul al doilea, unde am dat nas în nas cu Nicolai şi cu Dez.

— Ups! M-am oprit. Scuze. Nu mă aşteptam să dau de voi.

Nicolai a făcut imediat un pas în faţă.

— Ce cauţi aici? De ce nu eşti în pat? Cum te simţi?

— Sunt bine, am zis. Mai am ceva dureri. Mulţumesc că m-ai ajutat aseară.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, a răspuns el, cu îngrijorare în glas. Mă bucur să văd că eşti bine.

— Şi eu. Dez a zâmbit. Eu sunt Dez. Nu cred c-am făcut cunoştinţă. Şi eu sunt bucuros că eşti OK.

— Mersi.

Zâmbetul de pe faţă i s-a lăţit mai mult.

— În punctul ăsta, ar trebui să-mi strângi mâna.

— Ah, scuze! M-am înroşit şi am privit în jos. Mâna lui Dez era întinsă, iar eu nu o văzusem. I-am strâns-o. Am venit să-i mulţumesc lui Zayne. N-am apucat aseară. Ştiţi cumva dacă e în camera lui?

— Aşa cred. Dez a privit peste umăr. Este a cincea cameră pe dreapta.

Am zâmbit.

— Mulţumesc.

Amândoi au dat din cap, dar după ce am trecut de ei, Nicolai mi s-a adresat iar.

— Trinity?

— Da? M-am întors spre el.

Privirea lui a căutat-o pe a mea când a făcut un pas în faţă, vorbind cu voce joasă:

— Zayne ne-a spus că ţi-a oferit ocazia de a pleca împreună cu noi, dacă ţi se pare c-ar fi necesar. Vreau doar să ştii că îi susţin oferta.

Şocul pe care îl simţisem când îmi făcuse Zayne propunerea a revenit, în timp ce mă uitam când la unul, când la altul.

— Şi eu, a zis Dez. Ştim c-ai spus că eşti în siguranţă aici, dar în caz contrar, chiar şi după ce plecăm, ai prieteni în D.C. care te pot ajuta.

— Mulţumesc, am spus, cu un nod în gât. N-o să uit.

Nicolai a dat din cap, după care s-au întors amândoi şi au plecat, dispărând pe scările pe care tocmai urcasem. Am rămas acolo preţ de o clipă. Erau… erau oameni buni.

Zâmbind, am străbătut holul, mijind ochii ca să număr uşile. M-am oprit în faţa celei de-a cincea de pe dreapta, iar zâmbetul mi-a tremurat şi s-a stins.

Ce să-i spun lui Zayne? „Salut! S-ar putea să ai

prin cameră o stafie dubioasă, care trage cu ochiul?” Voiam să-i mulţumesc, dar, în fine, mai puteam aştepta.

— La naiba! La naiba! La naiba! Am făcut un pas în spate şi am dat să plec când…

Uşa s-a deschis înainte să mă pot mişca un centimetru.

— Trinity?

M-am întors, încercând cu disperare să găsesc un motiv bun pentru care mă aflam acolo, fără vreo legătură cu el. Dar m-am oprit brusc.

Pentru că Zayne era dezbrăcat… dezbrăcat *şi* ud.

Am făcut ochii mari. Bine, nu era complet dezbrăcat. Avea un prosop albastru, înfăşurat în jurul şoldurilor zvelte şi care îi atârna indecent de jos. Fiecare şold părea sculptat, şi n-aveam idee de unde căpătase muşchii aceia.

Misha era lucrat, dar n-avea aşa musculatură. Ştiam, fiindcă-l văzusem pe jumătate dezbrăcat de o mie de ori.

Mai avea şi o linie foarte interesantă de păr ceva mai închis decât nuanţa părului din cap, care-i începea de la buric şi cobora…

Am simţit o fierbinţeală în vintre, care mi-a aprins obrajii. Mi s-a părut că eram în toiul verii, nicidecum la început de iunie, şi că purtam o bluză încheiată până sus şi o geacă.

Plus o pătură pe deasupra.

Doamne! Arăta… uluitor. Şi era cazul să nu mă mai holbez la el, dar nu mă puteam abţine. Ştiam că era mai mult decât o reacţie viscerală. Deşi mă mai atrăseseră şi alţi tipi, el avea un impact mult mai puternic asupra mea, şi nu-mi dădeam seama de ce.

Şoldurile i s-au mişcat, când a părut să îşi

îndepărteze coapsele.

— Încep să mă simt un pic abuzat.

— Ce? Am clipit, dezlipindu-mi cu greu privirea de mijlocul lui. Ce-ai zis?

Avea părul dat pe spate, ud după duş.

— Te holbezi la mine.

Obrajii au început să mă usture. Eram la fel de perversă ca Alună.

— Ba nu.

— Te uiţi la mine de parcă n-ai mai fi văzut un tip până acum.

— Nu-i adevărat! Chiar am mai văzut… şi încă mulţi.

A ridicat din sprânceană.

— Carevasăzică vezi des tipi dezbrăcaţi?

— Nu asta am vrut să spun.

— Dar aşa ai dat de înţeles.

Adevărul e că nu văzusem niciodată un tip complet dezbrăcat… sau *atât* de dezbrăcat.

— De ce eşti aproape dezbrăcat?

A ridicat capul.

— Tocmai am făcut duş.

Asta era evident.

— Întotdeauna deschizi uşa aşa?

— Am auzit paşi şi m-am gândit să văd cine e.

— Dar ai totuşi un prosop pe tine. Şi cum de m-ai auzit? Doar nu tropăiam.

— Am un auz foarte fin, a spus el. Ar trebui să ştii deja, ţinând cont că locuieşti într-o comunitate de Gardieni.

Avea dreptate. Gardienii aveau un auz şi un văz extraordinare. Îi invidiam.

— Mereu răspunzi la uşă purtând doar un prosop, când auzi pe cineva?

— Nu întotdeauna. Şi-a dus mâna spre locul unde îi era petrecut prosopul. Dar erai în faţa uşii mele, înjurând, aşa c-am vrut să văd cu ce te pot ajuta.

Cu ce mă putea ajuta? Simţindu-mi gura dintr-odată uscată, am înghiţit în sec. Nu ştiam ce să-i răspund.

— Când te-am auzit mormăind, m-am gândit: „Cu siguranţă nu e Trinity”.

— De ce nu?

— Păi mi-am zis că, din moment ce aproape ai sângerat de moarte…

— Pe tine?

— Da, mersi că mi-ai amintit. Având în vedere ce s-a întâmplat noaptea trecută, mi-am imaginat că vei sta în cameră să te odihneşti, nu să bântui de colo-colo de una singură.

— Ei bine, m-am dat jos din pat „de una singură, ca să bântui de colo-colo”, pentru că atâta lucru am voie să fac. Nu prea era adevărat. Ce s-a întâmplat aseară nu mă face să stau pitită în cameră.

— Se pare că nu te face nici să-ţi activezi instinctul de conservare, a oftat Zayne. Ce doreşti, Trinity? Aş vrea să mă şterg şi să mă îmbrac.

Dar, pentru că îmi atrăsese iar atenţia că nu purta decât un prosop, mi-am coborât din nou privirea. De data asta, m-am oprit în dreptul pieptului, fiind suficient de aproape încât să-i văd apa şiroind printre pectorali şi pe muşchii încordaţi ai abdomenului, în ciuda vederii mele slabe.

— Iar te holbezi.

— Nu mă… OK, deja era o prostie să mint. În fine.

S-a uitat o secundă la mine, apoi şi-a muşcat buza.

— Stai aşa!

Zayne nu mi-a dat de ales. S-a retras din uşă,

deschizând-o complet. Nu l-am văzut pe Alună, dar eram abia în prag. Zayne mi-a întors spatele şi a dispărut. În mai puţin de zece secunde, a revenit, purtând o pereche de pantaloni de trening. Era mult mai bine aşa decât prosopul, dar ar fi fost excelent dacă îşi punea şi un tricou.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Nimic. Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru aseară, dar m-am răzgândit.

— De ce să-mi mulţumeşti?

— Pentru că m-ai ajutat. Te-ai asigurat că eram cât de cât OK şi m-ai dus la Thierry şi la Matthew. „Şi ai aşteptat să vezi cum mă simt”, dar n-am spus-o cu voce tare.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, a răspuns el. Oricine ar fi făcut la fel.

Avea dreptate.

Dar dacă era vorba de mai mult?

Pfff!

Ce gând idiot!

Fireşte că nu era vorba de mai mult.

— De ce te-ai răzgândit? a vrut să ştie.

— Hm?

— Ai spus că te mai gândeşti dacă să-mi mulţumeşti.

— Ah, da! Am ridicat din umărul teafăr. Pentru că iar m-ai supărat.

Zayne a chicotit, iar eu m-am cutremurat, detestând şi, totodată, adorând sunetul acela.

— Nu e amuzant, am mârâit.

S-a aşezat pe pat.

— Cum te simţi?

— Aproape perfect, am răspuns, cu sinceritate. Mă mai doare puţin braţul.

— Surprinzător! Era destul de departe de mine, ca să-i pot vedea expresia feţei. Urmele alea de gheare păreau adânci.

Na, colac peste pupăză!

— Matthew mi-a administrat medicamente puternice. Cred că de-aia nu mă mai doare. Mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul. Mai întreabă-mă când o să-mi treacă.

A tăcut pentru o clipă.

— Ai avut noroc aseară.

Nu fusese vorba de noroc.

Pur şi simplu eram foarte puternică, dar am dat din cap.

— Aşa este.

— Ai aflat ceva despre identitatea atacatorului? S-a sprijinit într-un cot, şi am simţit că mi se strânge stomacul.

Am încuviinţat în tăcere.

Zayne s-a uitat la mine.

— Să ştii că eşti bine-venită. Nu trebuie să stai în picioare, pe coridor.

— Da, ştiu. Nu m-am clintit.

— Poţi sta şi în prag, dacă vrei. Dar m-am gândit că te-ai simţi mai bine înăuntru, în caz că ai de gând să stăm de vorbă.

Aveam de gând? Venisem aici în căutarea lui Alună, dar era oare singurul motiv? Nu. Femeia din mine putea recunoaşte atâta lucru, dar voiam şi să mă asigur că Alună nu trăgea iar cu ochiul.

Nu ştiu de ce stăteam încă în picioare, pe hol. Zayne nu era decât un tip ca oricare altul. OK, aveam în faţa mea un Gardian, şi încă unul superb, dar, la urma urmei, era doar un individ care mă enerva la culme.

Îmi povestise despre tatăl lui şi se oferise să mă ia cu el, dacă nu eram în siguranţă aici.

Am intrat în dormitor şi am privit intenţionat în altă parte, căci, dacă m-aş fi apropiat, i-aş fi remarcat mai bine muşchii braţului pe care stătea sprijinit şi care făceau lucruri interesante.

Am privit în jur şi am descoperit ghimpele ce mă împungea în coaste.

Alună se afla în colţul camerei, şezând pe dulap, cu un rânjet uriaş lipit pe faţă.

— Eşti bine? a întrebat Zayne.

Ducând un deget la buze, Alună mi-a făcut cu ochiul.

— Da. Sunt bine.

— Ce m-am speriat! a zis Alună, scuturându-şi braţele şi picioarele.

— O-o-o-o-K! Zayne a tărăgănat cuvântul. Există vreun motiv pentru care te uiţi lung la dulap?

— Bună întrebare! a intervenit Alună.

Mi-am dezlipit privirea de la el.

— Credeam c-am văzut un gândac.

Alună a icnit.

— Adică mă faci insectă?

— Ai o problemă cu insectele?

— Uneori, am mormăit. Dar dacă insecta asta ştie ce-i bine pentru ea, o să se care.

Alună a pufnit.

Zayne a clipit lent.

— Eşti tare ciudată!

— Conversaţia asta devine stânjenitoare, a comentat Alună.

L-am ignorat.

— Deci, ce-ai aflat despre atacatorul tău?

— A fost Clay, am spus, oftând. Sau cel puţin aşa

cred ei.

— Tipul de la Groapă? a întrebat. Ce i-o fi venit?

O parte din mine nu voia să abordeze subiectul, dar am făcut-o.

— Clay a fost mereu mai… amabil cu mine decât ceilalţi. Asta nu înseamnă că Gardienii sunt nepoliticoşi, dar nu îmi dau atenţie. Săptămâna trecută eram cu el şi ne-am sărutat.

— OK, se-mpute treaba! a spus Alună.

I-am aruncat o privire criminală.

— A fost în regulă la început, dar apoi a devenit insistent, aşa că i-am spus să înceteze. A refuzat. Adică, l-am făcut să înceteze. Altfel, nu ştiu dacă… M-am uitat la covorul bej. L-am pârât lui Thierry, care i-a amânat ceremonia cu un an.

— Da, a spus Zayne, se poate să se fi enervat.

Privirea mi-a zburat spre el.

— Ai făcut bine că i-ai zis lui Thierry. Clay trebuia să înţeleagă că faptele lui au şi urmări. Ca să nu mai facă aşa ceva, în viitor. A inspirat adânc. Am cunoscut şi eu un tip ca el, cândva. E mort.

Nu mă aşteptam să spună asta.

— Ştii, oamenii cred că noi, Gardienii, nu suntem capabili să facem rău, pentru că avem sufletele pure. Chiar şi alţi Gardieni cred la fel, dar singurul lucru pe care nu îl ia nimeni în considerare este că, la fel ca oamenii, avem liber arbitru. Dacă suntem Gardieni nu înseamnă că putem face tot ce ne trece prin cap, fără a suporta nicio consecinţă.

M-am uitat la el. Mi s-a părut că au trecut cinci minute.

— Eşti primul pe care-l aud vorbind aşa.

— Da. Ar trebui spus mai des.

Avea dreptate.

— Cine l-a ucis pe Gardianul pe care-l cunoşteai tu?

— Un demon, a răspuns. Un demon l-a ucis, în urma a ceea ce a încercat să facă.

— Chiar nu ştiu ce să spun. Era adevărat. Mai ales după ce Misha afirmase că Zayne avea prieteni printre demoni.

— Majoritatea n-ar şti. Am o întrebare pentru tine: Cum l-ai ucis pe Clay?

— Cu pumnalele, am minţit. L-am nimerit în gât. Un loc vulnerabil chiar şi pentru Gardieni. A murit rapid.

— Da, a murmurat Zayne, cu ochii aţintiţi asupra mea.

Mi-am coborât privirea.

— L-am… l-am ucis, şi nu-mi pare rău, pentru că a fost autoapărare. Nu-mi dădeam seama de ce-i spuneam toate astea, dar nu mă puteam abţine. Aş fi preferat să nu fi fost nevoită s-o fac.

Zayne n-a mai zis nimic o vreme, apoi s-a ridicat în capul oaselor.

— Ai făcut ce trebuia să faci. Aşa să te gândeşti.

Fiind Gardian, ucisese de multe ori. Demoni. Nu se compara cu uciderea unui Gardian sau a unui om.

— Ai…?

— Am… ce? a întrebat el, cu degetele răsfirate pe genunchi.

Am clătinat din cap.

— Nu contează. Era o prostie.

— Lasă-mă pe mine să decid dacă era.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am icnit.

— Ai ucis demoni. Probabil sute, dacă nu mii. Dar ai ucis vreodată un Gardian sau… un om?

Zayne m-a privit în ochi.

— Nu. Dar am fost pe-aproape, şi am avut momente în care mi-am dorit.

— Serios? M-am gândit la Gardianul pe care-l cunoscuse, cel ucis de un demon.

— Dac-aş fi reuşit, n-aş fi avut nicio remuşcare. Gardienii nu sunt neapărat buni, a repetat. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama, dar e clar că ţie nu ţi-a luat la fel de mult.

— Nu, nu sunt buni, am şoptit, simţindu-mă ca o trădătoare.

— Îmi place de el, a zis Alună, amintindu-mi că se afla încă acolo.

Mi-a venit în minte ce îmi spusese Misha despre fata pe jumătate demon şi despre fraternizarea lui Zayne cu demonii.

— Pot să te întreb ceva?

Zayne s-a lăsat din nou pe spate, încordându-şi muşchii umerilor şi ai stomacului într-un fel care m-a făcut să-mi doresc să îi văd mai bine.

— Normal.

— E-adevărat că ai fost mână-n mână cu demonii, în trecut?

O umbră i-a întunecat chipul, dar a dispărut înainte de a-mi da seama de motiv.

— Cineva ţi-a şoptit lucruri la ureche.

— Posibil.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că aşa este?

Bună întrebare!

— Nu ştiu. Nu mi-ar veni să cred.

— Majoritatea ar gândi la fel ca tine.

— Dar?

— Dar majoritatea s-ar îndoi şi de faptul că e posibil să vezi stafii şi spirite.

M-am încruntat, uitându-mă la Alună, care mi-a dat

cu tifla.

— Să vezi stafii şi spirite şi să pici la înţelegere cu demonii nu e acelaşi lucru.

— Într-adevăr, dar pentru unii stafiile şi spiritele *sunt totuna cu* demonii.

— Cum îndrăznesc? a icnit Alună.

— Numai că nu-i aşa, am spus.

— Nu le dau dreptate, dar există oameni care aşa gândesc.

M-am încruntat.

— Ce încerci să demonstrezi cu argumentele de tip Chewbacca[9]?

— Chewbacca?

— Da. Spui o grămadă de cuvinte fără sens şi le înşiri de parcă ar însemna ceva.

A dat impresia că se abţine să nu râdă.

— Ce vreau să zic este că Gardienii nu sunt puri şi inocenţi din naştere. S-ar putea spune acelaşi lucru despre demoni. Nu toţi sunt răi şi corupţi.

Am rămas cu gura căscată. Adică existau demoni care să nu fie răi? O asemenea teorie era aberantă şi avea nuanţe periculoase.

— Crezi asta pentru că, la un moment dat, clanul tău a adoptat o fiinţă pe jumătate demon? am întrebat.

Într-o secundă, întreaga înfăţişare i s-a schimbat. Maxilarul i s-a încordat, iar privirea i-a devenit glacială.

— Chiar nu-i treaba ta! Mai ai nevoie de ceva? Dacă nu, am nişte chestii de făcut.

Am tresărit, jignită de purtarea lui neaşteptată.

— Bine. N-am nevoie de altceva. Am dat să plec,

---

9 „Apărarea Chewbacca“ este o strategie legală folosită de un avocat în apărarea criminalului, pentru a-l induce în eroare pe judecător şi a-i distrage atenţia de la aflarea adevărului. Sintagma a fost preluată din filmul serial american *South Park*. (n.red.)

dar m-am oprit. Apropo, să ştii că ai o stafie pe dulap, i-am spus, şi am zâmbit maliţios când am văzut cum devine livid. Se numeşte Alună şi îi cam place de tine. Distracţie plăcută împreună!

13

Conversaţia cu Zayne mi-a rămas în minte pentru tot restul dimineţii. Mi-a fost greu să mă concentrez la altceva.

Felul în care Zayne se închisese în sine după ce adusesem în discuţie subiectul fetei pe jumătate demon spunea multe, la fel ca insinuarea că nu toţi demonii sunt răi. Mi-era greu să diger o astfel de idee.

De asemenea, nu-mi puteam ierta faptul că discutasem cu el despre cum mă simţeam după uciderea lui Clay. Gândul acesta îmi dădea o stare de disconfort, când, de fapt, nu trebuia să simt altceva decât acceptare, după ceea ce făcusem cu o seară în urmă. Matthew şi Thierry aveau dreptate.

Eram o armă.

O armă nu se simţea prost pentru că ucisese în deplină autoapărare.

Mi-am frecat ochii pe sub ochelari. Dincolo de reacţiile lui Zayne sau de sentimentele mele rănite, aveam lucruri mai importante pentru care să îmi fac griji, cum ar fi faptul că un Gardian precum Clay ajunsese să mă atace. Trebuia să mă antrenez mai mult şi să mă pregătesc mai bine.

Trebuia să îmi dau seama cum să mă descurc fără să mă bazez pe văz, pentru că ar fi trebuit să reacţionez mai iute decât Clay. Ar fi trebuit să las suficient spaţiu între noi.

Alună a plutit deasupra patului meu, atrăgându-mi

atenţia. Înota pe spate prin cameră. M-a lăsat cu gura căscată.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Îmi fac exerciţiile zilnice. A ajuns la geamul cu perdele. Trebuie să rămân în formă.

— Stafiile se pot îngrăşa?

— Da. A început să înoate iar spre mine.

— Nu cred.

— Eşti stafie?

— Nu, am oftat.

— Atunci de unde ştii?

— Nu e nevoie să mor ca să pricep că nu are niciun sens din punct de vedere logic sau ştiinţific ca stafiile să se menţină în formă.

Alună înota deasupra capului meu.

— Nu ştiam că eşti cercetătoare. Să încep să te strig „Doctor Marrow[10]”?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vreau să am abdominali ca Tipu’ Sexy. Oprindu-se în mijlocul camerei, chiar sub ventilatorul din tavan, a început să facă abdomene.

— Îl cheamă Zayne. Făceam ochii mari la fiecare abdomen. De câte ori se ridica, lama ventilatorului îi reteza capul.

— O să am un abdomen a-ntâia, a continuat Alună, icnind. Şi muşchi de oţel. Voi fi cât Hulk Hogan sau Randy Savage[11].

M-am uitat lung la el.

— Cine nu munceşte nu trăieşte, a spus el. Glorie şi sudoare.

---

10 T.O. Marrow, super-răufăcător din benzile desenate americane DC Comics, afiliat, printre altele, la laboratoarele de cercetare S.T.A.R. Labs (n.red.)

11 Luptători de wrestling americani (n.red.)

— Tu transpiri?

Alună s-a oprit şi m-a privit de parcă eram de pe altă lume.

— Stafiile nu transpiră.

Am căscat gura.

— Tu te auzi vreodată vorbind?

— Nu prea. Nu-mi venea să cred când i-ai zis că sunt în cameră, înainte să pleci.

Am zâmbit.

— Am crezut c-o să înceapă să purifice totul cu sare şi salvie.

— Funcţionează?

— Dacă o fac fraţii Winchester[12], da.

— Sărit de pe fix mai eşti! i-am spus.

Jumătate din trupul lui a dispărut când mi-a rânjit.

— Sărit, dar oţelit. A coborât de pe tavan, oprindu-se la vreo treizeci de centimetri de podea. Apropo, i-am auzit pe Thierry şi pe Matthew vorbind despre ceva ciudat.

— Şi acum îmi spui?

— Am fost ocupat, Trin. Am agenda plină. După cum ai văzut, trebuie să-mi fac exerciţiile…

— Ce-ai auzit? l-am întrerupt.

— Nu cine ştie ce. Picioarele i-au atins podeaua. E vorba de o discuţie de azi-dimineaţă, când erau în dormitor.

— Alună, nu ţi-am zis să mergi în dormitorul lor.

A ridicat din umeri.

— Dacă e să poarte cineva o discuţie de maximă confidenţialitate, acolo o va avea. Îi dădeam dreptate. Dar deh, cum ziceam, i-am auzit vorbind despre o greşeală. Matthew a spus asta, dar Thierry i-a răspuns

12 Protagonişti ai serialului american *Supernatural*, care se luptă cu monştri, demoni şi zei. (n.red.)

că nu au fost singurii.

M-am încruntat.

— Matthew a pomenit ceva şi aseară. N-au zis ce fel de greşeală?

— Nu. Dar Thierry a zis pe urmă că nu se mai poate face nimic şi că deja se rezolvă de la sine. N-am idee ce înseamnă. Tu ai?

— Nu, am şoptit, clătinând din cap. N-am idee.

— Mergi mâine la Ceremonia finală? a întrebat Jada, în timp ce ne îndreptam spre zona de antrenament.

Cu ochii aproape închişi pentru a-i feri de soarele dimineţii, în ciuda ochelarilor de soare, am ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

— Thierry va dori să fii prezentă. M-a luat de braţ. Şi eu mi-aş dori să vii.

— Ca să nu te plictiseşti de moarte de una singură?

Jada a râs.

— Poate.

I-am aruncat o privire lungă, care n-a făcut-o decât să râdă mai tare. Ceremonia finală dura ore întregi. Cu tot cu discursuri şi cină, probabil aş fi devenit foarte agitată, însă cum nu mai fusesem la niciun astfel de eveniment până atunci, probabil că trebuia să fac act de prezenţă.

— N-am cu ce să mă îmbrac, i-am zis.

A pufnit.

— Îţi împrumut de la mine o rochie. Nu te uita aşa! Am multe rochii care ţi s-ar potrivi.

Am mârâit, în timp ce deschideam uşa, intrând, din plin soare năucitor, în interiorul răcoros al sălii.

— Unde este Misha, că tot veni vorba? a întrebat

Jada.

Ridicându-mi ochelarii pe cap, am luat-o înainte.

— Cu Matthew. Interoghează antrenorii, să vadă dacă mai obţine nişte informaţii… despre Clay. Să afle dacă a zis cuiva despre… planurile lui.

Jada a clătinat din cap, desprinzându-şi braţul de al meu.

— Tot nu-mi vine să cred. Nici lui Ty. E-adevărat, tipul era un ticălos, dar nu l-aş fi bănuit în stare de aşa ceva.

— Nici eu. Nu cred că vom şti vreodată de ce sunt capabili oamenii.

Jada a tăcut, urmându-mă când treceam pe lângă numeroasele camere ocupate de Gardieni. Mă îndreptam spre sala în care ne antrenam, de obicei, eu şi Misha, pentru că, de obicei, era deschisă.

— Crezi c-ar trebui să fii aici? Fără Misha? Ştiu că te poţi apăra singură, dar…

— Misha e ocupat, iar eu m-am săturat să stau toată ziua în cameră. Oricum, treaba cu Clay a fost un incident izolat. Cel puţin aşa credem. Ştii ce-a făcut Alună ieri, toată ziua?

— Dumnezeu ştie!

— A înotat pe tavan. Şi-a „lucrat” muşchii. Ţinând săculeţul de piele sub braţ, m-am îndreptat spre uşa albastră, fără geam. A făcut abdomene şi a sărit în sus, în timp ce cânta „Beat It” a lui Michael Jackson. Dacă mai stau un minut cu el, înnebunesc.

— Ce? Jada şi-a înghiţit un hohot de râs. Doamne, e cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit în ultima vreme.

— Bun venit în viaţa mea! am mormăit, deschizând brusc uşa şi oprindu-mă ca fulgerată. Ah!

Jada s-a lovit de spatele meu.

— De ce…? S-a oprit când a văzut care era

motivul: Zayne şi Dez se antrenau.

Nu băgaseră de seamă că eram acolo. Dez l-a atacat pe Zayne. Gardianul blond s-a răsucit din strânsoare cu graţia agilă a unui dansator, ţâşnind pe sub braţul lui întins. A apărut în spatele lui, prinzându-l pe Gardianul mai în vârstă de umeri şi lăsându-se în jos. N-am idee ce-a făcut mai departe, pentru că n-am văzut decât o ceaţă. Într-o clipă, îl ridicase pe Dez deasupra capului. O secundă mai târziu, l-a trântit pe saltea.

— Dumnezeule! a murmurat Jada.

— Aha! am încuviinţat eu. M-am încordat când Zayne s-a ridicat, şi-a dat o şuviţă la o parte de pe frunte şi s-a uitat în direcţia noastră.

Dez a mârâit, rostogolindu-se pe o parte.

— N-a durut deloc.

Zayne a chicotit şi s-a întors spre el, întinzându-i mâna.

— Avem musafiri.

— Văd. A luat mâna lui Zayne şi s-a ridicat în picioare. Ne-a făcut cu mâna. I-am răspuns. E bine de ştiut că am public când mănânc bătaie. Şi-a dus mâna la şale. Dacă aţi fi apărut cu un sfert de oră mai devreme, l-aţi fi văzut pe Zayne întins pe saltea.

Zayne a zâmbit.

— În imaginaţia lui.

— Nu-i adevărat. Dez şi-a trosnit spatele, ca un kinetoterapeut cu experienţă. Aveţi nevoie de ceva?

— Nu, am răspuns. Încă vedeam cu ochii minţii cum îl săltase Zayne în aer, de parcă nu cântărea mai nimic.

Zayne a ridicat capul.

— De fapt, căutam o încăpere liberă.

— Nu ştiam că sunteţi aici, a spus şi Jada.

— Am terminat, a zis Dez. Adică eu. I-a aruncat lui Zayne o privire, înainte să se uite iar la mine şi la Jada. Aţi venit să exersaţi cu pumnalele?

Surprinderea m-a făcut să strâng mai tare săculeţul de piele.

— Zayne mi-a spus că te pricepi, a adăugat Dez, în timp ce Zayne se îndrepta spre colţul camerei.

— Mă descurc.

— Te descurci? a râs Jada, împingându-mă. E mai bună decât majoritatea Gardienilor.

Nu aveam de ales. Am înaintat, privindu-l pe furiş pe Zayne. Nu ne luaserăm un rămas-bun prea călduros ultima oară, iar el era neobişnuit de tăcut.

— Vrei să ne faci o demonstraţie? a întrebat Dez.

— Bineînţeles, a răspuns Jada în locul meu, făcându-mă să-i arunc o privire urâtă. Mi-a luat săculeţul din mâini şi s-a apropiat de masă. Îi place la nebunie să se dea în spectacol.

Aşa era.

De obicei.

Acum, însă, nu voiam decât să mă întorc în camera mea, pentru că, atunci când îl priveam pe Zayne, nu îl mai vedeam izbindu-l pe Dez de saltea.

Îl vedeam purtând doar un prosop, cu pieptul ud, şi…

— Iar te holbezi. Zayne s-a aplecat spre mine, şoptindu-mi la ureche: Am ţinut să-ţi spun.

— Nu mă holbez, m-am răţoit, cu obrajii încinşi, întorcând privirea. Dez ne fixa, curios. La fel şi Jada, care nu prea reuşea să nu zâmbească, în timp ce-mi întindea pumnalele.

— Ce-ţi face braţul? a întrebat Zayne, când m-am aşezat în linie cu mogâldeaţa cu aspect uman din celălalt capăt al încăperii.

— Bine. Am apucat între degete greutatea familiară a mânerului. Cum stai cu moralul?

— Ce?

— E mai bun decât ultima dată când ne-am văzut? am întrebat, chinuindu-mă să-mi reţin un zâmbet, când s-a încruntat.

— *Era* mai bun, a zis el, după o clipă.

Am zâmbit batjocoritor, ridicând pumnalul.

— Spune-mi unde vrei să lovesc.

— Oriunde. Dez s-a întors spre manechin. Ce zici de… piept?

— Prea uşor, a spus Jada. Altă zonă.

— Bine, a chicotit Dez. Capul?

Capul era o mică sferă bej înceţoşată, însă memoria musculară a preluat controlul, iar eu am azvârlit pumnalul. Am nimerit direct în mijlocul feţei.

— La naiba! a zis Dez.

— În gât, a comandat Jada.

Zâmbind, am luat celălalt pumnal în mâna cu care aruncam. Am nimerit din nou, chiar în centrul gâtului.

Dez s-a întors spre mine.

— Cred c-ai putea să le dai lecţii războinicilor noştri.

Zâmbetul mi s-a lăţit pe chip, în timp ce Jada s-a grăbit spre manechin, să scoată pumnalele.

— Eşti foarte bună. Pe faţa lui Zayne a apărut o jumătate de zâmbet. Dar e mai greu când ţinta nu stă nemişcată.

— Ştiu, m-am răţoit. Vrei să încerci?

— Nu. Şi-a încrucişat braţele la piept. Sunt mai priceput în lupta corp la corp.

Mi-am impus să tac, dar gura a început să mi se mişte înainte să mă pot abţine.

— Pun pariu că şi la asta sunt mai bună.

Zayne a pufnit.

— Trinity, ar trebui să-ţi cunoşti măsura.

— O, dar mi-o cunosc. Te crezi mai bun doar fiindcă eşti Gardian?

— Ştiu că sunt mai bun pentru că eu am beneficiat de ani de antrenamente, pe când tu ai doar noţiunile de bază, a spus el – o presupunere nici pe departe corectă. În plus, sunt mai mare şi mai puternic decât tine.

I-am aruncat zâmbetul care-l irita pe Misha.

— Viteza şi inteligenţa vor triumfa mereu în faţa puterii şi a greutăţii. Nu crezi c-ar fi trebuit să ştii până acum?

S-a uitat urât la mine, cu maxilarul încleştat.

— Am senzaţia că tocmai mi-ai jignit inteligenţa.

— Imposibil, am spus.

— Chiar crezi că mă poţi învinge?

— Nu *cred*. Sunt convinsă.

S-a uitat la mine printre gene.

— Ştiţi ce, mie îmi este foarte foame, a anunţat Jada, punând pumnalele pe săculeţ.

— Poftim? M-am întors spre ea, cu mâinile în şolduri. Abia ce-am mâncat.

— Da, însă am chef de un desert. Cu ochii sclipind, s-a întors spre Dez. Aţi încercat până acum brioşele de la cafenea? Cele cu glazură roşie?

— Nu. Dez a zâmbit atât de larg, încât m-am întrebat cum de nu i se crăpa faţa. Mi-aş dori să le încerc.

— Perfect. Jada i-a aruncat scurt o privire lui Zayne. Te asiguri tu că ajunge întreagă acasă, Zayne?

Am dat să deschid gura, dar el a răspuns înainte, pe un ton cât se poate de ironic:

— Plăcerea e de partea mea.

Uitând de Jada şi de Dez, m-am răsucit către el.
— Uau! Ai putea măcar să te prefaci.
— Am spus că plăcerea e de partea mea.
Ochii lui de un albastru şters mă fixau.
— Atunci, conceptul tău de plăcere trebuie să fie foarte diferit de al meu.
— Ştii ceva… Şi-a prins buza de jos între dinţi. Mă simt nevoit să fiu de acord cu tine. Hai, ia-ţi pumnalele! Te conduc acasă.
Am avut senzaţia că îmi întinsese o capcană şi eram gata să-l întreb dacă i se părea o activitate plăcută să-şi petreacă timpul cu demonii, însă am reuşit să nu o spun cu voce tare. Eram eu o răsfăţată, dar nici chiar aşa!
Nu voiam să mă întorc încă acasă.
Eram agitată şi plină de energie. Simţeam nevoia să dovedesc ce pot.
— Practic, recunoşti că te pot învinge. Ştii asta, nu?
Zayne s-a uitat la mine de parcă aş fi vorbit într-o limbă străveche, necunoscută.
— N-am recunoscut aşa ceva.
— Atunci, vino! Am făcut un pas în spate. Arată-mi ce poţi.
A râs – o cascadă de hohote guturale, din abdomen, care mi-a activat latura ticăloasă a personalităţii.
— Doar nu vorbeşti serios.
— Sunt cât se poate de serioasă.
— Uite ce-i! Nu-i stilul meu să trântesc la pământ fete doar ca să-mi dovedesc tehnica, mai ales după ce fetele tocmai au fost rănite, a spus el, întorcându-mi spatele. O să iau eu pumnalele…
Am aşteptat până s-a îndepărtat la mai puţin de jumătate de metru şi am ţâşnit înainte. L-am prins de

umeri şi l-am lovit cu genunchiul în spate, apăsat. Zayne a căzut, mai ales din cauza surprizei, dar anticipasem asta. Sprijinindu-mă de umerii lui, m-am aruncat peste el, aterizând prin rostogolire. Am simţit un junghi în braţul rănit şi am sărit iar în picioare, rotindu-mă spre el.

Zayne se ridicase deja, căscând gura la mine.

— Ce mama naibii?

— Ce ziceai despre fete?

Un zâmbet leneş i-a întins colţurile gurii.

— Ţi-ai pierdut minţile.

— Să nu crezi că trebuie să mă menajezi, am spus, şi l-am atacat iar.

Zayne a făcut o eschivă, ca să evite lovitura directă, dar mă aşteptam şi la asta. M-am răsucit şi l-am lovit din lateral. A icnit. S-a rotit, m-a prins de braţul teafăr, în timp ce-l prindeam şi eu de braţ. Folosindu-mă de el pentru echilibru, am sărit şi m-am întors, lovindu-l din zbor şi azvârlindu-l la vreun metru, doi în spate.

— Eşti convins că te-ai pregătit ani de zile? l-am tachinat, apropiindu-mă de el.

I se desprinseseră câteva şuviţe din coadă.

— Eşti sigură că ai participat la doar câteva sesiuni de antrenament?

— Ghici ce? Am ţâşnit pe sub lovitura lui şi m-am aruncat pe saltea, amortizând căzătura cu palmele şi secerându-i picioarele. Am minţit.

— Văd, a mârâit el.

— Recunoaşte că sunt mai bună ca tine.

Răsuflând scurt, a sărit pe vârfuri.

— Încă nu, prinţesă.

— Prinţesă? am repetat. Nu-s nici pe departe.

— Ceva eşti. A zâmbit, apoi s-a aruncat într-o

lovitură-fluture pe care era cât pe ce să nu o văd la timp.

L-am blocat, cu un râset sălbatic. Lovitură după lovitură, ne-am urmărit unul pe altul. La început, când încercam să îl lovesc, se abţinea să atace, dar cu fiecare pumn şi picior care îi străpungeau apărarea, glumea tot mai puţin.

Mi-a blocat o serie de lovituri cu piciorul, care ar fi trântit orice om în fund. Ţinea uşor pasul cu mişcările mele.

— Haide, *Trinity*, mai bine de-atât nu poţi? Mă plictisesc.

Felul în care buzele lui s-au rotunjit când mi-a pronunţat numele mi-a trimis un fior pe şira spinării şi mi-a trimis furnicături prin piele. Uram senzaţia.

Mârâind, m-am răsucit pe un călcâi şi m-am lansat într-o serie de lovituri în cerc, care i-au secerat picioarele. A căzut pe spate, icnind. Gâfâind, m-am apropiat de el.

— Şi acum te plictiseşti, moşule?

Zayne a tuşit, rostogolindu-se pe o parte şi privindu-mă.

— Moşule? Din ce generaţie faci parte? Mişcându-se foarte repede, m-a lovit în spatele genunchilor înainte să-mi dau seama. M-a apucat şi a tras.

Incapabilă să mă redresez, am aterizat peste el. Mi-am revenit repede, l-am prins cu mâna de gât şi l-am încălecat.

— Dacă aveam pumnalele, erai mort acum.

A lăsat bărbia în jos, apoi a ridicat privirea. Ochii lui palizi nu erau chiar atât de glaciali acum. Ardeau. M-am pierdut o clipă în ei. Pupilele începuseră să i se întindă vertical, semn că era pe cale să se transforme.

— Am câştigat.

— Încă nu, a spus el.

— Ba da, l-am contrazis. N-ai cum să… Cuvintele mele s-au terminat într-un chiţăit când şi-a îndoit picioarele peste talia mea şi m-a trântit pe spate, cu o mişcare din şolduri. Într-o clipă, mă prinsese sub el.

— Ai câştigat? Mi-a zâmbit batjocoritor.

Am încercat să-l lovesc cu picioarele, dar forţa coapselor lui mi le-a ţintuit la podea. Când mi-am ridicat partea superioară a corpului ca să-l dezechilibrez, m-a împins imediat înapoi, cu o forţă pură, brută, prinzându-mi încheieturile într-o strânsoare de fier deasupra capului.

— Viteza şi inteligenţa sunt de mare ajutor, a spus el, apropiindu-şi capul de al meu până când vârfurile şuviţelor lui mi-au atins obrazul. Dar viteza, inteligenţa şi *forţa* câştigă mereu, la final.

Nu eram pregătită să îmi recunosc înfrângerea, aşa că mi-am dat capul pe spate, reuşind să îmi scot un picior de sub el. Eram gata să-l nimeresc într-un loc sensibil, însă când mi-am eliberat piciorul s-a întâmplat ceva neaşteptat. Trupul lui s-a mişcat şi s-a aşezat între picioarele mele, aliniindu-ne corpurile într-un loc… interesant. Trunchiul şi picioarele lui mă apăsau într-un fel care m-a dus cu gândul la alte lucruri, lucruri ce nu implicau violenţă, dar necesitau mai puţine haine.

Cu faţa lui la câţiva centimetri de a mea, ni s-au întâlnit privirile. M-am oprit. Cred că nici nu mai respiram.

Aerul din jurul nostru s-a schimbat rapid. S-a încărcat brusc de tensiune, când un şuvoi sălbatic de dorinţă a trecut prin mine, încercând să se elibereze. Mi-a amintit de *har*, când mi se încingeau venele, arzându-mă prin piele şi muşchi.

Îmi era greu să respir, în timp ce continuam să ne uităm unul la altul. Zayne nu s-a dat de pe mine, deşi ar fi trebuit, stând în aceeaşi poziţie, cu pupilele şi mai alungite. Buzele pline i s-au deschis.

Îl… îl *doream*.

Nu mai simţisem dorinţă până atunci, dar mă ardea pe dinăuntru. Voiam. Doream. *Asta* lipsise când mai sărutasem pe cineva, înainte. *Asta* însemna dorinţa adevărată, şi, în clipa în care mi-am ridicat capul de pe saltea şi gurile noastre au ajuns atât de aproape una de alta, încât îi simţeam respiraţia pe buze, am crezut c-o să mă înec. Zayne nu s-a retras. A rămas nemişcat.

L-am sărutat.

La început, n-a fost cine ştie ce. Doar o atingere uşoară a buzelor. Văzând că nu se clinteşte, am insistat, înfiorându-mă când ni s-au atins gurile. I-am explorat buzele cu vârful limbii.

Mâinile i s-au încleştat pe încheieturile mele, apoi s-au relaxat. O clipă mai târziu, s-au mişcat, alunecându-mi pe braţe, iar palmele lui aspre, pline de bătături, mi-au oprit respiraţia.

Şi nu mai eram singura care săruta.

Buzele calde ale lui Zayne s-au mişcat pe ale mele, pentru o secundă fierbinte, apoi *totul s-a sfârşit*.

Zayne s-a desprins de mine, ghemuindu-se pe vârfuri în timp ce respira greoi şi pielea i se întuneca şi i se întărea. Nu îi mai vedeam ochii, dar ştiam că pupilele îi deveniseră verticale.

Începea să se transforme, iar eu…

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am tras înapoi. Ce făcusem? Îl sărutasem. De fapt, îl linsesem, iar el se uita la mine de parcă exact asta făcusem.

„La naiba!”

Cu trupul roşu ca sfecla, am sărit în picioare, nesigură şi ameţită.

— Îmi pare rău, am spus, dând înapoi. N-am vrut.

S-a ridicat lent, privindu-mă de parcă eram un animal sălbatic capabil să îl atace în orice clipă.

— Chiar îmi pare rău… M-am răsucit. Spre groaza mea, în prag stătea Misha, ţinând uşa deschisă cu o mână.

Am luat-o la goană peste saltele, fără să privesc înapoi nici măcar o dată. M-am strecurat pe lângă Misha în răcoarea holului.

„La naiba! L-am sărutat pe Zayne."

Îl sărutasem, iar el se desprinsese cu forţa unei rachete.

— Trinity! a strigat Misha după mine.

Am continuat să merg foarte repede. Unde-mi fusese capul?

— Ce-a fost asta? Misha m-a ajuns din urmă.

— Nimic, am spus, icnind. Absolut nimic.

14

— L-ai… sărutat? a întrebat Jada, cu o voce înfundată, fiindcă-mi vorbea din spatele uşii închise a băii. Când v-am lăsat singuri ieri, m-am gândit că o să continuaţi să flirtaţi certându-vă. Dar mi-ai depăşit din nou aşteptările.

Stăteam în faţa oglinzii şi încercam să îmi ridic decolteul rochiei împrumutate, dar, în clipa în care îi dădeam drumul, aluneca, oferind o privelişte de zile mari.

Am oftat şi am renunţat. Rochia îmi era şi cam fixă pe şolduri, dar în rest avea lungimea şi croiala perfecte. Jada mă ameninţase că mă va târî la

Ceremonie indiferent ce purtam.

Mi-am ridicat părul şi am lăsat şuviţele grele să-mi cadă pe umerii dezgoliţi. Nu era rău. În felul acesta îmi mascam cicatricea de pe braţul aproape vindecat – ceea ce părea dubios ca naiba – şi o parte din zona pieptului.

O parte.

— Trinity?

Am închis ochii, probabil ca să mă dau cu rimelul furat din camera Jadei. O parte din mine voia să nu-i fi spus nimic prietenei mele, dar cuiva trebuia să-i spun.

Altfel, aş fi explodat.

— L-am sărutat, am spus, deschizând ochii şi întinzându-mă după un tub de ruj în nuanţa piersicii.

— Şi te-a sărutat şi el?

— Nu… Nu ştiu. Am scos capacul.

— Cum nu ştii, Trin?

— La început, am crezut că da, însă acum, că mă gândesc bine, nu sunt sigură. Am aplicat rujul şi mi-am apăsat buzele. A fost un sărut rapid. Prea scurt, dar încă îmi aminteam cum îi simţisem gura peste a mea. Şi apoi s-a desprins brusc.

— A zis ceva?

— Nu. Am oftat iar. Mă simţeam confuză, ruşinată şi furioasă. Nu era o combinaţie bună.

Nu îl mai văzusem pe Zayne de ieri după-amiază. Pumnalele şi ochelarii de soare lăsaţi în sala de antrenament apăruseră de dimineaţă pe insula din bucătărie, ca prin magie. Ori mi le adusese el, ori le recuperase Misha.

— Nu ştiu ce să zic, a tras concluzia Jada.

— Nici eu. Am deschis uşa de la baie. Cum arăt?

— Excelent. Jada arăta uluitor în rochia ei albă, model grecesc, cu o panglică aurie în jurul taliei subţiri.

Suficient de bine ca să fii sărutată.

Am clipit exagerat de lent.

— Aţi putea să nu mai vorbiţi despre sărutat, oameni buni? Icnind, am trecut pe lângă Jada şi l-am văzut pe Misha pe marginea patului, purtând nişte pantaloni negri de in şi o tunică fără mâneci.

— De când eşti aici?

— De suficientă vreme încât să ştiu de ce ai luat-o la goană din sala de antrenament, cu faţa în flăcări.

— Te urăsc, am mormăit, dând să-mi încrucişez braţele la piept.

— Nu cred că vrei să faci asta, m-a avertizat Jada, cu ochii la pieptul meu. O să-ţi pocnească o cusătură.

Mi-am lăsat braţele pe lângă corp.

— Vă urăsc pe amândoi.

— Nu noi sărutăm toată ziua, bună ziua, mi-a trântit-o Misha.

— Nici eu!

— Să ştii că nu-i la fel ca atunci, cu Clay, mi-a luat apărarea Jada. Nu l-a aruncat pe Zayne pe geam, după aceea.

Am deschis gura, apoi am închis-o.

— De fapt, l-am cam lovit de câteva ori înainte.

— De ce eşti atât de violentă? Misha a ridicat din sprâncene.

— Am nevoie de ajutor calificat.

Stând în continuare pe pat, Misha a încuviinţat cu seriozitate.

— Dar voi nu mă înţelegeţi, am spus, pe un ton văicăreţ, care m-a uimit şi pe mine. M-am uitat la Jada. Tu îl ai pe Ty. Apoi m-am întors spre Misha. Tu eşti pe cale să te apropii de Alina. Thierry îl are pe Matthew, şi ştiu că, după părerea ta, Zayne e un tip malefic, i-am spus lui Misha, dar eu cred altceva, şi vreau… vreau

doar o fărâmă din senzaţia asta. Vreau să fiu…

„Eşti o armă, Trinity.”

— Ce? a întrebat Jada, încet.

— Nimic. Mergem?

— Nu, spune! Jada mi-a blocat drumul. Ce vrei?

Eram antrenată să lupt – să ucid, când era necesar. Aveam *harul*, o armă puternică, cu care puteam ucide demoni, Gardieni şi tot ce mai era. Fusesem o armă de la naştere, şi mă speriau puţine lucruri, dar nu aveam curajul să spun ce vreau.

Adică să fiu dorită pentru *orice* altceva în afară de darul cu care mă născusem.

Misha s-a ridicat, cuprinzându-mă de după umeri cu braţul.

— Haideţi. O să întârziem.

Pentru o clipă, nu am crezut că Jada va ceda, însă a încuviinţat dând din cap şi s-a întors spre uşă, foşnindu-şi graţios fustele. După ce m-a condus afară din cameră, Misha s-a oprit în capul scărilor, şi m-am pregătit pentru o ditamai predica. Dar mi-a şoptit la ureche:

— Ştiu ce vrei, a spus. Vrei să fii dorită, şi nu e nimic rău în asta, Trin. Nimic.

În Sala Mare era un spirit.

Am ştiut că nu făcea parte din Echipa Respiră şi Trăieşte, pentru că trupul lui apărea şi dispărea permanent, şi, cu toate că stătea în spatele lui Dez şi al lui Nicolai, ei nu păreau să fie conştienţi de prezenţa lui. Şi-au împins scaunele *prin* el nu doar o dată.

Dez şi Nicolai şedeau chiar în faţa noastră, de partea cealaltă a mesei late. Lângă Nicolai era un scaun gol, şi, dacă sperasem cumva că Zayne îşi va face apariţia (dar nu sperasem), mă aştepta o

dezamăgire.

Nu venea la Ceremonie.

Nu c-aş fi fost surprinsă. Spusese că nu era genul lui de distracţie, şi, dacă prinsese de veste că vin şi eu, nu-l puteam învinui că alesese să fie oriunde în altă parte.

Mă simţeam ultima idioată. Nu înţelegeam limitele personale. Am răsuflat teatral şi mi-am spus că nu conta.

Gardienii din D.C. plecau a doua zi, cu întăririle cerute. Totul revenea la normal de mâine-dimineaţă – mă rog, pe cât de normal putea fi. Dar, odată ce l-aş fi ştiut pe Zayne plecat, aş fi încetat să-mi doresc ceea ce nu puteam avea.

Mă jucam cu marginea şervetului de masă în timp ce observam iar spiritul. Stătea în continuare în spatele celor doi, de parcă ar fi luat parte la discuţie. Mi s-a părut atât de ciudat. Spiritul îmi dădea o senzaţie vagă de familiaritate, însă nu îl mai văzusem niciodată pe bărbatul acela mai în vârstă. Avea oare legătură cu Dez şi cu Nicolai? Sau cu altcineva de aici?

L-am privit cu atenţie. Cu siguranţă văzuse lumina şi trecuse dincolo. Pielea lui strălucea de sănătate, şi, dacă nu apărea şi dispărea, ar fi arătat chiar uman, motiv pentru care, uneori, din cauza vederii mele slabe, încurcam adesea spiritele cu oamenii în viaţă.

Era un tip chipeş, cu păr blond-roşcat care-mi amintea de coama unui leu. Era înalt şi lat în umeri, şi îmi imaginam că, dacă ar fi fost în viaţă, ar fi atras atenţia tuturor celor prezenţi.

Fusese oare Gardian? Nu era imposibil. Mai văzusem spirite de-ale lor.

Cineva a râs.

Mi-am desprins ochii de la spirit şi am privit spre

capul mesei. Thierry avea o întâlnire, aşa că locul lui rămăsese liber. Acolo şedea Matthew, împreună cu Jada şi cu mama ei. Părul lui roşcovan părea în flăcări sub luminile puternice din sală.

M-am uitat iar la spirit. Îşi aţintise privirea asupra intrării, încruntat.

— La ce te uiţi, Trinity? m-a întrebat Dez.

„Fir-ar să fie!”

Nu eram chiar atât de discretă, se pare. Pentru că nu ştiam dacă Nicolai sau Zayne îl puseseră pe Dez la curent cu faptul că *vedeam fantome*, m-am forţat să zâmbesc.

— Nimic. Doar mă gândeam.

— Cina e chiar atât de plicticoasă?

— M-ai crede dacă aş spune că nu?

Dez a chicotit şi s-a lăsat pe spate.

— Nicidecum.

Zâmbind în colţul gurii, am privit spre scenă. Thierry ţinuse deja un discurs, vorbind despre abilităţile şi succesele Gardienilor onoraţi prin această ceremonie. Trebuia să mai îndurăm şi discursurile antrenorilor, şi apoi urma dansul.

Misha s-a aplecat spre mine, lăsând bărbia în jos.

— De fapt, la ce te uiţi? a şoptit el.

— Nu vrei să ştii.

— E vreo stafie? E Alună?

Am clătinat din cap.

A tăcut o clipă.

— E un spirit?

— Da.

— Interesant, a murmurat el, privind în direcţia în care se aflase spiritul, înainte să dispară.

— Ce naiba?

Cercetând sala mare, puternic luminată, şi pereţii

decoraţi cu marmură în nuanţe de crem, l-am văzut tocmai în centru.

Am profitat de ocazie şi mi-am împins scaunul în spate.

— Vin imediat.

Misha a apucat braţele scaunului, vrând să se ridice şi el.

— Nu trebuie să vii, i-am spus, conştientă că Dez şi Nicolai ne priveau. Mă duc la toaletă.

Nu părea să-mi fi dat crezare, dar s-a aşezat la loc, ştiind că, dacă mă urma acum, ar fi dat de gândit. I-am zâmbit, imaginându-mi şirul de înjurături pe care-l clocea, şi am dat din cap spre cei doi Gardieni de vizavi.

Am avut grijă să nu mă ciocnesc de mesele *prin* care plutea spiritul, în timp ce ocupanţii îşi îndreptau tacâmurile şi lumânările, exclamând derutaţi. Am iuţit pasul, trecând de doi războinici ucenici, postaţi lângă uşă. Pe holul mult mai slab luminat, m-am uitat în ambele direcţii. Am văzut mici grupuri care discutau. Abia după câteva clipe am văzut iar spiritul la capătul holului, lângă uşile ce dădeau în grădină. O secundă mai târziu, a trecut prin ele.

Apucându-mi fusta ca să nu mă împiedic, am înaintat pe hol şi m-am oprit în faţa uşilor. Grădina era luminată de un singur şir de beculeţe şi de câteva torţe. Ce era mai rău pentru ochii mei decât o cameră prea puternic luminată?

Lumină puţină, spre deloc.

Am oftat, m-am folosit de şold ca să deschid uşa şi am ieşit pe verandă, în aerul călduţ de început de iunie. Păşeam cu grijă, ştiind că acolo erau şi scări. Nu percepeam prea bine distanţele, pe timp de noapte. Mi-am croit încetişor drum pe aleea pavată.

N-am auzit pe nimeni afară, în timp ce mergeam mai departe, întrebându-mă dacă voi reuşi să văd spiritul. Am trecut pe lângă ce păreau a fi câteva bănci neocupate, am urmat curbura aleii şi am fost surprinsă când am descoperit că dădea într-o zonă deschisă, care era puternic luminată de câteva felinare vechi. În mijloc se afla o statuie a unui înger războinic, cu sabia ridicată într-o mână şi cu cealaltă ţinând capul unui demon.

Am înconjurat statuia şi m-am oprit brusc când am văzut spiritul de cealaltă parte. Am tresărit, ca întotdeauna când eram atât de aproape de o stafie sau de un spirit, indiferent de câte ori mă intersectasem cu ei înainte.

Se uita la statuie. Acum, că eram mai aproape, nu-mi ieşea din minte chipul acela familiar. Poate că îl văzusem când trăia.

Am dat drumul fustei şi m-am uitat în jur. Nu părea să mai fie cineva prin preajmă, dar asta nu însemna că nu era. Mi-am muşcat unghia. Curiozitatea mă făcea nesăbuită.

Am ignorat ghemul de emoţie din stomac. Prezenţa acestui spirit îmi provoca o reacţie ciudată, o reacţie de neînţeles, aşa că am dat-o la o parte, pentru mai târziu.

— Bună, mi s-a adresat spiritul.

Uluită, am făcut un pas înapoi când s-a întors spre mine şi a devenit transparent de la brâu în jos. Am simţit cum mi se bulbucau ochii.

— Ştii că te pot vedea?

— De ce-ai crede că nu ştiu?

— Pentru că eşti mort? am sugerat.

I s-a ridicat un colţ al buzelor într-un soi de zâmbet, care mi-a făcut pielea de găină.

— Da. Însă nu-s primul spirit pe care-l vezi.

— Nu, am confirmat. Nici pe departe. De unde ştii?

Spiritul m-a studiat o clipă.

— Ştiu.

— E un răspuns vag, am zis. Ce-ai spune dacă te-aş întreba altceva? Ai trecut dincolo, nu-i aşa? Când a încuviinţat, mi-am cuprins talia cu braţele, ca să-mi ţină de frig. Bătea o briză rece, de munte, care agita frunzele din grădină. Dar te-ai întors.

— Aşa este.

Am aşteptat să continue, dar s-a oprit.

— De ce?

Zâmbetul abia schiţat i-a dispărut, când a privit statuia.

— Am vrut să văd.

— Ce să vezi?

Au trecut câteva clipe înainte să explice.

— Să văd cât de mult am greşit.

Începeam să înţeleg. Spiritul se întorsese pentru că regreta ceva ce făcuse sau ar fi trebuit să facă, sau ceva ce spusese sau şi-ar fi dorit să spună.

Îl puteam ajuta.

— Eşti Gardian, nu? am întrebat.

Spiritul a încuviinţat dând din cap.

— Tu nu eşti.

— Nu.

S-a uitat la mine şi faţa i-a devenit aproape transparentă.

— Ştiu cine eşti.

Uimită, n-am mai ştiut ce să spun. Nu întâlnisem niciodată un spirit sau o stafie care să ştie cine eram. Locuise oare aici? Poate când eram mai mică?

— Ştii?

— Moartea clarifică unele lucruri. Nu pe toate, însă.

S-a uitat direct la mine, iar trăsăturile i-au devenit mai accentuate. Acum înţeleg de ce m-am întors exact în momentul ăsta.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— E amuzant să vezi cum soarta găseşte căi să se împlinească, în ciuda tuturor obstacolelor.

Era cea mai ciudată conversaţie purtată vreodată cu un spirit, şi nu pot spune că n-am auzit discuţii cel puţin bizare până atunci, ca, de exemplu, faptul că exact asta îl auzise Alună pe Thierry spunând, când trăsese cu urechea.

Înainte să-l pot întreba la ce se referă, trăsăturile lui s-au topit într-o expresie de o tristeţe atât de apăsătoare, că am simţit-o drept în inimă. O clipă mai târziu, spiritul s-a evaporat. Am ridicat din sprâncene când briza mi-a ridicat o şuviţă şi mi-a aruncat-o peste faţă.

Am aşteptat.

N-a mai apărut.

Mi-am desfăcut braţele, încruntându-mă.

— De ce-ai dispărut?

— Nu-mi dau seama de ce ar dispărea cineva de lângă tine.

15

Aproape că mi-a sărit inima din piept când am auzit vocea profundă, însă amuzată, cu o urmă de sarcasm. Tivul rochiei mi s-a învârtit în jurul gleznelor când m-am răsucit să văd a cui era.

— Zayne! am spus, cu ochii atât de mari, încât sigur arătam ca un gândac strivit.

El, în schimb, mi se înfăţişa în toată splendoarea. Purta ţinuta de ceremonie a unui războinic: pantaloni

albi de in şi tunică asortată, fără mâneci. Părul desprins îi mângâia umerii.

Eram atât de şocată de prezenţa lui neaşteptată, încât am rămas pe loc, holbându-mă la el. Nu mă puteam gândi decât că îl sărutasem. Şi poate – doar poate – că mă sărutase şi el, însă chiar dacă era adevărat, cu siguranţă se smulsese de lângă mine de parcă aş fi luat foc. Nu se pierduse în dorinţa haotică, tulburătoare, care pulsase în mine.

I s-a curbat colţul gurii. Am continuat să mă holbez la el.

— Eşti bine? Încep să-mi fac griji pentru tine.

Am tresărit din nou şi am ieşit din transă, cu obrajii încinşi. Mi-am recăpătat glasul.

— Îmi pare rău. M-ai speriat.

— Îmi dau seama. N-a fost intenţia mea. S-a uitat la statuie, apoi la mine. Dar am fost discret.

— Evident, am răspuns.

A trecut o clipă, timp în care el s-a uitat prin grădină.

— Deci… a dispărut cineva?

Am încuviinţat dând din cap. Mi se păruse amuzant să îl tachinez spunându-i de Alună, dar acum nu era la fel.

— Eşti îmbrăcat de parcă ai participa la Ceremonie.

— Particip.

— Dar nu erai înăuntru.

— M-am decis în ultima clipă. O şuviţă de păr blond i-a căzut pe obraz, iar el şi-a dat-o pe după ureche. Sunt uimit să văd că eşti aici.

Era? De aceea se hotărâse să participe, fiindcă îşi imagina că nu voi fi eu prezentă? Mi-am încleştat degetele şi am ridicat bărbia.

— Sunt aici împotriva voinţei mele.

Zayne a chicotit.

— Nu prea îmi pot închipui cum ar reuşi cineva să te forţeze.

— După cum vezi, nu sunt tocmai prezentă la Ceremonie, şi se pare că nici tu. Am privit în jur. N-am văzut spiritul. Probabil că n-am voie să fiu nici aici.

— De ce nu?

— Grădinile astea sunt sacre, i-am explicat. Doar războinicii au acces.

A înclinat din cap, şi am avut impresia că mă studiază.

— Nu cred că e prima dată când încalci nişte reguli.

Am ridicat din umeri.

— Nu te pot acuza, a spus el. Prefer să fiu aici, uitându-mă la copaci şi la statuia asta, decât în sală.

Am râs. Nu m-am putut abţine.

Zayne a făcut un pas spre mine.

— Dar iată o îmbunătăţire clară a peisajului.

În coşul pieptul am simţit o agitaţie, pe care însă am ignorat-o.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Aici nu suntem de acord. Zâmbetul i s-a mai lăţit pe chip. Înseamnă multe.

Nu ştiam ce să-i răspund.

— Este o noapte frumoasă. A ridicat privirea. Cerul e senin şi plin de stele.

I-am urmărit privirea şi am zărit, cu greu, sclipirile slabe. Ştiam că, pentru el, erau mai strălucitoare, şi că vedea mult mai multe. Eu vedeam… patru. Am închis ochiul drept. Corecţie: vedeam trei. Mi s-au încordat umerii.

— Este, am murmurat, lăsând la o parte senzaţia neplăcută.

— Şi tu… arăţi ca o zeiţă, Trinity. Eşti superbă.

Am simţit că mi se taie respiraţia. Vorbea serios? Eram convinsă că foarte puţine persoane, sau poate niciuna, nu s-ar fi gândit la mine ca la o *zeiţă*. Dacă o vedeau pe Jada, cu siguranţă că da. Eu eram mai degrabă o driadă stricată, care alerga după zei.

Zayne s-a uitat în altă parte, dregându-şi glasul, şi am simţit nevoia să-l aud spunând cuvintele acelea iar, în timp ce o căldură diferită îmi cuprindea obrajii şi gâtul.

— Serios? am şoptit, şi în clipa în care cuvântul mi-a ieşit din gură, am vrut să-l retrag.

Acum, zâmbetul îi dezvelea complet dinţii.

— Da, serios.

Mi-am muşcat buza ca să nu rânjesc.

— Mulţumesc, am zis. Nici tu nu arăţi rău.

A chicotit şi s-a uitat la mine.

— De fapt, speram să pot vorbi cu tine despre ce s-a întâmplat ieri.

Mi s-a încordat fiecare părticică din corp şi am închis ochii.

— Că tot veni vorba. Îmi… îmi pare rău pentru purtarea mea.

— Pentru care parte îţi ceri scuze?

Am deschis ochii şi am descoperit că ajunsese la nici jumătate de metru de mine.

— Păi, cred că sunt mai multe aspecte ale purtării mele de ieri pentru care ar trebui să-mi cer scuze.

— Cum ar fi că m-ai forţat să mă lupt cu tine? a sugerat.

Strângând din buze, am dat din cap.

— Da, şi asta, dar…

— Sau când ai sugerat că n-aş fi suficient de bine pregătit?

— Nu cred c-am zis aşa ceva.

— Ba da, ai zis.

Mi-am înfipt degetele în rochie.

— OK, poate că da, însă eu mă scuzam pentru că…

— Când m-ai făcut „moş”?

Da, îi spusesem şi asta.

— Sau pentru c-ai minţit în legătură cu pregătirea ta? a continuat el, încet.

Am început să mă încrunt.

— Ah, stai! S-a uitat drept în ochii mei. Te scuzi pentru c-ai refuzat să recunoşti c-am fost mai bun?

— Ai terminat?

— Nu ştiu. Rânjetul lui leneş mă enerva şi mă încânta, în acelaşi timp, iar a doua senzaţie îmi dădea frustrări şi mai mari. Am uitat ceva?

— Da, m-am răstit. Singurul lucru pentru care aveam de gând să îmi cer scuze.

— Adică?

Chiar voia să mă oblige s-o spun. Ticălosul!

— Pentru că te-am sărutat!

Faţa îmi ardea ca flăcările Iadului.

Zayne şi-a înclinat capul într-o parte.

— Pentru asta nu trebuie să îţi ceri scuze.

— Poftim?

A ridicat din umeri.

— S-a întâmplat. Nu aştept scuze.

— Da, însă n-ar fi trebuit s-o fac, am spus. Nimeni n-are dreptul să sărute oameni aşa, din senin, dar nu se poate spune că nu ţi-a plăcut…

— Nu ştii ce-mi place şi ce nu.

Am tăcut. Habar n-aveam cum să-i interpretez spusele. Ce însemna oare? Eram convinsă că oricine pe lumea asta ar fi fost derutat de o asemenea afirmaţie.

— S-a întâmplat, a spus Zayne, încetişor.

— S-a întâmplat? am repetat eu. Faci să sune de parcă aş fi alunecat şi mi s-ar fi lipit întâmplător gura de a ta.

Zayne a râs – un râs plăcut, profund.

— Nu mi se pare amuzant.

— După cum ai descris tu, chiar este.

— Mă bucur să aud că spui asta. Am oftat, înclinându-mi corpul pentru a mări distanţa dintre noi.

— Trinity, nu eşti prima fată care m-a sărutat.

— Uau! Privirea mi-a alunecat înapoi spre el. Te confrunţi adesea cu asemenea probleme? Cu fete care sar pe tine?

— N-aş spune c-ai sărit pe mine, şi nici nu fac o problemă din asta. Ce vreau să zic este că… am simţit ceva şi am acţionat. Se întâmplă.

Simţindu-mă mai neajutorată ca niciodată, nu aveam idee ce să zic. Nu era deloc acceptabil să simţi ceva şi să acţionezi, pur şi simplu, şi aveam o bănuială că spusese asta doar ca să-mi ridice moralul. Apreciam, dar, de fapt, îmi dădea o stare nasoală.

— În orice caz, îmi pare rău, şi am ţinut să-ţi comunic asta, am zis. Ar trebui să intru acum…

— De câtă vreme te antrenezi? a întrebat, întrerupându-mă. N-ai fi putut prinde toate mişcările alea în doar câteva sesiuni cu Misha sau cu oricare dintre antrenorii de aici.

Pentru că apucasem să mă dau mare, acum eram încolţită de propriile fapte.

— Am avut parte de… antrenamente serioase. Probabil la aceeaşi intensitate ca orice Gardian care se pregăteşte de Ceremonie.

Cred că Zayne îşi dăduse seama deja, dar tot am citit o urmă de surprindere pe faţa lui.

— De ce ar pregăti în felul acesta un om?

Era o întrebare de o mie de puncte, însă nu-i puteam răspunde. Nu cu sinceritate.

Zayne a clătinat din cap.

— Asta nu înţeleg la tine. Eşti om, dar vezi spirite şi stafii. Da, ştiu că mai pot şi alţi oameni să le vadă, însă tu locuieşti cu Gardieni şi ai fost antrenată împreună cu ei, suficient cât să te poţi lupta cu unul dintre noi.

— Cred c-am făcut mai mult decât doar să mă lupt cu tine, am subliniat, fără vreun rost, la urma urmei.

— Ai dreptate. Ai ucis un Gardian fiind în deplină autoapărare, a spus, şi am simţit cum un sloi de gheaţă mi se înfige în stomac. Ai fost atacată, şi nimeni de aici, nici măcar tu, nu pare să-şi facă griji.

— Îşi fac griji. Iar eu…

— Serios? m-a provocat el. Pentru că te fâţâi de colo-colo singură, de parcă nici nu ţi-ar trece prin cap c-ar putea cineva să-ţi vrea răul.

— N-ar trebui să mă plimb aşa, dar, în fine, ameninţarea la adresa mea a fost anihilată. Şi să ştii că nu mă fâţâi de colo-colo.

— Ba exact asta faci, a răspuns Zayne, sec. Ce cauţi aici, mai exact? Vorbeai cu cineva.

— Da, am oftat.

A ridicat din sprâncene.

— Am văzut un spirit.

Ochii i s-au mărit puţin.

— Aici, la Ceremonie?

Semăna atât de bine cu Misha în momentul ăsta, încât m-a făcut să râd.

— Da, spiritele sunt pretutindeni. Chiar şi aici. Dar a fost ciudat. Nu l-am mai întâlnit niciodată, însă el părea să mă cunoască. Probabil a fost Gardian aici.

— Poţi vedea spiritele Gardienilor?

Am dat din cap, bucuroasă că ajunsesem iar pe un

teren mai sigur.
— Nu des. N-am văzut niciodată o stafie de Gardian. Dar câteva spirite, da.
Zayne a părut să reflecteze.
— De ce crezi că n-ai văzut niciodată stafia unui Gardian?
— Fiindcă probabil trec cu toţii dincolo, am spus. Spre deosebire de oameni, ei nu se tem de moarte.
— Probabil... Colţurile gurii i s-au întors în jos. I-am simţit încordarea când a privit spre copacii şi tufele din jur. Brusc, nu mai eram sigură că respira. Pe urmă, a desfăcut braţele.
Am simţit un ghem de nelinişte în stomac, care s-a răspândit ca un virus, şi apoi... respiraţia fierbinte din ceafă, apăsarea de la baza spinării...
Privirea mi s-a rostogolit de la Zayne la statuie şi spre toate colţurile întunecate din jurul nostru.
Demoni.
Erau demoni în apropiere.
Mi s-a tăiat respiraţia când Zayne m-a prins de braţ. Un şoc electric mi-a pornit din degetele lui prin piele şi mi-a urcat pe braţ, urmat de un sentiment ciudat de conştientizare acută, dar a trecut repede şi nu m-am mai gândit la el.
Acum o secundă stăteam lângă statuie, vorbind despre spirite şi stafii, şi în clipa următoare mă roteam prin aer, când m-a împins în spatele lui şi m-a ţinut acolo, plutind la vreo cincisprezece centimetri deasupra pământului.
Ceva... ceva s-a întâmplat cu Zayne. Braţul cu care-mi cuprindea talia era ca o bandă de oţel, iar spatele de care îmi lipisem pieptul a devenit dur ca piatra şi fierbinte de parcă ar fi stat în soare. S-a auzit un sunet de haine sfâşiate, apoi un vârtej de aer mi-a

ridicat şuviţele de păr în jurul feţei, când aripile lui Zayne s-au desfăcut.

Zayne se transforma.

Am inspirat întretăiat, în timp ce aerul din jurul nostru a părut să explodeze.

16

Am icnit de teamă în clipa în care Zayne s-a îndoit de mijloc şi m-a aşezat în genunchi, pe jos.

Ce se întâmpla, în numele Iadului?

Creierul meu nu putea procesa strigătele care veneau din toate direcţiile, vaietul sirenelor care se declanşaseră, zgomotul de sticlă spartă şi urletele ascuţite, de groază. De la discuţia despre spirite, lumea explodase în jurul nostru. Niciun fel de antrenament nu m-ar fi putut pregăti pentru un asemenea moment, ca să pot reacţiona suficient de rapid.

Ceva s-a izbit de pământ lângă mine, lovind marmura şi înfigându-se adânc în sol.

„Gloanţe."

Erau gloanţe, şi nu avea niciun sens. Demonii nu foloseau arme.

Cimentul s-a crăpat şi au sărit pietricele, biciuindu-mi faţa şi braţele. Mi-am muşcat buza până când am simţit gust de sânge, şi am strâns din pleoape. Oricât aş fi fost eu de grozavă, corpul meu era parţial uman. Nu mă împăcam cu gloanţele, şi iată-le acum plouând deasupra noastră.

Înăuntrul meu, căldura puternică a *harului* s-a trezit la viaţă.

Braţul lui Zayne mi s-a încordat în jurul taliei, şi, înainte să vorbească, am simţit când a tras aer în

piept, de parcă aş fi fost în pielea lui.

— Rămâi la pământ!

N-am apucat să răspund. O clipă mai târziu, braţul i-a alunecat de pe mine şi mâna i s-a lipit de mijlocul spatelui meu. Una cu pământul, am atins cu degetele răsfirate asfaltul spart. Apoi, greutatea şi căldura mi-au părăsit trupul şi am auzit un fâlfâit de aripi deasupra noastră.

Un soi de instinct primar m-a cuprins, amuţind vocea raţiunii, care-mi şoptea să ţin capul la cutie. Am ridicat bărbia. Am clipit şi apoi am mijit ochii, în încercarea de a distinge ceva printre şuviţele de păr care-mi obturau vederea deja înceţoşată.

Am zărit... *picioare* – picioare care se apropiau de mine.

Zayne a aterizat în faţa mea, ghemuit, zguduind pământul. Mi-a sărit inima din piept când m-am sprijinit într-un cot, mi-am dat părul la o parte şi l-am văzut.

Am văzut cine era cu adevărat Zayne.

Statura lui înaltă mi se înfăţişa în toată splendoarea. Avea aceeaşi formă şi aceeaşi dimensiune ca acum câteva clipe, însă tunica albă îi atârna zdrenţuită din talie. Spatele gol i s-a încordat, muşchii i s-au mişcat sub pielea cenuşie şi...

Sfinte Sisoe pe-un biscuit cât Texasul de mare!! Aripile i s-au întins în lateral, măsurând cel puţin doi metri şi jumătate, poate chiar trei. Separându-i părul blond, coarnele feroce i se răsuceau spre spate.

Crezusem mereu că Misha era mare pentru un Gardian, dar nici nu se compara cu Zayne.

S-a lansat în faţă, şi am auzit un icnet de durere. Ceva a căzut la pământ. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că era un soi de puşcă. Următorul lucru care a lovit solul a fost un trup, cu gâtul întors într-un unghi

ciudat. Stomacul mi s-a strâns când Zayne s-a răsucit spre dreapta, ridicându-se de la pământ şi coborând iar. Am auzit un plescăit ca de carne – piele şi muşchi care cedau. Mai multe împuşcături au răsunat când degetele mi s-au înfipt în ţărână.

Nu înţelegeam nimic. Demonii nu foloseau arme, iar gloanţele erau, practic, inutile împotriva Gardienilor. După ce se transformau, pielea lor nu putea fi pătrunsă.

A mea însă da, aşa că am rămas culcată la pământ şi mi-am întors capul spre dreapta, în direcţia salonului. Focul automat părea să vină de peste tot în acelaşi timp, iar Jada era înăuntru. La fel şi Misha, şi Matthew, şi toată lumea.

Nu puteam să zac acolo. Sprijinindu-mă în braţe, am…

Un bubuit puternic mi-a străpuns urechile, şi apoi s-a lăsat tăcerea. Noaptea s-a transformat brusc în zi de la o flacără ultra-strălucitoare, portocalie, cu margini albe. A urmat o explozie de aer fierbinte, cu o forţă care m-a trântit înapoi la pământ, evacuându-mi aerul din plămâni. Uluită, am încremenit o clipă, apoi în jurul meu a început să plouă cu resturi. Hălci mari de ciment s-au fărâmat pe lângă mine. Mi-am ridicat braţele deasupra capului şi am icnit. Lumea se spărsese în bucăţi.

Apoi, lumea a încetat să se sfârşească.

Zgomotele şi strigătele au revenit în plină forţă. Tot ce auzeam erau urlete şi oameni care se strigau pe nume.

Cu membrele tremurând, m-am ridicat în genunchi şi am văzut un nor alb şi gros deasupra clădirii. Acolo unde fusese un zid era acum doar o gaură căscată. Cablurile atârnau libere. Reflectoarele au pornit, cu o

serie de păcăneli, şi lumina puternică a inundat grădina, tăind prin fum. Mirosul de metal şi plastic arse şi de ceva care-mi amintea de… un grătar m-a înconjurat. Ce-am apucat cu mâna s-a spart când m-am ridicat în picioare. Am privit în jos şi am văzut că degetele mi se încleştaseră pe sabia statuii. Un chicotit aproape isteric mi s-a ridicat în gât.

Chinuindu-mă să respir, în timp ce norul de praf greu şi alb plutea deasupra grădinii, m-am împleticit, în căutare de adăpost. N-am văzut pe nimeni, nici măcar pe Zayne. Explozia fusese aproape, şi nu ştiam cât de mult rău îi putea face unui Gardian.

— Zayne? am strigat, tresărind din cauza uscăciunii gâtului.

Panica m-a cuprins în gheare ascuţite când am încercat să văd ceva prin perdeaua groasă de fum. Am strâns mânerul de fier şi am strigat din nou:

— Zayne?

Nu cred că mă putea auzi cineva prin haosul de urlete şi sirene care îi avertizau pe toţi cei din comunitate că avusese loc o pătrundere în perimetru şi că trebuiau să caute adăpost.

Norul de fum alb s-a agitat în faţa mea, întinzându-se, risipindu-se. Am văzut un bărbat care purta frac şi o mască albă. Era o mască de păpuşă de porţelan, cu cercuri rozalii pictate pe obraji şi cu un zâmbet roşu.

La fel ca masca pe care o purtase Clay.

— Ce mama naibii? am şoptit.

Mi-am coborât privirea. Ţinea ceva, iar corpul meu a reacţionat înainte ca mintea să înţeleagă ce vede.

Rotind sabia de piatră cât îmi stătea în puteri, l-am lovit peste braţ, aruncându-i obiectul – o puşcă – din mâini. A urmat un icnet de durere, care mi-a amintit în treacăt de sunetul scos de un animal. Nu m-am oprit.

Am lovit iar şi l-am nimerit sub bărbie. A căzut la pământ, tremurând.

Am lăsat din mâini sabia de piatră şi l-am încălecat. Nu m-am gândit înainte să apuc capul creaturii şi să îl sucesc brusc. Un spasm, şi s-a liniştit. Apucând de mască, am tras până când cureluşa care o avea pe faţă a plesnit. M-am trezit privind…

— Un om. M-am retras, uluită. Omul ăsta… Era om. Am clătinat încet din cap şi m-am ridicat.

Am început să înţeleg. Simţisem demoni, însă ăsta nu era demon, şi dintr-odată totul a căpătat sens. Eu puteam simţi demonii cu minute bune înaintea Gardienilor. Nu detectasem prezenţa acestor bărbaţi în grădină, şi nici nu-i auzisem, ca Zayne. Demonii nu erau aici.

Încă.

Ceva m-a atins pe umăr, şi am tresărit. M-am răsucit şi am dat nas în nas cu Zayne, în forma lui de Gardian.

Era chipul lui, şi nu era. Avea aceiaşi pomeţi înalţi, dar fruntea îi era mai lată, nasul, mai plat, şi maxilarul, mai mare.

Era frumos într-un mod cât se poate de primitiv.

— Ce ţi-am zis? a spus, cu o voce mai profundă şi mai aspră. Am văzut doi colţi albi. Ştiu că poţi lupta, dar au arme. Ţi-am zis să rămâi la pământ.

— Sunt oameni, am spus. Sunt oameni şi… l-am ucis pe unul dintre ei.

Vocea lui a rămas morocănoasă, deşi expresia a părut să i se îmblânzească.

— E-n regulă. Ai făcut ce-a fost necesar.

Am deschis gura să spun că într-adevăr o meritase, dacă era parte din ce se întâmpla, dar tocmai ucisesem un om, şi asta nu mai făcusem niciodată.

— Eşti bine? m-a întrebat atunci, plimbându-şi ochii stranii peste faţa şi apoi peste restul corpului meu. Eşti rănită? Trinity?

— N-am nimic. Tu?

— Nici eu.

— Sunt…? M-am uitat în jur, dincolo de bărbatul mort, spre uşile pe care ieşisem mai devreme. Pe pământ erau nişte… siluete. Sunt…?

— Nu. Cealaltă mână a lui mi-a prins ceafa şi mi-a întors privirea spre el. Nu te uita!

Aveam inima în gât.

— Sunt alţi oameni, nu? Sunt mai mulţi…

— Trinity? Eşti acolo? Trinity!

Am recunoscut vocea lui Misha şi m-am smuls din strânsoarea lui Zayne. Am căutat disperată prin fumul care se risipea, dorindu-mi să îl văd, să ştiu că e bine, chiar dacă ştiam deja, pentru c-aş fi simţit dacă i se întâmpla ceva, datorită legăturii noastre. Cu toate astea, aveam nevoie să fiu sigură.

L-am văzut. În sfârşit. Venea cu paşi mari prin gaura de pe o latură a clădirii, dând cablurile la o parte.

— Misha! am strigat, pornind spre el. Era prea departe ca să-mi dau seama dacă e rănit. Misha!

Zayne m-a oprit înainte să parcurg o jumătate de metru. L-am luat de braţ şi i-am simţit pielea dură şi fierbinte.

— Dă-mi drumul! am spus. Dar el m-a tras înapoi. Dă-mi drumul!

— Nu pot.

— Ce? am strigat, trăgându-mi mâna. Trebuie să…

Aripile lui Zayne mi-au blocat însă vederea. Nu l-am mai văzut pe Misha, n-am mai văzut grădina – lumea.

— Rahat! am icnit, lipindu-mă de pieptul lui. Nu vedeam *nimic*. Eram în beznă. De parcă orbisem. Am simţit un nod de panică amară în gâtlej.

— Ascultă-mă. Respiraţia lui Zayne mi-a ridicat firicelele de păr din jurul urechii. Nu eşti în siguranţă să alergi prin grădină. Ar putea fi mai mulţi oameni înarmaţi.

— Dar nu văd, am şoptit, încercând să respir, însă nodul din gât îmi creştea mai departe.

— Ar putea fi şi alte bombe, a continuat Zayne, de parcă nu mă auzise. Nu te pot lăsa să fugi de colo-colo.

— Nu văd, am repetat, respirând spasmodic.

— Eşti bine. Eşti…

— Nu văd! am ţipat, până m-a usturat gâtul.

Aripile lui s-au deschis atât de brusc, încât n-am apucat să îmi ajustez vederea. Am tresărit când lumina puternică m-a izbit din plin în faţă. Am clipit de câteva ori, încercând să-mi adaptez ochii, tocmai când Misha s-a căţărat peste un zid jos, ca să ajungă la mine.

— Trin, a exclamat el. Avea faţa murdară. Sub nas îi apăruse o pată roşie. Eşti bine?

— Da, a răspuns Zayne, desprinzându-şi braţul din jurul taliei mele.

M-am dezlipit de el şi m-am îndreptat spre Misha.

— Ce fac Jada şi Ty? Thierry şi Matthew?

— Sunt teferi. S-a uitat la Zayne. Ce s-a întâmplat aici?

— Au venit… oamenii, i-am spus, privind peste umăr. Au venit cu arme şi au tras, şi l-am ucis pe unul dintre ei.

Misha mi-a cuprins faţa cu mâinile, cercetându-mă.

— Ai…?

Ştiam ce voia să mă întrebe.

— Nu.

— Bun. S-a întors spre Zayne. N-ar trebui să fie aici.

Afirmaţia lui m-a surprins.

— Nu el m-a făcut să ies. Eram aici, singură, şi ne-am întâlnit din întâmplare.

Misha s-a uitat la Zayne, de parcă ar fi fost vina lui, ceea ce era ridicol. În plus, furia aceea neîndreptăţită nu-şi avea locul acum.

— Ce naiba s-a întâmplat? Sunt oameni, am zis. Dar am simţit... M-am abţinut înainte să spun că simţisem demoni. Ca om, era imposibil.

Zayne s-a uitat la mine. Faţa lui dură încremenise în aşteptare.

— Ce-ai simţit?

— Că mi-e teamă, am minţit, întorcându-mă spre Misha. Au fost şi demoni?

— Nu, doar oameni, a mârâit el, îndreptându-şi iar atenţia asupra lui Zayne. Erau şi demoni?

— Nu. Zayne se uita încă la mine, cu aripile tresărind şi învolburând aerul din jur. Doar oameni.

— Dar *e posibil să fie* şi demoni, am zis, strângându-l pe Misha de braţe.

Înţelesese. Eu îi simţeam. Erau aproape. A încuviinţat în tăcere, şi i-am dat drumul.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Am clătinat din cap, uluită, întorcându-mi privirea spre salon. Nu voiam să mă gândesc cum trecuseră oamenii de ziduri. Erau *mereu* păzite, ceea ce însemna...

Însemna că muriseră Gardieni.

17

Misha mă dusese înapoi în clădirea principală, unde rămăseserăm doar noi doi. Mă plimbam de colo-

colo pe hol, încă îmbrăcată în rochia aia idioată, după ce apucasem să dau o fugă până în cameră, înainte, ca să-mi iau pumnalele, pentru orice eventualitate.

— Unde e Jada? am întrebat, cu stomacul strâns de emoţie.

— Cred că s-a dus cu Ty la el acasă, a răspuns Misha, stând de pază lângă ferestrele din faţă. Ştiu că e în siguranţă, Trin. De îndată ce au început să tragă, s-a transformat, la fel ca Ty, şi apoi el a obligat-o să-l urmeze.

Am simţit o uşurare în muşchii încordaţi.

— Şi eşti sigur că Thierry şi Matthew sunt bine?

— Da. S-au ales cu câteva răni, care mi s-au părut superficiale. Mi-a aruncat o privire peste umăr. Sigur *tu* n-ai păţit nimic?

— Da. Doar nişte zgârieturi. Am trecut pe lângă el, cu fusta rochiei foşnind. Nu-mi vine să cred că există oameni care colaborează cu demonii. M-am gândit, la început, că-s ăia din Biserica Fiilor lui Dumnezeu, dar dacă îi detestă pe Gardieni, de ce-ar lucra cu demonii?

— Pentru că idioţii ăia nu-şi dau seama că demonii există. Ar fi uşor de manipulat de oricine le-ar oferi o şansă de a-şi manifesta violenţa faţă de noi.

Era adevărat, dar…

— Dar purtau măşti, Misha. M-am cutremurat. Măşti cum avea şi Clay. Şi… şi Wayne a fost ucis de un demon, în zonă. Iscoadele au zis că nu există semne, dar e evident că s-au înşelat. Eu încă simt demoni.

— I-am spus lui Thierry. Caută. Misha s-a îndepărtat de fereastră. Se întâmplă ceva.

Era truismul anului.

— Unde crezi că sunt Thierry şi Matthew? am întrebat. Mă stresam ca… un om.

— Probabil la ziduri.

Zidurile erau la mai puţin de doi kilometri de locul unde ne aflam, iar salonul se situa între noi şi ele. Erau câteva lungimi de teren de fotbal serioase între clădirea principală şi celălalt zid mult mai mic, dar dacă demonii sau oamenii idioţi ajungeau până aici, la casa aceasta, ar fi trecut prin comunitate precum cuţitul prin unt.

Majoritatea Gardienilor existenţi prin apropiere, în afară de cei care păzeau zidurile şi pregăteau recruţii, nu erau războinici. Rămăseseră mai mult femei şi copii decât bărbaţi, şi, din cauza structurii sexiste şi ridicole, femeile Gardian nu aveau parte de antrenament.

Nici măcar Jada.

M-am întors, răsucindu-mă pe călcâie, şi m-am oprit când s-a declanşat iar sirena. Misha şi cu mine am rămas pe loc, ţinându-ne respiraţia. Dacă se declanşa de două ori, era totul bine. De trei ori însemna veşti foarte proaste.

Sirena a urlat o dată, de două ori, în timp ce senzaţia de apăsare mi se instala pe umeri… şi apoi a treia oară, înainte să arunce casa cea mare într-o tăcere stranie.

M-a trecut un fior. M-am întors spre Misha. În lumina strălucitoare de pe hol, buclele lui roşcate arătau ca nişte flăcări de toamnă.

— Au ajuns demonii.

— Au ajuns. Pupilele ochilor lui albaştri începeau să devină verticale. Avea maxilarul încleştat când s-a întors spre uşile mari, din fier forjat.

În toţi anii în care locuisem alături de Gardienii din zona muntoasă Potomac, nu pătrunsese nimeni dincolo de ziduri, darămite mai mult de-atât.

Mi s-a făcut pielea de găină, în timp ce mergeam spre uşă. Era descuiată.

— Trin, nu…

Am deschis-o. Aerul întunecat al nopţii a pătruns în grabă înăuntru.

— Chiar crezi c-o să-i împiedice o uşă dacă ajung până aici?

— Cel puţin îi va încetini.

Cimentul rece de pe verandă mi-a furnicat picioarele, când am făcut primii paşi. Nu auzeam nimic, nici măcar un ciripit de pasăre – de parcă percepuseră nefirescul din aer.

Era prea multă linişte. M-am uitat la aleea luminată de reflectoare şi dincolo de ea, în bezna prin care nu străbătea nicio lumină.

— Vezi ceva? am întrebat.

Misha a venit lângă mine, în capul scărilor. Chiar dacă aş fi avut ochi buni, vederea lui tot ar fi fost de o mie de ori mai ageră ca a mea.

— Nu văd nimic, a zis el, privindu-mă. Cu excepţia rochiei tale. Ar fi trebuit să te schimbi. Tot ce vor vedea demonii va fi…

— Taci, am mârâit.

— Poate ar trebui să te duci la zid, a continuat. Dacă te vede vreun demon în rochia asta, o să se gândească de două ori înainte să ne asedieze.

L-am împins.

— Ce prost eşti! Zayne a zis că arăt ca o zeiţă.

A pufnit.

— Serios?

— Şi că sunt frumoasă. I-am dat un cot.

— E acelaşi tip care nu ţi-a răspuns la sărut? Pe care te-am avertizat să-l eviţi? Misha m-a împins la rândul lui, şi m-am lovit de balustradă. Credeai că n-o să-ţi aduc aminte?

— Acum nu-i momentul. De ce nu aştepţi până

când nu mai suntem atacaţi de oameni şi demoni?

A oftat.

— Ar trebui să intri în casă, Trin.

L-am ignorat, aşa cum făceam aproape de fiecare dată când îmi poruncea ceva sau se răţoia la mine.

— Crezi că Jada e bine? am întrebat, probabil pentru a cincea oară.

— E cu Ty. Sunt convins că e bine, m-a asigurat el, din nou. În plus, toate casele au camere de panică, în caz că se întâmplă ceva de genul ăsta, şi acolo ar trebui să fii şi tu. Dar nu e aşa. Ei vor fi bine, cu toţii.

Asta dacă demonii nu treceau de ziduri şi nu distrugeau tabăra, arzând casele, aşa cum auzisem că făcuseră într-o comunitate, la vest de a noastră, cu luni în urmă. Camerele de panică nu le fuseseră de niciun folos. Unele dintre ele nici nu putuseră rezista la focul nefiresc pe care-l provocaseră demonii. Dacă se întâmpla la fel şi aici?

Am închis ochii şi m-am cutremurat.

— Este vina mea.

— Ce? Nici vorbă. Răspunsul lui Misha a fost prompt. Prea prompt. *Nu este* vina ta.

Simţind arsura care-mi cobora tot mai jos pe gât, am clătinat din cap.

— Ba da. Am fost prinsă pe picior greşit de Clay şi am sângerat peste tot, Misha. Mi-am folosit *harul*, când ar fi trebuit să fug…

— Dacă nu-l foloseai, puteai să mori. Degetele calde ale lui Misha mi-au atins obrazul. Puteam să mor şi eu. Te-ai apărat. Ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri.

Deschizând ochii, i-am întâlnit privirea. Sub lumina de pe verandă, ochii lui erau ca nişte iazuri de albastru noptatic.

— De ce trebuie să fii mereu atât de raţional?

Misha şi-a coborât capul, ca să ajungă la acelaşi nivel cu mine, iar degetele lui mari mi-au alunecat peste pometţi.

— Pentru că n-ai tu pic de raţiune.

Un hohot răguşit mi-a scăpat pe buze.

— Corect.

— De fapt, corect ar fi…

Erupţia bruscă de furnicături pe ceafă şi între omoplaţi mi-a tăiat respiraţia. Strângând pumnalele până când mi-au intrat mânerele în carne, am şoptit:

— Vin.

Misha s-a uitat spre alee.

— Înapoi!

De data asta l-am ascultat şi am făcut câţiva paşi în spate, ca să-i ofer spaţiu. Misha era pe cale să se transforme, iar eu nu-mi puteam lua ochii de la el când se întâmpla asta. Nu reuşisem, şi mi-aş fi dorit, să văd momentul în care se transformase Zayne.

Pielea palidă, rozalie a lui Misha s-a schimbat prima. A devenit dură, şi nuanţa i s-a preschimbat în cenuşiu. Mâinile i s-au încovoiat în formă de gheare, suficient de ascuţite cât să taie şi piatra. Ambele coarne i-au ieşit prin încâlceala de bucle roşcovane. Oasele umerilor i s-au mişcat sub piele, iar omoplaţii i-au ieşit în relief, transformându-se în aripi care s-au întins în spatele lui, de ambele părţi.

Aveam dreptate. Misha era imens, dar Zayne îl depăşea.

S-a uitat peste umăr la mine, iar eu am văzut că i se schimbase şi faţa. Nările i se aplatizaseră, devenind nişte orificii subţiri. Gura i se lăţise, făcând loc unor colţi care puteau sfâşia şi carnea, şi metalul. Doar ochii i-au rămas la fel, în nuanţa albastru-Gardian.

— Ai de gând să mă asculţi măcar o dată şi să intri

în casă? a întrebat, pe un ton mai plin, mai profund.

Am pufnit.

— Şi să te las să te distrezi ucigând singur demoni? Nu.

— E ceva în neregulă cu tine, şi încă rău. S-a întors spre alee, iar eu am rânjit. Dacă sunt oameni?

Zâmbetul mi s-a evaporat.

— Mă descurc.

— Nu trebuie decât să încerci să ţii lucrurile sub control, Trin.

Ştiam la ce făcea aluzie.

— Da, *boss*.

Zgomotul de picioare care tropăiau a răsunat pe alee, iar Misha a sărit, aterizând ghemuit la câţiva metri de trepte. Mi s-a oprit respiraţia când un corp voluminos a apărut în goană sub reflector.

Dumnezeule mare, era un Târâtor Nocturn!

Am rămas perplexă când i-am recunoscut pielea de culoarea lunii. Nu văzusem niciodată unul cu ochii mei. Ştiam despre ei din textele pe care le studiasem la şcoală, pe lângă materiile obişnuite, ca engleza şi matematica. Asemenea demonilor Călăi, Târâtorii Nocturni nu aveau rang înalt pe Pământ, fiindcă nu puteau nici pe departe să se piardă în mulţime. Veninul lor era toxic şi îşi paralizau victimele în câteva minute, dacă nu şi mai repede. Cel de faţă era prea departe ca să îi pot distinge trăsăturile feţei, chiar şi în lumina aceea puternică, însă m-am gândit că era o binecuvântare.

Erau renumiţi pentru urâţenia lor.

Misha s-a ridicat de la pământ, dar eu puteam fi mai rapidă. Încordându-mi braţul, m-am concentrat, iar lumea din jurul meu s-a înceţoşat. Am azvârlit pumnalul.

A nimerit, împlântându-se adânc în pieptul Târâtorului Nocturn, înainte ca Misha să apuce să îşi ia zborul. Paşii lighioanei s-au împleticit, şi a scos un răcnet de durere şi furie, atât de oribil, că m-a zguduit pe dinăuntru. Din piept i-au ţâşnit flăcări, care i-au cuprins corpul în câteva secunde.

Fierul era letal pentru demoni şi, dacă îi loveai într-un punct vital precum pieptul, îi puteai anihila imediat.

Lama de fier a zăngănit pe alee, în mijlocul unei grămăjoare de praf.

Aterizând la treizeci de centimetri de locul unde se aflase demonul, Misha s-a uitat la mine.

— Nu eşti în stare să mă vezi dacă fac un pas la stânga, dar l-ai nimerit pe ticălos într-o secundă.

Alt Târâtor Nocturn a apărut de după colţ.

— Ăsta e al meu. Misha a decolat, cu aripile despicând aerul. O secundă mai târziu, s-a lovit de creatură, izbindu-l înapoi câţiva metri, în beznă şi în vidul prin care nu puteam distinge nimic.

M-am repezit după pumnal şi l-am înşfăcat, ignorând cât de cald era metalul. Am rămas pe loc, măsurând din priviri întunericul, în vreme ce auzeam icnetele care veneau dinspre zona unde Misha se lupta cu Târâtorul Nocturn. Câţi mai trecuseră de ziduri? Un fior de teamă mi-a accelerat pulsul, dar l-am ignorat. Teama putea fi utilă. Putea ascuţi simţurile, dar totodată şi copleşi. Era o limită periculoasă, fragilă, şi nu eram tocmai dispusă să trec dincolo de ea.

Ceva s-a mişcat în dreapta mea, prea repede pentru a-mi putea activa vederea periferică. M-am rotit la timp ca să observ o siluetă înaltă şi uşoară trecând în grabă pe lângă mine. Părea umană. Frumoasă ca un înger, o femeie superbă, a cărei frumuseţe cu siguranţă făcuse numeroase victime printre bărbaţi şi

femei.

Era un demon de Nivel Superior.

I-am surprins ochii gălbui când a deschis gura, cu maxilarul descleştat în chip nefiresc, lăsând să-i scape un mârâit jos, care-mi amintea de o pisică foarte mare şi foarte furioasă. Mi s-a făcut pielea de găină.

Am dat să ţâşnesc la stânga, dar era rapidă – mai rapidă decât orice înfruntasem. Un vârtej de aer s-a rotit în jurul meu când m-a apucat de rochie şi m-a aruncat într-o parte. M-am izbit de verandă. Am văzut în faţa ochilor explozii strălucitoare de lumină, în timp ce mă ridicam în picioare, cu pumnalele încă în mâini.

Demonul s-a repezit la mine într-o nanosecundă, apucându-mă de umăr şi trăgându-mă spre el. Nu aveam idee ce punea la cale şi nici nu am aşteptat să aflu.

Am permis instinctelor să pună stăpânire pe mine. M-am răsucit şi i-am surprins expresia mirată, cu o secundă înainte să lovesc cu piciorul. Am nimerit-o în faţa ei frumoasă, dându-i capul pe spate cu un trosnet teribil. S-a răsucit spre mine, cu căpăţâna atârnându-i într-un unghi nefiresc, şi cu gâtul…

— Doamne! am şoptit, cu ochii mari. Ai gâtul mega-rupt.

A scos un hohot de râs.

— N-a fost tocmai drăguţ din partea ta.

Era o privelişte pe care aveam să o păstrez în memorie multă vreme.

Demonul-femeie s-a transformat, iar pielea i s-a colorat într-un portocaliu intens. Şi-a desfăcut aripile, şi, preţ de o clipă, mi-am permis să observ cu uimire cât de mult semănau demonii de Nivel Superior cu Gardienii. Apoi, m-am năpustit înainte…

O mână cu gheare i-a intrat prin piept, împroşcând

sângele întunecat, ca de cerneală, în toate părţile. Mâna s-a retras, iar demonul s-a împleticit în spate. Surprinderea i s-a transformat în groază când s-a privit.

— Cred că aia e inima ta, am spus.

Demonul a ridicat bărbia, apoi a luat foc şi a ars pe loc.

M-am uitat în sus la Misha, care-şi ştergea mâna de pantalonii negri, de gală.

— Ce scârbos!

— Nu tu ţi-ai băgat mâna prin ea.

— Eu sunt suficient de isteaţă să las pumnalele să-şi facă treaba.

— Te cred că ai nevoie de pumnale, pentru că n-ai afurisitele astea minunate. Misha şi-a agitat degetele însângerate. Şi ţi-am spus că…

Pământul s-a cutremurat când ceva mare şi greu a aterizat în spatele lui Misha. Am surprins o fâlfâire de aripi negre, apoi Misha m-a apucat de braţ, m-a tras după el şi am alergat pe scări înapoi în casă.

Dacă acea creatură îl făcuse pe Misha să alerge, atunci era de rău. Am privit peste umăr când traversam veranda şi n-am zărit decât o siluetă neagră apropiindu-se încet, pe scări, de parcă s-ar fi plimbat prin parc.

Misha m-a împins înăuntru în hol, apoi mi-a eliberat braţul şi s-a răsucit, trântind uşa în urma lui.

M-am întors spre el.

— Ce-a fost as…?

Uşa de oţel a explodat din balamale, zburând în spate şi izbindu-l pe Misha. Am ţipat şi am pornit spre el, în timp ce uşa lovea peretele, sfărâmându-se în bucăţi. Misha a căzut pe jos. Mi-am mutat pumnalele într-o mână şi l-am prins de braţ, apoi am ridicat

privirea şi am înlemnit.

O beznă uleioasă umplea spaţiul uşii, lingând pereţii cu tentacule groase. Un val de căldură s-a revărsat înăuntru, când i-am dat drumul lui Misha şi m-am ridicat.

Nu mai văzusem aşa ceva. Şi nici nu auzisem măcar.

Bezna de fum m-a lovit în burtă. Am zburat în spate şi m-am izbit de podea. M-am rostogolit până la perete şi am scăpat un pumnal. Dezorientată, m-am ridicat cu greu în picioare, în timp ce masa aceea umplea holul.

Lăsând instinctele să preia conducerea, am ţintit, şi pumnalul a zburat spre centrul masei amorfe.

Bezna a dispărut, iar pumnalul meu s-a înfipt în peretele din spatele locului în care se aflase până recent. O secundă mai târziu, masa a apărut chiar în faţa mea.

— Rahat! am şoptit.

Chestia s-a recompus rapid. Ba era doar un ghem de umbre care pulsa, ba era un bărbat care se holba la mine, cu ochi aurii şi buze curbate într-un zâmbet abia schiţat şi crud.

— Salutare! mi-a zis. Te căutam.

M-am răsucit, dar el m-a prins de braţ cu o mână şi m-a lovit cu pumnul în coşul pieptului, evacuându-mi tot aerul din plămânii şi tăindu-mi picioarele. Am alunecat în spate, dincolo de birou şi de bucătărie, şi m-am izbit de scaunele de la bar.

Puterea *harului* s-a trezit la viaţă, dar m-am luptat să o reţin, şuierând după aer. Am apucat un scaun de la bar, simţind cum căldura îmi umplea venele. Nu trebuia să las demonul să afle ce eram. *Nu trebuia*...

Încă sub înfăţişare de Gardian, Misha venea pe hol,

pipăind cu o mână peretele.

Demonul de Nivel Superior s-a răsucit spre el, iar eu am aruncat scaunul din răsputeri.

N-a ajuns, însă, la ţintă.

Demonul a prins piciorul scaunului. A privit peste umăr spre mine, zâmbind. Mirosul de lemn ars a umplut bucătăria. Scaunul s-a aprins şi s-a prefăcut în scrum într-o clipă.

— Iisuse! am şoptit. Demonul putea controla focul.

— Nu tocmai, drăguţă.

La naiba cu evitarea folosirii *harului*! Mi-am întins braţele, lăsând căldura din stomac să crească.

— Haide! a strigat Misha, când un corp masiv a aterizat pe podeaua bucătăriei, provocând un mic cutremur. Fără să mă uit, am ştiut că era Zayne şi că urma să asist la un spectacol unic.

Totul s-a întâmplat prea repede ca să pot reacţiona.

După sclipirea din ochii demonului de Nivel Superior, se pare că-l recunoscuse pe Zayne. În clipa următoare, s-a răsucit şi s-a repezit asupra lui Misha. S-a izbit de el şi au zburat amândoi prin spaţiul gol al uşii de la intrare.

M-am năpustit după ei, în timp ce panica stingea focul care se aprindea în mine. Am alunecat pe aşchiile împrăştiate şi m-am împiedicat de uşa distrusă.

— Misha!

Zayne m-a prins cu o mână grea şi caldă.

— Trinity…

— Nu! Du-te după Misha! M-am zbătut să mă eliberez. Dă-mi drumul! Trebuie să…

— E prea târziu.

— Nu! am strigat, lovindu-l în picioare. Lasă-mă!

— Nu pot. Braţele lui m-au înconjurat şi m-au tras

la pieptul lui. Nu-i pot lăsa să pună gheara pe tine. Au plecat deja.

Nu m-am mai opus şi am privit cerul, pe care nu puteam vedea stelele. M-a cuprins groaza. Zayne avea dreptate. Misha dispăruse în noapte.

18

Şedeam pe canapea, cu genunchii lipiţi şi cu mâinile în poală. Purtam încă rochia de împrumut.

Era distrusă.

Partea din faţă atârna în fâşii peste genunchii mei. Murdăria şi sângele demonic îmi pătau corsetul şi pielea. Trebuia să mă schimb şi să fac duş, căci mă sufocam în stratul de jeg şi de măruntaie, dar nu puteam să mă mişc până nu se întorcea grupul care plecase în căutarea lui Misha.

Plecaseră mulţi – inclusiv Dez şi Zayne. Chiar şi Matthew li se alăturase, iar acum Nicolai şi Thierry stăteau într-un colţ, vorbind pe un ton scăzut. Jada ajunsese, cu Ty, după ce sunase alarma care anunţa că pericolul trecuse. Se aşezase lângă mine, uitându-se agitată când la mine, când la Ty. Cam de vreo jumătate de oră, renunţase să mai încerce să-mi vorbească. Eram prea tensionată ca să pot spune ceva.

— Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg ce s-a întâmplat, repeta iar şi iar Alună, plutind pe lângă canapea. Deja îi explicasem ce ştiam, dar el tot nu pricepea, fiindcă nimic nu părea real.

Demonul de Nivel Superior îl luase pe Misha. Furia îmi crease o furtună în stomac, îndreptată împotriva lui Thierry şi a lui Matthew, de fapt împotriva tuturor, mai ales a mea, la gândul că aş fi putut găsi o cale să împiedic asta. Dacă îmi foloseam *harul*, în loc să mă

împotrivesc, aş fi reuşit să opresc demonul înainte să-l ia pe Misha.

În schimb, ca de atâtea alte ori, făcusem ce se aştepta de la mine. Îmi ascunsesem puterea. Aşa cum se întâmplase şi când fusese ucisă mama.

Era mai mult decât o lipsă de acţiune. Demonul ăsta venise după mine.

Degetele mi s-au încordat în jurul genunchilor. Am închis ochii. Dacă i se întâmpla ceva lui Misha… Doamne, nu aveam să mi-o iert vreodată! N-aş fi putut…

Vocile ce răsunau în faţa casei mi-au deşirat firul gândurilor. Am deschis ochii şi am sărit în picioare, ducându-mă lângă Nicolai.

Zayne şi Dez au intrat primii, sub înfăţişare umană, urmaţi de Matthew. În clipa în care privirea mea a întâlnit-o pe a lui Matthew, am ştiut. Nu îl găsiseră.

Dez s-a apropiat de mine primul, cu o privire întunecată. Compasiunea i se imprimase pe trăsăturile chipeşe. Mi-a pus o mână pe umăr.

— Îmi pare rău.

— Nu e mort, am spus, respirând adânc şi îndepărtându-mă. Ştiu că nu e mort.

Dez l-a privit pe Zayne şi apoi s-a uitat la Thierry şi Nicolai. Nu înţelegeau că aş fi ştiut dacă Misha murise. Aşa funcţiona legătura dintre noi.

M-am întors spre Thierry.

— Misha trăieşte.

A încuviinţat dând din cap. Apoi s-a întors spre grup.

— Aţi găsit ceva?

— Da, a răspuns Zayne. La vreo cinci kilometri de aici am găsit o dubă de pasageri destul de mare, la marginea drumului. Şoferul era la volan, însă mort.

— Om? a întrebat Nicolai.

Zayne a aprobat.

— Mort. Cu gâtul tăiat. Ne-am ocupat de el.

Probabil asta însemna că scăpaseră de maşină şi de corp.

— Atât am găsit, a spus Matthew cu tristeţe, aşezându-se lângă Jada. Niciun semn că ar aparţine de biserică, dar ar fi mai sigur să presupunem că da.

Nu avea niciun sens.

— Demonii pot fi manipulatori, dar aveau Târâtori Nocturni cu ei. Cum naiba au reuşit să-i ascundă?

— Poate că nici nu i-au văzut, a răspuns Zayne. Ar fi putut veni încoace separat. Dar l-am recunoscut pe demonul care l-a luat pe Misha. S-a uitat la conducătorul clanului. L-am mai întâlnit în D.C. Ne-am luptat de câteva ori. E rapid şi puternic. Poate controla focul, şi, de obicei, se foloseşte de asta ca să se eschiveze. Se numeşte Bael.

Bael?

Mi s-au înmuiat picioarele. Bael nu era doar un demon puternic.

— Bael? a întrebat Jada, privind în jur. Toată lumea a tăcut brusc. Înţeleg că este un demon de Nivel Superior, dar pare a fi mai mult de-atât.

Gardienii care nu erau instruiţi primeau doar o educaţie relativă în demonologie. Nu aveau parte de toate detaliile sângeroase.

— Bael este un rege al Iadului, a explicat Nicolai. În timpuri străvechi, îşi lua chip de zeu fals. Unul dintre Gardienii noştri l-a văzut în ianuarie, însă Bael nu a vrut să răspundă provocării. Am crezut că era în oraş ca să aburească vreun politician. Bael e cunoscut pentru abilităţile sale manipulatoare. De fiecare dată când l-am întâlnit, a rămas la distanţă, făcându-ne să-l

urmărim prin tot oraşul. Aşa cum a spus şi Zayne, foloseşte focul ca să-şi mascheze evadarea. A ars o grămadă de clădiri, dar nu l-am mai văzut de... vreo trei luni?

— Ultima dată când am dat nas în nas cu el s-a întâmplat la finalul lui martie, a spus Zayne. A fost ultimul demon de Nivel Superior pe care l-am văzut în oraş.

— Crezi că v-a urmărit până aici? a întrebat Ty, din spatele Jadei, punându-şi mâinile pe umerii ei.

Nicolai n-a răspuns.

— Orice e posibil, a zis, după o vreme, dar dacă aşa a fost, de ce să fi aşteptat până acum ca să atace? Suntem aici de aproape o săptămână.

O parte din mine accepta cu greu că trecuse doar o săptămână. Mi se părea mult mai mult.

— Gardienii de pe zid au fost ucişi într-un fel care sugerează că nu şi-au dat seama ce i-a lovit, a explicat Dez, cu braţele încrucişate la piept. Toţi au fost împuşcaţi, având înfăţişarea lor umană, direct în piept sau în cap.

— Ce s-a întâmplat în seara asta are legătură cu Clay, am spus, clătinând din cap. Şi Călăii? Ştim deja că nu-i vedem niciodată fără să fie însoţiţi de un demon de Nivel Superior. Erau chiar lângă ziduri, iar sărmanul Wayne a fost ucis de unul dintre ei. Şi atacurile asupra celorlalte comunităţi? Căutau...

— Cercetăm toate variantele posibile, m-a întrerupt Thierry, înainte să pot spune ce ar fi putut căuta.

— Clay era, într-adevăr, un ticălos notoriu, dar să lucreze cu demonii? Cum să fi ţinut legătura cu ei? Ty şi-a trecut mâna prin părul scurt. Nu ştiu ce să zic despre asta, Trin.

Unii Gardieni *aveau legătură* cu demonii.

M-am uitat atunci la Zayne şi am simţit un gol în stomac. Zayne colaborase cu demonii, ba chiar dăduse de înţeles că nu toţi erau răi. O tensiune neplăcută m-a cuprins, şi m-am uitat lung la el, în timp ce restul grupului discuta despre întărirea pazei din zona zidurilor şi despre trimiterea regulată a unor grupuri de iscoade, în caz că existau planuri pentru un nou atac.

Nimic din toate astea nu se întâmplaseră înainte să ajungă Zayne aici. Clay nu încercase să mă atace decât la câteva zile după venirea lor, dar de ce ar fi fost Zayne sau altcineva din clanul lui implicat în atac? Ei nu aflaseră ce eram.

Cel puţin aşa credeam.

Inima a început să îmi bată cu putere. Clanul din D.C. ştia că eu pot vedea spirite şi stafii, iar Zayne îşi dăduse seama că eram mai puternică decât păream şi mai rapidă decât se aşteptase. Nu încercasem să mă ascund de el, şi, de când ajunsese, am avut impresia că mă urmărea peste tot.

Zayne s-a uitat spre mine, cu chipul lui superb de nepătruns. M-a străbătut un fior.

Dacă aveam câtuşi de puţin dreptate, tot nu-mi puteam explica de ce Zayne sau clanul lui ar fi stat în spatele atacurilor, aşa că n-am zis nimic. Oi fi fost eu impulsivă, dar eram suficient de isteaţă încât să nu sugerez asemenea lucruri fără să am dovezi incontestabile.

Dar existau oare dovezi deja?

Lui Zayne îi lipsea o parte din suflet, motiv destul de întemeiat pentru fapte rele.

Jada adormise pe canapea, iar clanul din D.C. se retrăsese cu Matthew şi cu Thierry în birou. Ty o

dusese pe Jada sus, într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi, şi eu îi urmasem, ducându-mă în camera mea. Mi-am scos rochia distrusă şi am lăsat pe jos, în baie, grămăjoara de bumbac.

Nu voiam să o mai văd vreodată.

Am ridicat-o, am mototolit-o şi am aruncat-o la gunoi.

Aveam genunchii pătaţi, ca o căpşună. Aşa arătau şi coatele mele. Nu era rău, chiar deloc, pentru că ar fi putut fi mult mai nasol.

Ce i se întâmpla acum lui Misha?

Lucruri oribile.

Nu puteam procesa ce se întâmplase. Nu era un coşmar. Era totul real. Misha fusese răpit, iar dacă demonul nu ştia cine sau ce era pentru mine, va fi ucis.

Dar dacă Bael ştia, şi tocmai de aceea îl luase?

Exista şansa să îl ţină în viaţă. Trebuia să-mi repet în gând că Misha fusese luat prizonier. Cel puţin aşa speram, căci în felul ăsta puteam să-l revăd cândva.

Încăperea s-a umplut de abur, şi m-am băgat sub duş, icnind când apa fierbinte mi-a atins locurile dureroase. Părea să fie aproape clocotită, dar nu m-a făcut să uit de răceala care mi se cuibărise în oase.

M-am spălat rapid, privind apa murdară care făcea cercuri în jurul gurii de scurgere. Când am ieşit din cadă, nesigură pe picioare, eram extenuată. Nu m-am mai oprit să mă privesc iar, ci m-am şters şi m-am schimbat în hainele pe care le luasem cu mine. Colanţii au fost cam greu de tras pe pielea încă umedă. Cu tricoul m-am descurcat mai uşor, şi, când am năvălit afară din baie, deja transpirasem. Nu îmi doream decât să mă întind, dar nu era timp pentru aşa ceva.

Alună plutea deasupra patului meu, când m-am îndreptat spre uşă.

— Ce faci, Trinnie?

— Mă duc înapoi jos să văd cum evoluează căutarea lui Misha, i-am răspuns, deschizând uşa şi ieşind pe holul tăcut.

Alună m-a urmat până în dreptul uşii închise a biroului de la primul etaj. Am bătut, şi mi-a răspuns vocea înfundată a lui Thierry. Am deschis uşa. Toată lumea era încă acolo. Gardienii din D.C. găsiseră nişte tricouri cu care le înlocuiseră pe cele distruse în momentul transformării lor. Thierry stătea la birou, iar Matthew se sprijinea de el, încruntat.

Thierry n-a părut surprins să mă vadă.

— Ce este, Trinity?

— Vreau să ştiu cum îl vom salva pe Misha, am zis, oprindu-mă între Nicolai şi Dez. Nu l-am privit pe Zayne, dar ştiam că stătea în picioare, lângă geam.

L-am pironit pe Thierry cu privirea.

Scaunul a scârţâit sub greutatea lui când s-a sprijinit de spătar.

— Trimitem noi iscoade dimineaţă.

— Dacă nu mai sunt prin zonă? Când au ieşit iscoadele mai devreme, n-au văzut nici urmă de Misha sau de demon.

— Bună întrebare! a zis Alună.

— Puteau sta ascunse pe undeva, a sugerat Matthew. Nu lăsăm niciun centimetru pătrat neverificat.

Nu era suficient pentru mine.

Voiam ca ei să plece pe loc să-l caute.

— Ştiţi ce înseamnă Misha pentru mine, am spus. E încă în viaţă, dar cu cât aşteptăm mai mult…

— De ce crezi că e încă în viaţă? a întrebat Zayne. Sper să ai dreptate, şi ar fi o veste minunată, dar demonii nu-i ţin în viaţă pe Gardieni decât dacă…

— Vor să se joace mai întâi cu prada? am terminat eu propoziţia în locul lui, cu stomacul strâns. Sau să se folosească de ei pentru a atrage alţi Gardieni? Cunosc comportamentul demonilor.

— Sper că nu-l torturează pe Misha, a şoptit Alună. E atât de speriat când mă ştie pe-aproape! Dar mie îmi place tipul.

Nicolai s-a răsucit spre mine.

— Ştiu că te fac să suferi, dar probabilitatea ca el să trăiască…

— Nu este mort, am spus. Aş şti…

— Nu renunţăm la el, m-a întrerupt Thierry. Îl căutăm în continuare.

Între noi atârna un mare „dar”. Un „dar” care însemna că îl căutau, dar nu voiau să pună alţi Gardieni în pericol. „Dar” însemna că, la urma urmei, Misha nu era de neînlocuit, însă, dacă era ucis, legătura se rupea şi avea să fie, pur şi simplu, creată alta nouă de către tata.

„Dar” însemna că Misha era ca şi mort.

— Plecăm dis-de-dimineaţă spre casă, a anunţat Nicolai. Îl vom căuta şi în D.C.

— Deci v-aţi văzut cu sacii în căruţă şi-acum plecaţi? am spus, fără să mă pot controla. Aţi venit aici să ne cereţi ajutorul, dar, după ce vi l-am oferit, voi vă căraţi?

— Zi-le, Trinity, nu te lăsa! Alună a lovit aerul cu pumnul.

— Trinity! m-a avertizat Thierry.

— De fapt, nu primim întăriri, a spus Zayne. După atacul ăsta masiv, comunitatea nu îşi poate permite să se lipsească de oameni pregătiţi, ca să ni-i dea nouă.

— Ce nasol! am mârâit. Îmi pare rău.

— Uau! a murmurat Alună. Ai putea fi mai

convingătoare!

Atunci mi-am dat seama.

Zayne spusese că îl recunoscuse pe demon, aşa că exista o şansă ca demonul să îl ducă pe Misha în D.C. Acum, că nu primeau întăriri, trebuiau în continuare să se confrunte singuri cu problemele lor – probleme legate de cine ucidea şi demoni, şi Gardieni.

Nu aveam nimic contra lui Zayne şi a clanului său. Dar nu mă bazam pe ei în căutarea lui Misha, şi nici nu puteam ajunge pe cont propriu în D.C. Nu fusesem niciodată acolo şi nu aveam idee unde să caut. În plus, mai era şi problema mea cu ochii. Aveam nevoie de ajutor.

— Vreau să merg la D.C., am zis.

Alună a icnit.

— În niciun caz, a protestat Thierry, cu mâinile pe birou. Aşa ceva n-o să se întâmple.

L-am ignorat, întorcându-mă spre Nicolai.

— Pot să vă ajut.

Nicolai a părut vădit jenat când s-a uitat la mine.

— Trinity, ştiu că eşti îngrijorată pentru Misha, dar…

— Da, sunt îngrijorată. Îmi este ca un frate şi nu pot să las pe toată lumea să-l caute, iar eu să stau aici, la adăpost, am spus, ignorându-l pe Thierry, care-şi încleştase fălcile.

— Ştiu că eşti antrenată şi că te descurci, a început Zayne, îndepărtându-se de fereastră. Şi îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Misha. O să-l căutăm. Îţi promit. Dar nu avem resursele necesare să-ţi purtăm de grijă cât alergi tu prin D.C. în căutarea lui.

— Să-mi purtaţi de grijă? am râs, strângând din pumni. Vorbeşti serios?

— Oh, nu! Alună şi-a pus mâinile în şolduri. Băiatul

e pe cale să ia un perdaf.

— Nu cred c-a vrut să sune aşa, a comentat Dez.

— De fapt, chiar asta am vrut să spun.

— Nu ţi-am cerut părerea, i-am retezat-o.

— Ţi-o dau de bună-voie.

— Chiar dacă Zayne ar fi putut găsi o formulare mai fericită, să ştii că are dreptate, a continuat Dez, pe un ton mai ridicat. Avem o problemă serioasă acasă şi, fără întăriri…

— Fără întăriri, atât voi, cât şi eu ştim că nu veţi face niciun efort să-l căutaţi pe Misha, şi există mari şanse ca demonul să-l ducă în D.C. Aţi spus cu toţii că acolo l-aţi văzut. Inima a început să-mi bată mai tare când m-am întors spre Nicolai, cel pe care trebuia să-l conving, dacă voiam să merg cu ei. Aveţi o problemă, iar eu vă pot ajuta mai bine decât orice Gardian.

— Trinity! Thierry a dat să se ridice. Nu…

Matthew şi-a pus o mână pe braţul lui, oprindu-l.

— N-am de ales, am spus. Nu vreau să stau deoparte şi să permit ca Misha să păţească ceva, câtă vreme pot interveni.

— Oh, nu…! Alună a plutit spre tavan. Trinity, ce-ai de gând să faci?

„Să le arăt concret cum îi pot ajuta”.

Thierry mi-a citit gândurile, când am făcut un pas în spate. A ridicat mâinile, de parcă m-ar fi putut opri.

— Tatăl tău…

— Nu-mi pasă ce crede el. Nu mă poţi opri, Thierry. Nici el nu poate. Am optsprezece ani şi nu există nicio lege care să fie mai puternică decât faptul că sunt majoră.

Am binecuvântat licărul de căldură ce-mi prinsese viaţă în pântec.

— Te iubesc – vă iubesc pe amândoi, dar trebuie să

fac ceva.

Am permis *puterii mele* să-şi împlinească menirea.

19

O putere caldă, călăuzitoare mi s-a aprins în vene şi mi-a adus vederea periferică de la întuneric la lumină, lăsându-mă să văd momentul precis în care toţi cei din încăpere şi-au dat seama că nu eram cine credeau ei că sunt. M-am concentrat asupra lui Zayne.

A făcut ochii mari şi s-a dat un pas în spate de la strălucirea care începea să-mi radieze prin piele.

— Ce mama Iadului…? a şoptit cineva.

— Mai degrabă opusul, am spus, întinzând mâna dreaptă şi simţind focul alb cum ţâşneşte şi mi se încolăceşte pe braţ, formând sabia care semăna prea bine cu aceea ţinută de statuia îngerului războinic.

— Sfinte Sisoe! a şoptit Alună, de deasupra mea.

Sabia era grea şi caldă, în palma mea, scuipând şi picurând foc, când mi-am retras privirea de la expresia uluită care se imprimase pe faţa lui Zayne şi m-am uitat la ceilalţi Gardieni din D.C. Strălucirea *harului* meu le dansa pe chipuri.

— Pot să vă ajut să înfrângeţi chestia care ucide Gardieni, am spus, conştientă de faptul că Thierry şi Matthew mai aveau puţin şi făceau infarct. Sabia asta poate despica un Gardian complet transformat într-o secundă. La fel şi un demon – *orice* demon. Am ridicat-o şi mi-am apropiat-o de piept. Gardienii au tresărit. M-am întors spre Zayne. Deci, din câte vezi, n-am nevoie să-mi poarte nimeni de grijă. Voi aveţi nevoie de mine.

— Ajunge! Vocea lui Thierry suna obosită, când s-a aşezat din nou pe scaun.

— Serios? i-am provocat eu pe cei prezenţi în

cameră. Căci vreau să mă asigur că nimeni nu mă mai consideră o piedică. Sunt doar de ajutor.

— Fără îndoială că şi-au dat seama cu toţii, a spus Matthew, oftând. Trinity, te rog să te retragi. Cred că începi deja să-i sperii.

Zâmbind, am inspirat adânc şi le-am dat voie muşchilor să se relaxeze. Focul alb din jurul sabiei s-a stins, iar sabia s-a strâns în sine şi a lăsat în urmă doar un praf auriu, care s-a evaporat înainte să atingă podeaua. Am ştiut care a fost clipa în care n-au mai putut vedea ce există în mine pentru că, atunci, vederea mea periferică a redevenit înceţoşată, năclăită.

Simţind că mă mănâncă pielea, mi-am încrucişat braţele la piept şi am ridicat bărbia.

— Voi mă ajutaţi să-l găsesc pe Misha, iar eu vă ajut să vă rezolvaţi problema.

— Ce...? Zayne şi-a dres glasul, şi, când l-am privit, am ştiut că nu avea nicio idee ce eram. Nimeni n-ar fi putut să simuleze şocul de pe faţa lui. Asta nu înseamnă că aveam încredere în ei, însă chiar nu ştiuse. Ce eşti?

— Este o Legitim-Născută, a răspuns Thierry, părând mai obosit ca niciodată. Pe jumătate om...

— Pe jumătate înger? a completat Nicolai, cu ochii mari, privindu-mă cu un amestec de mirare şi de... ceva mult mai puternic. Frică. Eşti nefilim.

— Prefer Legitim-Născută, am zis. „Nefilim” sună atât de... învechit.

Alună a pufnit. Mi-am amintit că era încă în cameră.

— Cum? Zayne s-a prins de spătarul unui scaun liber. Cum e posibil? Credeam că...

— Că toţi Legitim-Născuţii au dispărut? Vânaţi de

Gardieni şi demoni deopotrivă? a sugerat răspunsul Matthew. Da, e adevărat.

— Dar… dar ea stă în faţa noastră. Zayne a făcut un pas spre mine şi s-a oprit. Cum?

— Este ultima din neamul ei, a explicat Matthew. Am primit misiunea de a o ţine ascunsă, în siguranţă, în comunitatea noastră, de când era o copilă. Aşa a rezistat.

— Nu e singurul motiv, am spus, simţind că începe să îmi picure din nas ceva cald. M-am şters cu dosul palmei. Când m-am uitat, aveam urme de sânge. Am oftat. De aceea am fost antrenată.

— Şi ţinută aici? a întrebat Zayne.

— Până mă va chema tata. Am ridicat din umeri. Matthew s-a apropiat de mine, scoţând o batistă din buzunar. Până la apocalipsă, cred, sau aşa ceva. Dar am fost protejată datorită lui Misha.

Matthew a ridicat încet mâna, asigurându-se că îl văd înainte să îmi tamponeze nasul cu batista.

— Trinity, a murmurat el, dându-mi batista.

— De ce sângerează? a întrebat Zayne.

— Este *harul*, a răspuns Matthew. Are mereu sângerări nazale după aceea. O slăbeşte. Trinity este o legendă vie, dar rămâne jumătate om. Este dificil pentru latura ei umană să îşi folosească *puterea*. Curând, va adormi pe undeva.

Am zâmbit vag, pentru că mă făcea să par o copilă care aştepta să fie dusă la culcare.

— Cred că ştiu ce rol are Misha, a spus Dez, vorbind pentru prima dată de când hotărâsem să fac demonstraţia. Dacă-mi amintesc bine, când existau mulţi Legitim-Născuţi, erau… legaţi de Gardieni. Puterea lor ajută la… cum să mă exprim? La anularea unora dintre dezavantajele speciei umane? Şi invers?

Partea angelică alimentează Gardianul, îl face mai puternic şi mai rapid?

— Misha este Protectorul meu. Dacă mă luaţi cu voi şi mă ajutaţi să-l caut, vă ajut cu problema voastră. Rămân cu voi cât este necesar, chiar şi după ce îl găsim pe Misha.

— Aşa ştii că n-a murit, a spus Zayne. Pentru că eşti legată de el.

— Da. Aş simţi. Mi-am dus pumnul la piept, mototolind batista. Ceea ce nu s-a întâmplat. Încă. Până atunci, nu pot renunţa la el. Nu vreau. Voi aţi renunţa?

Un muşchi s-a încordat pe maxilarul lui Zayne. A privit în altă parte.

— Incredibil, a murmurat Nicolai. Cine mai ştie ce este ea?

— Puţini, a răspuns Matthew, aşezându-se. Dacă s-ar afla, demonii ar încerca să spargă zidurile zilnic, ca să ajungă la ea. Demonii cred că este om, până îi miros sângele.

— De-aia aţi reacţionat aşa la sângele ei, a spus Zayne, înjurând încet. Pot să-l simtă şi să le dea de înţeles că este pe jumătate înger? Nu s-ar putea abţine să vină după ea. I-ar apropia cel mai mult de Rai.

— Da, şi tind să devină cam pofticioşi după aceea, am spus. Demonii cred că, dacă mănâncă un Legitim-Născut, vor putea pătrunde în Rai.

— În numele Iadului! a şoptit Dez. E adevărat?

— Nu ştim, a răspuns Matthew. Dar aşa cred demonii, şi, câtă vreme o cred, ne paşte o ameninţare.

— Şi nu e singura, a spus Thierry. Sângele unui Legitim-Născut, oasele, părul, şi chiar muşchii, sunt râvnite pentru vrăji şi incantaţii. Fiecare părticică din ea este valoroasă pe piaţa întunecată.

Piaţa întunecată era un soi de piaţă ilegală pentru traficul de organe... doar că era frecventată de vrăjitoare, demoni şi de o întreagă gaşcă de răufăcători supranaturali.

— Sunt specială. Am ridicat iar din umeri.

Zayne s-a uitat la mine. A deschis gura şi a închis-o la loc.

— Aşa se face că vezi stafii? a întrebat Nicolai.

— Ah, acum oamenilor le pasă cine mă vede? Alună a oftat dramatic de lângă ventilatorul din tavan.

— Da, pentru că îngerii văd spiritele şi sufletele celor dispăruţi. Pot să le vadă şi oamenii, dar dacă e aşa, înseamnă că au sânge angelic diluat, probabil de la vreo stră-stră-străbunică, de o mie de ori „stră”, care şi-a făcut de cap cu un înger.

— Cred că e de la sine înţeles că nu puteţi spune nimănui ce este Trinity, nici măcar celorlalţi membri ai clanului, a subliniat Thierry, şi faţa lui Zayne s-a luminat. Parcă făcuse un puzzle mental şi găsise acum piesa lipsă. Am primit misiunea de a o proteja până când e nevoie de ea.

— E nevoie de mine acum.

— Ştiu că Misha ţi-e ca un frate, dar nu te poţi expune în faţa demonilor, a mai făcut Thierry o încercare, discret. Dacă te duci după el, îţi asumi un risc cu care Misha n-ar fi de acord. Ţi se poate întinde o capcană.

— Nu-mi pasă, am zis. Aş fi putut opri demonul. Aş fi putut să-mi folosesc *harul*, dar n-am făcut-o. Pot să-l controlez. Ştii foarte bine. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, să nu fac nimic, Thierry. Îmi pare rău. Dacă-mi interzici, sau le interzici să mă ajute, jur pe Dumnezeu că plec singură. Nu mă vei putea opri, şi eşti şi tu conştient.

Thierry era conştient.

Şi-a trecut palma peste faţă, clătinând încet din cap.

— Ştiai că va veni şi clipa asta, i-a zis Matthew. Ştiam amândoi. Are dreptate. Nu o putem opri. Doar tatăl ei poate.

— Cine e tatăl ei? a întrebat Zayne.

— Nu vrei să ştii, a mormăit Thierry, iar eu am pufnit. Chiar nu voiau să afle. Şi-a ridicat capul. Trinity este o armă, şi orice problemă aveţi în D.C., ea vă poate ajuta. Este adevărat. Dar voi sunteţi dispuşi s-o ajutaţi?

Mi s-a tăiat respiraţia în clipa în care mi-am dat seama. Thierry ceda.

— Da. Zayne a fost cel care a răspuns, uimindu-mă. Da, o vom ajuta. Ai dreptate, mi s-a adresat. N-aş putea renunţa nici eu, dacă ar fi vorba despre cineva pe care-l cunosc şi la care ţin. Chiar înţeleg.

Simţindu-mă cam rău pentru că avusesem bănuieli în ceea ce-l privea, am spus:

— Mulţumesc.

Privirea lui Nicolai s-a mutat de la mine la Zayne şi înapoi la Thierry.

— Da, o vom ajuta.

Aproape că am leşinat pe loc. O parte din mine nu putea crede ce se întâmpla. Mă ajutau să îl găsesc pe Misha şi… puteam să plec de acolo, să plec pentru prima oară, după mult timp. Plecam de dimineaţă, şi trebuia să-mi fac bagajul.

Încă uluită, l-am auzit pe Alună vorbind:

— Merg cu tine.

Surprinsă, am uitat că mai erau şi alţi oameni de faţă.

— Poftim?

Alună se materializase complet.

— Merg cu tine în D.C.

— Dar n-ai mai fost plecat din comunitate, de când te-am adus eu aici.

— Cu cine… cu cine vorbeşte? a întrebat Dez.

— Probabil cu Alună, a oftat Thierry. E o stafie.

— Avem o stafie aici? În vocea lui Nicolai se simţea neliniştea.

— Da, a confirmat Matthew. Acum vreo zece ani, a urmărit-o până acasă…

În timp ce Matthew explica ce şi cine era Alună, m-am concentrat asupra stafiei.

— Eşti sigur?

— Da. Sunt foarte sigur. Dacă pleci, merg cu tine.

— Dar mă întorc.

O privire sceptică i-a animat faţa palidă.

— Dacă pleci, vin cu tine. Nu încerca să-mi aduci contraargumente. Ştii că n-are rost şi că te voi urmări peste tot şi te voi bântui.

Da, ştiam. Era capabil de aşa ceva.

— OK. M-am întors spre ceilalţi. Se pare că primiţi doi la preţ de unul, pentru că vine şi Alună.

A fost mai greu decât mi-am imaginat, când mi-am luat rămas-bun de la Jada şi de la Ty, în dimineaţa următoare, chiar dacă nu plecam definitiv.

— Mi-aş dori să putem veni cu tine, a spus Jada, cu ochii ei frumoşi, albaştri, în lacrimi. O să mă stresez rău de tot ştiindu-te acolo, afară, iar eu blocată aici, între ziduri.

— N-ai de ce, i-am spus. Ştii că pot avea grijă de mine şi că nu voi fi singură.

— Da, dar nu înseamnă că n-o să ne facem griji. Ty s-a întins să îmi pună o mână pe umăr. Promite că ne

vei suna zilnic.

— Bineînţeles.

— FaceTime, a zis Jada. Trebuie să ne contactezi pe FaceTime, chiar dacă ştiu că nu poţi să îl suporţi.

— Aşa o să fac, chiar dacă nu-l suport, am spus, râzând. N-o să fiu plecată mult. Eu şi Misha o să ne întoarcem înainte să vă daţi seama c-am lipsit.

— Da. Jada mi-a strâns mâinile. Cu Misha.

Jada şi Ty s-au fâţâit de colo-colo până am terminat eu de făcut bagajele, adică mi-am aruncat toţi colanţii şi bluzele, împreună cu nişte pulovere subţiri, într-un geamantan supradimensionat. Vara abia începea, prin urmare m-am gândit că nopţile puteau fi încă răcoroase. La sugestia Jadei, am adăugat şi câteva perechi de blugi. După ce au plecat, am îndesat toată lenjeria pe care o deţineam într-o valijoară, pentru că nu ştiam cât voi sta în D.C. Încercam să fiu optimistă, dar chiar şi cu ajutorul clanului de acolo, nu prea îl puteam găsi pe Misha imediat, şi asta *dacă*…

— Opreşte-te! am şoptit, închizând ochii. Misha trăia şi avea să rămână în viaţă. Refuzam să cred altceva. Deschizând ochii, am închis valijoara şi mi-am luat laptopul, îndesându-l într-un rucsac, alături de ochelari şi de săculeţul cu pumnale. M-am dus la noptieră şi am luat fotografia mamei şi cartea ei. Le-am pus şi pe ele într-o sacoşă de pânză, aşezându-le cu grijă între nişte pulovere care nu-mi mai încăpuseră în geamantanul mare, ca să nu se deterioreze. Tocmai căutam prin cameră să văd dacă mai aveam ceva de luat, când am auzit o bătaie în uşa deschisă. Am dat cu ochii de Zayne.

— Pot să intru?

Am încuviinţat.

— Sunt aproape gata. Mă asigur că n-am uitat

nimic.

— E-n regulă. Avem timp. Zayne s-a aşezat pe marginea patului, cu ochii de un albastru şters fixaţi asupra mea. N-am dormit bine. Sunt convins că nici tu.

— Cred c-am aţipit o oră, am spus, strângând bareta sacoşei.

El chiar arăta obosit. Sub ochi îi apăruseră umbre.

— Nicolai, Dez şi cu mine am stat treji să discutăm cum să procedăm, astfel încât restul clanului să nu afle.

M-am aşezat lângă el şi am pus sacoşa pe jos.

— Deci, care e planul?

— Să păstrăm secretul identităţii tale ar fi prea dificil, în comunitate, a spus el, trecându-şi mâna prin părul desprins din coadă. Va fi deja suficient de greu să explicăm prezenţa ta în oraş, dar fiindcă eu... nu mai locuiesc în comunitate de nişte luni, ne-am gândit c-ar fi cel mai bine dacă ai sta cu mine.

— Poftim? am icnit. Nu din cauză c-aş fi stat doar cu el – ceea ce chiar era mare lucru! –, ci pentru că locuia singur. Nu stai în comunitate?

— Nu.

— De ce? E periculos să locuieşti singur. Demonii pot simţi ce eşti, am spus, făcând pe atotştiutoarea.

— Am un apartament într-un cartier bun, şi, până acum, a fost cât de cât ocolit de demoni. A zâmbit. Va fi mai uşor pentru noi aşa, şi vom putea amâna explicarea prezenţei tale.

— Dar cum o să amânaţi? Dacă îl căutăm pe Misha şi lucrul acela de care vă îngrijoraţi voi, tot clanul va fi implicat, nu?

S-a înclinat spre mine.

— Nu putem implica întregul clan în căutarea lui Misha. Nu dacă trebuie să ascundem ce eşti. Dez ne va

ajuta, dar în principiu vom fi doar noi doi. Este cea mai bună soluţie.

Am rumegat informaţia. Chiar că nu aveam de ales, şi totul suna destul de logic.

— Bine. Ne vom descurca. Văzând că nu răspunde, l-am privit. Se uita lung la mine. Ce e?

— Acum ştiu de ce mi s-a părut că miroşi a îngheţată.

M-am înroşit.

— Ciudat lucru ai găsit de spus!

Un zâmbet i-a încolţit pe buze şi imediat a dispărut.

— Ştii că Raiul are miros, nu? Care e diferit, dar ţine de preferinţele sau de plăcerile fiecăruia. Mie îmi place îngheţata.

— Serios?

— Pari surprinsă.

— Cred că sunt. Nu ştiu. Aveam impresia că-ţi place friptura cu cartofi.

— Da, e pe locul doi, a răspuns. Dar acum înţeleg de ce-am simţit mirosul ăla la tine, când erai rănită.

— Era sângele meu, am tras concluzia în locul lui. Nu ştiam. Adică, ştiam că demonii îl pot adulmeca.

— Dar nu ştiai că lumina are miros?

Am clătinat din cap, gândindu-mă că nu detectasem niciodată vreun miros în preajma luminii.

— De unde-ai aflat?

— Când vin să ne vadă cei din grupul Alfa, sunt precedaţi mereu de o lumină densă, aurie. Nici măcar nu sunt sigur dacă e lumină, pentru că mi se pare lichidă. Când mă aflu prin apropierea lor, o pot adulmeca. A clătinat din cap. Atât de multe lucruri îmi explic acum, şi mai că nu-mi vine să cred cum de nu mi-am dat seama de ele mai devreme.

— Cum ai fi putut? Legitim-Născuţii sunt ca nişte legende. Mi-am pus mâinile în şold. Nu vreau să mă tratezi diferit, acum că ştii ce sunt.

Zayne a râs încet, ca pentru sine.

— Nu sunt sigur c-am să pot.

— De ce?

— Pentru că ştiu ce eşti, Trinity.

— Şi?

— Cum şi? A râs iar. M-ai luat uşor în ziua aia, în sala de antrenament?

Încântată de întrebare, nici măcar nu am încercat să îmi ascund zâmbetul. Eram prea obosită.

— De fapt, nu. Eşti bun, doar că eu sunt…

— Mai bună?

Am chicotit.

— Nu te lăsa afectat! Nici măcar Misha… Am tras aer în piept şi am încercat iar: Nici măcar el nu mă poate învinge.

Privirea lui mi-a mângâiat faţa.

— Nu ştiu cum este să fii legat de cineva la care ţii, dar ştiu cum este să creşti împreună cu cineva, ca apoi să dispară din viaţa ta.

— Serios?

Zayne a încuviinţat.

— Nu din aceleaşi motive. Nici pe departe, dar este dificil să trăieşti lângă cineva aproape în fiecare zi, şi apoi să nu mai facă parte din viaţa ta şi… să n-ai habar ce mai face.

Voiam să-l bat la cap şi să obţin mai multe informaţii, dar s-a ridicat.

— Eşti gata? a întrebat el încet, întinzându-mi o mână.

Întorcându-mă, m-am mai uitat o dată prin dormitor: la pat, la stelele lipite de tavan, la biroul pe

care-l foloseam foarte rar şi la scaunul din colţ. O senzaţie bruscă de incertitudine m-a cuprins. Le spusesem Jadei şi lui Ty că nu aveam să lipsesc multă vreme, dar, cercetându-mi camera, nu m-am putut abţine să nu simt că era ultima dată când o vedeam – şi că nu aveam să mă mai întorc vreodată.

Tulburată, l-am luat de mână pe Zayne şi am simţit acei fiori dansându-mi printre degete, când mi le-am împreunat cu ale lui.

— Sunt gata.

20

Din cauza lipsei de somn şi a faptului că porniserăm la drum cu întârziere, fiindcă a trebuit să mă asigur că Alună era cu noi – şi era – şi fiindcă Thierry şi Matthew se purtaseră cu mine aşa cum îmi imaginam că se poartă părinţii când le pleacă un copil la facultate, am adormit la o jumătate de oră după momentul plecării. Am încercat să mă împotrivesc legănatului din SUV-ul care zumzăia şi liniştii din interiorul maşinii, pentru că ne îndreptam spre un loc nou şi voiam să văd totul, dar am pierdut lupta.

„Trinity?”

Am tresărit la auzul numelui meu, ce răzbătea prin straturile de somn. L-am ignorat, pentru că dormeam într-un pat perfect. M-am cuibărit mai bine, şi… patul s-a mişcat puţin. Ciudat.

— Trinity? s-a auzit iar vocea, iar păienjenişul somnului a început să se scuture. Am ajuns.

Ceva mi-a atins obrazul, dându-mi şuviţele de păr după ureche. I-am dat una, dar mi-am lovit propria faţă. Apoi, patul meu a chicotit.

„A chicotit.”

Paturile nu făceau aşa.

— Dormi buştean. O mână m-a scuturat cu blândeţe. Haide, Trinity, trezeşte-te. Am ajuns.

„Am ajuns."

Cuvintele au pătruns prin ceaţa somnului. Am deschis brusc ochii, şi în clipa în care mi s-au obişnuit cu lumina scăzută din interior, am văzut un picior îmbrăcat în blugi – de fapt, o coapsă.

„Doamne!" Am atins o stare incredibilă de alertă din categoria „Ce naiba…?"

Tresărind, m-am uitat în sus la Zayne, pe care îl folosisem drept pernă.

— Mă bucur c-ai revenit printre noi! Mă îngrijorasem. Zayne m-a privit cu un zâmbet care tachina. Mai ales când ai început să salivezi.

— Am salivat?

Ochii lui ca de gheaţă s-au umplut de căldură.

— Puţin.

— Ba nu. Mi-am şters repede gura cu dosul palmei şi am simţit o umezeală. Ticălosule! am murmurat.

A chicotit şi a făcut semn spre partea din faţă a maşinii. Dez şi Nicolai ne priveau.

— Salut, a spus Dez, rânjind.

— Salut, am mârâit, simţind că roşesc. Am ajuns?

Dez a încuviinţat.

— Perfect.

Am găsit mânerul portierei şi am tras, dar era încuiată. Am oftat adânc şi am aşteptat ca Dez să descuie. Am ieşit din maşină, gata să văd Washington D.C.-ul pentru prima dată, în schimb aveam în faţa ochilor doar… umbre.

Ce nai…? M-am întors. Mă aşteptasem să văd Monumentul Washington, clădiri şi oameni, însă, deşi auzeam claxoanele, nu vedeam decât…

Ah! Eram într-o parcare subterană, aproape de nişte lifturi.

Băieţii au ieşit şi ei imediat, scoţându-mi valizele, rucsacul… şi pe Alună, care şedea pe bagajul meu, fără ca Zayne să ştie.

Am clipit lent. Alună zâmbea atât de larg, că părea uşor dus, când Zayne mi-a luat geamantanul cel mare de mâner şi a început să îl târască pe roţi, împreună cu Alună, spre mine.

— Eşti bine? m-a întrebat Zayne.

Alună a chicotit dubios.

— Da. Încă sunt… puţin defazată.

Zayne s-a oprit, mutându-şi privirea de la mine la geantă.

— E stafia?

— Mda. Cuvântul mi-a ieşit pe buze împotriva voinţei mele, iar Alună a bătut din palme ca o focă extaziată.

— Vreau să ştiu?

— Nu, am răspuns.

Mi-am luat sacoşa de pânză din portbagaj. Ne-am despărţit de Nicolai şi Dez, iar eu l-am urmat pe Zayne spre uşile lifturilor. Zayne a apăsat pe ultimul buton şi a introdus un cod. N-am văzut câte etaje am urcat, dar, ţinând cont că mi-au pocnit urechile când ne aflam abia pe la jumătate, mi-am dat seama că eram undeva la înălţime. Ascensiunea a fost rapidă şi lină, iar când liftul s-a oprit, uşile s-au deschis şi au dat la iveală o cameră imensă, scăldată în lumina soarelui care pătrundea printr-un perete de sticlă ce părea antireflectorizant, pentru că strălucirea lui nu m-a orbit.

Alună a sărit de pe valiză.

— Am pornit să investighez!

N-am apucat să zis ceva, c-a şi dispărut.

— Haide! Zayne mi-a deschis uşa, iar eu am intrat, privind în jur… confuză.

Podelele erau de ciment gol, tavanele, înalte, şi ventilatoare mari se roteau lent, agăţate de ele. La stânga mea era zona bucătăriei. Un şir de dulăpioare albe, separate de o maşină de gătit pe gaz şi un ventilator de evacuare din oţel. Mai era acolo o insulă lungă, dreptunghiulară, suficient de mare cât să stea în jurul ei mai mulţi oameni. De o parte a ei se aflau însă doar două scaune metalice negre, cu aspect solid. Vizavi de bucătărie se vedea o canapea mare, modulară, suficient de lată pentru ca doi Gardieni să se întindă pe ea unul lângă altul, în faţa unui televizor mare. La stânga era un spaţiu deschis. Am observat un sac de box şi ceva ce păreau a fi nişte saltele albastre sprijinite de perete, de genul celor pe care le foloseam la antrenamente, acasă. Erau câteva uşi închise şi… atât.

Apartamentul avea un aspect industrial, minimalist.

— Eşti sigur că aici locuieşti? am întrebat, încă uimită că Zayne locuia de unul singur. Nu mai auzisem de aşa ceva.

Zayne mi-a aruncat o privire piezişă.

— Da. De ce?

— Nu arată ca şi cum ar sta cineva aici. Mi-am aşezat sacoşa pe insulă.

— Am tot ce e necesar. S-a îndreptat spre frigider, a deschis uşa şi a scos afară două sticle de apă. A pus una pe insulă şi mi-a luat bagajul, târându-l după el. Urmează-mă!

Am luat sticla de apă şi am pornit în urma lui, căutând o dovadă a prezenţei lui aici. O pereche de

pantofi. O revistă. O cutie de suc pe jumătate băut. Nimic.

— Aici e una dintre băi. N-are duş. A făcut semn spre dreapta, apoi m-a condus către uşa din mijloc. Aici e dormitorul. A deschis uşa şi a aprins lumina.

Privirea mi s-a mutat de la ferestrele acoperite de sus până jos cu storuri, la patul mare din mijloc, cu o noptieră. Atât era în cameră. Niciun dulap. Fără televizor. Nici măcar o rogojină.

Trecând pe lângă mine, a deschis una dintre uşi, dezvăluind o altă baie, în timp ce eu încremenisem în dormitor.

— Aici e baia principală. Are cadă şi duş.

Plasticul sticlei de apă mi-a pocnit între degete, în timp ce priveam lung spre pat – singurul pe care-l văzusem până aici. Cum aveam să facem? Urma să-l împărţim? Gândul mi-a trimis un val dezagreabil de căldură în corp.

Am clătinat din cap, căci era imposibil ca Zayne să aibă asemenea intenţii. Doar era tipul care sărise de lângă mine când îl sărutasem, şi faptul că-mi spusese că sunt frumoasă şi că îi amintesc de o zeiţă nu se punea.

Am ieşit din dormitor în camera de zi, în timp ce Zayne trecea pe lângă mine. Nu l-am văzut pe Alună, dar tot ce se poate să fi fost prin preajmă. M-am îndreptat spre ferestre. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mai intensă era strălucirea, dar am văzut clădiri de cărămidă peste drum. Am privit în jos. Avusesem dreptate: ne aflam la înălţime. Tot ce vedeam jos era o masă mişcătoare.

L-am privit pe Zayne.

— Şi acum ce facem?

— Ne odihnim, a spus. Tu în pat, eu pe canapea.

M-am uitat la el cum a deschis un dulap cu lenjerie de pat şi a scos o pernă şi o pătură subţire.

— N-ar trebui să începem să-l căutăm pe Misha?

— Să ştii că demonii nu sunt prea activi după-amiaza. A aruncat pătura pe canapea.

— Dar asta nu înseamnă că nu putem începe.

— Nu, deloc. Dar ai dormit o oră azi-noapte şi încă una pe drum încoace, a subliniat el.

— Sunt bine. Cât se poate de trează. Nu era tocmai o minciună. Dacă mă întindeam, probabil că aş fi adormit, dar eu voiam să pornesc în căutarea lui.

Şi voiam să văd oraşul.

— Nici eu n-am prea dormit azi-noapte şi, spre deosebire de tine, n-am avut parte de un picior confortabil pe care să aţipesc, mi-a amintit el, aruncând şi perna pe canapea. Uite ce-i, poţi să te-nvârţi pe-aici şi să te relaxezi în următoarele câteva ore, sau poţi să dai dovadă că eşti isteaţă şi să te odihneşti.

— Ce-ar fi să te odihneşti tu, iar eu să-ncep să-l caut pe Misha…

— Unde vrei să-l cauţi? Zayne s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate. Ştii cât de mare e oraşul? Câţi locuitori are? Câte persoane lucrează, dar nu locuiesc aici? A continuat cu tirul ameţitor de întrebări. Ştii unde stau demonii? Unde poţi găsi unul?

— Nu, dar…

— Nu există niciun „dar”, Trinity. N-ai nici cea mai mică idee încotro s-o apuci. Şi-a trecut mâna prin păr. Uite ce-i, ţi-am promis că te ajut să-l cauţi pe Misha, şi aşa va fi. Nu fac promisiuni pe care nu le respect. Dar trebuie să fim inteligenţi. Nu ştim dacă demonul care l-a luat ştie ce eşti, dar dacă ştie, te va căuta.

— Bine, m-am răţoit. Asta-mi uşurează misiunea,

pentru că am de gând să-mi folosesc *puterea*.

— Nu pleci de aici fără mine, iar dacă vei încerca, am să ştiu.

— Acum sunt prizonieră?

— Eşti o musafiră cu judecată, mi-a răspuns el. Deci, poţi să te simţi prizonieră sau o musafiră odihnită. Oricum ar fi, eu mă culc, pentru că voi avea nevoie de somn înainte să facem ce avem de făcut diseară.

— Ce anume? Mi-am încrucişat braţele la piept, frustrată. Ne coafăm unul pe altul şi încercăm nişte măşti faciale?

— Chiar vrei să-mi împleteşti părul? Şi-a încleştat pumnul pe lângă corp. Arăta de parcă ar fi fost gata să mă calce în picioare, şi ştiam că puteam fi extrem de enervantă, însă demonul acela îl luase pe Misha, deci ce era să fac? Să trag un pui de somn de după-amiază?

— Ştii cum te simţi când cineva este în pericol şi tot ce faci tu e să… nu faci nimic? am întrebat, cu un nod în gât. Ştii?

Expresia de pe chipul lui Zayne s-a înmuiat. A făcut un pas spre mine.

— Da, ştiu, Trinity. Îmi dau seama cum este să fii obligat să priveşti când cineva la care ţii este rănit, şi tu să nu poţi interveni.

Am închis gura. Cuvintele lui au depăşit bariera iritării mele.

— Poate credem că ne cunoaştem. Ştiu că ai auzit lucruri despre mine, dar nu mă cunoşti. Nu ştii prin ce am trecut, a continuat el. La fel cum nici eu n-am habar ce experienţe ai avut tu. Dar ştiu despre tine că eşti puternică şi loială. Şi mai sunt convins că eşti suficient de isteaţă încât să-ţi dai seama că amândoi trebuie să fim odihniţi, pregătiţi de orice.

Am inspirat întretăiat, închizând ochii ca să-mi opresc lacrimile apărute din senin.

— Ai dreptate, am recunoscut. Îmi… îmi pare rău. Am vrut…

— Eşti îngrijorată. Vocea lui era mai aproape, şi, când am deschis ochii, ajunsese la mai puţin de jumătate de metru de mine. Nu ştiam cum de se mişca atât de repede. L-am văzut ridicând mâna şi luându-mi o şuviţă de păr, care îmi alunecase pe faţă. Mi-a dat-o pe după ureche, cu blândeţe. Să ştii că te înţeleg, Trinity. Chiar te înţeleg.

Corpul meu a preluat controlul. Închizând ochii, mi-am apăsat obrazul de palma lui caldă. N-ar fi trebuit, ştiam, dar atingerea lui avea ceva liniştitor, care mă calma. Părea pur şi simplu făcut pentru aşa ceva, şi era ciudat să simt asta legat de el.

— Eşti obosită, mi-a spus. Odihneşte-te câteva ore.

— Atât de rău arăt?

— Nu. Arăţi perfect.

Am deschis ochii, parcă atrasă de privirea lui. Un licăr de posesivitate întunecată i-a traversat chipul înainte să lase mâna jos şi să facă un pas în spate.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Bun. Dormim, şi apoi…?

— Cunosc o persoană, şi nu-mi vine să cred că mă gândesc să apelez la ea, dar dacă ştie cineva unde îl putem găsi pe Bael, el e acela. Ar trebui să fie prin zonă diseară. N-are tocmai un program bine stabilit.

— Cine este? Alt Gardian?

Zayne a râs, dar fără să se amuze.

— Nu este Gardian. Cred că e cel mai ascuţit ghimpe în coasta mea. Asta înseamnă că vă veţi înţelege de minune.

21

M-am trezit icnind. Am tresărit şi am dat nas în nas cu Alună.

Care îmi sufla în faţă.

— Ce faci? am întrebat, cu inima bubuind.

— Mă asigur că n-ai murit. A plutit de cealaltă parte a patului. Ghici ce?

— Ce? Mi-am dat la o parte părul de pe faţă. O greutate nevăzută mi s-a aşezat pe umeri. Ştiam ce însemna. Demoni, am şoptit, îndepărtând pătura groasă şi sărind din pat. Sunt demoni în preajmă.

— Poftim? a chiţăit Alună.

Am alergat la uşa dormitorului şi am deschis-o. Picioarele mele goale au alunecat pe cimentul rece, pe când cercetam camera, în căutarea lui Zayne. Am văzut o siluetă mare, nemişcată, pe canapea, şi m-am grăbit spre ea.

Zayne adormise pe spate, cu capul întors spre spătarul canapelei. Avea un braţ sub cap, iar cealaltă mână i se odihnea pe piept.

Pe pieptul gol.

Pătura cenuşie i se adunase în jurul şoldurilor înguste, iar eu speram să nu fie complet gol. Nu mă gândeam că ar fi, ţinând cont de prezenţa mea, dar majoritatea Gardienilor dormeau în forma lor adevărată. În felul ăsta, reuşeau să cadă într-un somn adânc, aşa că mi s-a părut straniu să-l văd dormind astfel.

— Zayne, am spus. Trezeşte-te.

Nu s-a clintit.

M-am întins spre el şi i-am atins umărul. Am simţit o descărcare electrică stranie, care mi-a radiat prin degete, fără nicio explicaţie.

— Zayne…

S-a mişcat atât de repede, că nici măcar nu mi-am dat seama când am aterizat pe spate, cu el deasupra mea, cu o mână înfiptă în umărul meu, apăsându-mă între pernele groase ale canapelei. Am văzut că pupilele îi erau verticale.

— Iisuse! am icnit, şi am încremenit.

A durat un moment să mă recunoască şi să-şi dea seama că mă prinsese sub greutatea lui. Pupilele i-au revenit la aspectul uman, obişnuit.

— Trinity, ce faci?

— Ce fac eu? am clipit. Mă întrebi ce fac, când tu eşti cel care m-ai trântit pe canapea?

— Da. Eu dormeam. Era încă deasupra mea, când mâna i s-a desprins de pe umărul meu şi a aterizat pe perna de lângă capul meu.

— Ştiu. Am îndrăznit să-mi las privirea să alunece în jos. Slavă puilor de gargui de pretutindeni că purta nişte pantaloni scurţi de trening! Am încercat să te trezesc. Te-am strigat, dar n-ai răspuns.

— Scuze, a mormăit. Nu sunt obişnuit cu oameni prin preajmă.

— Îmi dau seama.

— Cât e ceasul? E doar patru, Trinity, a zis, privind spre bucătărie. Ar trebui să dormi.

— Da, ştiu. Dar m-am trezit. Am simţit demoni.

— Eu nu-i simt. A devenit atent, şi câteva şuviţe de păr blond i-au alunecat pe obraz.

— Sunt mai sensibilă la prezenţa lor, am răspuns. Îi pot simţi, de obicei, cu minute bune înaintea unui Gardian. Sunt demoni aici, Zayne. Nu în apartament, dar pe-aproape. Probabil afară, pe stradă, sau…

— Cel mai probabil sunt afară, pe stradă, m-a întrerupt, oftând.

— OK. Atunci, trebuie să ieşim şi să…

— Sunt demoni peste tot, aici, a spus, privindu-mă în ochi. De fapt, cu un ochi. Celălalt îi era acoperit de şuviţele de păr. Probabil sunt nişte Afurisiţi în trecere. Sunt singurii activi pe timp de zi, de obicei după-amiaza târziu.

— Şi suntem încă aici pentru că…?

— Afurisiţii sunt relativ inofensivi, Trinity. Tot ce fac este să strice dispozitivele electronice. Nu-i supără pe oameni.

Ştiam că Diavolii erau oarecum inofensivi şi că aveau înfăţişare umană, la fel ca el şi ca mine, dacă nu-i priveai cu atenţie în ochi. Lumina se reflecta ciudat din ei. Afurisiţii erau motivul pentru care existau Legile lui Murphy. Dacă totul mergea pe dos într-o zi – ţi se strica maşina, semafoarele nu funcţionau, cafeneaua ta preferată se închidea, şi biroul rămânea fără curent – mai mult ca sigur că vinovat de toate era un Afurisit.

— Nu-i… vânaţi? am întrebat, derutată.

N-a răspuns, o vreme.

— Cândva, vânam demoni fără nicio deosebire, indiferent de ce se făceau vinovaţi.

— Nu asta-i treaba ta, ca Gardian?

— Ba da.

Pentru că n-a mai zis nimic, tot ce-am putut face a fost să mă uit lung la el şi să mă întreb în ce mă băgasem. Nu e de mirare că nu fusese ales conducătorul clanului. Cum să fie, dacă nu vâna Afurisiţi? Şi nu puteam uita că avusese legături cu demonii înainte. Dar clanul lui părea să aibă încredere în el, cel puţin atât cât să-i permită să mă găzduiască aici, chiar dacă ştiau ce eram.

— Eşti un Gardian tare ciudat, am şoptit.

— Şi tu eşti pur şi simplu… ciudată.

— Cred că m-ai jignit.

Zâmbetul în colţul gurii i s-a transformat într-un surâs.

— Va trebui să te obişnuieşti să simţi demoni. Nu glumeam când am spus că sunt peste tot, aici – mai ales cei de rang inferior, precum Afurisiţii.

— OK, am fost de acord, fiindcă nu ştiam ce altceva să spun. Eram perfect conştientă de faptul că încă stătea deasupra mea, şi chiar dacă trupurile noastre nu se atingeau, simţind căldura ce-i radia prin piele. Ultima dată când fuseserăm în aceeaşi poziţie, îl sărutasem, şi amândoi avuseserăm atunci mai multe afurisite de haine pe noi. Deci… ai de gând să mă laşi să mă ridic?

Zayne a clipit, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama că mă aflam încă sub el, şi mi s-a părut chiar mai jignitor decât că mă făcuse „ciudată”. Să fi fost… ambivalent fizic?

La naiba!

— Mda, bănuiesc c-aş putea. Zayne s-a ridicat încetişor, iar eu m-am rostogolit de sub el şi apoi m-am ridicat de pe canapea. El şi-a prins buza de jos între dinţi. Cu umerii încordaţi, a privit în altă parte. Cred c-ar trebui să mai dormi vreo oră, a zis.

Am dat să protestez, din moment ce eram treji amândoi acum, dar chiar atunci mi-am dat seama că nu mă schimbasem în pijamale înainte să adorm. Nu-mi dădusem jos de pe mine decât blugii, aşa că eram în tricou şi chiloţi, iar tricoul meu nu era lung.

Mi se vedea lenjeria intimă.

Erau nişte chiloţi negri, cu imprimeu de cranii albe.

Dumnezeule!

Cu faţa arzând, m-am răsucit şi am ţâşnit spre

dormitor, închizând uşa după mine. M-am sprijinit apoi de ea, cu ochii închişi.

Eram terminată.

Ceasul arăta aproape ora şase când Zayne şi cu mine am părăsit apartamentul, ca să mergem să vorbim cu prietenul lui… care nu mi se părea tocmai un prieten.

Înainte să ies din dormitorul lui Zayne, pentru a doua oară, m-am asigurat că purtam pantaloni şi mi-am găsit tecile pentru pumnale. Era un alt cadou de la Jada, pe care nu-l folosise niciodată, dar am fost uşurată să văd că se potriveşte şi că îl pot ascunde perfect sub un tricou mult mai lung.

Eram acum în garaj şi mă uitam la un Chevy Impala negru şi lucios, parcat lângă o motocicletă care părea super-rapidă. Încercam cu disperare să nu mă gândesc că Zayne mă văzuse în chiloţi.

Eram impresionată de Impala, pentru că nu mai văzusem modelul vintage în realitate.

— Eşti fan *Supernatural*?

Zayne a deschis portiera pasagerului.

— Nu până de curând. Aveam maşina dinainte de a intra în lumea familiei Winchester.

— Aha!

S-a întors să mă privească, ţinând portiera deschisă. Purta ochelari de soare, la fel ca mine. Ai lui erau stil aviator, argintii, iar lentilele reflectau lumina. Ai mei erau supradimensionaţi, şi probabil mă făceau să arăt ca o insectă. Lentilele erau pe cât de negre posibil.

Buzele lui pline s-au mişcat într-o parte.

— Urci?

— Ah! am spus. Da.

Zayne şi-a ocupat locul la volan într-o secundă, întorcând deja cheia. Motorul s-a trezit la viaţă.

— Unde mergem? am întrebat.

— Dincolo de râu. N-ar trebui să dureze mult, a spus el, ieşind din parcare şi privindu-mă. Pune-ţi centura.

Nici măcar nu îmi dădusem seama că nu o purtam. Mi-am prins-o, şi aproape că am dat cu nasul de geam când a ieşit din parcarea subterană şi ne-am oprit brusc, în faţa unei coloane de maşini. Privirea mea încerca să cuprindă tot ce vedea.

Nu semăna deloc cu priveliştea de mai devreme, care mi se înfăţişase prin fereastră, de la înălţime.

Clădiri de toate dimensiunile şi culorile păreau înghesuite unele în altele, ca nişte degete groase care se întind spre cer la ceasul înserării, blocând mai toată lumina apusului de soare. Erau oameni peste tot.

Peste tot.

Nu mai văzusem atâţia pe un singur trotuar. Nici măcar în Morgantown, când eram mai mică, nu fusese vreodată aşa. Cred că erau sute de oameni, iar siluetele şi feţele lor mi se păreau înceţoşate, în timp ce se grăbeau, ocolindu-i pe cei care mergeau mai încet. Claxoanele urlau. Oamenii urlau şi ei.

Mai mult, simţeam demoni, şi ştiam că unii dintre oamenii aceia nu erau tocmai oameni. Zgomotul se revărsa din toate direcţiile, şi mă simţeam copleşită. Abia dacă-mi dădeam seama de diferenţele dintre oameni şi stafii. Cum aveam să-i deosebesc acum?

— Sunt mulţi oameni aici, am zis.

— Şi nici măcar nu e atât de rău acum, a adăugat Zayne, şi privirea mi s-a întors spre el.

— Serios? am şoptit.

— Da. N-am prins ora de vârf. Dacă ieşeam cu trei

ore mai devreme, ar fi fost de două ori mai aglomerat.

— Rahat! Mă bucuram că nu mă aventurasem de una singură. Nu îmi era teamă de mulţime, sau cel puţin nu credeam că mi-ar fi. Acum nu mai eram atât de sigură.

Am întors capul să mă uit pe geamul de pe partea mea. Gândurile au început să-mi rătăcească, în timp ce urmăream imagini neclare de clădiri, care au devenit în cele din urmă un caleidoscop de ulmi şi parcuri. Am început să mă gândesc la Misha, la ce i s-o fi întâmplat, şi a trebuit să-mi impun să încetez. Nu îmi puteam permite să alunec într-o gaură neagră. Nu simţisem pierderea conexiunii, deci trăia încă, şi asta era tot ce conta.

M-am gândit, în schimb, la ce spusese Zayne mai devreme, despre cât de dureros e să vezi pe cineva drag că e rănit şi să nu-l poţi ajuta. Avusese iar dreptate. Nu ştiam multe despre el, şi voiam... voiam să ştiu.

— Am ajuns, a anunţat Zayne, făcându-mă să tresar.

M-am concentrat asupra împrejurimilor şi am fost surprinsă să văd că ne aflam pe un soi de alee privată şi parcam în faţa unui... conac.

Mi-am lipit faţa de geam şi m-am uitat la structura de cărămidă cu două etaje, susţinute de nişte coloane albe ciudate, care se aliniau pe o verandă largă, ce părea să înconjoare casa.

Da, era un conac.

Nu m-am mişcat nici măcar când Zayne a oprit motorul, şi am simţit prezenţa apăsătoare a... demonilor. Puteau fi oriunde. Ne însoţiseră aproape pe tot drumul până aici, mai puţin când trecuserăm peste un pod.

— Eşti bine?

— Da, am şoptit. Unde suntem?

— De cealaltă parte a râului, în Maryland. Este… este o locuinţă particulară, a spus, pe un ton suficient de distant cât să-mi atragă atenţia asupra lui. Se uita la conac cu o expresie tensionată. Aici locuiesc două persoane, dar cred că mai sunt unii care vin şi pleacă.

— Uau! Doar două persoane?

— Da, a murmurat el, scoţându-şi ochelarii de soare şi punându-i în torpedou. Dar în casa lui Thierry locuiau doar patru, şi era dublă ca dimensiuni.

Avea dreptate.

— Eşti bine? am întrebat la rândul meu.

Zayne a clipit şi s-a uitat la mine, îmblânzindu-şi expresia.

— Mereu.

Am ridicat din sprâncene, dar el a deschis portiera şi a ieşit, iar eu am decis că era cazul să fac la fel. Mi-am lăsat geanta pe scaun şi mi-am luat doar telefonul.

Am traversat pavajul cenuşiu şi am remarcat că aici era mai cald, chiar dacă soarele apunea în spatele casei. Briza nu era atât de răcoroasă.

— Hei!

M-am oprit, întorcându-mă spre Zayne.

S-a uitat la mine, cu faţa acoperită de şuviţele de păr suflate de vânt.

— Ca să ştii: tipul la care mergem e… diferit.

— Cum adică?

— E un demon.

— Ce? am icnit, întinzându-mă după pumnale, din obişnuinţă.

— Trinity, nu! a murmurat Zayne, prinzându-mă de încheieturi. Ascultă-mă. N-ai niciun motiv să te porţi aşa. Niciunul dintre oamenii de aici…

— Adică dintre *demonii* de aici…

— Niciunul dintre *oamenii* de aici nu te vor răni, şi nici pe mine. Zayne vorbea pe un ton scăzut şi calm, dar ochii i s-au îngustat.

Sfinte Sisoe! Zayne chiar colabora cu demonii. Nu ştiam unde-mi stătuse capul. Îmi imaginasem că se întâmplase în trecut? Că nu mai colabora cu ei acum?

Zayne a făcut un pas în faţa mea, încă ţinându-mă de încheieturi.

— Ştiu că sună ciudat, dar te asigur că sunt de treabă. Pe unul dintre ei îl cunosc de o jumătate de viaţă, şi, dacă cineva ne poate ajuta să-l găsim pe Misha, aici trebuia să venim.

Am ştiut imediat despre cine vorbea.

Despre fată. Fata pe jumătate Gardian, pe jumătate demon, care fusese crescută împreună cu el. Aici locuia ea? Muşcându-mi buza, am privit înspre conac, peste umăr. Puteam să intru într-o casă în care locuiau demoni, ca să le cer ajutorul?

Ce-ar fi zis tata?

Ar fi făcut infarct. O parte din mine se aştepta să apară şi să-i tragă una lui Zayne, apoi să mă ducă înapoi la Thierry.

— Suntem pe mâini sigure, a continuat Zayne, dându-mi drumul la mâini ca să-mi ridice ochelarii pe cap şi să mă poată vedea. Ai încredere în mine, Trinity?

— Păi… Nu eram sigură ce răspuns să-i dau. O parte din mine avea, pentru că nu îmi dăduse niciun motiv să nu am încredere în el. Dar încă eram precaută, mai ales cu toate astea. Am inspirat scurt. Chiar crezi că ne pot ajuta?

— Da.

Era un lucru enorm, şi poate nebunesc, dar aş fi

făcut orice să-l găsesc pe Misha, chiar dacă trebuia să încalc, astfel, tot ce învăţasem.

— Bine, am spus.

S-a întors spre casă şi am pornit amândoi.

Uşile duble, de bronz, erau deja deschise, şi în prag se afla un bărbat. Avea părul blond, mai lung de umeri, şi purta o… salopetă?

Da.

O salopetă.

Senzaţia de arsură în gât şi de apăsare s-a înteţit. Paşii mi s-au oprit şi am dat să-mi caut pumnalele.

Tipul în salopetă era demon.

Zayne şi-a aşezat palma pe talia mea, împingându-mă uşor înainte, când demonul s-a oprit în capul scărilor.

— Ce surpriză! a spus.

M-am oprit în faţa primei trepte, privindu-l pe Zayne.

— E OK. Zayne mi-a luat mâna într-a lui şi m-a condus pe scări. El este Cayman.

Cayman şi-a înclinat capul, plimbându-şi privirea de la mine la Zayne.

— Nu ne-am văzut de ceva vreme, Zayne.

— Aşa e. S-a oprit în faţa lui Cayman, şi, fiindcă eram aproape, am remarcat că ochii lui aveau culoarea mierii. Nu era un demon de rang inferior. E aici? Trebuie să-l văd.

— Sunt amândoi aici.

Zayne şi-a încleştat maxilarul.

— Grozav!

Cayman a privit în jos, la mâinile noastre, şi apoi a ridicat încet privirea.

— Este. S-a întors. Era desculţ. Urmaţi-mă, a spus.

Pielea a început să mă furnice când l-am urmat,

păşind într-un foaier mare. Am ridicat privirea şi am văzut un candelabru imens, de cristal. Elegant. Zayne şi-a desprins mâna de a mea, în timp ce intram pe sub o casă a scării în spirală. Privind în jur, am remarcat nişte… tablouri ciudate pe un perete. Unele erau în nuanţe potolite de roşu şi negru. Tablouri înfăţişând focuri, alături de fotografii mărite, alb-negru, cu zgârie-nori.

— Zayne, omule, când mă laşi să dau o tură cu maşina? a întrebat Cayman, privind peste umăr. Avea sprâncenele aproape negre, iar contrastul era izbitor.

— Când nu te mai ocupi de afaceri, Cayman.

Oare Cayman era un soi de broker pentru demoni? Or fi fost ei Superiori, dar făceau parte dintr-un fel de… management de nivel mediu, încheind afaceri cu oamenii, pentru sufletul lor. Erau cunoscuţi în cultura maselor drept „demoni de răscruce”, însă nu trebuia să găseşti un drum mărginaş ca să invoci unul. Îi găseai adesea în baruri şi în alte locuri care atrăgeau oameni plini de angoase.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, a zis demonul.

— Ştiu, a răspuns Zayne, şi nu puteam înţelege cum de putea vorbi nimicuri cu demoni care furau sufletele oamenilor.

— Scuze pentru dezordinea din living. Făceam maraton de filme din seria *Răzbunătorii*[13] şi mi-am construit un fort de perne.

Un… fort de perne?

Demonul din faţa mea purta salopetă, voia să conducă maşina lui Zayne şi construia forturi de perne?

Oare mă lovisem la cap?

---

13 *Avengers*, film american cu supereroi produs de Marvel Studios, în 2012 (n.red.)

Zayne n-a răspuns, dar Cayman s-a dat mai în stânga, şi atunci am văzut despre ce vorbea. Livingul era imens, cu rafturi de bibliotecă din podea până-n tavan de o parte şi de alta a unui televizor atât de mare, încât nici măcar nu ştiusem că există şi asemenea dimensiuni. În centrul camerei se afla o canapea modulară imensă, iar în faţa televizorului, exact ce spunea Cayman.

Un fort făcut din pernuţe colorate, unele lunguieţe, înguste, şi altele mici şi pufoase.

Părea foarte confortabil.

Mi-am dezlipit privirea de la fort. Cel mai mare bol cu popcorn pe care-l văzusem în viaţa mea se afla pe măsuţă, alături de un rulou pe jumătate mâncat de… aluat de prăjituri?… şi trei sticle cu suc de portocale.

Ce combinaţie ciudată!

Cayman s-a trântit în mijlocul canapelei, iar eu am rămas în picioare.

— Se întoarce imediat. Ochii lui stranii au alunecat în direcţia mea. Poţi să te aşezi. Nu muşc. Decât dacă-ţi place, a adăugat, cu un zâmbet leneş.

M-am încordat.

— Cayman! l-a avertizat Zayne.

Demonul l-a ignorat, iar eu am decis că stăteam bine unde eram. S-a bosumflat.

— Nici tu, Zayne?

— Sunt bine, mersi, a spus el, sprijinindu-se de un perete la nici un metru de mine, cu mâinile în buzunarele blugilor şi cu gleznele încrucişate. Părea să nu-şi dorească să se apropie, lucru care m-a făcut să nu mă simt în largul meu.

— Scuze, ne-a întrerupt o voce gravă. A trebuit să mă ocup de nişte chestii.

Mi s-au mărit ochii când un tip înalt, cu părul

negru, a intrat în cameră, probabil venind din bucătărie. Părea chiar mai înalt decât Zayne. Cu siguranţă nu la fel de bine făcut, dar mai înalt. Era prea departe de mine ca să-i pot distinge trăsăturile.

— Bolovane, ce mai faci? a întrebat.

„Bolovane?!”

M-am uitat la Zayne.

I-a aruncat demonului o privire plină de răceală.

Neabătut de salutul glacial, tipul s-a dus în spatele canapelei şi s-a oprit când a dat cu ochii de mine.

Şi-a înclinat capul, a făcut un pas înainte, şi, dintr-odată, s-a postat în faţa mea, iar trăsăturile i-au devenit clare. Era… incredibil de atrăgător, cu faţa aceea osoasă, bine definită, şi cu ochii aurii, ca ai lui Cayman, luminoşi şi uşor curbaţi, care-i dădeau un aspect felin. Buzele i s-au despărţit într-o inspiraţie scurtă, sonoră.

— Ce faci? a întrebat Zayne, îndepărtându-se de perete.

Tipul n-a răspuns. A ridicat braţul, ca în transă, cu degetele întinse spre mine.

— Nu mă atinge. M-am împleticit într-o parte, lovindu-mă de Zayne.

Zayne m-a tras lângă el, şi, într-o clipă, m-am trezit făcută sendviş între ei, cu spatele încălzit de Zayne şi simţind căldura tipului în faţă.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. N-o să-ţi facă niciun rău, m-a liniştit Zayne. Se poartă doar mai ciudat decât de obicei.

— Situaţia e din ce în ce mai ciudată, a comentat Cayman, de pe canapea. Şi oarecum fierbinte, deşi nu mă aşteptam nici pe departe.

Am clipit.

— Poftim? Tipul din faţa mea a clipit şi el, apoi şi-a

privit mâna, surprins, de parcă tocmai îşi dăduse seama ce făcea. Şi-a coborât braţul. Uau!

— Uau ce? Zayne m-a împins în spatele lui. Ce crezi că faci?

— Vin! s-a auzit o voce feminină. Zayne a înjurat în barbă. Scuze…

— Totul e OK, a strigat nou-venitul către ea, făcând un pas înapoi. Nu intra, Layla! Serios. Mai lasă-mă câteva secunde.

Am simţit un ghem în stomac, în timp ce muşchii spatelui lui Zayne s-au încordat.

— La naiba!

Reacţia lui nu mă prea linîştea.

Demonul a ridicat bărbia.

— Unde ai găsit-o? Într-o biserică?

M-am încruntat. Oare Zayne se lega deseori de oameni în biserică?

— Nu. Ce fel de întrebare e şi asta?

— OK. Păi, oriunde ai fi găsit-o, trebuie s-o pui la loc, Bolovane.

— Nu sunt o jucărie, am mârâit, îndepărtându-mă de Zayne. Sau un obiect, să mă iei şi să mă pui la loc.

Ochii aceia ca de ambră s-au oprit asupra mea.

— Ah, ştiu perfect ce eşti!

Spatele mi-a devenit rigid.

— Cum? a întrebat Zayne. Cum se face că ştii?

— Nu sunt vreun demon inferior, Bolovane. Pielea a părut să i se subţieze, şi sub ea i-au înflorit umbre întunecate. Sunt Astaroth, Prinţul Moştenitor al Iadului. Eu *ştiu*.

22

Sfinte ulei de cădelniţă, Zayne mă adusese să-l

văd pe Prinţul Moştenitor al Iadului?

Ce mama naibii?

Mă mâncau degetele să iau pumnalele, dar, mai rău, îmi simţeam *harul* că se trezeşte la viaţă. L-am înăbuşit, dar era acolo, cerând să fie lăsat să iasă.

— Chiar eşti prinţ? am întrebat.

— Sunt Prinţul Moştenitor al Iadului.

M-am întors spre Zayne.

— Când ai lăsat să cadă bomba că mergem să ne întâlnim cu nişte demoni, n-ai menţionat că unul dintre ei este Prinţul Moştenitor.

— Scuze. Credeam că Roth va păstra pentru sine aspectul ăsta, a mârâit Zayne. Dar aşa e el, special.

— Da, sunt, a răspuns Roth.

— Unic, a adăugat Zayne, şi, când am privit iar spre Roth, a adăugat: O fi el Prinţul Moştenitor, dar nu e chiar… atât de rău.

Roth a inspirat brusc, ducându-şi o mână la inimă.

— Bolovane, tocmai mi-ai făcut un compliment?

Zayne l-a ignorat.

— Nu-i un tip rău, a repetat.

— Alt compliment? Uau, o să roşesc! a zis Roth. Dar asta nu schimbă faptul că sunt foarte, foarte supărat c-ai adus *chestia asta* în casa mea.

Zayne s-a postat iar în faţa mea, blocându-mi complet vederea.

— Am venit să-ţi cer ajutorul, Roth.

— Ai adus *chestia asta* în casa mea, ştiind că Layla e aici? a repetat Roth. Ţi-ai ieşit din minţi?

— OK, a zis Cayman, de undeva din spatele lor. Sunt foarte curios să ştiu ce se petrece.

Zayne l-a ignorat, în timp ce eu am tras cu ochiul din spatele lui.

— Ştiu ce este ea. La rândul ei, şi ea ştie. Dar nu

prezintă o ameninţare pentru tine. Suntem aici pentru că avem nevoie de ajutorul tău.

— Bun, eu nu mai aştept, căci jur c-am auzit vocea lui Zayne şi… a anunţat femeia aflată, probabil, în bucătărie. Roth a strigat ceva, înainte să dispară brusc. Am icnit când l-am văzut apărând dincolo de canapea chiar când Zayne s-a încordat lângă mine atât de tare, încât m-a făcut să cred că se transforma.

M-am uitat în sus la faţa lui, care părea acoperită cu un văl. Când îl cunoscusem, arăta total lipsită de emoţie. Dar mă înşelasem. Acum parcă era o statuie. Am văzut cum privirea îi alunecă spre o fată care se afla acum lângă canapea.

Nu mi-am putut lua ochii de la ea. Era… frumoasă într-un fel eteric, şi dacă nu aş fi ştiut ce eram eu şi ce era ea, aş fi zis că aveam de-a face cu o Legitim-Născută. Cu părul ei lung, de un blond albicios, şi cu ochii mari, de un albastru şters, părea să aibă mai mult sânge de înger decât mine. Dar eu ştiam ce era.

Era pe jumătate demon, pe jumătate Gardian, şi nu avea pic de sânge angelic.

— Zayne, a spus ea, zâmbind. Sunt… sunt atât de bucuroasă că te văd. După atâta vreme.

— Da. Aşa este. Avea o voce ciudat de morocănoasă. Trinity, ea este Layla. Am… crescut împreună.

— Numele ei e *Trinity*? Roth părea să se fi înecat, dar l-am ignorat, concentrându-mă asupra celei care era, la fel ca mine, o raritate.

Layla se uita în continuare la Zayne, de parcă nici n-ar fi băgat de seamă că sunt acolo. Îmi amintea de o păpuşă de porţelan, frumoasă, dar oarecum înfricoşătoare, posibil bântuită. M-am uitat la Roth.

Şi mai înfricoşător era felul în care se uita el la

mine, în timp ce stătea lângă Layla. Mă privea ca pe o farfurie cu cartofi prăjiţi şi brânză rasă deasupra.

Începeam să mă simt super-incomod.

Layla şi-a târât privirea de la Zayne la mine. Zâmbetul i s-a stins şi a făcut ochii mari.

— Rahat! a şoptit.

Am încremenit.

— Ăăă…

— Ce vezi? a întrebat Roth, cu o mână pe braţul ei.

Stai aşa! Credeam că Prinţul Moştenitor al Iadului putea simţi ce eram, dar o creatură pe jumătate demon, pe jumătate Gardian? Nu avea sens.

— Nu ştiu, a zis Layla, făcând un pas ca să-l ocolească pe Roth, care însă a prins-o de braţ, înainte să apuce să se îndepărteze de el. N-am mai văzut niciodată pe cineva de genul ăsta.

Am ridicat din sprâncene.

— Tare aş vrea să mă puneţi şi pe mine la curent, a zis Cayman. Mă simt pe dinafară.

— De ce m-ai adus aici? l-am întrebat eu pe Zayne.

— Este o întrebare foarte bună, pe care i-am pus-o şi eu, a remarcat Roth, încă ţinând-o pe Layla de braţ. Acum ea se holba la mine de parcă ar fi văzut o porţie de cartofi prăjiţi cu brânză şi sos alb.

— N-ar trebui ca ei să afle ce sunt, am continuat. Dar la cum se uită ăştia doi la mine, mă fac să mă simt tare prost.

— Şi nici nu cred c-ar fi în stare să afle, dar Roth este… *special*, se pare, a spus Zayne.

— Flirtezi cu mine, Bolovane? a întrebat Roth.

— Da, exact asta fac. Zayne s-a întors spre mine, căutându-mi privirea când a spus, pe ton scăzut: Nu cred că Layla ştie ce eşti, dar… Îţi vede sufletul.

— *Poftim*? Vocea mea era stridentă. I-am privit.

Layla se uita acum la braţul lui Roth. Eşti sigur că sunt de treabă?

Zayne i-a aruncat lui Roth o privire ameninţătoare.

— Da. Poţi avea încredere în mine. Şi în ei.

— Nu ştiu ce să zic. Se uită la mine de parcă ar vrea să mă mănânce.

— Să sperăm că vor înceta. *În momentul ăsta*.

— Observ şi eu privirea aia, a comentat Cayman. Chiar acum. Layla, cred c-ar trebui să te calmezi.

— Ce? Layla a clipit şi s-a uitat prin cameră, cu obrajii roşii. Uau! Scuze.

— E OK. Am avut aceeaşi reacţie. Roth a tras-o în braţele lui, ţinând-o aproape, aşa cum îl văzusem pe Ty că o strângea pe Jada. Nu înţelegeam de ce. Nu înţelegeam nimic.

Layla şi-a pus mâinile pe braţul lui Roth. Se uita mai departe la mine.

— Ce vezi, Layla? a întrebat Zayne.

— Văd… Şi-a trecut o mână peste braţul lui Roth. Văd alb pur… şi negru pur.

Zayne s-a uitat la mine, şi, fără să-mi dau seama de ce, a părut surprins.

— Ce-i mai bun din ambele lumi, a murmurat Layla, iar eu m-am cutremurat. Ce este ea? a repetat întrebarea asemenea unui copil care tânjeşte după o gustare.

— O Legitim-Născută, a răspuns Roth, şi am simţit că mi se strânge stomacul. Chiar ştia ce eram. Cunoscută drept nefilim, de fapt.

Layla a rămas cu gura căscată.

— Sfinte grămăjoare de rahat! Cayman s-a împins în picioare şi a sărit peste canapea.

M-am simţit mândră de reacţia lui, ţinând cont de ceilalţi doi, care păreau să viseze la apropiere şi

intimitate.

Zayne a zâmbit.

— Uau, Cayman, nu cred că te-am văzut vreodată mişcându-te atât de repede.

— Ce mama naibii, Zayne? I-am zis să ia loc lângă mine. Lângă mine. Ce porcărie! a zis Cayman, scuturând din cap. N-am văzut niciodată un Legitim-Născut. Iisuse! S-a dat înapoi, cu ochii mari. Nu mă dau în vânt după o viaţă de genul ăsta.

— N-o să... n-o să vă fac rău, am spus, simţindu-mă ca un ghimpe în coaste şi ca o ciudăţenie, în acelaşi timp. Adică, nu vreau. L-am privit pe Zayne, neliniştită. Corect?

A zâmbit în colţul gurii.

— Da.

— Dar ai putea, a spus Roth, cu bărbia lipită de creştetul Laylei. Există doar două lucruri pe lume cu care nu vreau să mă confrunt. Niciunul n-are de-a face cu un Gardian.

Zayne a oftat.

— Iar unul dintre ele este un Legitim-Născut.

— Şi celălalt? am întrebat, fără să mă pot abţine.

Zâmbetul lui Roth era ca fumul. M-a făcut să tresar.

— N-are motive să vă facă rău, a spus Zayne. Aşa că haideţi să nu-i dăm unul, pentru că, dacă aţi auzit de Legitim-Născuţi, atunci ştiţi că n-o voi putea opri, odată ce se porneşte.

— Şi totuşi, ai adus-o aici, punând-o pe Layla în pericol...

— Am venit după ajutor...

— Îmi place când ai nevoie de mine, Bolovane, a rânjit Roth.

— Doamne, cât te urăsc! a mârâit Zayne.

— Hei! În sfârşit îmi spui pe nume.

Layla şi-a dat ochii peste cap.

— Suntem aici fiindcă am avut încredere că veţi putea trece peste faptul că este pe jumătate înger, aşa cum ea a acceptat că sunteţi demoni. Deci ce-aţi zice să revenim la ale noastre? a propus Zayne.

Nimeni n-a scos un cuvânt, aşa că am ridicat mâna.

— Am o întrebare.

— Care? Zayne a oftat iar, şi mi-a amintit atât de mult de Misha, că am simţit un junghi în piept.

M-am uitat spre Layla.

— Cum poţi vedea suflete?

După ce i-a aruncat o privire lui Roth, a vorbit:

— Ştii ce sunt?

— Jumătate Gardian, jumătate demon?

— Exact. Ştii cine a fost *mama mea*? Şi folosesc cuvântul „mamă” la modul superficial.

— Lilith? am spus, amintindu-mi ce-mi povestise Misha. Am simţit tresărirea lui Zayne, dar am ignorat-o. Mama ta este Lilith?

— Da. Însă puterile mamei se manifestă diferit la mine, datorită sângelui de Gardian, mi-a explicat, mângâind braţele lui Roth cu mâinile ei mici. Văd suflete. Pentru mine, sunt ca nişte aure. Sufletele albe sunt cele mai pure – Gardienii, îngerii şi oamenii fără păcat au suflete pure. S-a oprit, uitându-se la mine. Tu ai un suflet pur şi…

— Şi ce? Îmi doream să pot vedea cu ochii ei.

— Nu ştiu. N-am mai întâlnit niciodată un suflet atât de negru, a spus ea, iar eu am clipit. Vreau să zic că demonii n-au suflet, deci n-am ce vedea la ei.

Roth s-a bosumflat.

— Iar oamenii foarte, foarte răi, malefici, au suflete

întunecate, însă negru pur? Negru pur şi alb pur? A părut uluită. Probabil din cauză că eşti ceea ce eşti, şi de aceea n-am mai văzut aşa ceva.

— Dar de ce să fie şi negru? am întrebat. Cu cât are cineva sufletul mai întunecat, cu atât mai rea este persoana…

— Pot să răspund eu, a intervenit Roth. Probabil că plăteşti pentru păcatele tatălui tău. Să nu crezi că îngerii ar trebui să se combine cu oamenii.

— Nu, a murmurat Cayman.

— Au făcut asta multă vreme, am zis. Ca mine, erau cu miile.

— Cu câte secole în urmă? Lucrurile s-au schimbat. Procrearea între îngeri şi oameni a fost interzisă, a adăugat Roth.

— De unde ştii? a întrebat Zayne.

— Sunt demon. Sunt Prinţul Moştenitor. Ştiu ce este interzis şi ce nu. Asta mă face să mă întreb de ce ar încălca un înger o asemenea regulă primordială, ca să te creeze şi să te lase să trăieşti.

Am ridicat din sprânceană, auzind ultima parte.

— Ceea ce mă face să mă întreb cine este tatăl tău, a zis Roth.

— Ai şi alte abilităţi de la mama ta? am întrebat-o pe Layla, ignorându-l pe Roth. Poţi fura suflete?

— Da, însă mă abţin, mi-a zis, privindu-mă şi citindu-mi îndoiala pe chip. Încerc. Am călcat greşit de câteva ori, în trecut… S-a uitat la Zayne, şi am ştiut că Misha îmi spusese adevărul: îi lipsea o parte din suflet. Şi îmi dădeam seama că Layla i-o răpise. Dar fac tot ce pot să mă abţin.

— Reuşeşte aproape întotdeauna. Roth a sărutat-o pe Layla pe creştet. Şi dacă nu reuşeşte, a continuat el, tot perfectă este.

Buzele Laylei s-au lăţit într-un zâmbet blând, iar ea şi-a dat capul pe spate. Roth a sărutat-o uşor, în treacăt, dar m-a uluit. Atâta afecţiune şi iubire emana între ei! Eram confuză.

Nu mi se spusese niciodată că demonii pot... iubi. Da, simţeau dorinţă carnală, dar iubire? Fiecare curs pe care-l urmasem mă învăţase că nu erau capabili de asemenea emoţii omeneşti.

Îngerii, cei cu sânge pur, nu puteau iubi ca oamenii. La naiba, la începuturi, nici Gardienii nu putuseră. Învăţaseră să iubească prin interacţiunea cu oamenii. Secole la rând, devenise un comportament dobândit. Fusese oare la fel şi pentru demoni?

M-am uitat la Zayne. Era tăcut şi încordat. Îi privea printre genele dese, coborâte.

A trecut un moment interminabil, până ce Prinţul Moştenitor a condus-o pe Layla lângă canapea şi a tras-o în jos, lângă el.

— Ia loc, Trinity. Se pare că avem de vorbit.

Nu voiam să iau loc.

Zayne m-a împins uşurel.

— Aşază-te.

Împotrivindu-mă dorinţei de a protesta, mi-am târşâit picioarele spre canapea şi m-am aşezat, în timp ce Cayman a încetat să mai arate de parcă îşi dorea să dispară prin perete. Părea din nou curios.

Roth s-a aplecat în faţă, mutându-şi privirea de la mine la Zayne.

— Deci, Treime mai mult sau mai puţin Sfântă, cum l-ai cunoscut pe Bolovanul nostru? Mor de curiozitate să-ţi aud povestea.

— Şi eu, a murmurat Layla.

M-am uitat la Zayne. Îşi lăsase bărbia în jos şi părea la o clipă distanţă să desprindă raftul din perete

şi să i-l arunce lui Roth direct în cap.

— În momentul ăsta, chiar nu contează, a spus Zayne, cu vocea încordată de nerăbdare.

— De fapt, cred că ar conta. Vreau să ştiu cum v-aţi cunoscut, a spus Layla, privindu-mă.

— A... a venit în comunitatea în care locuiesc.

— Locuieşti într-o comunitate de Gardieni? m-a întrebat ea, surprinsă.

— În sediul regional, am spus, fără să dau alte detalii, însă Layla a părut să ştie la ce mă refeream.

A făcut ochii mari.

— De când locuieşti acolo?

— De când eram mică. Aveam şapte sau opt ani când m-au adus, am recunoscut, nefiind sigură ce lucruri le puteam dezvălui, fără să trădez clanul care mă ocrotise. Am fost... ascunsă acolo. Puţini ştiau ce sunt.

— Interesant, a murmurat Roth, într-un fel care-mi spunea că i se părea fix invers. Dar sunt mai interesat să aflu de ce-ar avea nevoie Zayne de ajutorul nostru.

— Comunitatea a fost atacată aseară, şi cineva... drag lui Trinity a fost răpit de un demon pe care l-am recunoscut. Un Superior pe care-l ştiu din D.C., a explicat Zayne. Vrem să-l găsim, şi ne-am gândit că s-o fi întors aici.

Roth s-a sprijinit de spătar, ridicându-şi un picior şi proptindu-şi glezna de celălalt genunchi.

— Acest cineva apropiat de Trinity este un Gardian?

— Da, am răspuns.

— De ce crezi că încă trăieşte? a întrebat Roth, mângâind-o pe Layla pe păr. Cu excepţia celor pe jumătate Gardieni, demonii nu prea iau prizonieri.

— Ştiu că trăieşte, am spus. Este Protectorul meu

şi suntem conectaţi. Aş simţi dacă este mort; şi nu e.

— Protector? a mormăit Layla.

— Deci este adevărat că Legitim-Născuţii erau legaţi de Gardieni?

Am confirmat dând din cap.

— Dacă trăieşte, probabil există un motiv, şi-a dat cu părerea Cayman, apropiindu-se de Roth şi de Layla. Şi nu vorbim de un lucru bun. O să-l…

— Folosească fie pentru a primi informaţii despre comunitate sau pentru a mă ademeni dincolo de ziduri, dacă au aflat ce este el şi ce sunt eu, l-am întrerupt. Îmi dau seama. Dar nu ştim dacă demonul a aflat ce sunt.

— Să presupunem că da, din moment ce-a intrat într-o comunitate de Gardieni şi ţi-a răpit doar Protectorul, a continuat Cayman.

Roth a ridicat o mână.

— Dacă tot facem treaba asta cu mâna… Mi-a făcut cu ochiul. Am o întrebare: Cum de a intrat un demon în comunitatea voastră şi a reuşit să scape cu viaţă, luând cu el un Gardian, şi Protector pe deasupra?

Bună întrebare! Zayne a preluat discuţia, povestind ce s-a întâmplat, inclusiv despre atacul demonilor Călăi, despre oamenii cu măştile stranii şi despre Târâtorii Nocturni. Singurul lucru pe care l-a lăsat deoparte a fost întâmplarea cu Clay.

În timp ce vorbea, încă sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept, mi-am dat seama că, deşi se afla în cameră, nu voia să facă parte din grupul ăsta.

— Când oamenii ajung să lucreze cu demonul ăsta, există mari şanse să fie posedaţi, a zis Layla, privindu-l pe Zayne. Am mai văzut asta. Un demon priceput îşi

poate crea o armată.

Nu mă gândisem la aşa ceva, şi acum mă simţeam prost.

— Ce mai ştiţi? a întrebat Roth.

— Trinity a fost atacată şi când eram în comunitate, a răspuns Zayne.

Gata cu ascunsul părţii respective!

Roth a devenit mai atent.

— Spune-ne, te rog. S-ar putea dovedi o informaţie utilă.

— Te-a atacat un Gardian? Layla a clipit de mai multe ori.

Am încuviinţat dând din cap.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— E mort, am spus. L-am ucis.

— Ce fată bună! a zâmbit Roth aprobator.

M-a străbătut un fior. Avea un zâmbet tulburător.

— Atacul de la început trebuie să fi avut legătură cu restul, pentru că Gardianul care a urmărit-o pe Trinity avea pe faţă o mască asemănătoare cu aceea purtată de oameni în timpul invaziei, a explicat Zayne. Şi mai e ceva.

— Ce anume? a întrebat Layla.

Zayne m-a privit, şi mi-a luat o clipă să-mi dau seama la ce se referea. Muşchii mi s-au încordat.

— Dar n-are legătură, l-am contrazis. Deloc.

— Ce anume? a întrebat din nou Layla.

Strângând din buze, am clătinat din cap. În viaţa mea nu crezusem că voi ajunge să explic unor demoni ce i se întâmplase mamei.

— Mama a fost ucisă acum un an, de un Gardian în care aveam încredere.

— Doamne! Layla şi-a dus mâna la piept, peste tricoul negru pe care-l purta. Îmi pare foarte rău.

— Asta e, am murmurat, cu mâinile pe genunchi.

— De ce eşti atât de sigură că n-are legătură? a întrebat Zayne, încet.

— Pentru că Gardianul care mi-a ucis mama a încercat, de fapt, să mă ucidă pe mine, fiindcă mă considera… o abominaţie, am spus. Fiindcă reprezentam pentru Gardieni o ameninţare mai mult decât orice demon. Ne-a prins cu garda jos, iar mama… a fost tare curajoasă. I-a tăiat calea şi… Da, asta a fost.

— Iisuse! a zis Zayne.

— Da, aşa că n-are legătură. Am tras rapid o gură de aer şi mi-am ridicat privirea spre demoni. Misha nu este doar Protectorul meu. E ca un frate pentru mine. Am crescut împreună, şi chiar dacă ne enervăm reciproc până explodăm, nu ştiu ce m-aş face dacă ar păţi ceva.

Un zâmbet trist i s-a întipărit Laylei pe chip, când s-a uitat la Zayne.

— Înţeleg cum te simţi.

Nu era nevoie să fii geniu ca să ştii că vorbea despre Zayne, şi că ei doi avuseseră o ceartă memorabilă. Se întâmplase oare când îi răpise o parte din suflet? Era un motiv întemeiat. Sau fusese mai mult? M-am uitat la Roth. Avusese legătură cu el?

— Înţeleg, a zis Roth, fără să-mi dau seama dacă într-adevăr aşa era. A privit peste umăr, spre Cayman. Ştii cine-i demonul?

— Bael, a răspuns Zayne.

— Fir-ar să fie! a mormăit Roth, iar Layla a părut să pălească. S-a întors?

— Aşa cred. S-a fâţâit o vreme prin oraş, şi el a fost cel care l-a răpit pe Misha.

— Îl cunoaşteţi pe Bael? am întrebat.

— Păi, da. Noi, demonii, suntem cu toţii prieteni pe Facebook, a răspuns Roth, iar eu am mijit ochii. A rânjit. Da, îl cunosc. Nu-mi place de el.

— Sentimentul este reciproc, a intervenit Cayman. Bael a fost mereu gelos pe Roth.

— Pentru că părul meu e mai mişto, a explicat Roth.

M-am încruntat.

— De fapt, pentru că Roth a fost mereu preferatul Şefului, a clarificat Cayman lucrurile, şi am avut o bănuială că Şeful era Lucifer, aşa că, de data asta, am rămas fără replică. Adică, *în trecut*. Acum nu prea mai este.

Roth a încuviinţat încet.

— Adevărat, dar dacă ai dreptate, şi Bael l-a răpit pe Protectorul tău, nu e de bine.

— Deja mi-am dat seama, am spus.

Prinţul Moştenitor s-a aplecat în faţă.

— Nu, chiar nu cred că-ţi dai seama, Trinity. Bael nu este doar un demon de Nivel Superior, cu tendinţe de gelozie. N-ar răpi un Gardian de amorul artei. Ţi-a luat Gardianul, şi, dacă mai aveam vreun dubiu că nu ştie ce eşti tu şi ce este el, poţi să-ţi iei gândul. L-a luat ca să ajungă la tine, ceea ce înseamnă c-ar trebui să renunţi şi să pleci de aici cât mai repede.

— Cum să renunţ? Nu pot. Nu *vreau*.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă Bael pune mâna pe tine?

— Ştiu precis ce se va întâmpla, am spus. O să-l ucid.

Şi-a încleştat maxilarul şi a continuat să mă privească. S-a uitat apoi peste umăr.

— Vezi ce poţi afla despre Bael!

— Desigur. Cayman s-a întors iar spre Zayne. Mă

bucur că te-am revăzut. Apoi, spre mine: Tu mă sperii. Apoi a dispărut.

Roth a zis:

— Daţi-i câteva zile…

— *Poftim*?! Misha nu are la dispoziţie „câteva zile”.

— Poate, a zis Roth. Dar să încercăm să ne păstrăm optimismul. Trebuie să fim isteţi. Demoni precum Bael nu sunt proşti. Dacă începem să minăm fiecare colţ întunecat din oraş, toată lumea care ştie ceva se va face nevăzută.

Strângând din buze, am clătinat din cap şi m-am luptat cu frustrarea crescândă.

— O să aflăm unde ţi-e ascuns Protectorul, stai fără grijă, a zis Roth. Sunt as, în zonă.

— Da, asul ticăloşilor, a comentat Zayne, şi am făcut ochii cât cepele.

— Amuzant! Roth s-a ridicat râzând şi s-a îndreptat spre aluatul de prăjituri. I l-a întins Laylei şi s-a postat în faţa fortului.

Mai rămăsese o întrebare importantă.

— De ce vreţi să mă ajutaţi?

— Pentru că mereu am visat să fac un Legitim-Născut să-mi fie dator, a răspuns Roth, zâmbind.

M-am cutremurat, gândindu-mă că nu voiam să aflu motivul.

— Şi pentru că Zayne te-a adus aici, a zis Layla. Asta înseamnă că eşti importantă pentru el.

Am deschis gura, dar nu ştiam ce replică să-i dau. M-am uitat la Zayne, dar nu i-am putut descifra expresia feţei.

— Mă ajută pentru că am promis să ajut şi eu clanul lui, am zis, privindu-l pe Zayne. Nicio reacţie.

— Cum? a întrebat Layla, rupând o bucăţică de aluat.

— Ştiţi că există cineva în oraş care ucide şi Gardieni, şi demoni de Nivel Superior, a răspuns Zayne. Oricine ar fi, este puternic, dar mă îndoiesc că ar depăşi un Legitim-Născut.

Am simţit dezamăgire. Eu sugerasem că Zayne mă ajuta doar pentru că făcusem o înţelegere, dar… mi-aş fi dorit să nege şi să spună că eram prieteni, şi de aceea…

Însă nu ştiam sigur dacă eram.

— Putem vorbi? a întrebat Layla, adresându-i-se lui Zayne. Un minut.

— Nu e momentul, a răspuns el, repede. Trebuie să plecăm.

— Doar un minut, a spus ea. Atât.

— N-am timp.

Layla s-a aplecat în faţă, a deschis gura, după care a închis-o la loc. Şi a încercat iar.

— Nu te-am mai văzut de luni bune, Zayne. Luni. Am sunat, am trimis mesaje, şi nu mi-ai răspuns, iar acum apari aici, neanunţat, cu creatura *asta*.

„Creatura asta?” Colţurile gurii mi s-au lăsat în jos. Felul în care a spus-o m-a făcut să mă gândesc că eram vreo purtătoare de boli transmisibile sexual, una de care nu poţi scăpa.

— Layla… a început Roth.

— Nu. A arătat cu ruloul de aluat spre Roth.

El a ridicat mâinile, predându-se.

Layla a sărit în picioare şi s-a întors spre Zayne.

— L-am văzut pe Dez, acum câteva săptămâni. Ştiai?

Zayne nu i-a răspuns, dar până şi eu vedeam un muşchi care-i pulsa în maxilar, ca o bombă cu ceas.

— Ştii ce mi-a spus? a continuat Layla, cu obrajii rozalii. Că te-ai mutat. Singur! Niciun membru al

clanului nu face aşa ceva, darămite să mai şi supravieţuiască... S-a întrerupt, inspirând adânc, exasperată. De ce te-ai mutat?

— Nu-i treaba ta.

— Nu-i treaba mea? Apari aici, după luni de zile, cu un nefilim, după ce aflu că te-ai mutat, şi asta-i tot ce ai de spus? Cine eşti, de fapt?

— Cu siguranţă nu cine credeai că sunt, a spus Zayne, nervos. Ţi-am răspuns la întrebare?

Layla a devenit rigidă. A lăsat aluatul de prăjitură jos. Un amestec de suferinţă şi furie i s-a citit pe faţă, apoi s-a întors spre mine, gesticulând cu ruloul, şi am ştiut că nu-mi va spune ceva plăcut.

Nu mai aveam chef să tac.

— Uite ce-i! Nu ştiu ce se petrece aici, şi, sincer, mă doare în cot. Sincer! Cel mai bun prieten al meu a fost răpit de un demon, şi poate că este torturat, în timp ce noi stăm şi ţipăm aici unii la alţii pe motiv că nu ni s-a răspuns la telefon!

Layla a închis gura.

Nu aveam de gând să mă opresc.

— Pe deasupra, am fost educată să cred că demonii sunt malefici, că nu există zone cenuşii, şi totuşi, iată-mă în compania Prinţului Moştenitor al Iadului, care construieşte forturi din perne, de parcă ar fi ceva normal...

— Pentru mine este normal, a mormăit Roth. Îmi plac.

L-am ignorat.

— Şi stau în faţa unei persoane care este jumătate Gardian şi jumătate demon şi care a mâncat vreo patruzeci de kile de aluat de prăjitură în zece secunde! Pricep că aveţi probleme, dar nu pot fi mai importante decât ce i se întâmplă acum lui Misha. Trebuie să-l

găsesc înainte să fie ucis.

— Şi dacă nu ajungi la timp la el? a întrebat Roth, în timp ce în cameră s-a lăsat tăcerea.

— Dacă e mort? Mi s-a frânt inima. Nu puteam suporta gândul. O să mă descurc.

— Există lucruri mai rele decât moartea, Trinity.

Un fior mi-a dansat pe sub piele, când l-am privit în ochii de ambră.

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

— Ar trebui. Roth şi-a încrucişat braţele la piept. Cred că e timpul să plecaţi. Ţinem legătura. S-a uitat urât la Zayne. Data viitoare când sunăm, încearcă să răspunzi la telefon.

23

— Ce distractiv a fost, nu-i aşa? Abia aştept să ne întoarcem, am spus, în timp ce Zayne urca la volanul Impalei. Am aşteptat până ce-a închis portiera şi apoi m-am aplecat spre el, lovindu-l peste braţ.

— Au! S-a uitat la mine, cu ochii mari. Pentru ce-a fost asta?

— Nu mi-ai spus că mergem să-l vedem pe nenorocitul de Prinţ Moştenitor al Iadului. L-am lovit iar.

Îndepărtându-se, şi-a frecat locul dureros.

— Şi asta?

— Pentru că te-ai purtat ca un nenorocit cu Layla. M-am pregătit să-l mai lovesc o dată.

Zayne mi-a prins pumnul.

— Nu-i frumos să loveşti, a zis. Şi nu m-am purtat deloc ca un nenorocit.

— Ba da. Am încercat să-mi eliberez mâna, dar fără succes.

— Uită-te la tine! Te-ai întâlnit pentru prima oară cu nişte demoni, şi deja îi aperi. Zayne mi-a tras mâna în spaţiul dintre noi.

— Ba nu. (De fapt, asta făceam.) Care a fost faza între tine şi ea?

Ochii lui palizi m-au privit ţintă.

— O să mă loveşti iar dacă-ţi dau drumul? Sunt sensibil.

Am pufnit.

— N-o să te lovesc.

Mi-a dat drumul şi a pornit motorul.

— Deci?

Zayne a oftat şi a băgat Impala în viteză.

— Lucrurile cu Layla sunt… complicate, şi asta-i tot ce-ţi pot spune.

A tăcut, iar iritarea mea a crescut. În adâncul sufletului, eram dezamăgită. De ce nu-mi spunea ce se întâmplase între ei? Clădise un zid masiv în jurul lui, făcut din granit şi încăpăţânare.

Zayne a condus în tăcere. Soarele apusese, aşa că mi-am dat jos ochelarii şi i-am pus în torpedou.

— Crezi că ne vor ajuta? am întrebat.

— Da. Zayne a rămas cu o mână pe volan şi pe cealaltă şi-a întins-o peste spătarul scaunului meu. Dacă poate obţine cineva informaţii despre Bael, acela e Cayman.

M-am gândit la demonul în salopetă.

— Părea speriat rău de mine.

— Da, a chicotit Zayne.

Nu era de râs, dar nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Deci… este broker?

— Nu el e cel care caută oamenii, a zis Zayne. Ei au tendinţa să-şi croiască drum spre el, pentru că

doresc şi au nevoie de ceva pentru care ar da orice, inclusiv propriul lor suflet. Ce mi se pare aiurea este că majoritatea vor lucruri complet lipsite de importanţă. Îşi oferă o parte din suflet pentru o promovare, sau pentru a fi cu o persoană care nici măcar nu îi merită.

— Doar o parte? am întrebat. Credeam că pe tot.

— Nu. Doar o părticică.

— Ţi se pare OK?

— Cred că dacă oamenii îşi folosesc liberul arbitru şi nu le pasă unde ajung după ce mor e problema lor. Facem tot ce putem pentru a-i feri de demonii care încalcă regulile – şi ştii care sunt regulile. Trebuie să existe un echilibru între bine şi rău, a spus Zayne, când ne apropiam de podul ce ducea spre oraş. Cayman respectă regulile.

Ştiam că există reguli şi că echilibrul dintre bine şi rău se baza pe liberul arbitru.

— Habar n-am ce să cred despre toate astea, am recunoscut, studiindu-i profilul.

Zayne a tăcut o vreme.

— Să ştii că eram ca tine, în multe privinţe. Vedeam lucrurile în alb şi negru, fără nuanţe de gri – cu excepţia Laylei. Se uita drept în faţă în timp ce vorbea. Credeam că partea de Gardian din ea anula partea demonică. Îi spuneam asta, când era mai tânără şi venea la mine, îngrijorată din pricina a ce era, supărată că nu o accepta clanul sau speriată că era ceva în neregulă cu ea. Îi spuneam mereu că era parţial Gardian, şi că doar asta conta. Greşeam.

Mi-am ţinut gura, ascultându-l, căci instinctul îmi spunea că nu vorbea des despre asta.

— Ar fi trebuit să-i spun să îşi accepte partea demonică, şi ar fi trebuit să o accept şi eu, pentru că mi-a arătat, deşi era prea târziu, că nu contează ce eşti

când te naşti, ci e mai important ce devii. Şi-a încleştat maxilarul. Ai ştiut până azi că demonii pot iubi?

— Nu, am şoptit. N-am ştiut.

— Da. Nici eu, până l-am cunoscut pe Roth. E unul dintre cei mai puternici demoni pe care-i vei întâlni, şi încă poate fi letal, dacă-l provoci. Dar faptul că este capabil de iubirea pe care o simte pentru Layla îmi dă de înţeles că nu ni s-a spus întotdeauna adevărul.

Neştiind ce să-i răspund, îmi făceam de lucru cu centura. Să-l aprob ar fi însemnat să contrazic toate învăţăturile primite. Dar avea dreptate când spunea că Roth o iubea pe Layla. Văzusem cu ochii mei şi auzisem cum îi vorbea.

Dacă ne înşelam în privinţa unor demoni? Şi, în cazul ăsta, cum puteam descifra în ce fel să ne purtăm cu ei? Unii dintre ei se amestecau printre oameni, dornici doar să îşi trăiască viaţa, şi pe aceştia trebuiau Gardienii să-i lase în pace? Cum puteau Gardienii să facă diferenţa între ei?

Zayne parcă mi-a citit gândurile, când a zis:

— Nu mulţi demoni sunt precum cei pe care tocmai i-ai cunoscut, şi e uşor să-ţi dai seama care sunt ca ei.

— Cum?

— De obicei, un lucru îi dă de gol. Zayne a rânjit spre mine. Nu încearcă să te ucidă pe loc.

Zayne şi cu mine patrulam, iar asta însemna că dădeam mult din picioare.

Foarte mult.

Dată fiind vederea mea deteriorată, nu era neapărat cel mai simplu lucru de făcut. Mi-am dorit să fi fost amurg, pentru că era momentul zilei în care vedeam cel mai bine. Atunci, aş fi putut distinge detaliile oraşului. Trotuarele erau luminate suficient de

puternic încât să mă pot deplasa fără să mă împiedic, dar percepţia adâncimii îmi era dereglată şi abia reuşeam să nu mă ciocnesc de oameni, în timp ce încercam să descifrez dacă erau toţi vii, sau unii erau morţi, ori demoni.

Trecuserăm pe la apartamentul lui Zayne, mâncaserăm repede ceva într-un restaurant de la colţul străzii, şi apoi îmi ţinusem partea de promisiune.

Patrulam cu Zayne, atentă la creatura misterioasă care ucidea Gardieni şi demoni deopotrivă.

Deja mergeam de două ore, fără să fi zărit altceva în afară de câţiva Afurisiţi, care-şi luaseră cozile la spinare în direcţia opusă, în clipa în care dăduseră cu ochii de Zayne.

— E normal? am întrebat, în timp ce ne apropiam de o gură de metrou. Să fugă Afurisiţii când te văd?

— Da. Nu stau nicio clipă pe gânduri. Zayne m-a condus spre scările de la metrou.

Mi-a stat inima în loc. Scările reprezentau un pericol pentru mine, când lumina era slabă. M-am apucat zdravăn de balustradă, păşind atent.

— Eu îi las în pace. Alţi Gardieni, nu, dar, aşa cum am mai spus, sunt relativ inofensivi.

O parte din mine a fost uşurată să audă asta, fiindcă mulţi dintre Afurisiţii întâlniţi îmi păruseră a fi adolescenţi, şi nu ştiam dacă era sau nu vârsta lor reală.

— Mai am o întrebare, am spus, după ce am reuşit să cobor scările fără să-mi rup gâtul, ajungând pe peronul umed, cu miros de mucegai.

— Bineînţeles că ai, a oftat Zayne.

Îl asaltasem cu întrebări toată seară, şi ştiam că devenisem super-enervantă, dar acum întrebarea mea era serioasă.

— Faptul că te-ai mutat şi că eşti independent are de-a face cu Layla?

— Ce-ţi pasă?

— Îmi pasă. Ca să nu mai vorbim că e ciudat să locuieşti singur. Şi, dacă mi-ai răspunde la întrebare, n-aş fi nevoită s-o repet.

Zayne a oftat cu năduf şi s-a oprit în lumina unui neon.

— Aveam nevoie de spaţiu, Trinity. După moartea tatei şi după situaţia cu… Layla, am refuzat să preiau conducerea clanului, pentru că aveam nevoie de spaţiu.

Preţ de o clipă, am rămas şocată că îmi răspundea.

— Ce s-a întâmplat cu Layla?

Şi-a întors capul în altă parte.

— Este o poveste lungă şi încurcată, însă, pe scurt, clanul s-a întors împotriva ei. Nu toţi, dar suficient de mulţi. După ce a crescut sub ochii lor şi a devenit, din copilă, o tânără femeie, şi pentru că ştiau de ce era şi de ce nu era capabilă, au perceput-o ca pe o ameninţare şi aproape c-au ucis-o. Tata a condus atacul împotriva ei, a adăugat, şi am simţit că mi se strânge stomacul. Şi a fost vina mea.

— Cum aşa? Ce…? M-am oprit, mijind ochii, şi am privit în spatele lui. Se prea poate să mă înşele privirea, dar…

Eram la vreun metru şi jumătate de scări, iar spaţiul întunecat dintre noi şi scări… vibra. Respiraţia pe care mi-o ţinusem a ţâşnit, formând norişor albi, ceţoşi. Un vânt îngheţat a pătruns prin tunel, dându-mi părul pe spate.

— Ce mama naibii? am mormăit.

Zayne s-a întors, punându-se în faţa mea.

— Fir-ar să fie!

— Ce este? am întrebat, uitându-mă pe după el, când am simţit zumzetul surd al stării de alertă explodându-mi cu toată puterea în ceafă.

Silueta a căpătat formă în câteva secunde. Era o creatură cu aspect de bărbat, de aproape doi metri şi jumătate înălţime. Sub pielea lucioasă, de culoarea onixului, îi tresălta musculatura. Două coarne groase îi ieşeau din creştet, curbate spre interior. Avea vârfurile ascuţite, şi nu mă îndoiam că, dacă lovea pe cineva cu capul, l-ar fi tras în ţeapă.

Pupilele feline îi jucau în irişii de culoarea sângelui. Apoi a zâmbit, dezvelindu-şi doi colţi ascuţiţi ca nişte lame.

O Fiară.

Create din durere şi nefericire, aceste creaturi nu trăiau pe Pământ. Citisem despre ele într-una dintre cărţile stufoase pe care le studiasem împreună cu Misha. Existau doar în fundul Iadului, unde torturau sufletele damnaţilor. Le era interzis să urce, şi totuşi, iată una în faţa scărilor care duceau spre lumea de afară – unde oamenii se plimbau, nestingheriţi.

Dar nu asta mă tulbura cel mai tare la el.

— E dezbrăcată. Complet, am spus, ducând mâna la pumnale.

— Da, văd.

— De parc-ar fi greu de văzut, Zayne. E super-dezbrăcată, am spus, clătinând din cap. Nu mă pot concentra. Doamne! Toate cele îi atârnă în văzul lumii.

— Vrei să nu mai subliniezi asta, te rog?

— Dar de ce este dezbrăcată? N-au haine în Iad?

— Mi-e rău.

— Încearcă să nu vomiţi pe mine.

Zayne a ţâşnit în faţă, transformându-se. Când s-a izbit de Fiară avea deja formă de Gardian. Fiara a

răcnit, dându-l la o parte. A lovit zidul, cu un icnet. Bucăţi de ciment au cedat la impact.

Am înjurat şi am pornit spre Zayne, care se chinuia să se ridice. Uşurată că nu păţise nimic, m-am răsucit spre Fiară.

Imediat ce m-a privit, adrenalina mi s-a împrăştiat prin corp. Şi-a înclinat capul, adulmecând aerul prin nările ca de taur. Ignorând faptul că era complet dezbrăcată, m-am pregătit să arunc un pumnal, când a dispărut. O clipă mai târziu, i-am simţit răsuflarea în ceafă. M-am rotit. Pe abdomenul ei musculos se vedeau două găuri, unde Zayne o lovise cu ghearele.

Am azvârlit spre ea pumnalul de fier. Fiara a dispărut şi a reapărut la câţiva paşi în stânga. M-am lăsat la pământ şi am vrut să îi secer picioarele, cutremurându-mă, fiindcă, mda, era goală-puşcă. Dar, înainte s-o nimeresc, a dispărut iar.

— La naiba! am strigat, enervată.

Chicotitul ei profund, din gâtlej, m-a alertat în privinţa poziţiei sale. Am sărit în picioare, am ţintit spre burtă şi…

Mişcându-se derutant de repede, m-a prins de braţ şi apoi de gât, ridicându-mă în aer. Corpul ei a vibrat, şi m-am trezit în faţa ochilor cu un bărbat, aproape prea frumos ca să mă pot uita la el. Coarnele erau încă prezente, la fel şi colţii, dar arăta de parcă tocmai ieşise dintr-un calendar cu tipi sexy, goi.

Tipi sexy, goi, cu coarne.

A adulmecat iar aerul şi a mârâit.

— A spus că vei fi uşor de găsit, dar nu mă gândeam că va fi *chiar* atât de uşor.

— Cine? am icnit.

Fiara cu păr întunecat a zâmbit cu colţi care nu arătau nici pe departe omeneşti şi m-a târât mai

aproape de gura ei.

— Cel care-ţi face Protectorul să *sângereze*.

Furia a explodat în mine. *Harul* mi-a ars venele, dar l-am domolit. Chiar dacă ştiau ce eram, nu se punea problema să avertizez şi alţi demoni din apropiere. Apucându-i încheieturile cărnoase, mi-am ridicat picioarele şi m-am folosit de pieptul lui ca de o trambulină. În felul ăsta, am scăpat din strânsoare şi am căzut rostogolindu-mă şi sărind imediat în picioare.

Zayne a ţâşnit pe peron, sărind peste balustradă. A lovit Fiara uluită în spate, răsturnând-o. Amândoi au căzut pe cimentul dur şi s-au rostogolit, ajungând periculos de aproape de marginea peronului şi de şine.

— N-o ucide! am strigat. Are informaţii despre Misha!

— Nu pot să promit. Zayne a lovit Fiara în maxilar.

Preţ de o clipă, am fost în transă, văzând brutalitatea de pe chipul superb al lui Zayne, care se pregătea pentru o nouă lovitură. Poate fiindcă era prima dată când ieşisem în lume şi luptam aşa. Misha şi cu mine ne antrenaserăm pentru ziua asta, dar, în afara Călăilor şi a atacului în urma căruia fusese răpit, nu mai trăisem aşa ceva.

Fiara a dispărut brusc, iar Zayne a izbit podeaua, redresându-se înainte să dea cu nasul de ciment.

Reapărând deasupra lui, Fiara l-a apucat de ceafă şi l-a ridicat. Arcuindu-şi spatele, Zayne şi-a încleştat picioarele în jurul taliei creaturii şi s-a folosit de ambele braţe ca să-i slăbească strânsoarea. A căzut, cu ambele palme sprijinite de podea. Folosindu-se de inerţie şi de greutatea Fiarei, a răsturnat-o.

O respiraţie rece ca gheaţa mi-a dansat pe gât. M-am răsucit şi m-am trezit faţă în faţă cu o altă Fiară.

Aceasta avea pielea de culoarea cărbunilor încinşi.

S-a transformat într-un alt tip superb – şi la fel de super-dezbrăcat.

— Prinde-o! a strigat primul.

— Gata, a zis cel din faţa mea, cu o voce guturală.

— Voi chiar n-aveţi haine în Iad? Lăsându-mă pradă instinctului, m-am ferit de braţul Fiarei şi am apucat-o de gât, strângând-o chiar când un metrou a şuierat în depărtare.

Fiara a râs.

— Îţi place ce vezi?

— Scuze, am mormăit. Nu-s interesată.

— Ah, dar eu sunt. Fiara m-a aruncat peste umăr.

Am lovit marginea peronului, căzând pe spate. Durerea mi-a explodat prin corp şi m-a paralizat pe moment. Într-o clipă, creatura se postase deasupra mea. M-am rostogolit, dar nu suficient de repede. Piciorul ei m-a lovit direct în spate şi, înainte să îmi revin, m-am rostogolit peste margine.

Căderea n-a fost de la o înălţime mare, dar tot a durut ca naiba. Totuşi, şuieratul trenului care se apropia rapid mi-a alungat durerea. Sărind în picioare, am ignorat-o şi m-am prins de margine.

— Unde crezi că pleci? Fiara era în spatele meu, trăgându-mă departe de platformă. Credeam că ai chef de joacă.

L-am văzut pe Zayne mişcându-se în spatele celeilalte Fiare şi vârându-şi pumnul cu gheare în spatele ei. Sânge uleios, negru, a ţâşnit din pieptul creaturii, şi în locul unde se afla inima – dacă avea – i s-a căscat o gaură.

Răcnetul de agonie mi-a dat de înţeles că avusesem dreptate şi că nu mai puteam obţine informaţii de la ea.

Zayne i-a dat drumul Fiarei când aceasta a luat

foc. După câteva secunde, nu mai rămăsese din ea decât ciment ars şi un miros de sulf.

A ridicat capul şi m-a văzut.

— Rahat!

O secundă mai târziu, a aterizat pe şine, lângă mine.

— Dispari! a avertizat-o pe creatură.

Aceasta s-a transformat înapoi şi a râs.

— Dă-te la o parte sau îţi împrăştii măruntaiele peste tot şi mă hrănesc cu inima ta, Gardiene!

— Aş vrea să te văd încercând.

— Aş vrea să te văd murind, a mârâit Fiara, dezvelindu-şi colţii.

Lumina i-a înghiţit chiar când trenul a apărut de după o curbă, la distanţă de vreun kilometru. Pulsul mi s-a accelerat în clipa în care Fiara a dispărut.

— În spate! a strigat Zayne.

M-am răsucit şi am lovit, dar Fiara mi-a prins pumnul. Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Sau poate c-o să te fac să retrăieşti cea mai urâtă amintire a ta iar şi iar, până când îţi bagi unghiile în piele şi mă implori să te ucid. Ah, da… Mami? Vrei să-ţi amintesc cum a murit? Cum ai…?

Furia, puternică şi letală, s-a rostogolit prin mine în valuri otrăvitoare. Am simţit *harul* arzându-mi pielea.

— Du-te dracului!

Fără să mai stau pe gânduri, m-am răsucit, m-am aplecat din talie şi am lovit. Am nimerit creatura cu bocancul sub bărbie şi i-am dat capul pe spate. Apoi m-am rotit şi i-am retezat gâtul cu pumnalul, făcând-o să scoată horcăieli.

— Unde e Bael?

— Ucide-mă. Din gură i-a ţâşnit sânge. N-o să-ţi spun niciodată.

Am coborât pumnalul şi i-am apăsat arma pe piept, străpungându-i pielea.

— Spune-mi unde naiba este Bael!

Fiara a lăsat capul în jos, a râs însângerat şi apoi s-a înfipt în pumnalul meu. Era ascuţit, şi i s-a adâncit în piept.

— Rahat! am strigat, smulgând arma. Fiara s-a aprins şi s-a transformat în pulbere. Am vrut să mă întorc spre Zayne…

El a ţâşnit înainte, apăsându-şi trupul peste al meu şi lipindu-mă de zidul de piatră. Între noi nu rămăsese pic de spaţiu. Un răcnet asurzitor mi-a umplut urechile când trenul a trecut în viteză pe lângă noi. Scrâşnetul ascuţit al roţilor pe şine mi-a străpuns timpanul. Simţeam trupul lui Zayne încordându-se pe lângă mine. Mi-am înfipt degetele în braţele lui. Aveam impresia că trenul era interminabil. Curentul creat de viteza lui ne-a lovit, făcându-ne părul şi hainele să fluture.

Până la urmă, a trecut şi ultimul vagon, şi, după ce ameninţarea s-a stins, am devenit conştientă de toate locurile în care corpul lui îl atingea pe al meu. Nu ne-am mişcat. Eu nu puteam – nu câtă vreme corpul lui era atât de aproape de al meu.

Nici nu prea voiam.

Zayne avea încă formă de Gardian, cu tricoul zdrenţuit de pe urma transformării, iar căldura corpului lui mă frigea prin haine. Pielea de pe braţele lui era dură ca piatra şi netedă; la fel şi pielea de pe piept, de care-mi apăsam obrazul. Capul lui era lipit de al meu, iar cu mâna încă mă ţinea de după ceafă. Nu-mi dădusem seama că, atunci când se repezise spre mine, îşi introdusese mâna între capul meu şi zid, pentru a mă proteja.

Mirosea… Doamne, mirosea extraordinar. Parfumul acela de mentă mi-a invadat toţi porii, şi, cu fiecare respiraţie, i-l simţeam pe vârful limbii.

Buzele mi s-au desfăcut şi am închis ochii, surprinsă că mă ţinea în continuare în braţe, şi dintr-odată disperată că, dacă mă mişcam, mi-ar fi dat drumul.

Nu voiam să-mi dea drumul.

Voiam să fie aproape. *Mai aproape*. Pulsul a început să mi se zbată când mi-am dat seama că inima lui îmi bătea lângă obraz. Mâna de la ceafă i-a tresărit, degetele i s-au înfipt în părul meu, şi am simţit un fior de-a lungul spinării.

Respiraţia fierbinte a lui Zayne mi-a traversat gâtul, când şi-a ridicat capul încetişor. M-am forţat să rămân nemişcată, în timp ce răsuflarea lui îmi dansa pe obraz. Apoi n-am mai rezistat.

Mi-am mişcat capul, oprindu-mă doar când i-am simţit respiraţia caldă pe buze. Am deschis ochii şi nu i-am mai văzut decât ochii de lup, palizi, arzând, devorând. Mi-am coborât privirea şi am observat colţii care-i separau buzele, dar nu-mi era teamă.

Eram în transă.

M-am întrebat cum ar fi să-l sărut în forma lui adevărată, şi am simţit ceva ce nu mai trăisem. O dorinţă puternică, paralizantă, a înflorit în mine, m-a dezarmat şi m-a uluit, de parcă…

De parcă primisem ceea ce mi-am dorit dintotdeauna: pe cineva ca el.

Zayne s-a desprins brusc şi a sărit pe peron, lăsându-mă să tremur de frig, în absenţa căldurii corpului său, şi să mă întreb ce fusese asta.

— Trinity, a spus el, întinzând un braţ spre mine, în timp ce se lăsa pe vine. M-a prins din zbor, şi am ajuns

faţă în faţă, într-o rână.

M-am rostogolit pe spatele care mă durea şi mi-am îndoit genunchii.

— Sfinte Sisoe!

— Mda. A răsuflat uşurat. Te-a muşcat?

— Nu, am răspuns. Muşcăturile unei Fiare erau extrem de otrăvitoare. Ucideau un om în câteva secunde şi puteau paraliza un Gardian zile în şir. Pe tine?

— Nu. Eşti bine?

— Minunat. Am tresărit, ridicându-mă în capul oaselor. A fost amuzant. Mă căutau. Primul a zis…

— Am auzit ce-a zis. Poate minţea. Şi-a întors capul şi m-a privit. Doar ca să se joace cu mintea ta.

— Poate, am şoptit, dar, în sinea mea, ştiam adevărul. Şi Zayne îl cunoştea. Ai văzut ce-a făcut creatura aia? S-a împins în lama pumnalului meu.

— Am văzut.

— A preferat să se sinucidă decât să ne spună unde e Bael.

— Nu-s deloc surprins. Zayne şi-a dat la o parte o şuviţă de păr. Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Ce? am mârâit, încercând, în zadar, să mă scutur de praf. Arătam de parcă mă rostogolisem prin zahăr pudră.

— Bael ştie că eşti aici.

24

— Ştie că sunt aici, i-am spus din pat Jadei, în dimineaţa următoare. Aşa cum promisesem, îmi proptisem telefonul de o pernă şi mă conectasem pe FaceTime. Arăta minunat, cu ochi strălucitori, înfăşurată în pilota în carouri roz şi cenuşii. Eu eram pe

jumătate ascunsă sub pătura lui Zayne şi mă bucuram că Jada nu mă putea vedea în pătrăţelul din partea de sus a telefonului. Bael a trimis două Fiare după mine.

— Sfinte Sisoe! a zis ea.

— Da. Mi-am ridicat pătura până sub bărbie. Nici măcar nu le-am detectat prezenţa. Au apărut din senin. Uitasem de puterile mele. Am încercat să le ţin în viaţă, dar Zayne a trebuit să ucidă una, iar cealaltă s-a înfipt în pumnalul meu.

— Doamne, Trin! Nu-i bine deloc, pentru prima seară petrecută acolo. Şi-a ajustat telefonul, aducându-l mai aproape de faţă. Cred că ştie ce sunteţi tu şi Misha.

— Da, mi-am dat şi eu seama. M-am cutremurat. Adică… probabil sunt veşti bune.

— Cum aşa?

— Asta înseamnă că-l va ţine pe Misha în viaţă. Probabil ca momeală, ceea ce nu-i deloc OK, dar trăieşte, şi altceva nu mă interesează.

Jada a tăcut o clipă, apoi a întrebat:

— Serios?

— Ce vrei să zici?

A oftat zgomotos.

— Nici nu vreau să mă gândesc, cu atât mai puţin tu, dar Dumnezeu ştie ce-i fac acum lui Misha şi ce efect vor avea asupra lui. Nu spun că e de preferat să fie mort, dar… probabil nu va fi uşor după ce îl vei salva.

— Ştiu. Lacrimile îmi ardeau ochii. Nu… nu vreau să mă gândesc mai departe. Indiferent în ce… stare va fi, îl vom vindeca.

— Da, a consimţit ea, clipind repede şi ştergându-şi ochii cu palma. Mai povesteşte-mi şi despre alte lucruri. Ai apucat să vezi ceva din oraş?

Bucuroasă de schimbarea subiectului, am răsuflat printre suspine.

— Nu tocmai. Am stat în casă şi ne-am odihnit ieri, în timpul zilei, apoi am ieşit seara, i-am spus, sărind peste întâlnirea cu Roth şi cu Layla. Nu credeam că Jada ar înţelege motivul pentru care cerusem ajutorul unor demoni, când nici măcar eu nu înţelegeam.

— O să ai timp să-l vizitezi? m-a întrebat.

— Aş vrea, dar mi se pare straniu să mă plimb, în timp ce Misha este… Am clătinat din cap.

— Da, ai dreptate. A zâmbit în treacăt. Mi-ar plăcea să văd muzeele. Dintotdeauna mi-am dorit, dar pare ceva îndepărtat.

Am privit-o cu compasiune. Femeile Gardian erau ţinute în colivii aurite.

— Poate că Ty va fi trimis aici, anul viitor. Au nevoie de întăriri, cu siguranţă.

— Posibil, a zis, oftând. Ştii, înţeleg de ce nu pot să vin şi să te văd, sau să ajut, dar…

— E naşpa, i-am spus. Dacă ar antrena şi fetele să lupte, nu aţi fi atât de… m-am oprit, căutând cuvântul potrivit.

— Blocate, a răspuns Jada în locul meu. Aşa mă simt eu. Blocată.

Nu ştiam ce să spun.

— Nu mă înţelege greşit, mă consider o norocoasă. Îl iubesc pe Ty şi ştiu că voi fi fericită cu el. Dar gândul că prietenii mei sunt acolo şi că au nevoie de ajutor, iar eu nu pot să-l ofer… e foarte aiurea. A oftat prelung. Mă enervează, pentru că n-ar trebui să fie aşa.

— Atunci, schimbă lucrurile, i-am spus.

— Cum?

— Thierry ascultă de tine. Dacă te poate ajuta cineva să schimbi lucrurile, el este acela. Crezând că l-

am auzit pe Zayne în living, m-am mişcat uşor, îndreptându-mi atenţia spre uşă. Am icnit, săgetată de durerea din spate.

— Te-am văzut! a exclamat Jada. Eşti rănită?

— Nu chiar. Numai că mă doare spatele, i-am zis. Fiara m-a aruncat de colo-colo, ca pe un bebeluş neastâmpărat. Te sun eu în…

— Stai! Spune-mi repede cum stau lucrurile cu Zayne.

Privirea mi-a alunecat înapoi la telefon.

— Bine. Cred. N-am încercat încă să ne omorâm.

— L-ai mai sărutat?

— Doamne! am gemut, amintindu-mi de seara trecută. Nu, dar mersi că mi-ai amintit. Închid.

A râs.

— Sună-mă mai târziu, da?

— OK. Te iubesc.

— Eu te iubesc mai mult, a spus ea şi a închis.

Abia ce mă rostogolisem pe spatele care mă durea, privind poza sprijinită de o carte de pe noptieră, când l-am auzit pe Zayne vorbindu-mi din spatele uşii.

— Trinity, poţi veni până aici?

M-am târât jos din pat şi am ieşit din cameră, simţind imediat miros de cafea şi… de şuncă? Mi-a chiorăit stomacul. Zayne era lângă aragaz. Avea părul prins la ceafă. Până atunci, nu îmi dădusem seama că apreciam aşa cum se cuvine părul prins, la un bărbat.

Jada ar fi râs cu lacrimi să audă una ca asta.

— Haide! S-a uitat la mine cum rămăsesem în mijlocul camerei. M-am gândit că ţi-e foame.

Nici nu ştiusem cât de foame, până atunci.

— Da, îmi este.

— Atunci, stai jos. Te hrănesc eu.

M-am aşezat pe scaun. Zayne a stins aragazul.

Pregătise deja farfuriile, ambele acoperite cu un şervet de hârtie.

— Bei cafea? m-a întrebat, privind peste umăr. Am clătinat din cap. Am şi suc de portocale.

— Perfect. Am vrut să mă dau jos. Îl iau eu, dacă…

— Stai acolo! S-a dus la un dulap şi a luat un pahar, apoi s-a îndreptat spre frigider. M-am gândit că, după ce ai fost fugărită de Fiare dezbrăcate, pot măcar să-ţi pregătesc micul dejun.

— O să am nevoie de ani de terapie intensivă ca să-mi şterg amintirea asta.

— Amândoi o să avem. Mi-a pus în faţă farfuria şi paharul cu suc de portocale, iar eu m-am înfipt în bacon. Era delicios, sărat şi totuşi dulceag. Cu aromă de arţar. A trebuit să mă abţin să îmi ling degetele după ce l-am dat gata.

Zayne şi-a terminat porţia de bacon şi cana de cafea neagră, privindu-mă pe deasupra ei.

— Ce este? am întrebat, trecându-mi degetul peste marginea farfuriei.

— Te descurci foarte bine.

— La ce? La consumul de bacon? Sunt extrem de pricepută, aşa este.

A zâmbit.

— La toate astea. N-ai mai patrulat înainte, şi chiar dacă te-ai mai luptat cu demoni, nu-i ca şi cum ai fi făcut-o zi de zi, aşa că te-ai descurcat bine aseară.

Încântată de compliment, am ridicat din umeri.

— Pentru asta m-am antrenat, corect? Nu neapărat ca să lupt cu Fiare în pielea goală, însă mi-am petrecut toată viaţa antrenându-mă cu… M-am oprit, cu nasul în farfuria goală. Mi-am dorit mai mult bacon şi poate nişte ciocolată.

Multă ciocolată.

— Misha? a zis el, încet.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Ne pregătim de când ne ştim pentru ziua în care vom fi chemaţi.

— Chemaţi cu ce scop?

— Să ştii că n-am primit indicaţii, i-am spus, alunecând de pe scaun şi tresărind când m-a săgetat spatele. Ni s-a spus doar că vom fi chemaţi la un moment dat de tata, ca să luptăm.

— Ce-a fost asta?

— Asta ce?

— Ai tresărit. Brusc, şi-a dat seama. Eşti rănită?

— Sunt bine, am spus, luând farfuria şi mergând spre chiuvetă. Teoretic, chiar eram.

A rămas pe loc, şi, dintr-odată, a apărut în spatele meu.

— Nu suport când te comporţi aşa! m-am răstit.

— Aha!

M-a luat de tricou, ignorându-mi protestele, şi l-a ridicat. A înjurat încet, şi ştiam de ce. Văzusem şi eu, în oglinda din baie, azi-dimineaţă.

— De ce n-ai zis nimic, Trinity?

Trăgându-mi tricoul dintre degetele lui, m-am dus să-mi iau paharul cu suc de portocale. L-am înşfăcat.

— Sunt în regulă.

— Nu eşti, mi-a întors-o. Spatele tău arată ca un sac de box ros.

— Frumoasă descriere!

— Din vina Fiarelor? Sau e aşa de-o vreme?

— A Fiarelor. Cred că atunci când am fost aruncată de pe peron.

— Trebuia să zici ceva.

Am luat o gură de suc şi am ridicat din umeri. S-a strecurat pe lângă mine, cu picioarele desculţe abia

şoptind pe ciment.

— De ce n-ai zis nimic? A ocolit insula şi a deschis un sertar, luând un borcănel.

— Nu ştiu. Sincer, nu voiam să mă creadă o plângăcioasă.

— Oi fi tu o Legitim-Născută, dar eşti pe jumătate om. Te învineţeşti mai repede decât un Gardian, şi, dacă ai fi fost om, ai fi murit de zece ori ieri-seară. S-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare, chiar dacă nu îi distingeam trăsăturile.

Mi-am dat ochii peste cap.

— N-am vrut să par că mă plâng şi… chiar nu e atât de rău. Sunt doar nişte vânătăi, şi-o să treacă repede.

— Doar vânătăi? S-a apropiat de mine, şi mi-am dat seama că avea ceva în mână. Nu sunt obişnuit să… patrulez cu cineva care e pe jumătate om, aşa că nu-ţi cunosc limitele. Trebuie să le cunosc, ca să nu te răneşti.

— Nu sunt rănită.

— Te contrazic. Mi-a luat mâna într-a lui. E prima oară când te-ai luptat cu demoni, ca fapt divers. Nici măcar tu nu-ţi cunoşti limitele.

— Exagerezi.

— Ţi-ai văzut spatele? m-a întrebat, târându-mă în dormitor şi apoi în baie, unde a aprins luminile.

Am tresărit.

— L-am văzut. Nu e mare lucru.

— Numai tu ai fi în stare să te cerţi cu mine pentru un lucru evident. A pus borcănelul pe chiuvetă. Vreau să te dezbraci de la talie în sus.

— Pardon? Am căscat ochii la el. De obicei, mi se spune că sunt frumoasă, înainte să mi se ceară să-mi scot tricoul.

— Doar de-atât e nevoie ca să-ţi scoţi tricoul? Eşti foarte frumoasă, Trinity.

L-am privit pieziş, punându-mi sucul de portocale pe chiuvetă, ca să nu i-l arunc în faţă.

— Nu-i nevoie doar de-atât, mulţumesc frumos. Nici măcar n-a sunat credibil.

— Oh, dar chiar cred ce spun.

— În fine. De ce trebuie să-mi scot tricoul?

— Ca să te dau cu asta – a ridicat borcănelul – pe spate. Vânătăile o să ţi se vindece mai repede, şi, dacă nu cumva îţi poţi răsuci încheieturile în toate direcţiile, vei avea nevoie de ajutor. Trebuie să-ţi văd spatele.

L-am privit lung.

— Eşti ridicolă, Trinity. Nu încerc să te văd dezbrăcată. Vreau doar să mă asigur că nu eşti rănită mai grav decât îmi pot da seama, şi că te vindeci, ca să ne putem relua patrularea.

O părticică din mine era... dezamăgită că nu încerca să mă facă să mă dezbrac pentru că se simţea atras de mine. Cât de aiurea suna asta? Nu aveam idee de ce eram atât de dezamăgită. N-ar fi trebuit. Zayne era gentlemanul perfect: enervant, care se crede mereu deştept, dar de cuvânt. Totuşi, înţepătura ciudată a dezamăgirii s-a transformat în ceva exploziv.

Nu ştiu ce-a fost în capul meu când am făcut cele ce urmează, dar aveam o listă lungă de motive pentru care să-mi pierd controlul, aşa că puteam da vina pe oricare dintre ele.

Privindu-l în ochi, mi-am scos tricoul şi l-am trântit pe podea.

— Mulţumit?

Zayne a rămas incredibil de calm, cu ochii fixaţi asupra mea. Mi-a susţinut privirea atât de mult, încât am crezut c-a adormit cu ochii deschişi. Dar apoi

privirea i-a coborât. Mi-am ţinut respiraţia. Nu purtam nimic sexy – doar un sutien normal, simplu, negru.

Un muşchi al maxilarului i-a pulsat când privirea lui a căutat-o leneş pe a mea. Fără să întrerupă contactul vizual, mi-a întins un prosop.

L-am luat, dar nu m-am acoperit.

— Trebuie să-mi scot şi sutienul?

Zayne a ridicat din sprânceană. A trecut o clipă lungă.

— Ar fi mai uşor.

Pentru o fracţiune de secundă, mi-am imaginat cum ar fi fost să-mi scot şi sutienul sub ochii lui. Mi-ar fi plăcut să văd ce mutră făcea, dar laşitatea a triumfat.

— Poţi să te întorci?

Zayne s-a întors cu emfază spre duş.

Răsucindu-mă, am pus prosopul pe chiuvetă şi mi-am desfăcut sutienul. Mi l-am strecurat peste braţe şi l-am lăsat să cadă pe podea. L-am ascuns sub tricoul căzut, cu vârful degetelor, şi mi-am acoperit pieptul cu prosopul. Îmi vedeam spatele în oglindă. Arăta ca o tablă de şah în nuanţe de roz şi albastru.

— Sunt relativ decentă, am spus, şi l-am văzut pe Zayne întorcându-se.

— Iisuse! a mormăit el, şi nu ca răspuns la goliciunea mea. Nu pot să cred că n-ai scos o vorbă. Să nu-mi spui că nu doare. E imposibil, Trinity.

Durea.

— Sunt mai rezistentă decât par.

— Da, însă ar fi trebuit să te supraveghez mai atent.

— Nu este vina ta, l-am contrazis, adulmecând borcănelul în momentul în care a desfăcut capacul. Mirosul îmi amintea de un unguent numit Icy Hot, dar

mai era ceva. Ce-i asta?

— Un unguent pregătit de Jasmine, soţia lui Dez. Este foarte pricepută. E un amestec de arnică, turmeric şi mentol. Cred c-a adăugat şi nişte hamamelis. Este antiinflamator şi reduce durerea, mi-a zis. Face minuni.

Mi-a atins pielea cu degetele. Am tresărit.

— Scuze, a mormăit el. O fi fost tinctura rece şi unsuroasă, dar degetele lui îmi provocaseră reacţia. Altfel decât să prindă de mână, ocazional, sau să mă trântească la pământ, Zayne nu prea mă atingea.

Iar acum mă atingea serios.

Mi-a întins balsamul gros pe piele. Degetele lui mi-au atins sânul, în lateral, iar pielea mi s-a încălzit, în mod ciudat. Am ridicat privirea spre oglindă.

Îl vedeam stând în spatele meu, incredibil de înalt şi de lat în umeri, cu capul blond plecat, concentrându-se la ce făcea.

Nu aveam nicio şansă să simt binefacerea răcoroasă a unguentului, atât timp cât îl vedeam în spatele meu.

— Cum e Jasmine? am întrebat, ca să-mi iau gândul de la faptul că eram pe jumătate dezbrăcată.

A chicotit.

— Ea şi sora ei, Danika, zguduie sistemul ori de câte ori pot, dar ea şi Dez sunt norocoşi. Se iubesc, la modul serios, şi au doi copii. Fetiţa lor, Izzy, învaţă acum să se transforme şi să zboare. Se tot repede la ventilatorul din tavan.

— Doamne! am murmurat, şi am tresărit când mi-am amintit de Alună cum se apropia de ventilatoare. Cu ocazia asta, m-am rugat ca Alună să nu-şi facă brusc apariţia. Îmi place să-i urmăresc pe micuţii din comunitate când încep să se transforme. E adorabil să îi vezi învăţând să îşi folosească aripile.

— Scuze, a murmurat, când am tresărit iar.

— E-n regulă. Simţeam că mă încălzesc tot mai tare, ceea ce era ciudat, pentru că balsamul avea un efect contrar.

Zayne a continuat, în tăcere, să-şi plimbe degetele pe sub prosop, de-a lungul coastelor, făcându-mă să tremur şi să mă întreb dacă aveam într-adevăr vânătăi şi acolo. Când mâinile lui s-au retras, nu eram sigură dacă să mă simt uşurată sau dezamăgită.

— Crezi că le-aş putea întâlni? am întrebat, disperată să mă gândesc la altceva.

— Dacă vrei, de ce nu.

— Mi-ar plăcea.

A ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a mea, în oglindă.

— Atunci, îţi voi aranja o întâlnire.

Au mai trecut câteva secunde şi am început să mă gândesc la lucruri stranii – la orice, sincer –, care să-mi îndepărteze gândul de la mâinile lui.

— Înainte să ştiu ce eram… sau, mai bine zis, înainte să înţeleg ce sunt, mă consideram obişnuită şi îmi doream să fiu o mie de lucruri, în copilărie. Niciunul nu avea legătură cu toate astea, dar…

— Ce fel de lucruri?

— Unele erau tare stupide.

— Mă îndoiesc.

Am pufnit.

— După ce m-am uitat la filmul *Jurassic Park*, am vrut să fiu arheolog.

— Nu cred că-i o prostie, a spus el, şi chiar dacă nu-i puteam vedea zâmbetul, i-l simţeam după voce.

— Şi voiam să fiu crescător de lame.

— Lame?

— Da. Am chicotit. Nu mă întreba de ce. N-am

idee. Voiam o fermă de lame. Cred că sunt cele mai grozave animale. Ştiai că pot fi călărite de copii? De adulţi, nu. Cred că e puţin cam incomod să călăreşti o lamă.

— Habar n-am. E cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Degetele lui iscusite mi-au alunecat pe şira spinării. Voiai să mergi la facultate?

— Da. Am inspirat adânc. Dar mama s-a opus mereu, înainte să pricep ce eram, am recunoscut. Voiam să văd lumea, şi mi se pare ciudat, pentru că atunci când am mers la Roth şi am apucat pentru prima oară să vizitez o parte din D.C., m-am speriat. Sună aiurea, aşa-i?

— Nu, deloc. Oraşul e greu de suportat, dacă nu eşti obişnuită cu atâţia oameni.

Am zâmbit melancolic.

— A fost copleşitor. Atâta forfotă! Nu-ţi pot spune de câte ori n-am fost în stare să-mi dau seama dacă o persoană e moartă sau vie, în timp ce treceam pe lângă ea, pe stradă.

— Cred că e foarte neplăcut. Mâna lui a început să se mişte iar. Spatele mi s-a arcuit puţin.

Mi-a luat o clipă să-mi adun gândurile.

— Da, este, puţin.

— Că tot veni vorba de stafii, cel care te-a însoţit aici...?

— Alună?

— Da. Poate... poate muta lucruri?

— Da, am spus zâmbind. A mutat ceva.

— Azi-dimineaţă mi-am găsit pantofii în frigider.

— Îmi pare rău. Am chicotit. Alună este foarte ciudat, dar e inofensiv. Caută să fie în centrul atenţiei, şi are moduri ciudate de a o cere.

— Pot să fiu sincer?

— Da.

— Încerc să ignor faptul că îmi bântuie apartamentul.

— Nu-l bântuie, am spus. Gândeşte-te că este colegul tău de cameră.

Zayne a pufnit.

— Imediat termin. Acum îmi întindea alifia în zona coastelor. Ar trebui să te simţi deja mai bine.

— Mă simt mai bine.

Era adevărat, dar fiindcă niciunul nu mai spunea nimic, nu i-am mai putut ignora atingerile şi senzaţiile pe care mi le provoca. Mi se părea că din degetele lui se descărca electricitate, iar când mâna lui mi-a mângâiat umflătura sensibilă de lângă coaste, am gemut.

— Scuze. Vocea parcă i se îngroşase. Eşti bine?

— Mda. Mi-am dres glasul. Da. Am încercat să mă gândesc din nou la altceva. Ştii de ce-i invidiez pe Gardieni?

— De ce?

— Că puteţi zbura. Eu sunt o Legitim-Născută, dar n-am aripi. E naşpa.

A chicotit.

— Nu-i de râs. M-am bosumflat. Mi-ar plăcea să zbor şi să ajung mai aproape de stele. De multe ori l-am bătut la cap pe Misha să mă ia cu el în înaltul cerului, dar n-ar face-o niciodată, deşi voi, oameni buni, probabil că aţi putea căra în văzduh până şi o maşină. Un adevărat punk, ce mai!

Zayne m-a rotit încetişor, după care şi-a retras mâinile. L-am privit în ochi. Cât ai clipi, am căzut în capcana lor. Mă simţeam ameţită, înfierbântată de parcă aş fi zăcut la soare, pe plaje cu nisip alb, şi chiar dacă nu mă mai atingea, îi simţeam încă palmele şi

degetele. Nu mă puteam împiedica să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă lăsam prosopul să cadă.

Mi s-au încordat toţi muşchii. Să-mi las prosopul să cadă şi să rămân goală în faţa lui Zayne? Doamne, ar face infarct. La ce-mi stătea mintea?

Dar îmi doream, pentru că voiam… voiam să-i simt din nou mâinile pe piele. Voiam să-i simt gura lipită de a mea, şi, de data asta, să fiu sărutată de el.

Ceva se schimbase pe faţa lui.

Ochii lui deschişi la culoare, de obicei reci, ardeau, iar maxilarul îi devenise o linie dură, dreaptă. Trăsăturile lui erau frumoase şi brutale – o combinaţie puternică.

— E posibil să fie nevoie să repetăm procedura, a spus, cu o voce care suna gutural şi aspru.

Aşteptam cu interes.

Buzele lui s-au deschis, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar i-a sunat telefonul, în cealaltă cameră. A ezitat, cu ochii la mine, dar apoi a pus borcănelul pe chiuvetă şi a ieşit.

— Doamne! am şoptit, întorcându-mă spre oglindă.

Corpul încă îmi era înfierbântat, când am inspirat întretăiat. Trebuia neapărat să mă îmbrac cu tricoul şi sutienul. Aşa se cădea, mai ales înainte să se întoarcă Zayne, dar am rămas acolo, privindu-mi reflecţia din oglindă.

Nu semănam cu mine.

Părul prins în vârful capului era al meu, dar ochii sclipitori, buzele desfăcute şi pielea rozalie, nici pe departe. Un alt fior blând m-a scuturat şi mi s-a strâns în stomac. Zayne nici măcar nu mai era cu mine în baie, dar încă îi simţeam mâinile pe pielea spatelui, de-a lungul coastelor, unde vârfurile degetelor îmi atinseseră în fugă părţile laterale ale sânilor.

Un zumzet ascuţit mi s-a declanşat prin tot corpul în momentul în care am tras adânc aer în piept, şi o tensiune caldă şi plăcută s-a cuibărit în mine.

„Este normal."

Asta îmi tot repetam. Ce simţeam era reacţia corpului meu la atingerea cuiva de care eram atrasă, adică de Zayne, însă era doar o... atracţie carnală, şi cu siguranţă doar din partea mea.

Dar dacă nu era aşa?

Respiraţia mi s-a accelerat. Lucrurile s-ar fi complicat atunci, nu? Corpului meu, însă, nu-i păsa. Nici părţii reptiliene a creierului, care îmi transmitea brusc imagini ce însoţeau amintirea palmelor lui goale, alunecoase şi netede, pe pielea mea, imagini aproape reale.

Reflexia lui Zayne a apărut în oglindă, făcându-mă să icnesc. M-a privit.

— Credeam că te-ai îmbrăcat, a zis.

— Păi... Nu ştiam ce să răspund, când m-am întors spre el, gândindu-mă că partea acoperită de prosop era mai decentă decât spatele meu gol. Sunt... încă udă.

Ochii lui decoloraţi s-au aprins de o căldură iernatică.

— Serios? a zis. Puteam să jur că suna ca un tors.

Mi s-au aprins obrajii când mi-am dat seama ce spusesem şi cum putea fi interpretat.

— Alifia... este încă udă. Vreau s-o las să se usuce.

Zayne a încuviinţat lent, muşcându-şi buza de jos. Genele dese i-au coborât, ascunzându-i privirea.

— Cine a sunat? am întrebat.

— Roth, a răspuns, şi am simţit fiori de gheaţă prin tot corpul. Vrea să ne vedem cu el diseară.

25

Locul în care ne-am întâlnit cu Roth s-a dovedit a fi un restaurant numit „La Zeke”. A trebuit să intrăm într-o parcare de la colţul străzii, şi a fost straniu să merg alături de el, întrebându-mă dacă oamenii pe lângă care treceam aveau idee ce era.

Mi-a plăcut restaurantul încă de la intrare. Interiorul slab luminat era un amestec de lemn brut şi oţel. Separeurile păreau confortabile, cu perne moi şi pernuţe pluşate. Părea o combinaţie de rustic şi modern, care-mi amintea de munţi şi de Colorado.

Era ciudat, pentru că nu fusesem niciodată în Colorado, însă, din nu ştiu ce motiv, îmi imaginam că existau multe asemenea locuri acolo.

Angajata care ne-a condus la masă a dat semne că l-ar recunoaşte pe Zayne. Cu un zâmbet nedisimulat şi o privire lungă, pentru care n-o învinovăţeam, ne-a aşezat într-un separeu surprinzător de intim, lângă un şemineu mare, de piatră. Locul avea ceva romantic, care mă făcea să fiu hiper-conştientă de prezenţa lui Zayne şi să-mi doresc să fi purtat altceva decât blugi şi tricou.

În fine.

Mă simţeam confortabil, şi asta era tot ce conta.

În clipa în care a plecat chelneriţa, după ce ne-a aşezat băuturile pe masă (o coca-cola pentru mine, apă pentru Zayne), am întrebat:

— Crezi că e OK să ne vedem aici?

Lumina lumânărilor din centrul mesei i-a jucat pe faţă, când a încuviinţat.

— Oamenii care frecventează localul ăsta îşi văd de treaba lor.

— Aha! M-am jucat cu şervetul, privind în jur. Ştiu

ce eşti?

— Ştiu că sunt Gardian, dar n-au idee ce este Roth, mi-a explicat. Ce-ţi face spatele?

— Este perfect. Chiar era. Nu mă durea, nu îmi pulsa deloc când făceam mişcări bruşte. Cu mâinile în poală, m-am uitat prin restaurant înainte ca privirea mea să o regăsească pe a lui. Mulţumesc.

Şi-a coborât bărbia, făcând o şuviţă de păr să-i alunece pe obraz.

— A fost plăcerea mea.

O căldură năvalnică mi s-a răspândit prin corp.

— Sunt convinsă că ai lucruri mai importante de făcut decât să-mi masezi mie spatele cu alifie.

— Aşa este. Am, a răspuns.

Au!

Căldura s-a disipat.

— Dar asta nu înseamnă că nu mi-a făcut plăcere, a adăugat, şi m-am uitat fix în ochii lui. Zâmbea.

Înainte să-i pot da un răspuns, am simţit apăsarea binecunoscută pe umeri.

— Cred că e aici, am spus. El sau un alt demon.

O clipă mai târziu, Zayne a zis:

— Da, simt şi eu. Mi se pare o nebunie că intri în alertă înaintea mea.

Zayne s-a ridicat şi s-a mutat lângă mine, la masă. S-a aşezat, cu coapsa lipită de a mea.

— Cum se manifestă la tine? m-a întrebat.

— Ca o respiraţie fierbinte în ceafă, am zis, pe un ton scăzut. Ca o apăsare pe umeri. La fel şi la tine?

A dat din cap, în semn de încuviinţare.

A apărut şi Roth, îmbrăcat cam la fel ca prima dată. În negru. Nu era singur, ci însoţit de demonul cu părul blond platinat, împletit în codiţe, care îi stăteau ciudat de bine.

— Sper că v-am făcut să aşteptaţi. Roth s-a strecurat în separeu şi s-a aşezat faţă în faţă cu noi, urmat de Cayman. Şi nu, n-am greşit, exact asta am vrut să spun.

— Tocmai ce-am ajuns şi noi, a răspuns Zayne. N-am aşteptat mult.

— Dezamăgitor! a răspuns Roth, cu privirea de ambră fixată asupra mea. Foarte ciudat.

— Ce?

S-a aplecat în faţă.

— Îmi tot vine să te ating.

Am făcut ochii mari.

— Eşti un Prinţul Moştenitor super-dubios.

A rânjit.

— Pe mine încă mă înspăimânţi, m-a anunţat Cayman, în timp ce Roth s-a apropiat şi mai mult de mine, cu mâna alunecându-i peste masă.

— N-o atinge, l-a avertizat Zayne.

Prinţul Moştenitor s-a bosumflat şi s-a retras.

— Nu-i deloc amuzant.

— Unde e Layla? am întrebat, schimbând subiectul.

— A decis că ar fi mai bine să sară peste întâlnire.

L-am privit pe Zayne. Nicio urmă de emoţie pe faţa lui.

— Cât de drăguţi sunteţi voi doi! Cayman ne-a privit cu subînţeles.

— Serios? a murmurat Zayne.

— Da, serios, a spus Roth. Îmi place de voi. Mult.

Zayne a început să bată cu degetul în lemnul separeului.

— Sunt tare bucuros să aud asta, pentru că aşteptam cu mare interes impresiile voastre.

Roth a zâmbit batjocoritor.

— Aţi comandat? a întrebat Cayman, privind

meniul. Sunt hămesit.

Nu comandasem, şi nici n-am avut şansa de a devia conversaţia către motivul pentru care ne aflam aici, pentru că a apărut chelneriţa şi a luat comanda de băutură a lui Roth şi Cayman, împreună cu o comandă de antreuri.

Când a plecat, m-am aplecat în faţă.

— Aţi aflat ceva?

Cayman a răspuns:

— Am veşti aşa şi aşa, şi veşti proaste.

Am simţit un gol în stomac.

— Adică?

— Am urmat toate pistele posibile, şi nimeni nu vorbeşte despre Misha, despre Bael sau... despre tine, a răspuns el.

— Nu ştiu care din veşti sunt astea, am comentat, privindu-l pe Zayne.

— Sunt cele aşa şi aşa. Înseamnă că Bael nu vrea să afle nimeni, ceea ce e ciudat, pentru că nouă, demonilor, ne place la nebunie să ne lăudăm, a zis Cayman, zâmbind în colţul gurii. Şi nu mă refer la genul de laude modeste, practicate de Gardieni.

Zayne a pufnit.

— Ieri-seară ne-au atacat două Fiare trimise de Bael.

— Bael are o armată de Fiare la dispoziţie, aşa că tot ce se poate să vă iasă în cale, dacă le-a pus pe urmele voastre.

— Şi veştile proaste? am întrebat, iar Zayne mi-a atins umărul, trecându-şi mâna prin părul meu ca să-mi relaxeze muşchii.

Roth m-a privit, şi trăsăturile i s-au îmblânzit puţin.

— Nimeni nu ştie unde l-au ascuns, dar aşa îmi explic de ce activitatea demonilor de rang inferior s-a

intensificat. Din moment ce este în lumea de deasupra, ei îl vor urma.

Zayne s-a foit pe scaun, cu mâna pe umărul meu.

— Ce tot spui acolo?

— Spun că, dacă-l localizăm pe Bael, nu va fi singur. Are o groază de Fiare cu el, dar vă puteţi aştepta la mai multe.

— Minunat! am murmurat.

— Iar Bael nu este deloc faimos pentru ospitalitate, a remarcat Cayman, ridicând paharul cu vin. Nici măcar când încearcă să fie amabil.

L-am privit pe Roth, care a ridicat din umeri, în semn de aprobare.

— Dar ştiu că ţi-ai dat deja seama şi că îl ţine prizonier pe Misha cu un motiv, lucru confirmat de distracţia voastră cu Fiarele, de aseară. Se foloseşte de Misha ca să te atragă şi să trimită Fiarele după tine.

— Nu vor pune laba pe ea, a zis Zayne.

I-am aruncat o privire, simţindu-mă… complimentată de tonul lui.

— Dar aici intervin veştile dubioase, a continuat Roth. Nimeni nu pomeneşte de ea. Nu se strecoară pe piaţă nicio şoaptă despre vreo Legitim-Născută.

— Ceea ce nu-i rău, corect? am întrebat.

— Dar nici bine. Degetele lui Zayne continuau să mă atingă uşor, reconfortant pe umăr. Pentru că nu putem afla ce urmăreşte Bael, în afară de a pune mâna pe tine.

— Păi ăsta poate fi un motiv suficient. Roth a trasat conturul marginii paharului cu un deget. Ştii ce-i fac demonii cuiva care este Legitim-Născut.

Mi-am înăbuşit tremurul în timp ce mă întindeam după pahar.

— Bael să fie oare în spatele atacurilor asupra

Gardienilor şi a altor demoni?

Roth a ridicat din umeri.

— Bael e mare sculă. E puternic, dar…

— Nu crezi că e el, aşa-i? a întrebat Zayne.

Prinţul Moştenitor n-a răspuns imediat.

— De ce-ar fi? Ce-ar avea de câştigat, riscând să se expună? Nu. Bael are tupeu, dar prost nu e.

Ne-au fost aduse aperitivele – chiftele de crab, cocktail de creveţi, sosuri şi cartofi prăjiţi. Mâncarea arăta şi mirosea minunat, dar nu m-am atins de ea.

— Ai auzit de câţiva Conducători Infernali că ar fi părăsit oraşul, sau că urmează să-l părăsească? Roth a luat un crevete, privindu-l pe Zayne. Nu ţi se pare… suspect?

Conducătorii Infernali erau demoni de Nivel Superior care controlau legiuni de demoni mai mărunţei. Erau ca nişte directori executivi, şi cred că asta îl făcea pe Roth un soi de director general, în timp ce şeful lui, Lucifer, era preşedintele firmei. Şi-atunci înseamnă că Bael era şi el un fel de director general…?

Mă durea capul.

Zayne şi-a răsfirat degetele pe umărul meu.

— Adică, chestia aia care bântuie pe străzi i-o fi speriat şi pe ei?

— Gardienii nu sunt singurii care au fost ucişi în moduri extrem de explicite, i-a amintit Roth.

— Ceva nu pricep, am spus, cu ochii fixaţi pe chifteaua de crab pe care mi-o vârâse Zayne sub nas. Dacă e vorba de un demon, de ce-ar ataca alţi demoni?

Clătinând din cap, Roth şi-a trântit o lingură de sos în farfurie.

— Vrea să fie cel mai tare din parcare, bănuiesc.

— Şi voi doi nu sunteţi îngrijoraţi? am întrebat,

încruntându-mă când m-am trezit cu o furculiţă între degete. Speriaţi? Sunteţi amândoi… mari scule demonice.

Zayne a chicotit înfundat.

— Nu mi s-a mai spus aşa până acum, dar da, îmi place să cred că suntem. Cayman şi-a vârât un cartof prăjit în gură.

Roth a afişat un zâmbet lent, maliţios.

— Dacă suntem îngrijoraţi? Da. Dacă ne este frică? Niciodată.

— Arogantule! a murmurat Zayne, în timp ce îmi tăiam chiftelele de crab. El a luat un crevete înăbuşit. Ar trebui să-ţi fie frică, dacă nu pentru tine, atunci pentru Layla.

Amuzamentul leneş a dispărut de pe faţa lui Roth, când privirea i s-a oprit asupra Gardianului de lângă mine.

— Ţi-am cerut sfatul cu privire la lucrurile de care să-mi fie teamă?

— Nu. Dar ai mare nevoie de el.

Mi-am găsit ocupaţie, luând o îmbucătură şi aproape topindu-mă de plăcere. Era minunat. În mare parte carne, asezonată cu condimente Old Bay. Am mai luat o înghiţitură, vârându-mi sub nas farfuria, în timp ce Zayne şi Roth schimbau între ei priviri tăioase.

— Obişnuieşte-te cu astfel de scene, Trinity!

M-am uitat la Cayman.

— Cu ce?

— Cu certurile şi competiţiile lor. Cayman mi-a făcut cu ochiul. Unora li se pare obositor, însă eu îi găsesc super-amuzanţi. Aştept doar clipa în care certurile lor pasionale se vor transforma în partide fierbinţi de amor.

Mi-au tremurat buzele, iar Roth a mârâit ceva

înfundat. Am terminat de mâncat delicioasele chiftele.

— Bael are capacitatea de a controla oameni, nu?

— Mai presus de ce putem face cu toţii? Da. Dar la nivelul atacului pe care l-ai văzut cu ochii tăi asupra comunităţii? Aş fi surprins, a spus Roth. Bael este deosebit de priceput la manipulare, numai că să scoţi la iveală atâtea posedări implică mai mult de-atât.

— Poftim? M-am uitat în farfuria în care tocmai îmi aterizase o porţie de sos cu cartofi prăjiţi. Brânza topită şi crabul arătau delicios.

— O vrajă, a sugerat Roth.

— Vrăjitoare, a spus Zayne, dând din cap. Ar avea sens.

— Vrăjitoare? M-am întors spre el, surprinsă. Vrăjitoarele, cele *adevărate*, erau oameni ai căror strămoşi, la un moment dat, îşi făcuseră de cap cu demoni, iar sângele demonic diluat le dăruise anumite abilităţi care, de obicei, implicau cele patru elemente: pământ, aer, apă şi foc. Se pricepeau la vrăji şi la incantaţii. Aveţi clanuri de vrăjitoare în zonă?

— Da. Şi încă foarte active. Se ascund şi de Gardieni, şi de demoni, reuşind, în felul ăsta, să rămână în viaţă, departe şi de radarele Gardienilor, a spus Roth, uitându-se cu coada ochiului la Zayne. Fiindcă, ştii tu, lor le place să ucidă fără discriminare.

Zayne a oftat.

— Aşa le place şi celor Legitim-Născuţi? a întrebat Roth, cu capul plecat şi cu ochii de culoarea chihlimbarului îndreptaţi spre mine.

— În momentul ăsta, da, am spus, iritată.

Zayne a chicotit pe înfundate, în timp ce Roth a rânjit şi s-a aplecat în faţă.

— Îmi place de tine.

— Mă bucur, am mormăit.

Zâmbetul i s-a lăţit.

— Există şansa să fi fost implicate vrăjitoare, chiar dacă majoritatea stau departe de neamul meu, aşa cum se feresc şi de Gardieni. Sunt însă câteva clanuri despre care ştiu că fraternizează cu demonii. Mai ales unul. Roth s-a lăsat pe spate. Fireşte, Zayne n-ar putea vorbi cu ele. Nu agreează Gardienii.

— Dar agreează demonii? am întrebat.

— Pe mine mă agreează toată lumea, a răspuns. Te-ai putea întâlni cu ele. Te conduc eu, şi nu şi-ar da seama ce eşti. Există un grup mare, care se întâlneşte sâmbăta, de obicei.

Următoarea sâmbătă era peste o săptămână. Şapte nenorocite de zile. Nerăbdarea mea s-a amestecat cu frustrarea. Putea Misha să supravieţuiască încă o săptămână?

Zayne s-a încordat.

— Nu ştiu ce să zic.

Privirea Prinţului Moştenitor s-a îndreptat spre Zayne.

— Credeam că ai încredere în mine?

— În tine, da, însă nu am încredere că iei decizii înţelepte.

Roth şi-a dus o mână la piept.

— Mă simt ofensat.

— Eu sunt pregătită. Am ignorat privirea lui Zayne. Dacă există o şansă cât de mică să ne poată oferi informaţii, sunt dispusă să te las să mă însoţeşti, ca să mă întâlnesc cu ele.

— Perfect, a tors Roth, deşi Zayne nu părea nici pe departe bucuros.

— Bun. M-am lăsat pe spătar. Trebuie doar să-mi promiţi că n-o să încerci să… mă mănânci, sau ceva.

Pe chipul lui Roth a reapărut acel zâmbet

diavolesc.

— Păi, cred că-mi ceri prea mult.

26

— Nu-mi place deloc, a spus Zayne, când am plecat de la restaurant. Mă ţineam aproape de el, pentru că trotuarul era slab iluminat.

— Ce anume?

— Că mergi cu Roth să te vezi cu vrăjitoarele.

— Am crezut că ai încredere în Roth… Am lovit cu vârful bocancului într-o bordură pe care nu o văzusem şi m-am împiedicat. La naiba!

Zayne m-a prins de braţ.

— Eşti bine?

— Da. Mi-am eliberat braţul din strânsoare şi m-am uitat duşmănos la trotuarul pe care-l vedeam ca prin ceaţă. M-am împiedicat doar. Sunt bine.

— Am încredere în Roth. În vrăjitoare nu am. Nu fac nimic fără să se aleagă cu un câştig. Trebuie să ai mare grijă cu ele.

— Ca de exemplu, să nu le las să-mi ia fire de păr sau unghii?

Zayne a pufnit. Ne îndreptam spre parcarea subterană.

— Da, încearcă să te fereşti, şi nu încheia nicio înţelegere cu ele în schimbul unor informaţii. Uneori îţi pot fi de folos, dar preţul plătit nu e niciodată cel la care te aştepţi.

— Plătesc orice preţ.

Zayne s-a oprit atât de brusc, încât m-am lovit de el. Când s-a întors spre mine, eram deja nervoasă.

— Vezi? De-asta sunt îngrijorat.

M-am uitat la el, distingându-i trăsăturile în lumina

rece din parcare.

— N-ar trebui.

— Serios? Faptul că eşti dispusă să faci orice de dragul unor informaţii despre Misha este periculos. Mai ales dacă mergi să te vezi cu un clan de vrăjitoare, renumite tocmai pentru că se folosesc de disperarea oamenilor.

— Nu sunt uşor de manipulat.

— N-am zis c-ai fi. Dar ştiu că eşti disperată, şi înţeleg…

— Chiar înţelegi? am întrebat. Nu ştiu ce să zic. Faci afirmaţii vagi despre faptul că ştii cum este să vezi că o persoană la care ţii are probleme, fără să poţi interveni. Dacă e adevărat, ai înţelege că faci *orice*…

— Ştiu că e periculos tocmai pentru că înţeleg. Zayne a făcut un pas în faţă, dar eu m-am ţinut pe poziţii. Am fost suficient de disperat încât să fac tot ce mi-a stat în putinţă, Trinity, dar lucrurile astea se termină întotdeauna rău.

Senzaţia mea constantă de neajutorare a ieşit la iveală, slobozindu-mi vorbele.

— Aşa se face că ţi-ai pierdut o parte din suflet?

Zayne s-a dat înapoi, de parcă îl lovisem. I s-a întunecat faţa, iar trăsăturile i s-au golit de orice emoţie.

— Cine ţi-a spus asta?

Am închis gura.

— Cine? a întrebat Zayne, şi a dat să mă înşface, dar s-a oprit. Cine ţi-a spus asta?

Dorindu-mi să fi tăcut, mi-am lăsat braţele să cadă pe lângă corp şi mi-am mutat privirea de la el.

— Misha mi-a spus. A auzit… că ţi-ai fi pierdut o parte din suflet şi că… de aceea ochii tăi au altă culoare.

— Aşa ţi-a zis?

Cu inima bubuindu-mi în piept, am confirmat dând din cap.

Zayne nu a răspuns, o vreme.

— E-adevărat, a zis, în cele din urmă.

„O să mor.”

Tremurând pe peronul metroului, ştiam că demonul frumos, cu ochi aurii şi zâmbet crud mă va ucide. Fusese vorba să mă ajute, dar încăperea era o baie de sânge, iar grămada de carne distrusă de pe podea era Zayne.

— Nu te poate salva, a mârâit demonul printre dinţii zimţaţi. Nimeni nu poate.

Mi s-a ridicat un strigăt în gât, când demonul s-a năpustit asupra mea cu ghearele lui ascuţite…

Tresărind, am dat să trag o gură de aer, încercând să îmi dau seama unde mă aflam. Unde eram? Nu recunoşteam dormitorul cufundat în beznă. Pe tavan nu sclipeau stele, iar patul… era mult prea mare ca să fie al meu.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc că mă aflam în apartamentul lui Zayne, în patul lui, că el era în viaţă, şi la fel şi eu.

Avusesem doar un coşmar.

Mi-am scos mâinile de sub pilotă şi mi-am dat părul de pe faţă.

Uşa dormitorului s-a deschis, speriindu-mă. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am străduit să disting forma care umpluse cadrul întunecat al uşii.

— Eşti în regulă? Vocea lui Zayne era răguşită de somn. Mi s-a părut că te-am auzit ţipând.

Ruşinea mi-a înflăcărat obrajii.

— Scuze. N-am vrut să te trezesc.

— Nicio problemă, a răspuns, simţindu-l că se apropie, fără să-l şi văd. Vederea mea nu se ajustase încă în momentul în care lampa de pe noptieră s-a aprins, făcându-mă să tresar. Privirea i-a alunecat spre mâinile cu care strângeam marginea pilotei atât de tare, încât mi se albiseră încheieturile. Nu poţi dormi?

Am clătinat din cap, surprinsă că venise să vadă ce fac. După tot ce se întâmplase în parcarea subterană, ne purtam destul de... ciudat unul cu altul. Abia dacă ne vorbiserăm, chiar şi după ce dăduserăm peste o haită de Călăi, pe o străduţă din spatele unuia dintre marile cinematografe din centru. Ajunseserăm la apartament cu câteva ore în urmă, şi ne duseserăm la culcare fără să scoatem o vorbă.

Am îndrăznit să ridic privirea spre el.

După expresia feţei, a părut să înţeleagă ce se întâmplase, când s-a uitat în direcţia uşii pe care tocmai intrase. Fără cuvinte, în timp ce inima mea îşi accelera bătăile, el a făcut semn spre pat.

— Pot?

Nu eram sigură dacă m-ar fi scos din starea în care mă aflam, dar nu voiam să fiu singură, aşa că i-am făcut loc lângă mine, ţinându-mă de pilotă ca de un colac de salvare.

— Ai avut un coşmar? a întrebat, pe o voce scăzută, aşezându-se pe marginea patului.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare şi l-am urmărit cum îşi întinde picioarele lungi, încrucişându-şi gleznele.

Şi-a lăsat capul pe spate şi s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău.

— De ce?

A făcut o pauză lungă.

— Pentru tot. Ai trecut prin multe lucruri care te-au

consumat emoţional şi mental. De-asta ţi-e greu până şi să te odihneşti.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Nu e vina ta, am spus. De fapt, tu faci tot ce poţi. Doar că… nu ştiu. Simt că n-am niciun control. Sunt…

— Cum?

„Confuză. Neliniştită. Nesigură.”

— Sunt… speriată. Ştiu că n-ar trebui să gândesc cu voce tare, dar mi-e teamă că nu-l voi găsi pe Misha la timp, sau, dacă-l găsesc, va fi prea târziu, pentru că probabil trece prin lucruri de neimaginat.

— E în regulă să-ţi fie teamă, Trinity. Să te îngrijorezi.

— Da, ştiu.

— Atunci nu te mai pedepsi.

Am oftat lung.

— Ar trebui să-mi cer scuze. Nu era cazul să-ţi pun întrebarea de mai devreme. Nu e treaba mea; am dat dovadă de… nesimţire. Tu încercai doar să mă ajuţi.

— E-n regulă, nu trebuie să-ţi ceri scuze, a zis el. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. N-ai pomenit nimic despre asta până aseară, şi, la câte întrebări îmi pui…

— Da, până şi eu m-am mirat.

— Vreau doar să ştii că înţeleg de ce ţii să faci tot ce poţi, a adăugat, în timp ce eu mă luptam cu dorinţa de a-l întreba ce se întâmplase.

Mi-am ridicat genunchii sub pătură şi mi-am sprijinit bărbia de ei.

— Deci n-ai nimic împotrivă să merg să mă văd cu vrăjitoarele?

— N-am încotro.

— Nu eşti obişnuit să stai deoparte, nu-i aşa?

— Câtuşi de puţin.

Am zâmbit, şi parcă mi-am mai revenit, după cele

întâmplate în parcare.

— Crezi că vrăjitoarele alea despre care vorbea Roth ne vor putea spune ceva?

— Cine naiba ştie? Genunchii lui s-au atins de ai mei. Dar dacă oamenii care au atacat comunitatea, împreună cu Bael, erau descântaţi, ele vor şti cine a făcut-o, sau măcar cine ar fi capabil de aşa ceva, şi, în felul ăsta, am putea afla unde se ascunde Bael şi dacă-l mai ţine pe Misha captiv.

— Şi dacă vrăjitoarele sunt chiar cele care l-au ajutat?

— Atunci va ieşi nasol. Ştiu c-ai fost învăţată să nu îţi foloseşti *puterea*, pentru că te slăbeşte şi poate atrage alţi demoni spre tine, dar dacă te găseşti într-o situaţie din care nu poţi ieşi prin luptă, foloseşte-o.

Nu ştiam ce să-i răspund.

— Să ştii că eşti primul care mă încurajează să mi-o folosesc. Nici Misha şi nici Thierry nu mi-au spus aşa ceva vreodată.

— Ştiu că este un risc pentru tine, dar prefer să mă descurc cu riscul şi cu urmările lui decât să fii rănită, sau mai rău. Dacă vrăjitoarele încearcă ceva, doboară-le.

— Eşti însetat de sânge.

— Am învăţat să fiu.

Îi dădeam dreptate. Am privit tavanul şi mi-am dorit să văd stelele.

— Îmi lipseşte tavanul meu.

— Ce? Zayne a izbucnit în râs.

— Acasă, am nişte steluţe lipite pe tavan, din acelea care strălucesc pe întuneric. Sunt albe, nu verzi. N-am gusturi chiar atât de ieftine.

— Niciodată, a murmurat Zayne. Îmi amintesc că le-am văzut.

— Îmi place să mă uit la ele. Am ridicat din umeri şi am simţit o uşoară durere în spate. Sună copilăresc, îmi dau seama.

— Deloc, mi-a răspuns. Îmi sună cunoscut.

Nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă voi mai ajunge să stau vreodată întinsă sub ele.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, sigur.

— Ce-a păţit mama ta, de fapt? a întrebat. Nu-mi place să deschid subiectul ăsta şi m-am simţit ca naiba când am făcut-o de faţă cu Roth şi cu Layla, dar ai spus că Gardianul acela credea că eşti…

— O abominaţie? Am oftat. Nu vorbeam des despre mama, pentru că mereu mă întrebam de ce nu-i văzusem niciodată stafia sau spiritul, dar voiam să discut cu Zayne despre ea. Poate fiindcă nu ne cunoşteam încă, în vremea aceea, şi mi-era mai uşor? Sau poate pentru că, spre deosebire de Jada sau Ty, el ştia cum e să îţi pierzi un părinte? Nu eram sigură. Mama a fost antrenată. Ştiai?

— Nu.

— A insistat să fie, în caz că se întâmpla ceva. Nu voia să-i poarte nimeni de grijă, şi ea doar să stea cu mâinile-n sân şi să asiste.

— Mi se pare că-i semeni mult.

— E un compliment.

— Aşa sper. Cine a antrenat-o?

— Thierry şi Matthew. Ei… ţineau mult la ea, am spus, rostogolindu-mă pe o parte ca să-l privesc. Cred că… încă îi duc dorul, la fel de mult ca mine. Ryker era un Gardian în care mama avea încredere, şi ei la fel. Erau prieteni. El a fost mereu amabil cu mine, dar… am făcut o prostie.

— De ce spui asta?

Am închis ochii.

— S-a întâmplat cam cu un an înainte ca mama să fie ucisă. Aveam şaisprezece ani şi mă antrenam cu Misha. Mă dovedea. Se întâmpla frecvent, pentru că-mi cunoştea punctele slabe şi le exploata, ca să mă ajute să le întăresc.

— Logic.

— Da. M-am gândit cum stătea Misha intenţionat în locurile pe care nu le puteam vedea, ca să mă obişnuiască să reacţionez în orice condiţii. Dar eu mă enervam. După cum ţi-ai dat seama, uneori sunt impulsivă.

— Oarecum, a comentat el.

— Misha mă scosese din sărite rău o dată, aşa că mi-am pierdut controlul. Am permis *harului* să mă posede, ca să-i amintesc că, la urma urmei, eram de neînvins. Nu că ar fi fost nevoie, dar eram o răsfăţată. Ryker m-a văzut atunci. Nu mi-am dat seama pe moment, şi nici nu ştiu cum de s-a întâmplat, fiindcă nu participa niciodată la antrenamente, dar a înţeles ce eram. M-a privit ca pe o abominaţie şi o ameninţare pentru alţi Gardieni. Mai ştia şi că puteam atrage demonii spre comunitate, aşa că, în ochii lui, prezentam o dublă ameninţare. Le-a spus şi altor membri ai comunităţii, şi împreună au decis că trebuie să mă… elimine.

— Iisuse! Zayne părea oripilat.

— Mai bizar e c-a aşteptat aproape un an ca să acţioneze. Un an în care s-a prefăcut a fi prietenul meu, în care a fost amabil cu mama şi a ascuns faptul că mă ura. Eu mergeam pe atunci la un medic din Morgantown, pentru o afecţiune ce nu putea fi tratată în tabără, iar Ryker ne însoţise de multe ori, dar de data aceea a fost diferit. După programare, în drum

spre casă, a tras pe dreapta şi-a zis că avem o defecţiune la maşină. Mama şi cu mine am ieşit, şi atunci a atacat. S-a îndreptat spre mine, transformat, producându-mi un şoc. Am încremenit, ca o proastă, iar mama… a sărit în faţa mea, şi… asta a fost.

M-am întors pe spate. Zayne a rămas tăcut, şi când mi-am întins picioarele, mi s-a părut că stăteam mai aproape unul de altul.

— Am fost învăţată să-mi controlez *harul*. Să nu-l folosesc înainte de vreme. Dar dacă l-aş fi folosit, m-aş fi putut opri. Aşa cum s-a întâmplat şi cu Clay. Aş fi salvat-o pe mama.

— Trinity, nu te mai chinui! Chiar dacă te cunosc de puţin timp, ştiu că de doi ani încoace te învinovăţeşti pentru asta. Nu eşti răspunzătoare de moartea mamei tale.

Am înghiţit în sec, încă uluită că vorbeam despre asemenea lucruri. Jada ar fi fost atât de şocată, încât ar fi vrut să mă înregistreze.

— Nu? Şi dacă atunci a fost momentul când că ar fi trebuit să-l folosesc? Dacă am luat prea ca la carte povestea cu „chemarea” tatei? Dacă…

— Termină! Nu e vina ta. Nu tu i-ai făcut rău. Gardianul acela a fost, nu tu.

Ştiam că nu îi făcusem rău cu mâinile mele, dar nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că îi făcusem rău prin lipsa de reacţie. Era dificil să trec peste ideea că purtarea mea declanşase un lanţ de evenimente care duseseră la moartea ei.

Zayne a tăcut o vreme.

— Cred… Uneori cred că tata e încă aici.

M-am uitat la el, cu buzele strânse.

— Aproape că… îl simt. Ştiu că nu-i aşa, că se întâmplă, uneori, să uit că nu mai e. Mă trezesc

gândindu-mă că vreau să-i spun ceva, şi apoi îmi amintesc.

— Şi eu am zile de genul ăsta, am recunoscut. Nu cred că vor dispărea vreodată.

— Probabil că nu. A inspirat adânc. Nu ne înţelegeam prea bine, spre final. Abia dacă ne mai vorbeam.

Am reuşit să pun cap la cap ceea ce-mi povestise mai demult.

— Din cauza Laylei?

— Da, din cauza ei. A făcut o pauză atât de lungă, încât ochii au început să mi se închidă. Apoi a vorbit iar. Dar, înainte să moară, începuse să îşi dea seama că ceea ce eşti prin naştere nu te defineşte neapărat ca persoană bună sau rea. Viaţa, chiar şi pentru creaturile despre care credem că nu au liberul arbitru de a alege între bine şi rău, nu este un cumul de ADN. Fiecare este… mult mai complicat decât atât.

— Aţi reuşit să discutaţi despre toate astea înainte să moară? am întrebat.

— Puţin. Zayne a tăcut iar. Mi s-a părut că a trecut o veşnicie, apoi a spus: Te deranjează dacă sting lumina?

— Pleci?

— Dacă vrei, plec.

— Nu vreau.

— Atunci, nu plec, deocamdată.

„Deocamdată” a plutit între noi în timp ce mă uitam spre locul unde îmi ţineam mâna.

— Poţi să mai rămâi puţin?

— Da. Patul s-a mişcat când el s-a întins să stingă lumina. Camera s-a scufundat în beznă.

— Am văzut fotografia. Semeni cu mama ta.

— Aşa este, am aprobat zâmbind.

— Drăguţă carte, apropo!

— Taci. Zâmbetul mi s-a lăţit. O văzuse înainte să stingă lumina. Era preferata mamei… şi a mea.

— Poate c-ar trebui s-o citesc.

— Nu ştiu dacă-ţi plac cărţile cu vikingi.

— Nu se ştie. A urmat o pauză. Cred că tavanului meu i-ar prinde bine nişte stele.

Mi-a luat o vreme să-mi dau seama la ce se referea.

— Chiar crezi?

— Da. Nu dai impresia că mă iei în serios.

— Credeam că ţi se par copilăreşti. Nu-mi pot imagina că ţi-ai lipi stele pe tavan.

— Sunt plin de surprize, Trinity.

Mi s-au încârligat degetele de la picioare când mi-a rostit numele.

Nu ştiu cât timp a trecut după aceea, dar eram încă trează şi… voiam să ştiu mai multe despre Zayne.

— Am nişte întrebări.

Dinspre el a radiat un chicotit blând, care a scuturat uşor patul.

— Nu mă surprinde deloc.

— Cum de n-ai nicio iubită?

— Ce? a pufnit Zayne, încet. Nu ştiu ce răspuns să-ţi dau. Tu de ce n-ai un iubit?

— Simplu, am spus, vrând să-mi îngrop faţa în pernă. Sunt o Legitim-Născută care locuieşte cu Gardieni şi e considerată a fi un om. Nu prea am opţiuni.

— Ai dreptate. S-a mişcat. Tu şi Misha nu aţi încercat niciodată să fiţi mai apropiaţi?

— Nu. Serios, ţi-am zis deja că m-am simţit atrasă de el vreo cinci secunde. Am făcut multe pasiuni, dar Misha şi cu mine nu ne-am văzut niciodată cu alţi ochi.

În plus, Legitim-Născuţii n-ar trebui să se combine cu Protectorii lor, am spus.

— De ce?

— Este împotriva regulamentului, şi se presupune că ar afecta legătura. Nu ştiu cum. Nu mi s-a explicat niciodată. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pentru că nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Arăţi bine. Eşti amuzant şi fermecător, când nu eşti enervant.

— Mersi… cred.

— Eşti un tip… de treabă. Deci, mă mir că eşti singur.

— Ştii că se aşteaptă de la Gardieni să se împerecheze. Eu am aproape douăzeci şi doi de ani. Cei mai mulţi masculi de vârsta mea s-au împerecheat deja şi aşteaptă un copil.

— Da. De ce nu ţi s-a întâmplat şi ţie?

— Dacă-mi întrebi tovarăşii de clan, îţi vor spune că nu prea respect tradiţiile. Dar nimeni n-o să mă oblige să-mi iau un angajament pe viaţă, chiar dacă viaţa mea nu va fi atât de lungă.

— Ţi-ai propus să mori curând?

— În fiecare dimineaţă când mă trezesc, mă gândesc că poate fi pentru ultima oară. Nu mi-am propus nimic. Sunt pur şi simplu resemnat. Aşa am fost pregătit încă de la naştere.

M-am gândit la spusele lui şi mi-am dat seama că era adevărat. Nu mulţi Gardieni ajungeau la vârsta pensionării. Era unul dintre motivele pentru care făceau copii atât de devreme.

— Ai vrut vreodată să faci altceva?

— Multe întrebări mai pui!

— Aşa este. Mâinile mi s-au relaxat pe burtă. Pricep că ai o datorie super-importantă, dar ţi-ai dorit

vreodată să faci altceva, sau ai vrut dintotdeauna să fii războinic?

— Uau! OK. Chiar multe întrebări. Dacă am vrut să fiu războinic? Ştii, nu m-a mai întrebat nimeni până acum. Nici măcar… S-a întrerupt, şi m-am întrebat cum ar fi încheiat propoziţia. E tot ce ştiu, Trinity.

Mi-am muşcat buza.

— Dar nu e un răspuns.

— Da, îmi dau seama.

Greutatea din piept a devenit şi mai apăsătoare.

— Ce… ce-ai face dacă n-ai fi Gardian?

— N-am un răspuns.

— Încearcă.

— Chiar nu pot. Nu m-am gândit niciodată.

Ce fel de viaţă era aceea fără opţiuni, chiar şi imposibile? Eu visam încă dinainte să ştiu ce eram. Visam în continuare să fac mai mult decât lucrurile pentru care eram menită, chiar dacă opţiunile mele erau foarte limitate.

Între noi s-a lăsat tăcerea, şi, după o clipă, am vorbit:

— Spune-mi… cum a fost să creşti aici, în oraş. Te rog.

A chicotit iar. Apoi mi-a povestit ce viaţă dusese ca unic copil la părinţi, într-o casă cu războinici antrenaţi, care-i ţinuseră companie până ce apăruse Layla. Nu a vorbit mult despre ea. Dar a pomenit de după-amiezile petrecute pe urmele tatălui său, învăţând străzile şi clădirile. Nu ştiu cât a vorbit, dar, după o vreme, am simţit că alunec în braţele somnului şi am adormit zâmbind.

Şedeam pe pat, turceşte, şi mă uitam la fotografia mea şi a mamei. Tocmai încheiasem convorbirea cu Jada şi Ty. Alună era în living, ascultând o muzică accesibilă doar pentru urechile lui, în timp ce Zayne vorbea cu cineva la telefon. Era după-amiază, în jur de ora trei, şi mai aveam câteva ore până să ieşim să patrulăm.

În ultimele câteva zile, nu văzusem decât Afurisiţi. Nici Fiare, nici Călăi. Nicio creatură care ucidea şi Gardieni, şi demoni. Nopţile fuseseră mai degrabă lungi şi plicticoase, dar, când ne întorceam la apartament… nici pe departe nu era aşa! De când îl trezise coşmarul meu, venea în cameră şi stătea cu mine până adormeam. Dimineaţa nu îl găseam, şi deşi vorbeam uneori minute, alteori ore, înainte să mă cufund în somn, când ne trezeam, nu pomeneam niciunul de vizitele lui.

Nu ştiam dacă să le pun doar pe seama faptului că Zayne era de treabă şi încerca să-mi distragă atenţia, sau mai era şi altceva, dar mi-am dat repede seama că abia aşteptam să se termine turele de patrulare.

Îmi era dor de Misha cu fiecare fibră a fiinţei mele şi nu treceau mai multe minute pe zi fără să mă gândesc la el, dar, după ce aveam să-l găsesc, lucrurile vor lua altă întorsătură între mine şi Zayne. Nu plecam din oraş până ce nu îmi îndeplineam partea de promisiune, dar mă îndoiam că aş mai fi locuit cu Zayne. Misha s-ar fi mutat cu mine în comunitate? Eram convinsă că aş fi continuat să-l văd pe Zayne, dar n-ar mai fi fost la fel.

Am dat acele gânduri la o parte.

A doua zi, urma să mă întâlnesc cu Roth şi cu vrăjitoarele, şi speram că vom afla ceva care să ne ducă la Misha.

Punându-mi telefonul pe pat, m-am uitat spre uşa deschisă. Nu l-am găsit pe Zayne în cameră, când m-am trezit, iar faptul că venise la mine în toiul nopţii mi se părea un vis.

Speram să nu fi fost.

Ridicându-mă din pat, m-am îndreptat spre geam şi am tras storurile atât cât să văd afară. Era o zi senină, iar vremea părea plăcută. Răsuflând adânc, mi-am lipit fruntea de perete. Am închis ochii şi mi-am cuprins talia cu braţele.

Mi-era dor de mama.

Mi-era dor de Misha.

Mi-era dor de Jada şi de Ty.

Mi-era dor de Thierry şi de Matthew.

Mama nu mai era, şi ştiam că toţi ceilalţi erau bine, cu excepţia lui Misha. Nu mă puteam gândi decât la ce spusese Jada. În ce stare avea să fie Misha? Fizic, bănuiam, în ultimul hal. Emoţional şi mental, la fel, dar îl puteam ajuta să-şi revină.

Împreună cu Jada şi cu restul lumii, puteam… Puteam să-l punem pe picioare, dacă era cazul. Misha avea o constituţie puternică, aşa încât aveam încredere că va face faţă. Ştiam că nu va ceda. Că va supravieţui.

— Trinity?

Am deschis ochii şi m-am întors spre locul de unde se auzea vocea lui Zayne. L-am zărit în uşa dormitorului.

— Hei! am spus, făcându-i cu mâna.

— Eşti bine? a întrebat, păşind în cameră.

— Bineînţeles.

— Eşti ocupată să sprijini peretele?

— Foarte. Încerc să fac asta măcar o dată pe zi.

— Scuze că te-am întrerupt, a zis, şi a dat să se

întoarcă.

— Ce s-a întâmplat? M-am desprins de lângă perete şi m-am grăbit să-l întâmpin. Calculând greşit cât de mult ieşea marginea patului în afară, m-am lovit la pulpă. Au!

— Fir-ar să fie! Ce-ai păţit? Eşti bine? S-a apropiat de mine, cu ochii lui de un albastru pal măriţi.

— Da, am mormăit. Deci?

Pe faţă i se citea îndoiala.

— Nicolai mi-a cerut să-i raportez. M-am gândit că poate vrei să vii şi tu.

— Serios?

— Da, a confirmat, şi eram suficient de aproape încât să-i observ surâsul. Ai vrut să faci cunoştinţă cu Jasmine şi cu Danika. Acum e momentul potrivit. Nu promit că vor fi amândouă prezente, dar una cu siguranţă va fi.

— N-am… Ezitam, fiindcă mi-am dat seama că nu îl crezusem când confirmase că mi le va prezenta. Nici măcar nu eram sigură de ce nu-l crezusem. OK. Sunt îmbrăcată corespunzător? Purtam colanţi negri şi un tricou stil tunică. Mă pot schimba.

— Arăţi bine, a spus el chicotind. Mergem în comunitate, nu la operă.

Luându-mi telefonul, m-am uitat pieziş la spatele lui, când a ieşit din cameră.

— Îmi doresc doar să fac impresie bună. N-aş vrea să se uite la mine şi să se gândească: „cine mai e şi fata asta dezordonată?”

Zayne a chicotit iar, îndreptându-se spre insulă ca să-şi ia cheile.

— Nu e amuzant. M-am întors şi l-am găsit pe Alună, drapat în jurul sacului de box. Dacă nu mă plac?

Zayne s-a uitat la mine peste umăr, încruntat.

— Nu văd de ce nu te-ar plăcea, şi, de fapt, de ce-ar conta? Doar nu sunt clanul tău, Trinity. În momentul ăsta, nici din al meu nu prea sunt.

Am străbătut în tăcere mare parte din drumul până în comunitate. Am reflectat la ce-mi spusese Zayne. Nu mă deranja că spusese de oamenii aceia că nu erau din clanul meu. Era adevărat, şi cine ştie dacă aveam să-i mai văd vreodată? Ce mă deranja erau afirmaţiile legate de el. Nu se simţea parte din clanul lui, din familia lui? Mă pusese pe gânduri. Într-un fel, îl înţelegeam, pentru că ştiam cum e să trăieşti într-un clan fără să fii parte din el, însă eu nu eram Gardian. Faptul că el se simţea aşa nu era de ici, de colea.

M-am jucat cu tivul tunicii. Ne apropiam de un pod. La distanţă, am văzut ceva alb, înalt, profilat pe cerul albastru.

— Este… Monumentul Washington?

— Da.

— Uau! am şoptit, dorindu-mi să-l pot vizualiza mai bine.

— E prima oară când îl vezi? m-a întrebat. Normal, ar fi trebuit să-l observi în fiecare noapte, în timp ce patrulăm.

— Cred că nu eram atentă, am minţit. Într-una din zile, după ce-l salvăm pe Misha, mi-ar plăcea să-l văd de aproape, şi, poate, să vizitez nişte muzee.

Zayne a rămas cu o mână pe volan şi m-a privit.

— Ţi-aş spune că mi-ar face plăcere, dar am impresia că Misha n-ar vrea să mă ştie prin preajmă cât timp exploraţi D.C.-ul.

Am zâmbit în colţul gurii.

— Cred că va învăţa să te accepte.

— Serios?

— Da. În fond, eu te-am acceptat. M-am uitat la el. În ciuda faptului că, uneori, eşti un ticălos.

Zayne a clătinat din cap.

— Nu ştiu. Cred, totuşi, că va avea o problemă cu mine.

— Din cauza chestiei cu sufletul? am întrebat, şi mi-am dorit să nu fi purtat ochelari de soare, ca să-i văd ochii. Misha va trece peste asta. Ştiu că voi doi o să vă împăcaţi foarte bine. Mai ales că amândoi încercaţi să-mi spuneţi mereu ce să fac.

— Şi nu ne asculţi pe niciunul, deci mai avem ceva în comun.

— Mă rog. Deci, ce spun dacă mă întreabă cine sunt?

— Nicolai le-a zis deja că eşti aici, că vii de la sediul regional şi că îţi cauţi un prieten. Asta e tot ce trebuie să ştie.

Am ridicat din sprâncene.

— Pentru că nu sună deloc dubios.

— N-au decât să bănuiască ce vor. A cotit la dreapta şi a intrat într-o zonă împădurită, unde în sfârşit se putea respira, pentru că nu mă mai afecta prezenţa permanentă a demonilor. Membrii clanului sunt oameni buni. Nu contează dacă află ce eşti.

Mama şi cu mine crezuserăm şi despre Ryker că e un tip de treabă, dar şi oamenii buni fac lucruri rele.

Am ajuns la o poartă care s-a deschis imediat ce ne-am apropiat. În faţa mea, se înălţa o clădire masivă, de cărămidă, care-mi amintea atât de mult de casa lui Thierry, încât am simţit un junghi în piept.

Am răsuflat zgomotos, în timp ce Zayne a urmat aleea şi a parcat în faţa treptelor late. Eram neliniştită când mi-am desfăcut centura şi l-am privit pe Zayne.

Îşi scosese ochelarii de soare şi îi prinsese de

apărătoare.

— Pari gata să vomiţi.

— Serios?

— Ei, nu tocmai, dar arăţi foarte agitată.

— Sunt. Nu ştiu de ce. Ai dreptate. Toată lumea de aici ar putea să mă deteste, dar cui îi pasă?

— N-o să te deteste nimeni, a zis el. Am rămas nemişcată când s-a întins spre mine, netezindu-mi câteva şuviţe de păr. Singura problemă e că porţi papuci. Ar fi trebuit să te previn.

— De ce?

— Pentru că Izzy e în faza în care-i place să ronţăie degete.

— Ce? Am râs, strângând din degetele de la picioare. Serios?

— Serios. Haide, să mergem.

Hotărând că mă purtam ca o ciudată fără niciun motiv, am deschis portiera, am ieşit din maşină şi m-am împiedicat. M-am sprijinit în mâini înainte să iau o gură de asfalt. Ochelarii de soare mi-au alunecat de pe nas.

— Doamne! Eşti bine? am auzit o voce de femeie, deasupra mea.

Am înjurat în barbă. Fireşte că mă văzuse cineva.

— Sunt OK, am spus, simţind că îmi iau foc obrajii.

Zayne a ajuns dintr-odată lângă mine, apucându-mă de braţe şi ridicându-mă în picioare.

— Ai păţit ceva? a întrebat, pe un ton scăzut.

— Mă simt minunat, am mormăit, privindu-mi palmele. Pielea mi se înroşise, dar nu se julise. Mi-am dat seama că ni se alăturase cineva la baza scărilor. Am ridicat privirea şi mi s-au mărit pupilele în spatele ochelarilor de soare. Mă uitam la o femeie Gardian superbă, cu păr închis la culoare, care nu putea să fie

cu mult mai mare decât mine.

— Eşti foarte frumoasă, am spus.

A zâmbit şi l-a privit pe Zayne, care era încă în spatele meu şi mă ţinea de braţe, parcă temându-se să nu cad iar.

— Îmi place de ea, Zayne.

— Sunt convins. Danika, ea este Trinity.

— Salut! Fata mi-a întins mâna. Mă întrebam când te vom cunoaşte.

Zayne mi-a dat drumul, iar eu am luat mâna Danikăi şi am strâns-o.

— De obicei, încerc să fac o primă impresie mai bună, am zis.

Danika a râs, dând din mână.

— Nu-ţi face griji. Ne-am strâns mâinile. Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău. Sper să îl găseşti.

— Mulţumesc, am spus, cu sinceritate.

— Ce mai faci? a întrebat Zayne, dându-mi ocol. N-am fost sigură cine s-a apropiat primul, dar s-au îmbrăţişat, pe bune, cu multă afecţiune. Mi s-a strâns iar inima, fiindcă aşa mă îmbrăţişam eu cu Jada – sau eu cu Misha.

— Bine, a zis Danika, retrăgându-se. Tu?

— Perfect.

Şi-a înclinat capul, vrând parcă să spună că ştia ea mai bine, dar apoi s-a întors spre mine.

— Sper că-l păzeşti de probleme.

— Cred că e invers.

Danika a zâmbit şi i-a aruncat lui Zayne o privire lungă, pe care nu o puteam descifra. Am început să urcăm treptele.

— Nicolai mi-a spus că veniţi, şi m-am bucurat mult.

— Aşa de tare te plictiseşti? a întrebat Zayne, în

timp ce eu îi urmam cu atenţie pe scări, ca să nu cad iar.

— Da. A râs, aruncându-şi părul negru, lucios, peste umăr. În plus, lui Izzy şi lui Drake le ies dinţii, aşa că mai am puţin şi mă arunc pe geam.

Garguii bebeluşi erau dificili. Probabil un coşmar, când le ieşeau dinţii.

Zayne a păşit înainte şi a deschis uşa, iar Danika s-a uitat la mine peste umăr.

— Cum ţi se pare oraşul?

— Din ce-am văzut, drăguţ, am spus, după care n-am mai avut nimic de zis. De obicei, nu eram atât de stânjenită, însă azi mă simţeam ciudat. Adică, mi-ar plăcea să mă plimb mai mult prin el.

— Ar trebui să o scoţi la plimbare, Zayne. Danika l-a împins în glumă. O ţii încuiată în apartament?

Am ridicat din sprânceană, traversând foaierul. Erau multe uşi.

— Toată ziua şi toată noaptea, a răspuns el.

— Pare distractiv. A chicotit când el a clătinat din cap. Cred că Dez şi Nicolai sunt…

O ceaţă gri a pornit dintr-odată spre faţa mea. Icnind, m-am împleticit în spate şi am ridicat braţele din reflex, când cineva a strigat: „Izzy, nu!”.

Mâini şi aripi s-au lovit de mine, şi înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ţineam un gargui mic în mâini. Se zbătea. Era micuţă, dar grea ca un bolovan. Mă lovea cu pumnişorii în braţe. Trăsăturile ei au prins contur, şi am văzut că era transformată, cu faţa grăsuţă de un cenuşiu închis şi cu nişte cornţe simpatice separându-i buclele roşcate. Şi-a aruncat braţele în jurul meu şi m-a îmbrăţişat strâns.

Am rămas şocată, pe când ea murmura lucruri ininteligibile şi se legăna în braţele mele. M-am uitat la

Danika şi la Zayne peste o aripioară care flutura. Amândoi ne priveau uluiţi, în timp ce eu băteam fetiţa pe spate, între aripi, stânjenită.

— Salut! am spus, strângând-o în braţe, şi ea şi-a dat capul pe spate şi a chicotit necontrolat. M-am uitat la cei doi, care continuau să ne privească fix.

— Cred că ea este Izzy.

Zayne a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Da, a confirmat Danika. Ea este. Iar aceasta e sora mea, Jasmine.

O clipă mai târziu, o femeie care semăna extraordinar de mult cu Danika a apărut în grabă.

— Doamne, îmi pare foarte rău! Dormea, şi în clipa următoare, a decolat şi iat-o. Jasmine şi-a apucat fiica de talie, dar Izzy s-a opus. Ah, îmi pare rău. Izzy, dă-i drumul.

Izzy nu s-a desprins însă de mine, prinzându-mi părul în pumnişori.

— Cred că mă place.

— Şi eu, a confirmat Jasmine.

Am privit în jos şi am remarcat un băieţel cam de aceeaşi vârstă cu Izzy, agăţat de piciorul lui Jasmine. Se uita de după ea cu ochi mari, albaştri.

— Salut!

S-a pitit iar în spatele picioarelor. O secundă mai târziu, a reapărut un ochi mare şi albastru.

Am zâmbit larg.

— Izzy, dacă nu-i dai drumul fetei, nu primeşti budincă la gustare.

Fetiţa mi-a dat imediat drumul, cuprinzând gâtul mamei sale cu braţele.

— Uau, ce repede a funcţionat!

Jasmine a rânjit.

— Copila asta se poartă frumos dacă-i dai budincă.

În fine. Îmi pare rău.

— E OK. Am zâmbit. A fost o primire plăcută.

— Mă bucur c-ai rămas cu impresia asta. Jasmine s-a întors spre ceilalţi doi. Danika, îmi faci te rog o favoare şi-l iei pe Drake, ca să nu mă împiedic de el?

— Bineînţeles. A luat băieţelul cu uşurinţă, iar el şi-a îngropat imediat faţa în scobitura gâtului ei. Drake este timid.

— După cum ai văzut, nu şi Izzy. Jasmine a rânjit şi a făcut un pas în spate. N-ar putea fi mai diferiţi de-atât.

— Şi amândoi se transformă? am întrebat.

— Izzy se poate transforma complet şi-şi păstrează forma, dar Drake reuşeşte doar parţial, deocamdată, mi-a răspuns mama lor, când fetiţa i s-a răsucit în braţe, spre mine. Izzy preferă să fie în forma de Gardian.

— Drake se gândeşte prea mult, asta-i problema, nu? Danika a ciufulit părul băieţelului, iar el a ridicat capul, zâmbind puţin înainte să se ascundă iar. Izzy nu stă de două ori pe gânduri niciodată. Dacă vrea să facă un lucru, îl face.

— E genul meu de fată, am spus, jucându-mă cu mâna lui Izzy, când s-a întins iar după mine.

— Şi al nostru. Danika şi-a privit sora. Dar îi provoacă un infarct pe secundă lui taică-su.

Râzând, m-am uitat la Zayne şi am văzut că se sprijinea de perete, cu gleznele încrucişate şi cu mâinile înfipte în buzunarele blugilor. Pe faţa îi flutura un zâmbet, iar linia de obicei dură a maxilarului i se îmblânzise. Am fost uimită de cât de mult îmi amintea de ziua petrecută acasă la Roth şi Layla.

Zayne era aici, dar nu făcea parte din decor.

Mi-a pierit zâmbetul când şi-a înclinat capul spre

mine.

Dinspre una dintre camerele închise s-a auzit zgomot de voci masculine. S-a deschis o uşă. Un Gardian a ieşit pe hol, şi era prea departe să-i văd faţa, dar am recunoscut vocea lui Dez.

— Isabella a atacat iar pe cineva?

— Nu, a râs Jasmine. A fost doar excesiv de bucuroasă când a văzut-o pe Trinity.

— Serios? Dez s-a apropiat şi s-a oprit să-şi ia fiul din braţele Danikăi. Salut! mi-a spus, cu Drake în scobitura braţului.

— Salut! I-am făcut cu mâna lui Izzy, care a chicotit.

— Cum merge? l-a întrebat el pe Zayne.

— Bine. Nimic de raportat, în afară de ce ştii deja, a răspuns Zayne. Aici?

— Totul e bine. Dar avem veşti pentru tine. Dez s-a uitat la mine. E ceva ce va dori şi Trinity să audă, deci mă bucur că ai adus-o. Să mergem la Nicolai.

Zayne m-a privit, iar eu m-am desprins de Izzy, în timp ce Danika îşi lua nepotul de la tatăl lui. M-am apropiat de ei.

— Aminteşte-i lui Nicolai că are treizeci de minute la dispoziţie, sau plec fără el, a spus Danika.

Dez i-a aruncat cumnatei sale o privire, însă ea i-a zâmbit. Am remarcat două lucruri: unu, ameninţase că va pleca fără conducătorul clanului (nici măcar un Gardian bărbat nu spunea aşa ceva), şi doi, pleca? De una singură, din comunitate?

Privirea Danikăi a întâlnit-o pe a mea, şi cred că mi se citea limpede pe faţă ce gândeam.

— Izzy seamănă cu mătuşa ei, a spus ea, iar Jasmine a încuviinţat dând din cap. Eu fac ce vreau.

— Îmi place de tine, am zis, zâmbind.

Danika mi-a făcut cu ochiul.

— Haideţi. Dez ne-a chemat să mergem să discutăm. Înainte să apuce Trinity să discute cu Danika, pentru că am senzaţia că n-ar ieşi bine.

— Acum chiar că vreau să vorbesc cu ea, a strigat Danika.

— Nu sunt sigur cine ar fi o influenţă mai proastă, a comentat Zayne, şi i-am aruncat o privire. Tu sau Danika.

— Dacă ai adăuga-o şi pe Layla, casa ar fi deja în flăcări, a comentat la rândul lui Dez.

— Te-am auzit! a strigat Danika, din foaier.

L-am privit pe Zayne, dar el nu a reacţionat la numele Laylei sau la faptul că unul dintre tovarăşii lui de clan pomenise de ea. Nu cunoşteam detaliile despre cine se întorsese împotriva ei şi cine nu.

Dez a deschis uşa, şi am simţit imediat un miros vag de tutun scump. Am intrat şi l-am văzut pe Nicolai în spatele unui birou mare. A ridicat privirea de la hârtiile pe care le cerceta. Dez a avansat peste un covor ţesut, în culori vii.

— Danika mi-a spus să-ţi amintesc că, dacă nu eşti gata în treizeci de minute, pleacă fără tine.

Nicolai a oftat, dar, când a vorbit, avea vocea plină de afecţiune:

— Bineînţeles. S-a sprijinit de spătar. Păi, hai să începem, ca să nu alerg după Danika pe străzi.

Am deschis gura ca să întreb dacă i se permitea într-adevăr să umble singură prin oraş, dar mi-am dat seama că Zayne nu era cu noi. Am privit peste umăr şi am văzut că se oprise în pragul uşii. Părea mai palid decât de obicei şi privea încet în jur, părând să înregistreze totul.

Atunci mi-am dat seama.

Acela fusese biroul tatălui său.

Am vrut să mă întorc spre el, dar a făcut un pas înainte, cu ochii lui decoloraţi concentraţi asupra mea. Am aşteptat până când a ajuns lângă mine şi am şoptit:

— Eşti OK?

— Ca întotdeauna, a răspuns, apoi s-a întors spre Nicolai. Ai veşti pentru noi?

Dacă Nicolai sau Dez îi remarcaseră ezitarea, n-au lăsat să se vadă, însă Nicolai a lansat imediat bomba.

— Bael a fost văzut aseară.

— Ce? am icnit. Când şi unde?

— Cal l-a văzut în timp ce patrula, lângă Piaţa Franklin, a răspuns Nicolai.

Inima a început să-mi bată cu putere. Erau veşti importante, la care nu mă aşteptasem.

— Cal este sigur că era Bael? a întrebat Zayne.

Dez a încuviinţat, luând ceva de pe birou.

— Cal i-a făcut o poză cu telefonul. Am printat-o. I-a întins-o lui Zayne. Crezi că este el?

Am ţâşnit lângă Zayne şi m-am uitat la imaginea uşor pixelată a unui bărbat înalt, cu părul negru, lângă o maşină neagră. Purta un costum cenuşiu şi avea părul dat pe spate. Se uita în sus, şi chiar şi eu îi puteam vedea lumina gălbuie, ciudată, care i se reflecta din ochi.

— El este, am confirmat, plină de speranţă. Este Bael.

— Da, aşa e. Zayne a ridicat privirea, în timp ce eu aproape că i-am smuls fotografia. Ştim cine era în maşină?

Se vedea cineva pe bancheta din spate.

— Nu suntem siguri încă, dar ne-am contactat oamenii de la secţia de poliţie şi le-am dat numărul de

înmatriculare. Maşina este înregistrată pe numele unei firme de transport urban. Aşteptăm să aflăm cine era şoferul şi pe cine a transportat. Imediat ce primim informaţii, vă anunţăm.

Bael era în oraş.

— Veşti bune, am spus, privindu-l pe Zayne. Nu? După ce aflăm cu cine era, îl putem găsi.

— Ba mai mult, acum ştim unde să începem să patrulăm.

28

— Eşti sigură că eşti OK? a întrebat Zayne, întinzându-mi o mână, când am ajuns în vârful scării de incendiu a clădirii care dădea spre Piaţa Franklin.

M-am uitat la el, cu o sprânceană ridicată. Îşi luase înfăţişarea de Gardian – o privelişte superbă, primitivă, cu părul blond separat de coarnele puternice. Mi-am pus mâna într-a lui, care era caldă şi dură.

— Parcă ai fi Misha.

— Cu alte cuvinte, parcă aş pune întrebări pertinente? M-a ridicat cu un braţ, şi nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat.

Zayne ori a subestimat cât de puternic e, ori a supraestimat efortul necesar pentru a mă ridica, dar am ajuns să zbor de pe margine. Cu picioarele departe de cimentul de pe acoperiş, m-am împleticit spre Zayne. M-a lăsat de mână şi m-a prins cu braţele de talie.

— Uau! a zis, râzând şi aşezându-mă pe picioare. Şi zici c-ar trebui să nu-mi fac griji?

— N-a fost vina mea. Mi-am dat capul pe spate. Lumina argintie a lunii i-a alunecat pe faţă. Eşti ca *Incredibilul Hulk*.

— Nu ştiu ce să zic despre asta.

Mă aşteptam ca Zayne să îmi dea drumul şi să se îndepărteze la o distanţă respectabilă, cum făcea mereu, dar, văzând că nu se întâmplă aşa, mi-am dorit să-i pot vedea ochii şi să aflu la ce se gândea. Nu eram atât de lipiţi unul de altul cum fuseserăm la metrou, dar îi simţeam căldura corpului.

Am respirat repede, superficial, şi mi-am pus mâinile pe braţele lui.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, aici. Serios.

— Nu mă pot abţine, când suntem la peste şaptezeci de metri înălţime. Braţele i s-au mai relaxat, iar mâinile lui mi-au alunecat sub talie. Oi fi tu super-tare, Trinity, dar nu cred că ai supravieţui dacă aluneci şi cazi.

— Nu alunec, l-am asigurat. Şi pot să sar extraordinar. M-am retras. Pot să-ţi arăt…

— Mda. Mai bine nu. M-a prins de mână, trăgându-mă spre el. N-am nevoie de o demonstraţie. Suntem aici ca să patrulăm, nu să ne dăm mari.

— Dar eu vreau să mă dau mare, am spus, dând să-mi eliberez mâna. Dar el m-a strâns mai tare. Pot să sar de pe un acoperiş pe altul. Chiar şi peste stradă, dacă îmi iau avânt suficient.

— Nu îţi sugerez să încerci.

— Şi dacă vedem un demon sau pe Bael jos? Sari tu şi eu cobor lent pe scara de incendiu?

Zayne m-a tras spre centrul acoperişului, cu aripile îndoite la spate.

— Poţi să cobori pe scara de incendiu.

— Asta mă va face extrem de utilă, dacă ai nevoie de ajutor.

— Aş prefera să rămâi în viaţă, nu utilă. Zayne mi-

a dat drumul mâinii. În plus, în ultimele seri a fost linişte.

Aici îi dădeam dreptate.

Dar în seara asta mi se părea diferit, pentru că acum ştiam că Bael e prin zonă.

M-am îndepărtat de centrul clădirii, cu Zayne pe urmele mele, ca o umbră. Ca Misha. Am simţit un junghi în inimă şi mi-am frecat pieptul.

Îmi era atât de dor de Misha, că simţeam o durere fizică, şi mă întrebam cum de reuşea Zayne să păstreze distanţa faţă de clanul lui. M-am întors spre el.

— Pot să te întreb ceva?

— Ştii ce? Aş crede că e ceva în neregulă cu tine dacă n-ai avea o întrebare pentru mine, a răspuns el.

Am pufnit.

— Păi, atunci o să te prinzi uşor dacă o să fiu vreodată posedată.

— Aşa este. Aripile i s-au deschis în spate, aproape blocând luna. Care-i întrebarea?

— Cât de des îţi vizitezi clanul?

— De ce? m-a întrebat, după o scurtă pauză.

— Eram curioasă.

— Ciudată curiozitate!

— Deci? Răspunde.

— Mă văd des cu ei.

— Ţinând cont de cum s-au purtat Danika şi Jasmine, mi s-a părut că au trecut nişte săptămâni de la ultima voastră întâlnire – dacă nu mai mult.

— A trecut ceva timp de când nu le-am mai văzut, dar uneori vorbesc cu Nicolai şi cu Dez la telefon, sau ne vedem aici, în oraş.

— Deci cât a trecut de când n-ai mai fost acasă? l-am întrebat, şi aripile lui Zayne s-au strâns în jurul lui.

Mi-am încrucişat braţele la piept. Ce-i? Este casa ta, Zayne.

— Nu mi se pare. Nu cu tata dus şi… S-a întrerupt şi s-a întors cu spatele, apropiindu-se de margine. A trecut o vreme de când i-am văzut.

— Nu-ţi este… dor de ei? am întrebat. Adică, eu n-am plecat de mult şi mi-e dor de toată lumea până la lacrimi.

— Nu e acelaşi lucru. A sărit pe margine şi s-a aşezat acolo, privind oraşul. Clanul meu este aici, în oraş, şi pot să-i vizitez când vreau.

— Da, poţi, am zis, cu pumnii strânşi. Trebuie să fie plăcut privilegiul ăsta.

A întors capul într-o parte.

— Nu înţelegi. Să mă întorc… înseamnă să mă gândesc mereu la tata, la cum nu am putut să îl salvez şi cum nu am putut să împiedic… să fie rănită Layla. Cândva, aveam amintiri frumoase din casa aceea. Dar acum…

— Ştiu cum te simţi, Zayne. Ai uitat?

Zayne a înjurat.

— Nu, n-am uitat. Îmi pare rău.

— Nu are rost. Doar… ascultă-mă, am zis. Mi-ai spus că nu sunt responsabilă de moartea mamei, şi nu vreau să par arogantă, dar sunt mai puternică decât tine. Aş fi putut să-l ucid pe Ryker într-o secundă. Dar nu am făcut-o. N-ai fi putut să-ţi salvezi tatăl…

— Nu e la fel.

— De ce?

Zayne s-a ridicat şi s-a întors spre mine.

— Eram distras de lucruri personale, Trinity. Nu aveam mintea limpede. Altfel, aş fi putut împiedica atacul.

Nu ştiam dacă avea sau nu dreptate, dar mi se

părea că nu era chiar atât de simplu.

— Deci, tot ce făceai când a murit el era să stai bosumflat într-un colţ?

— Nu. Mă luptam cu un duh.

— Uite ce-i, poate erai distras, dar nu mi se pare că n-ai făcut nimic. Moartea lui nu a fost din vina ta, şi n-am idee care a fost faza cu Layla, dar sunt sigură că nici acolo n-a fost vina ta.

— Ah, a fost numai vina mea. Era cât pe ce să fie ucisă din cauza mea, şi nu e doar atât, ci mai mult. A oftat, privind peste umăr în stradă. Mi-e dor de ei. Chiar mi-e dor. Dar am nevoie de spaţiu. De aceea m-am mutat. De aceea nu am preluat conducerea.

— Pentru că simţi că ţi-ai dezamăgit tatăl?

— Pentru că nu sunt sigur dacă… dacă sunt capabil. Era în faţa mea, cu aripile întinse. Nu ştiu dacă-mi pot conduce clanul, din moment ce nu mai am încredere că acţiunile lor sunt îndreptăţite.

Am căscat ochii.

— Te referi la treaba cu uciderea fără discriminare a demonilor?

— Da. Numai pentru că ni se spune că este OK ceva nu înseamnă că şi este.

Nu ştiam ce să-i răspund. Faptul că Zayne avea îndoieli pe tema conceptului „toţi demonii sunt răi” putea fi deja considerat suficient de dubios, însă era ceva despre care-mi imaginam că grupul Alfa ar fi fost tare supărat să audă.

La fel şi tata.

Dar, după ce-i cunoscusem pe Roth, pe Layla şi chiar pe Cayman, îi dădeam dreptate lui Zayne. Aceştia mă ajutau, în timp ce propriul meu clan şi-ar fi dorit să… trec peste.

— Este admirabil, am spus.

— Ce?

— Felul în care îţi permiţi să vezi ceea ce văd mai puţin de 1% dintre Gardieni.

— Şi Legitim-Născuţii ce părere au?

Am ridicat din umeri.

— Cred că mai am multe de învăţat despre toate.

— Da.

— Însă…

— Am terminat discuţia, a spus, şi, când am deschis gura, m-a întrerupt: Serios.

Am închis gura şi am dat din cap, în semn de încuviinţare. Mi se confesase destul, spre surprinderea mea. Simţeam că escaladasem un zid fortificat. Când briza caldă mi-a ridicat firele de păr de pe ceafă, m-am gândit la ziua în care ajunseseră Zayne şi cei din clanul lui la noi.

— Când Misha se ducea pe vreun zid de acasă, să se odihnească, eu urcam pe clădiri. Acolo eram când v-am văzut apărând – pe acoperişul de deasupra salonului. Nu ştiu dacă ţi-am mai spus. În fine, pe Misha îl înnebunea treaba asta, îngrijorându-se mereu că m-ar putea vedea cineva, sau că voi aluneca şi voi cădea, am spus, apropiindu-mă de margine. Dar îmi plăcea atât de mult să fiu la înălţime, aproape de stele. Nu pot zbura, aşa că este… este cel mai înalt punct unde pot ajunge.

Zayne a înjurat în barbă şi a sărit pe marginea acoperişului, aterizând lângă mine, cu corpul masiv îndreptat în aşa fel încât să mă prindă, dacă-mi pierdeam cumva echilibrul.

Am rânjit şi am pivotat pe margine, îndepărtându-mă de el. Vederea mea periferică era compusă doar din umbre, iar pe timp de noapte nu vedeam mai nimic, însă cu echilibrul stăteam bine. În faţă,

distingeam unde se terminau clădirile. Când mai fusesem pe alee, spaţiul dintre clădiri mi se păruse de vreo şapte metri.

— Care-i faza cu fascinaţia ta pentru stele?

Muşcându-mi buza de jos, l-am privit şi apoi mi-am ridicat privirea spre cer.

— Poţi vedea stelele? Acum?

El nu a răspuns imediat, şi cred că nu era o întrebare la care să se aştepte.

— Da. De ce?

— Pentru că Dumnezeu are simţul umorului dat peste cap. Am răsuflat cu putere, gata să vorbesc despre un subiect pe care-l abordam chiar mai rar decât pe cel al decesului mamei. Nu voiam, dar îl făcusem pe Zayne să se deschidă puţin, aşa că poate… era rândul meu. Tata este înger – *arhanghel*, Zayne. Atât de puternic şi de înspăimântător pentru majoritatea oamenilor, că nici măcar nu-mi place să-i pronunţ numele. Sângele lui îmi curge prin vene, ADN-ul lui, dar la fel şi al mamei şi al familiei sale. Nu au o moştenire genetică tocmai bună, şi una dintre problemele lor şi-a croit drum în tot amestecul ăsta.

— Ce vrei să zici?

— Sufăr de ceva ce se numeşte retinopatie pigmentară. Nu ştiu nici măcar dacă-i pronunţ numele corect. Este o boală degenerativă a ochilor, care se sfârşeşte, de obicei, cu orbire totală sau parţială, i-am explicat, la rece. Este de obicei ereditară, însă oamenii o pot şi dobândi, uneori. O stră-străbunică de-a mea a avut-o, şi se pare că boala a sărit peste câteva generaţii, ajungând ca eu să fiu moştenitoarea unei vederi extrem de proaste. Tu nu eşti decât un ghem de umbre. Parcă aş purta mereu ochelari de cal, am spus, ridicându-mi palmele de o parte şi de alta a capului. Şi

percepţia adâncimii? Inexistentă.

— De aceea te văd că tresari dacă ţi se apropie ceva de faţă?

— Da. Dacă se apropie ceva de mine dintr-o parte, adesea nu observ decât atunci când îmi ajunge sub nas. Ochii mei nu se adaptează deloc bine de la lumină la întuneric, iar lumina extrem de puternică este la fel de rea ca zonele extrem de întunecate. Văd punctişoare negre, ca nişte scântei care plutesc, şi sunt uşor de ignorat, însă am deja cataracte. Este un efect secundar al picăturilor cu steroizi pe care le luam când eram mai mică. Am ridicat din umeri, mergând din nou pe margine. De aceea, luna arată, pentru mine, ca două luni una peste alta, până închid ochiul drept.

Mi-am pus mâinile în şolduri şi m-am uitat la parcul de lângă stradă. Copacii erau doar nişte forme în nuanţe mai întunecate, lângă umbrele mai deschise la culoare, chiar dacă parcul era luminat.

Zayne mi-a atins braţul, şi, când m-am uitat la el, am văzut că se transformase înapoi în om.

— Ce înseamnă asta? Îţi pierzi vederea?

— Nu ştiu. Probabil. Nu sunt complet umană, lucru care strică puţin planurile. Boala are nevoie de un anumit nivel de cartografiere genetică, pentru a da un pronostic corect. Dar ştii că asta nu va fi posibil. Boala nu are un parcurs previzibil nici măcar la oameni. Unii de vârsta mea au orbit complet. Alţii au simptome doar în jurul vârstei de treizeci de ani. Poate că pierderea vederii va încetini datorită sângelui angelic, sau poate se va opri complet, dar în ultima vreme se înrăutăţeşte, aşa încât nu cred că partea mea angelică mi-e de mare folos. Nu ştiu. Nu-mi poate spune nimeni. Nimeni nu poate spune nimic concret nici în cazul

multor oameni cu aceeaşi boală.

Zayne mă asculta în tăcere.

— Când mama şi-a dat seama că începusem să mă izbesc de lucruri mai des şi să am probleme de deplasare când afară era foarte multă lumină, ea şi Thierry m-au dus la un oculist, iar omul s-a uitat la ochii mei şi m-a trimis la un specialist. După multe teste extrem de enervante, boala s-a confirmat. A fost cel puţin un şoc. Am râs. Serios. Sunt o Legitim-Născută. Să lupt cu problemele de vedere pe care le am nu e tocmai uşor. Deci… cum a fost posibil? Dar… asta e.

— Am remarcat nişte lucruri, cum ar fi că tresari sau că mergi destul de nesigur noaptea, dar n-aş fi ghicit. Niciodată.

— Da, nu cred că ghicesc mulţi. Să ştii că majoritatea gândesc doar în termeni de nevăzători şi văzători. Nu înţeleg că există şi situaţii intermediare. Nu ascund că am boala. L-am privit. Doar că am învăţat să compensez cu altele, atât de mult, încât uneori şi uit… dar apoi mă ciocnesc de o uşă sau de un perete şi îmi amintesc.

— Şi stelele?

Am schiţat un zâmbet, amintindu-mi ce-mi spusese specialistul din Morgantown.

— La ultima programare, cu vreun an în urmă, oculistul meu m-a întrebat dacă vedeam stelele noaptea. A fost ciudat, pentru că mi-am dat seama că nu-i puteam răspunde. Nu mă uitasem la stele de multă vreme, şi m-a şocat, ştii? Gândul că, într-o bună zi, o să mă uit şi n-o să mai văd stelele. Atât. Nu voi mai putea vedea iar ceva atât de frumos şi de simplu. Până atunci, le luasem ca pe un dat. Aşa că, în fiecare noapte, mă uit pe cer să-mi dau seama dacă văd

stelele.

Zayne n-a zis nimic, dar îi simţeam privirea aţintită asupra mea. Am început să mă joc cu părul, ridicând din umeri.

— Aşa că…

— Acum vezi stelele?

Mi-am dat capul pe spate. Era o noapte senină şi cerul era o masă uleioasă, profundă, întreruptă de punctuleţe.

— Le văd. Abia dacă le văd. Ridicând mâna, am arătat două stele, una deasupra celeilalte. Chiar acolo. Sunt două. Am închis ochiul drept, şi cele două puncte albe, înceţoşate, au devenit unul. Ah, stai! am râs. E doar o stea acolo.

— Da, a murmurat el, şi, când l-am privit, se uita în direcţia în care arătam. Acolo este o stea. S-a uitat la mine. Mai vezi şi altele?

Simţindu-mă uşor ameţită, am privit din nou cerul. L-am scanat.

— Văd câteva. De ce? Sunt multe?

Fiindcă nu răspundea, m-am uitat la el şi mi-am dat seama că mă privea, din nou, cu capul uşor înclinat.

M-am jucat mai departe cu părul, şi neliniştea mi-a devenit un cuib de păsări care se trezesc şi-şi iau zborul.

— Deci este plin de stele?

— Da, este. Dar cele care contează sunt cele pe care le vezi.

Privirea mi-a zburat în ochii lui.

Mi-a zâmbit.

— Eşti… incredibil de puternică.

Comentariul m-a surprins.

— Ce?

— Vorbeşti despre faptul că-ţi pierzi vederea de parcă n-ar fi mare lucru. De parcă nu ar conta. Şi contează. Ştii asta. Şi-a pus mâna peste a mea, surprinzându-mă. Mi-a desprins degetele din păr. Dar tu te descurci. Trăieşti cu boala. Dacă nu asta e definiţia puterii, atunci nu mai ştiu care e.

Cuibul de păsări mi s-a mutat în piept.

— Nu cred că se numeşte putere.

Mi-a tras mâna din păr.

— Trin…

Am roşit, fiindcă îmi folosise pentru prima dată numele de alint. Îmi plăcea. Mi-am întors privirea la cele două stele, care erau de fapt una.

— Ce vreau să zic este că nu mă consider puternică. Nu pot schimba ce urmează să se întâmple. Poate că într-o zi va exista un leac care va funcţiona şi pentru mine, dar, până atunci, trebuie să accept lucrurile aşa cum sunt, fără să le analizez prea mult – pentru că mă sperie. Mă sperie groaznic să ştiu că tot ce-i în jur s-ar putea să dispară, şi că va trebui să învăţ să trăiesc altfel, cu aşteptările legate de cine şi ce sunt. Dar *trebuie* să mă descurc. N-am să las boala să mă definească sau să îmi consume fiecare clipă din viaţă. Nu e vorba de putere. Nu sunt specială. Pur şi simplu… fac ce pot.

M-a strâns de mână.

— Aşa cum am zis, este însăşi definiţia puterii.

De parcă mi-ar fi lipsit complet autocontrolul, m-am trezit privindu-l din nou în ochi şi gândindu-mă că, într-o zi, când nu voi mai vedea stelele, va fi nasol, dar cel mai rău îmi va părea după ochii lui de lup.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus până acum.

— Nu o lua personal. Nu prea vorbesc despre asta. Nu ştiu de ce. Nu vreau ca oamenii să se poarte diferit

cu mine din cauza asta. M-am întors spre el. Nu vreau să te porţi altfel cu mine.

— N-aş face-o. Sau, mă rog, nu e tocmai adevărat. Te admir, dar te admiram şi înainte. Aşa că acum te admir mai mult.

Am încercat să nu mai zâmbesc, dar n-am reuşit, când am observat cum mă ţinea de mână. În lumina lunii, îi vedeam mai bine gestul.

— Dacă devine tot mai rău, ce vei face? a întrebat.

— Poate că-mi fac rost de un gargui drept ghid.

Zayne a chicotit.

— Pot să joc eu rolul ăsta pentru tine.

— Mda, mă rog, cred că te-ai plictisi repede.

— Nu cred. M-a apucat de bărbie, întorcându-mi capul spre el. Am avut impresia că mi se taie respiraţia. Nu cred… că m-aş plictisi nicio secundă în preajma ta.

— Nu? Aveam nevoie de spaţiu după ce discutasem lucruri atât de intime, aşa că m-am desprins de lângă el şi m-am dat înapoi. Bun. Pe pariu că nu mă poţi prinde.

Pivotând, am alergat spre margine. L-am auzit strigându-mă, dar numele meu s-a pierdut în vânt când am prins viteză, iar părul mi s-a ridicat de pe umeri, fluturându-mi pe spate. Am ajuns la margine, cu o viteză fantastică, şi n-am avut nicio clipă de ezitare sau de teamă. Am sărit, înconjurată doar de aer, şi în secundele acelea scurte, chiar înainte să încep să cad, am devenit imponderabilă. Aşa era să zbori.

Ajungând pe marginea clădirii de peste alee, m-am rostogolit ca să amortizez impactul şi am sărit înapoi în picioare, cu un zâmbet nebun pe buze.

Zayne a aterizat o clipă mai târziu, în spatele meu, din nou transformat, iar aripile i s-au desfăcut.

Acoperişul era mai bine luminat şi îi vedeam expresia uluită.

Aruncându-mi capul pe spate, am râs când Zayne s-a repezit la mine.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa. Doamne, zici că ţi-a pierit graiul. M-am răsucit. Nu ştiam că e…

A ajuns la mine într-o secundă.

Am chiţăit când m-a ridicat în aer şi m-a strivit la pieptul lui. S-a rotit, lipindu-mă de metalul rece al unei magazii de serviciu. Ca în seara de la metrou, între noi nu mai exista spaţiu. Nu ştiu exact când i-am cuprins talia cu picioarele, dar am făcut-o şi mi-a plăcut.

Mult.

— Eşti… S-a uitat urât la mine, cu colţii expuşi. Eşti…

— Cum? Prinzându-l de umeri, am simţit că nu mai puteam să respir, şi n-avea de-a face cu saltul, ci doar cu apropierea noastră.

— Eşti extraordinar de enervantă, a spus, lipindu-se de mine, şi am simţit un fior pe şira spinării.

Am făcut ochii mari şi m-am uitat la el. Nici măcar nu eram sigură dacă-şi dădea seama ce făcea. Era furios. Asta îmi era clar, dar simţea şi ceva mai puternic decât furia.

— Eşti sărită de pe fix. O mână i-a alunecat de pe talia mea, peste şold, pe coapsă. A apucat cu ghearele ascuţite materialul colanţilor şi a strâns.

OK. Ştia ce face.

— Eşti complet nesăbuită şi impulsivă, a continuat, şi mi-am lăsat capul pe spate, fiindcă îmi era greu să respir. Dacă mai faci aşa ceva…

— Ce? L-am strâns de umeri, şi aripile i s-au ridicat şi au coborât, formând un cocon în jurul nostru. Înainte, bezna completă mă făcea să o iau razna, dar

acum îmi dădea curaj, de parcă aş fi putut face orice la adăpostul creat de el. Ce-o să faci?

— Ceva. Cuvintele lui mi-au ars gâtlejul, făcându-mi muşchii să se încordeze.

— Trebuie să-mi dai mai multe detalii, am spus. Pentru că sunt 100% sigură c-o să repet mişcarea.

— O să-ţi pun lesă. Şi-a mutat corpul, iar eu am tresărit, simţindu-i zona neaşteptat de tare dintre şolduri.

„Dumnezeule!”

Inima îmi bătea cu putere şi o fierbinţeală îmi cuprindea tot corpul.

— Dacă mi-ai pune lesă, te-aş strangula cu ea.

Chicotitul lui aspru mi-a ars buzele.

— Te cred.

— *Da*, i-am spus, oferindu-i permisiunea pentru ceva ce nu ceruse, însă eu voiam să ofer. Ceva pe care credeam că vrea să mi-l ofere.

A rămas neclintit, apoi a spus:

— Din clipa în care m-ai sărutat în sala de antrenament, am ştiut c-o să ai probleme.

— De-aia ai fugit de mine?

— Nu fug de tine acum, a spus el. Se pare că fug *după* tine.

Cea mai uşoară atingere a buzelor lui pe ale mele mi-a făcut trupul să se arcuiască. Mi-am desfăcut buzele, permiţându-i accesul, şi am simţit vârful ascuţit al unui colţ. M-am înfiorat, iar el a scos un geamăt gutural care aproape m-a terminat.

— N-ar trebui… N-a terminat ce avea de zis, târându-şi colţul ascuţit de-a lungul buzei mele inferioare. N-ar trebui să facem asta.

Nu-mi trece prin minte ce altceva puteam face acum.

— De ce?

— De ce? a râs el, lipit de buzele mele. Pe lângă faptul că ar complica lucrurile?

— Îmi plac complicaţiile.

— De ce nu mă surprinde? Şi-a lipit fruntea de a mea. Ai trecut prin multe, Trin. Nu sunt...

Un ţipăt neaşteptat a sfâşiat aerul şi ne-a separat. Zayne m-a lăsat în jos, pe acoperiş, şi s-a rotit, cu aripile strânse, ca să nu mă lovească peste cap.

Nu i-am văzut imediat, ci doar după ce au aterizat pe acoperiş. Arătau ca nişte lilieci – imenşi, cu picioare. Lumina lunii le străpungea aripile subţiri, aproape transparente.

— Impi, a oftat Zayne.

Mi-am scos pumnalele şi m-am pregătit. Impii nu erau faimoşi pentru inteligenţa lor, dar compensau lipsa de minte cu tendinţele violente.

— Nu stau de obicei în peşteri?

— De obicei. Poate au ieşit să viziteze obiectivele turistice.

— Crezi că mă caută?

— O să aflăm imediat.

Unul dintre impi l-a atacat pe Zayne. Celălalt a decolat şi a aterizat în faţa mea. Era prea întuneric ca să risc să arunc pumnalele, aşa că trebuia să lupt corp la... aripă de liliac?

Am chicotit.

— Vreau să ştiu de ce râzi? m-a întrebat Zayne, prinzând impul de gât.

Rânjind, am ţâşnit înapoi când impul meu a vrut să mă lovească. M-am lăsat în jos, pe sub braţele lui întinse, şi am sărit în spatele lui, apoi m-am rotit şi i-am înfipt pumnalul în spinare.

A scos un ţipăt ascuţit şi a luat foc. M-am întors la

timp ca să-l văd pe celălalt arzând deja. Am pornit spre el…

Trasă înapoi, aproape că am scăpat pumnalele. Mă prinseseră nişte gheare de tricou. O clipă mai târziu, am fost ridicată în aer. Am ţipat, când impul a părut să îşi ia zborul. Materialul tricoului a început să mi se rupă.

Zayne s-a apropiat, rotindu-se spre locul unde atârnam, la câţiva metri deasupra acoperişului.

„Hristoase!”

Ridicând pumnalele, le-am rotit în semicercuri înalte, lovind impul în picioarele din spate. Lamele extrem de ascuţite i-au tăiat pielea şi osul. Căldura umedă a ţâşnit în aer. A ţipat, cu un sunet care mi-a amintit de un bebeluş furios – unul care era pe jumătate hienă. Mi-a dat drumul şi am căzut.

În gol.

Vuietul vântului şi aerul nopţii m-au înşfăcat. N-am putut nici măcar să strig, pentru că teroarea mi-a încleştat gâtul.

„Doamne! Doamne! Doamne!” Avea să doară. Avea să doară foarte…

M-au înhăţat nişte braţe de talie, trăgându-mă înapoi şi lipindu-mă de un piept dur. Impactul mi-a evacuat aerul din plămâni, dar ştiam că era Zayne.

Zayne mă prinsese.

Aerul a vâjâit în jurul nostru, iar el şi-a desfăcut aripile, încetinindu-ne căderea, şi a aterizat ghemuit. Impactul m-a zgâlţâit până în măduva oaselor.

— Rahat cu mac! am şoptit, clipind des. Mi se desfăcuse părul din coc şi mi se lipea de faţă. Mânerele pumnalelor îmi păreau încastrate în palme. Rahat, nu mi-am scăpat pumnalele!

— Eşti bine? Vocea lui Zayne era mai tensionată ca

de obicei, când mi-a dat drumul, iar eu m-am rotit spre el. Trinity?

— Da. Mi-am pus pumnalele în teci şi mi-am verificat umerii. Nu m-a zgâriat. Cred că încerca să mă ia cu el. Am ridicat privirea spre Zayne. Mulţumesc. Cred că mi-ai salvat viaţa.

— Cred că ţi-am salvat viaţa, absolut.

— Absolut, am fost de acord. Am privit în jur şi mi-am dat seama că eram pe aleea de lângă scara de incendiu. Eşti bine?

— M-a lovit în piept. S-a uitat în jos, blestemând.

Am simţit un gol în stomac şi m-am întins spre el, îngrijorată.

— Cât de rău e?

— Nu foarte rău, a zis Zayne, îndepărtându-se. Dar ar fi bine să ne întoarcem. Va trebui să mă curăţ.

Am fost de acord, încercând cu disperare să ignor briza arctică ce se stârnise brusc dinspre Zayne.

29

Fâşia îngustă de lumină dinspre uşa băii m-a trezit din somn, avertizându-mă că adormisem fără Zayne.

După ce ne întorseserăm la el, se curăţase în baie şi apoi anunţase că se duce la culcare devreme. Stinsese luminile din living, semn clar că dorea spaţiu, iar eu rămăsesem în dormitor, confuză. Spre deosebire de nopţile anterioare, nu venise în camera mea, şi durase o veşnicie până să adorm.

Dar fie el, fie Alună erau în baie.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am scos picioarele de sub pătură. Podeaua de ciment era rece sub tălpile mele, pe când mergeam încet spre baie. Am pus mâinile pe uşă.

— Zayne?

— Scuze, a venit răspunsul morocănos, câteva clipe mai târziu. N-am vrut să te trezesc. Du-te înapoi la culcare.

Colţurile buzelor mi s-au lăsat. Suna… ciudat. Avea o voce mai tensionată decât de obicei.

— Eşti OK?

— Da, a lătrat.

Mi-am muşcat buza. Suferea? Când ajunseseră la apartament, era palid, dar susţinuse că se simţea bine, deşi îl întrebasem de vreo zece ori. Ştiind că n-ar fi trebuit, am deschis uşa.

Ce-am văzut a fost o baie de sânge. Zayne era în faţa oglinzii, fără tricou, şi îşi… îşi scotea ceva din piept cu… penseta? Pe comodă erau prosoape pătate de sânge, iar într-un borcănel am văzut ceva lăptos.

— Dumnezeule! am exclamat.

— La naiba, Trinity, a mârâit Zayne, întorcându-se şi revenind la numele meu întreg. Asculţi vreodată?

„Nu prea.”

— Mi-am făcut griji.

— Sunt bine.

— Nu s-ar zice. Avea o culoare cenuşie, iar degetele lui, pline de sânge, îi tremurau pe penseta argintie. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a mormăit, întorcându-se spre oglindă.

— Nu arată a nimic. M-am apropiat de el, bucuroasă că nu mi se făcea rău să văd sânge, dar ce încerca să-şi facă îmi provoca greaţă. Te pot ajuta?

— Da. Poţi să mă ajuţi dacă te întorci în pat. S-a uitat iar la mine. Ai faţa lui Elmo[14] pe pantaloni?

— Nu-mi calomnia pantalonii! Îi primisem cadou de

14 Elmo este un monstru de pluş roşu, personaj Muppet din emisiunea de televiziune pentru copii „Sesam Street“. (n.red.)

la Jada – un cadou jenant, însă erau cei mai comozi pantaloni scurţi ai mei. Uite ce-i, n-am chef să leşini sau să mori pentru că ai încercat să te operezi singur. Deci nu te mai purta ca un mascul Alfa încăpăţânat şi lasă-mă să te ajut.

Spatele i s-a încordat şi a privit peste umăr, la mine.

— Tocmai mi-ai spus că sunt un mascul Alfa încăpăţânat?

— Da.

A ridicat un colţ al gurii şi a lăsat capul în jos, privindu-se. Câteva şuviţe de păr i-au căzut pe faţă.

— Impul ăla nenorocit m-a nimerit în piept.

— Ştiu, dar ar trebui să te vindeci.

Întinzându-se după un prosop, şi-a absorbit sângele care-i curgea din piept.

— Da, numai că una dintre ghearele lui s-a rupt înăuntru. Am scos mare parte din ea.

Mi-a îngheţat sângele în vene.

— Ai… o gheară de imp în tine?

— Da. Aşa se explică penseta.

Nu eram sigură cât îi puteam fi de folos, cu vederea mea slabă, dar puteam face mai mult decât el, care-şi săpa prin carne.

— Dă-mi penseta. Trebuie s-o scoatem acum.

Zayne a întors brusc capul spre mine şi m-a privit de parcă mi-ar fi crescut două capete.

— Ce-i? Îţi scot eu gheara. Mai bine mă laşi pe mine să încerc decât să-ţi sapi tu în carne.

— Eşti sigură?

— Oi fi eu pe jumătate oarbă, dar fără îndoială pot face treabă mai bună decât tine acum.

S-a uitat lung la mine, până când am crezut că-mi va spune iar să mă întorc în pat, şi, dacă o făcea, cred

că eram în stare să-l lovesc. În schimb, a mârâit un „Bine”. S-a întors spre chiuvetă, a dat drumul la apă şi a pus penseta sub robinet.

— Gheara are doar doi centimetri lungime şi este neagră.

Doi centimetri? Dumnezeule! Am luat penseta şi i-am privit pieptul. Zona în care săpase era chiar deasupra sfârcului drept, adică la nivelul privirii mele.

Nu vedeam nimic în afară de carne sfâşiată.

— O să trebuiască să...

— Ştiu ce trebuie să faci. Respiraţia lui caldă mi-a atins fruntea. Fă-o!

Am inspirat scurt, mi-am pus degetele de fiecare parte a tăieturii adânci şi am desfăcut laturile rănii. Zayne a icnit, iar eu am ridicat capul. Avea pupilele verticale.

— Scuze, am şoptit.

— E-n regulă.

M-am aplecat şi am încercat să ignor mirosul lui mentolat, amestecat cu izul metalic de sânge.

— Cât ţi-a luat să-ţi dai seama că ai o gheară înăuntru?

— Când m-am trezit şi mi-a venit să vomit. Atunci mi-am dat seama că nu mă vindec. Cu vreo oră în urmă.

— Râcâi aşa de o oră?

— Da.

— Groaznic! Am ridicat privirea şi i-am văzut maxilarul încleştat. Trecându-mi mâna peste pielea lui, am tras iar de rană. Scuze.

— Nu-ţi mai cere scuze.

— E cam dificil să nu o fac, câtă vreme smulg carnea de pe tine.

A râs sec.

— Nu faci tocmai asta.

O clipă mai târziu, am văzut ceva negricios înfipt în carnea rozalie.

— Mai eşti supărat?

— De ce?

— Pentru că am sărit de pe clădire? Am prins bine penseta.

— Încercam să trec peste asta, a zis el, pe un ton liniar.

Am ridicat privirea. Am vrut să-l întreb dacă încerca să treacă şi peste ce se întâmplase după aceea. Cuvintele mă ardeau pe vârful limbii, dar am înghiţit întrebarea.

— Nu sunt supărat, Trin.

Încurajată de faptul că numele meu de alint era din nou la modă, am luat o gură de aer. Concentrându-mă asupra ghearei, am plasat corect penseta şi m-am rugat în gând.

— N-ai venit în camera mea, să-mi spui noapte bună.

A tăcut o clipă, apoi a zis:

— Nu pentru c-aş fi supărat. Zayne a icnit când am strecurat penseta înăuntru. Ai o mână foarte sigură.

— Da, ştiu. Mi-am muşcat buza. De ce n-ai venit? Am strâns vârful ascuţit al pensetei în jurul marginii ghearei rupte.

— Nu sunt sigur că vreau să vorbesc despre asta în timp ce-mi scormoneşti prin carne.

În ciuda mesajului transmis, cuvintele lui m-au făcut să zâmbesc în colţul gurii când am tras de gheară. Mi-a alunecat penseta, iar Zayne a tresărit.

— Scuze.

— E-n regulă.

Am încercat iar, reuşind să prind gheara cu

penseta.

— Sunt surprinsă că te-a dovedit un imp.

— Mersi că-mi aminteşti.

— Ziceam şi eu.

— *Eram* distras.

— Nu din vina mea.

Am tras din nou, şi am simţit că gheara cedează.

— Voi spune c-a fost vina noastră. Zayne s-a încordat.

Nenorocita de gheară nu se clintea.

— Cât de distras erai?

— Cred că ai… simţit cât eram de distras.

— Da, am simţit. M-am uitat în sus la el, cu mâna nemişcată.

Obrajii lui s-au colorat într-un roz pal.

— Iată răspunsul.

Am zâmbit uşor.

— Roşeşti.

A închis ochii.

— Să ştii că majoritatea oamenilor n-ar scoate în evidenţă aşa ceva.

— Eu nu sunt ca majoritatea.

— Am remarcat. Nu mi-am dat seama încă dacă este bine sau rău, a zis, zâmbind.

— Uau! am murmurat, şi am tras brusc. Gheara a cedat, iar Zayne a tras o înjurătură. Gata. M-am dat în spate şi am privit gheara, strâmbând din nas. Scârbos.

— Mersi. A răsuflat uşurat şi s-a întins după prosoape, dar am ajuns înaintea lui.

Am pus penseta deoparte, am luat un prosop şi am oprit noul şuvoi de sânge care se scurgea din el. Rana din piept i se închidea deja.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp. Eu mă vindecam repede, însă era o nebunie să vezi cât de rapid era

procesul în cazul Gardienilor. Deja îşi recăpăta culoarea normală a feţei.

— Arăţi mult mai bine.

— Mă şi simt mai bine. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi apoi a alunecat în jos, trimiţându-mi furnicături până în vârful degetelor de la picioare. S-a uitat iar în ochii mei şi m-a prins de încheietură. Eşti plină de sânge.

N-am zis nimic. Mi-a luat prosopul şi nu m-am opus când m-a împins spre chiuvetă.

— Pot să mă spăl singură pe mâini, i-am zis.

— Ştiu. A dat drumul la apă şi a deschis un sertar, de unde a scos un săpun lichid. Ai reuşit să dormi?

— Puţin. Am ridicat privirea şi am văzut chipurile noastre reflectate în oglindă. Avea capul plecat şi era concentrat să-mi pompeze săpun în palme.

M-am pierdut puţin în acea imagine. Era mult mai înalt şi mai solid decât mine. Blond, cu pielea aurie, în contrast cu tenul meu măsliniu. Privirea mi s-a oprit asupra mâinilor noastre. Apa se colorase în roz şi roşu şi se scurgea cu tot cu spumă prin gura de la chiuvetă. Mi-a spălat mâinile până n-a mai rămas niciun firicel de sânge, apoi a luat un prosop curat din alt sertar.

Uscându-mi mâinile, m-a întors spre el.

— Îţi aduci aminte ce m-ai întrebat mai devreme? Mi-a eliberat încheieturile şi mi-a atins antebraţele. Voiai să ştii de ce n-am venit în seara asta la tine.

Pulsul mi-a luat-o razna. Am dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Fiindcă n-am putut. Aveam senzaţia că nu mă pot întinde lângă tine, după cele întâmplate pe acoperiş. Nu fără să te ating. Avea vocea mai gravă şi mai plină, în timp ce mâinile lui m-au prins de braţe. M-a ridicat uşor şi m-a aşezat pe comodă.

M-a trecut din nou un val de căldură.

— Şi dacă... vreau să mă atingi?

— Asta e problema.

— De ce?

Şi-a trecut degetele prin părul meu, dându-mi şuviţele la o parte.

— Fiindcă n-ar trebui, Trin. Am complica lucrurile. În seara asta n-am fost atenţi. Impul era cât pe ce să te răpească. Puteai păţi ceva.

— Dar n-am păţit.

— În schimb, eu am fost rănit, şi n-ar fi trebuit. Privirea lui o căuta pe a mea. E vina mea, Trin. Pentru că ştiu ce se întâmplă când nu sunt atent. Facem o echipă bună...

— Asta da, am intervenit, prinzându-mă cu degetele de marginea comodei. Facem o echipă foarte bună.

— De aceea cred c-ar fi o idee proastă.

— Eu cred că este o idee minunată.

— Bineînţeles, dar e mai complicat.

— Nu sunt tatăl tău...

— Iisuse, sper că nu!

— Şi nici Layla nu sunt, am adăugat, iar pe faţă i-a apărut o expresie care a dispărut aproape imediat. Trebuie doar să ai atenţie distributivă.

— Atât? a râs el.

Am încuviinţat în tăcere.

— Chiar dacă aş reuşi, tu ai trecut prin multe. Una din palmele lui mi-a atins gâtul. Degetele mi-au mângâiat linia maxilarului. Sunt mai în vârstă.

— Serios? Cu câţiva ani!

Genele lui dese au coborât, iar el mi-a trasat linia pometelui, dându-mi fiori.

— Ai venit aici să-l găseşti pe Misha, şi ţi-ai pus

toată încrederea în mine c-am să te apăr. Mă simt…

— Bine, i-am sugerat răspunsul, plină de speranţă. Pentru că mie aşa mi se pare. Şi eu la fel… M-am înroşit. Mi se pare în regulă, Zayne. Vrei să spui că ţie nu?

— Nu la asta mă refer. Genele i s-au ridicat, iar ochii lui spălăciţi m-au privit intens. Vrei să mă săruţi din nou, aşa-i?

Fiecare muşchi mi s-a încordat.

— Da. Vreau…

Zayne m-a sărutat.

La început, a fost un sărut dulce, blând, cu buzele lui atingându-le pe ale mele o dată, de două ori. Apoi sărutul s-a adâncit, şi orice urmă de ezitare a dispărut. Mi-a ars buzele, mi-a pătruns până în suflet şi s-a transformat într-o combinaţie brută de dorinţă înăbuşită, gata să explodeze.

M-a tras spre marginea mesei de toaletă, apăsându-şi trupul între picioarele mele, şi, când m-a sărutat iar, m-a lăsat fără suflu şi dezarmată, ca un cablu fără înveliş. L-am cuprins pe după talie cu picioarele şi i-am mângâiat pieptul cu mâna, atentă la rana care se vindeca. Mâna lui mi s-a strecurat sub braţ, apoi pe spate, şi am simţit că ameţesc de la săruturile lui.

M-a ridicat în braţe, mergând cu spatele, în timp ce îmi încleştam degetele în umerii lui. Mi-a muşcat buzele, ciocnindu-se de perete, iar eu am râs şi am continuat să-l sărut. A mârâit la mine. Cu chiu, cu vai, am ajuns în dormitor, şi m-a întins pe pat, aşezându-şi peste mine corpul mare şi cald, sprijinit în braţe.

Călăuzită de lumina din dormitor, i-am atins faţa. Mi-a întâmpinat atingerea şi m-a sărutat în palmă. Când a deschis ochii, puteam să jur că străluceau.

Nu ne-am mişcat şi n-am spus nimic o vreme, şi jur pe Dumnezeu că, dacă apărea Alună, găseam o cale să-l readuc la viaţă doar ca să-l pot ucide cu mâna mea.

Alună, însă, nu a apărut, dar Zayne începea să mă îngrijoreze, în nemişcarea lui.

— Zayne?

A înghiţit cu greu.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce? I-am studiat faţa, mângâindu-l pe obraz.

Mi-a sărutat vârfurile degetelor.

— N-am… n-am mai făcut asta.

Degetele mi-au înţepenit.

— Cum adică n-ai mai făcut-o?

— Mă rog, am făcut… chestii, dar nu sex. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. A zâmbit. Acum tu eşti cea care pare în stare de şoc.

— Scuze. Fără să vreau. Adică… eşti frumos şi inteligent. Eşti blând, şi bun, şi…

— Enervant.

— Da, şi…

— Şi insistent.

— Da, şi…

— Şi totuşi n-am făcut sex.

— De ce? am întrebat, şi imediat m-am simţit ca o tembelă. Scuze. N-ar fi trebuit să întreb.

— E OK. Pur şi simplu.

Eram şocată, dar şi uşurată, oarecum.

— Nici eu.

Un zâmbet leneş i s-a întins pe chip. Un zâmbet adevărat, genul de zâmbet care frânge inimi şi apoi le lipeşte la loc.

— Nu ştiu încotro ne îndreptăm, am spus, mângâindu-l pe umăr. Dar ştiu că-mi placi, Zayne. Îmi

placi mult, şi nu are legătură cu nimic altceva. Te doresc, dar… nu trebuie să mergem mai departe de-atât.

— Nu trebuie. Şi-a coborât fruntea şi m-a sărutat în colţul buzelor. Dar putem face alte lucruri.

De data asta, când m-a sărutat, mi-a sorbit buzele, mi-a înghiţit gemetele, şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu într-o atingere uşoară ca o pană, însă eu m-am agitat fără speranţă. Dorinţa îmi străpungea pielea, în timp ce el îşi plimba vârfurile degetelor pe gâtul, apoi pe umărul meu. Mi-a scăpat un geamăt slab.

Nu minţisem când îi spusesem că îl plăceam. Că îl plăceam mult, şi faptul că eram conştientă de lucrul ăsta, că-l *simţeam*, mă speria puţin. Era primul tip care mă atrăgea cu adevărat, dar era vorba de mai mult de-atât. Era vorba despre forţa şi bunătatea lui, despre convingerile lui, chiar dacă mă şocase, la început. Despre isteţimea lui. Despre simţul acut şi inerent al protecţiei, şi despre felul în care îndoielile îl făceau… uman.

Altceva îmi copleşea gândurile – un sentiment de familiaritate faţă de el, de piese multe, care se regăseau în forma potrivită.

Mi se părea aşa cum trebuie.

Zayne era *aşa cum trebuie*.

Şi-a mişcat mâna spre centrul pieptului meu.

— N-ai idee cât am visat la momentul ăsta.

L-am atins pe o parte, apoi am continuat să-i frământ muşchii încordaţi de pe spate. Cu o mână pe şoldul meu, m-a tras mai jos, pe pat. Apoi s-a ridicat deasupra mea, sprijinit într-o mână. Mi-a desfăcut coapsele cu propria coapsă şi s-a lăsat peste mine. Duritatea lui s-a contopit cu moliciunea mea, şi, când

s-a frecat de mine cu o mişcare lentă, unduioasă, am icnit şi mi-am înghiţit şocul de plăcere.

— E bine? m-a întrebat.

— Da. Absolut.

A chicotit, mişcându-şi iar şoldurile. Mi le-am ridicat şi eu, iar el şi-a lipit buzele de obrazul meu, după ce mi-l mângâiase înainte.

— Te-ai gândit la asta? La noi? Te-ai întrebat cum ar fi?

— Da, am şoptit, desfăcându-mi picioarele ca să-i cuprind corpul. M-am gândit.

Mâna lui mi-a mângâiat şoldul, apoi burta. S-a oprit chiar sub sâni, iar degetul lui mare mi-a atins unul uşor. Mi s-a tăiat respiraţia când săruturile lui au ajuns iar în colţul gurii. Ni s-au întâlnit buzele.

— Nu trebuie să-ţi faci griji c-am merge prea departe, mi-a spus.

— Nu-mi fac. Tu?

— Întotdeauna, a murmurat, şi înainte să mă întreb ce voia să spună, şi-a coborât capul în spaţiul dintre gât şi umăr. Cu mâinile alunecându-i pe şoldurile mele, m-a sărutat pe gât. Aproape că mi-a atins apoi umflătura sânului.

Nu m-am mişcat şi n-am spus nimic. Am aşteptat să văd ce face.

— Când îmi spui, mă opresc.

— Da, ştiu. Eram răguşită. Am încredere în tine.

Zayne s-a oprit şi s-a retras puţin. Pentru o clipă, m-am temut că spusesem ceva greşit, dar apoi mâinile lui mi-au atins marginea tricoului.

— Vreau să te văd, să te ating… să te gust.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior prin corp.

— *Da*.

Mi-a ridicat tricoul, şi m-am sprijinit în coate,

tremurând când mi-a tras materialul peste cap. Apoi mi-a scos pantalonii. A inspirat scurt, dar s-a pierdut în zgomotul inimii mele, care bubuia. M-am întins iar, doar în lenjerie transparentă, ştiind că putea vedea totul, cu ochii lui de Gardian, şi m-am luptat cu dorinţa de a-mi acoperi sânii.

— Eşti frumoasă, Trinity.

Aplecându-se, şi-a trecut vârful limbii peste o parte sensibilă, făcându-mă să gem şi să-l apuc de umeri. A râs cu nasul în pielea sânului meu, dar hohotul i s-a transformat repede într-un geamăt, când mâinile mele i-au explorat partea de jos a stomacului. Mi se părea că e satin întins peste piatră, şi eram uluită de felul în care muşchii i se adunau sub atingerea mea.

Am ridicat privirea şi mi-am trecut degetele peste fiecare fibră întărită.

— *Tu* eşti perfect.

— Hm? Şi-a mişcat mâna şi apoi limba pe celălalt sân. Vrei să mă opresc?

— Nici pe departe.

— E cea mai bună veste, pe anul ăsta.

Am râs, dar am sfârşit prin a geme când Zayne m-a tras deasupra lui şi s-a lăsat pe spate, în timp ce eu îi încadram şoldurile cu genunchii. Cea mai moale parte a mea s-a lipit de cea mai tare parte a lui. Purta încă pantalonii de pijama, şi eu eram în lenjerie intimă, însă îi simţeam fiecare centimetru din corp.

Degetele lui mi-au trecut prin păr şi mâna i s-a curbat în jurul cefei mele. Mi-a tras gura spre a lui şi m-a sărutat, iar eu l-am prins de umeri, aşezându-mă mai bine în poala lui. Geamătul de răspuns a trimis valuri de fiori prin mine.

— Total atipic pentru un Gardian, am şoptit.

— Ai fi şocată de toate lucrurile atipice care-mi trec

acum prin minte.

Mă simţeam ameţită, vie şi înfierbântată.

— Atunci arată-mi.

Mi-a arătat.

Mi-am dat capul pe spate, şi respiraţia mi s-a transformat în icnete scurte. Mâinile şi gura lui erau lacome, provocându-mi *valuri de plăcere*. Partea de jos a corpului meu a început să se mişte în cercuri mici, şi, Dumnezeule, cred că îi simţeam pulsul prin bumbacul pantalonilor.

Nu îmi puteam aminti dacă mă simţisem vreodată aşa – cu siguranţă nu cu Clay şi nici când mă exploram eu însămi. Era… mult mai bine. Aveam senzaţia că prin vene îmi curge lavă topită. Dorinţa creştea înăuntrul meu, ameţindu-mă.

Corpul mi s-a arcuit, lipindu-se de al lui. Dorinţa intensă aproape că mă speria, dar aveam încredere în el. Aveam încredere în el în orice privinţă.

Când gura lui mi-a tras sânul şi limba lui mi-a mângâiat pielea, am încetat să mai gândesc. Totul s-a transformat în senzaţii brute, care-mi ajungeau până în vintre, mă încălzeau şi mă umezeau.

I-am atins muşchii abdomenului, care se încordau. Şoldurile mi s-au legănat spre el, şi, când mi-a şoptit ceva la ureche, avea vocea îngroşată. Gâfâiam, cu buzele lipite de ale lui, cu degetele tremurând, în timp ce-i atingeam pielea. Mi le-am agăţat de elasticul pantalonilor. Şi el îi prinsese deja, trăgând materialul în jos şi ridicându-se atât cât să-i împingă de pe coapse. Apoi, între noi n-a mai rămas nimic.

— Doamne! a gemut în gura mea.

Mâna lui mi-a cuprins şoldul, îndemnându-mă să mă mişc şi să iau ce doream. Dar n-aveam nevoie de îndemn. Corpul meu se mişca deasupra lui, iar corpul

lui, dedesubtul meu. Căldura corpului, frecarea, umezeala, felul în care-mi muşca gura, totul mă copleşea, însă îmi doream mai mult. Între picioarele mele tensiunea a crescut, tăindu-mi respiraţia şi lăsându-mă în stare de şoc. Mişcările noastre au devenit aproape disperate. Icnetul lui aprobator mi-a ars pielea, aprinzând focul, şi am explodat, cu muşchii încordându-se şi relaxându-se în acelaşi timp. Niciodată nu mai simţisem ceva la fel de puternic, de delicios.

Zayne m-a urmat imediat, iar geamătul lui răguşit mi-a înăbuşit ţipătul. Eliberarea ne-a zguduit, şi m-a sărutat lung, de parcă nu dorea numai să mă guste, ci să îmi devoreze fiinţa, în vreme ce eu… nu voiam decât să fiu devorată.

Nu ştiusem că era posibil un asemenea sărut.

Fără să-mi dau seama, am ajuns întinşi pe o parte, cu feţele la câţiva centimetri distanţă, cu picioarele împletite şi cu braţul lui sub coastele mele. Cu celălalt braţ mă ţinea de după talie. Nu credeam că voi mai putea respira normal.

— A fost… Mi-am dres glasul. N-am crezut că mă pot simţi aşa fără să… o facem.

Braţele lui Zayne s-au încordat şi m-a tras la pieptul lui.

— Nici eu.

Am zâmbit, şi, când m-a sărutat iar în colţul buzelor, zâmbetul mi s-a lăţit. Mi-a împins capul în spaţiul de sub bărbia lui, şi m-am simţit legănată de căldura emanată de corpul lui.

Nu ştiu cât timp a trecut, dar începeam să alunec în braţele somnului.

— Rămâi… rămâi cu mine în noaptea asta?

Mi-a atins fruntea cu buzele.

— Dormi, Trin. Nu plec nicăieri.

30

— Ai vreo veste? m-a întrebat Jada, prin telefon, căutând printre hainele pe care mi le luasem ceva potrivit pentru întâlnirea cu vrăjitoarele. Simţeam că am nevoie de o ţinută întunecată, de fată rea.

— Bael a fost văzut alaltăieri-seară. Mi-am ţinut telefonul lipit de ureche cu umărul. Nu îi spusesem Jadei că urma să ne vedem cu nişte vrăjitoare sau că lucram cu demonii. Nu eram sigură că ar înţelege – şi eu abia dacă înţelegeam. Aşteptăm să aflăm unde-l putem găsi. Aşa sper, cel puţin, pentru că nu-mi pot imagina… Am închis ochii.

— Da, ştiu, a zis Jada încet. Vestea bună este că încă simţi legătura, nu?

— Da.

— Aşa că trăieşte. Asta e tot ce contează.

Mi-am dres glasul. Am deschis ochii.

— Ce face Ty? Ce fac Thierry şi Matthew?

— Ty este grozav, ca de obicei, mi-a răspuns. Thierry şi Matthew sunt bine, dar le este dor de tine.

— Şi mie de ei. Lui Ty nu-i este dor de mine?

Jada a râs.

— Ba da, deşteapto!

— Ar face bine. N-aţi mai avut atacuri, nu?

— Totul e bine, a spus ea, şi m-am încruntat când Alună a plutit prin perete şi prin geanta mea, deranjându-mi hainele. E plictisitoare rutina de-aici.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Ce nasol… pentru tine!

— Şi pentru tine, când te întorci, mi-a amintit.

Am privit spre uşa deschisă a dormitorului, şi am

simţit o tresărire ciudată.

— Şi pentru mine.

— Ce face Zayne?

Mi-am muşcat buza de jos, gândindu-mă la noaptea trecută, la felul în care mă atinsese şi mă făcuse să mă simt, la cum mă ţinuse în braţe după aceea. M-am înroşit când mi-am amintit şi am fost bucuroasă că nu eram pe FaceTime.

Zayne rămăsese cu mine până dimineaţă, când mă sărutase atât de dulce, încât simplul gând îmi făcea pieptul să se umfle ca un balon.

Apoi îmi pregătise micul dejun (vafe şi bacon), în timp ce eu mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să-l păstrez lângă mine pentru totdeauna.

— Trinity?

— E bine, am răspuns în cele din urmă, cu o voce scăzută, pentru că făcea duş, în baie.

— Pun pariu.

Am chicotit. Voiam să îi povestesc totul, dar nu ştiam dacă era momentul. În plus, îmi dădeam seama că urma să-mi pună întrebări la care nu aveam răspuns. Noaptea trecută însemna că vor urma şi altele? Însemna că eram împreună? Habar nu aveam. Nu purtaserăm încă discuţia asta.

— Stai puţin! Am lăsat telefonul jos când l-am văzut pe Alună îndreptându-se spre baie. Alună! Să nu îndrăzneşti!

Stafia şi-a ridicat braţele şi a plutit agitat spre pat, după care s-a trântit în el, dispărând.

— Ce face? a întrebat Jada.

— E un afurisit pervers.

— Nu sunt pervers, s-a auzit vocea înfundată a lui Alună, de undeva din pat. Trebuie să merg la toaletă.

— Alună, în primul rând, avem două băi, şi, pe

deasupra, eşti mort şi n-ai nevoie!

— Poate ar trebui să te las, a zis Jada, iar eu am oftat. Sună-mă mâine, da?

— Da. Vorbim cât de curând. Mi-am lăsat telefonul pe pat, şi Alună şi-a iţit capul. Potoleşte-te!

A rânjit, deşi arăta ca o grimasă care îi expunea toţi dinţii.

Clătinând din cap, m-am concentrat iar asupra hainelor. Am luat un top negru, mai scurt în faţă şi mai lung la spate.

— Ce zici de ăsta? l-am întrebat pe Alună.

— De ce crezi că ştiu ce-ar fi potrivit să porţi la o întâlnire cu vrăjitoarele?

— Nu ştiu. Am oftat şi m-am trântit în fund.

— Nu pot să cred că vrăjitoarele sunt reale. Capul lui Alună rămânea încă singurul lucru vizibil. Nu pot să cred nici că mă mai poate surprinde ceva.

— Nici eu, am fost de acord.

— Nu pot să cred ce-aţi făcut voi doi azi-noapte.

Am făcut ochii mari şi mi-am coborât glasul.

— Ne-ai spionat?

— Nu, fii serioasă! Ce scârbos! Dar chiar n-aveam unde să mă duc, ca să nu vă aud.

„Doamne!”

Uşa băii s-a deschis, şi, când am privit peste umăr, l-am văzut pe Zayne ieşind, fără tricou, ştergându-şi părul cu un prosop. Purta pantaloni de trening uzi în… locuri interesante, ceea ce-mi spunea că nu apucase să se usuce.

— Ce faci?

— Încerc să găsesc ceva de purtat. Am ridicat topul, străduindu-mă să mă port de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între noi. Crezi că e potrivit?

— Poţi purta ce doreşti, Trinity.

— Îmi place cum îţi spune pe nume, a comentat Alună.

Deci nu eram singura care considera că îmi rostea numele într-un fel aparte.

— Da, însă nu vreau să ies în evidenţă.

— Nu cred c-ar fi posibil altfel.

Zâmbeam ca o idioată. Când s-a întors spre dulap, l-am sorbit din priviri cu atâta lăcomie, încât Alună a chicotit.

— Pieptul te mai doare? am întrebat.

— Nu. Mi-am aplicat alifie în dimineaţa asta, şi pare OK. A găsit un tricou negru şi l-a tras peste cap. Ce simplu era pentru bărbaţi să-şi aleagă hainele! M-am gândit s-o luăm încet în seara asta, după ce ne întoarcem din vizită.

— Serios? Ce însemna oare „s-o luăm încet”? Am privit patul şi am simţit că mi se înroşeşte tot corpul.

Trebuia să mă controlez.

S-a îndreptat spre uşă, cu o pereche de blugi în mână.

— Da, am putea ieşi să mâncăm undeva.

Am tremurat de încântare. Urma să vizitez nişte vrăjitoare şi apoi să ies la cină cu Zayne, ca o persoană normală, ca o…

M-am oprit, înainte să îmi termin gândul. Lăsând privirea în jos, mi-am împăturit tricoul.

— Mi-ar plăcea, dar dacă vrăjitoarele ne oferă informaţii, va…

— Va trebui să acţionăm, a fost el de acord.

— OK. Mi-am permis să zâmbesc.

— Bine. Zayne s-a oprit în prag, şovăind. Mai ai mult?

Am clătinat din cap.

— Te aştept, a zis, închizând uşa în urma lui.

În clipa în care a plecat, m-am lăsat să cad pe burtă, peste valiză.

— Cred că-ţi place de el, a şoptit Alună.

Am gemut.

— Cred că-ţi place mult.

— Taci, am zis, închizând ochii.

— Cred că-ţi place foarte mult, a cântat Alună, iar eu n-am avut ce replică să-i dau, fiindcă era perfect adevărat.

Îmi plăcea de Zayne.

Îmi plăcea mult.

Drumul până la Bethesda a durat mai mult decât am crezut, din cauza traficului. Când am ajuns, se lăsase noaptea, iar Roth ne aştepta în parcarea subterană, îmbrăcat în negru. Nu era singur.

Îl însoţise Layla.

Hotărâsem să îmi pun colanţii cu cranii, pentru că mi se păruseră potriviţi pentru o întâlnire cu nişte vrăjitoare, şi topul negru, însă văzând-o pe Layla, care purta o rochie albastru pal, vaporoasă, înflorată, am simţit că poate trebuia să aleg ceva mai… drăguţ.

Prea târziu.

În plus, nu-mi puteam ascunde pumnalele într-o asemenea rochie.

— Ce mama naibii? a mormăit Zayne, oprind motorul. A deschis portiera şi a ieşit odată cu mine.

Roth şi Layla s-au apropiat de noi ţinându-se de mână.

— Bună, am spus, îndreptându-mă stânjenită spre demoni.

Roth a rânjit. Layla a zâmbit în treacăt, încordată.

— Eu rămân aici, a anunţat ea, zâmbindu-i inocent lui Zayne. Ca să-ţi ţin companie.

Aha!

Maxilarul lui Zayne s-a încordat, de parcă era pe cale să-şi spargă molarii.

— Ca să vă pun la curent, Bael a fost văzut acum două nopţi, lângă Piaţa Franklin. Am patrulat prin zonă, dar nu l-am văzut.

— Era cu cineva, însă nu ştim cu cine, încă, am adăugat. Aşteptăm să aflăm.

— Ce loc straniu şi-a ales! a comentat Layla, cu sprâncenele ridicate. Îl privea pe Zayne. Nu cred c-am văzut vreodată demoni pe-acolo, de când patrulez.

— Ai patrulat?

— Da. Cândva… marcam demonii, ca să-i găsească mai uşor Gardienii care îi vânau.

— Am atât de multe întrebări pentru tine.

— Abilitatea Laylei de a vedea suflete înseamnă şi că, dacă atinge un demon, acesta se luminează, iar Gardienii îl pot vedea, a explicat Zayne, cu braţele încrucişate la piept. Mă întreb dacă şi tu l-ai putea vedea.

— Nu ştiu.

— Nu funcţionează cu demoni cum e Roth, a continuat Layla. Dar funcţiona perfect cu cei de rang inferior. Îi marcam, iar Zayne îi vâna mai târziu.

— Ce vremuri! a tors Roth, zâmbind. Nu-i aşa?

Layla se uita lung la Zayne, care privea într-un punct îndepărtat.

— Vânai demoni? am întrebat, confuză, pentru că nu era doar jumătate Gardian, ci şi jumătate…

— Da. Marcam pe toată lumea, indiferent ce făceau, mi-a explicat ea. Încă mai patrulez cu Roth, însă îi marchez doar pe cei care fac lucruri rele.

— Eu nu pot spune că patrulez, fiindcă mă doare fix în cot de ce fac demonii. Roth a rânjit. Sunt aici ca

să mă asigur că Layla e în regulă. Dar am face bine să ne apucăm de treabă.

Nu aveam idee ce se petrecea între Zayne şi Layla, dar simţeam că nu era nici pe departe bucuros de prezenţa ei. I-am atins braţul ca să-i atrag atenţia.

— Eşti bine? l-am întrebat, pe un ton scăzut.

S-a uitat la mine şi a încuviinţat scurt.

— Ca întotdeauna.

Nu eram convinsă. M-am uitat la cei doi demoni şi am descoperit că ne priveau atent. Roth părea amuzat, însă Layla avea o expresie... nesigură şi parcă voia să-mi ia mâna de pe braţul lui Zayne.

— E-n regulă, a insistat Zayne.

I-am căutat privirea şi am încuviinţat dând din cap.

— Distracţie plăcută!

Roth a ridicat din sprâncene.

— Cred c-ar fi indicat să terminăm povestea asta cât mai repede. Îndreptându-se spre Layla, a prins-o de bărbie şi i-a dat capul pe spate. A sărutat-o, şi încă cum! Am simţit că roşesc, apoi mi-am ferit privirea, până când Roth a întrebat: Eşti gata?

Am ezitat, fiindcă simţeam că trebuie să-i spun ceva lui Zayne înainte să plec. Dar ce? Nu aveam idee, şi nici nu puteam să îl sărut aşa, pur şi simplu, şi nici el pe mine – deşi mi-ar fi plăcut –, aşa că m-am întors şi am pornit spre Roth.

— Trin, aşteaptă! a strigat Zayne.

Inima mea idioată s-a dat peste cap, şi m-am răsucit, urmărindu-l cum se apropia de mine cu paşi mari.

— Da?

— Ai pumnalele la tine? Am încuviinţat, iar el m-a privit cu atenţie. Ce ţi-am spus mai devreme?

— Să-mi folosesc *harul*, dacă trebuie, am şoptit,

conştientă că Layla şi Roth ne puteau auzi.

— Bun. S-a uitat la Roth, apoi iar la mine. Aş vrea să pot merge cu tine.

— Şi eu, am murmurat.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună mai multe, după care mi-a dăruit un zâmbet strâmb, înainte să-şi îndrepte atenţia spre Roth.

— Ai grijă de ea!

— Da, a spus Prinţul Moştenitor.

— Plec, i-am spus lui Zayne, dezamăgită că nu primeam nici măcar o îmbrăţişare, deşi ştiam că avem spectatori. Mă întorc repede.

Zayne m-a lăsat să mă îndepărtez de el cu un pas, apoi m-a prins de mână şi m-a tras spre el. Mi s-a tăiat respiraţia. Înainte să-mi dau seama ce face, mi-a şoptit:

— Ai grijă de tine.

I-am simţit buzele pe tâmplă, şi am închis pentru o clipă ochii. A fost un sărut dulce, rapid, dar pentru mine a însemnat mult. Când am deschis ochii şi m-am retras, am văzut căldura din ochii lui şterşi. Poate că însemna ceva şi pentru el.

M-am simţit ridicol de ameţită, am dat din cap şi apoi m-am răsucit pe călcâie, grăbindu-mă spre Roth.

Prinţul Moştenitor a ridicat din sprâncene spre mine, apoi s-a răsucit elegant.

— Urmează-mă, Preasfinţia Ta.

M-am încruntat, dar am ţinut pasul cu el, ieşind din parcare. Străzile erau luminate de felinare puternice.

— Deci mergem într-un club? am întrebat, dându-mi seama că ne îndreptam spre un hotel.

— Mai degrabă restaurant. Este privat. Mi-a deschis uşa. Nu cred că ţi-ai imaginat ceva de genul ăsta.

Deja îmi dădeam seama că avea dreptate.

Am păşit în holul hotelului. Am privit candelabrele de argint care aruncau o lumină sclipitoare peste podelele de marmură neagră, amintindu-mi de lumina lunii. Roth m-a condus spre lifturi, care s-au deschis înainte să ajungem la ele.

— Straniu, a comentat el, rânjind.

L-am privit pieziş, iar el a chicotit când am intrat în lift şi a apăsat pe butonul pentru etajul 13.

— Credeam că hotelurile nu au etajul 13.

— Ăsta are.

Bun. Era ciudat, dar când uşile s-au închis, m-am uitat la Roth, care se retrăsese într-un colţ.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Care-i faza cu Zayne şi Layla?

A ridicat din sprâncene.

— Ce te face să crezi că e ceva cu ei?

— În afară de întâlnirea de la tine, evident stânjenitoare, şi ce s-a întâmplat acum în parcare? Zayne părea mai degrabă dispus să se împerecheze cu un porc spinos decât să aştepte în compania ei.

— Simpatică imagine! Clătinând din cap, şi-a încrucişat braţele la piept. Atunci i-am remarcat tatuajul de pe biceps. Arăta ca un… *pisoi* ghemuit? N-avea cum. Demoni tatuaţi cu pisoi? Cred că vederea mea se înrăutăţea pe zi ce trece. Ce ştii tu despre ei? m-a întrebat.

Am simţit un gol neplăcut în stomac.

— Ştiu că au crescut împreună şi că el se simte… nasol pentru că nu i-a acceptat partea demonică.

— Ţi-a zis el asta?

— Da. Şi mi-a spus ce i s-a întâmplat. Ce i-a făcut clanul lui, şi că vina i-a aparţinut.

Maxilarul i s-a încleştat.

— Ţi-a spus care a fost motivul? a întrebat Roth.

— Doar că se simte răspunzător.

— Fireşte că nu ţi-a spus, a mormăit el, iar liftul s-a oprit. Uşile s-au deschis. Terminăm discuţia după aceea.

— Dar…

— După, a repetat el, ieşind pe hol. Haide, Trinity. Trebuie să ne concentrăm, iar dacă vorbim despre asta acum, nu-ţi va sta mintea la treabă.

Am vrut să insist, dar avea dreptate, aşa că am lăsat-o baltă. Holul pe care-l parcurgeam era lung şi îngust, şi, când a cotit spre dreapta, am dat peste ceea ce părea a fi un restaurant plin de siluete umane.

Roth a zâmbit în treacăt.

— Ţi-am zis că nu e ce te aşteptai să fie.

— Ai dreptate, am murmurat, îndreptându-mi atenţia spre o tânără de la recepţie.

Abia dacă m-a privit, dar s-a concentrat asupra lui Roth, cu buzele strânse într-o linie aproape invizibilă.

— Tu, din nou.

— Rowena, ţi-a fost dor de mine? Roth a zâmbit, sprijinindu-şi antebraţele pe standul de la recepţie. Mie da.

— Nu, a spus ea, făcând un pas în spate. Deloc. Ai venit s-o vezi pe Faye?

Roth a încuviinţat.

Femeia a oftat atât de tare, că putea să i se rupă o coastă.

— Urmează-mă.

Rowena ne-a condus prin labirintul de mese, pe lângă oameni care arătau ca… nişte oameni. S-au uitat cu toţii la Roth de parcă ştiau precis ce era, şi nimeni n-a părut încântat. Şi-au tras cu toţii scaunele ca să-i

ofere spaţiu suficient.

Nu ştiam la ce mă aşteptasem. OK, îmi imaginasem femei în rochii negre, lungi, şi bărbaţi în robe, care incantau cuvinte mistice. Şi focuri – multe focuri. Nu îmi închipuisem persoane îmbrăcate în blugi şi rochii de vară, care mâncau calamari prăjiţi.

Eram dezamăgită.

Am ajuns într-un separeu rotund, ocupat de o tânără frumoasă, cu părul negru, scurt. A ridicat privirea când ne-a lăsat Rowena lângă ea. Era surprinsă. Apoi s-a posomorât.

— Salut, Faye, a zis demonul.

— Roth! Femeia a dat să se ridice. Ce surpriză… ah!

S-a întâmplat ceva foarte *ciudat*.

O… umbră i-a ieşit din trup, separându-se într-un milion de punctişoare negre. Au căzut pe podea şi s-au ţesut laolaltă, ridicându-se iar şi formând un…

— Rahat pe-un biscuit! Am sărit în spate, cu mâna la piept, şi *harul* mi-a vibrat în trup când un şarpe imens, de cel puţin trei metri lungime şi la fel de gros ca mine, a apărut la niciun metru distanţă.

Şarpele s-a aruncat pe Roth, cu trupul gros zbătându-i-se. Şi-a pus capul în formă de diamant pe umărul demonului, iar limba lui roşie i-a ţâşnit afară, mişcându-se.

Nu încerca să mă ucidă.

Nu încerca să-l ucidă nici pe Roth.

Am rămas cu gura căscată. Îmi amintea de un căţel fericit – dacă un căţel fericit putea lua chip de şarpe gigantic. Dădea din coadă. Staţi aşa! Oare şerpii aveau coadă? Nu ştiam, dar am simţit nevoia să stau jos.

— Fato, ţi-a fost dor de mine? Roth a scărpinat

capul şarpelui. Ştiu. A trecut multă vreme.

Am clipit încet.

— Este… un şarpe gigantic.

— Da, exact. Roth l-a sărutat pe nas. Se numeşte Bambi.

— Numele şarpelui este *Bambi*? am chiţăit.

— Am o slăbiciune pentru filmele Disney, a răspuns el, şi mi s-a părut o informaţie profund tulburătoare. Este unul dintre animalele mele fermecate, dar i l-am împrumutat acestei vrăjitoare…

— Nu aşa ne-am înţeles, a spus Faye, dar a tăcut când Roth i-a aruncat o privire.

Bineînţeles că nu văzusem niciodată un animal fermecat, deşi citisem despre ele. Arătau ca nişte tatuaje când se odihneau, dar se desprindeau de pe piele când erau chemate. Doar cei mai puternici dintre demonii de Nivel Superiori aveau aşa ceva.

Privirea mi s-a oprit asupra braţului lui Roth. Tatuajul cu pisoi încă era acolo. Să fi fost tot un animal fermecat? Un *pisoi*?

— Bambi, ea este Trinity. O *prietenă*, a continuat el, când şarpele şi-a răsucit trupul lung şi gros spre mine.

Am făcut ochii mari.

— Cum procedăm noi cu prietenii? a continuat Roth. Nu îi mâncăm, Bambi.

— Mănâncă… oameni? am întrebat.

— Mănâncă tot felul de lucruri. Uneori demoni, alteori oameni. N-a mâncat un înger – încă. Pe de altă parte, Bocănilă a prăjit pe unul din grupul Alfa, a răspuns Roth.

— Bocănilă?

Rânjind, Roth şi-a ridicat cămaşa. De-a lungul taliei subţiri avea tatuat, în nuanţe aprinse de albastru şi

galben, un…

— Dumnezeule, este un *dragon*? am şoptit.

Mi-a făcut cu ochiul, lăsându-şi cămaşa la loc.

— Da, este. Aşază-te, Trinity.

Ţinându-mă la distanţă de Bambi, m-am aşezat vizavi de Faye, iar Roth a ocupat locul de lângă mine. O clipă mai târziu, Bambi s-a trântit în poala lui Roth, făcându-mă să mă îndepărtez cât de mult, când şarpele m-a privit cu ochi roşii, diabolici.

— Cu ce te pot ajuta, Roth? a întrebat Faye, privindu-mă curioasă.

— Avem nevoie de informaţii, a spus el, mângâind capul lui Bambi.

— Ştiam eu. Şi-a dat o şuviţă scurtă de păr pe după ureche. Scuze. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cine eşti?

— Sunt prietenă cu Roth, am spus, gândindu-mă că nu rostisem niciodată aşa o propoziţie, şi, ţinând cont de zâmbetul demonului, vedeam că îl bucura mult afirmaţia aceea. Caut un prieten. Un Gardian care a fost răpit de un demon.

— Un demon care a devenit foarte activ, recent, a adăugat Roth. Se numeşte Bael.

— Dar ştii că noi… fraternizăm rareori cu demonii. Faye s-a întins după paharul cu vin roşu, şi mâna i-a tremurat uşor.

Era agitată.

— Ştiu că fraternizaţi cu demonii şi cu alte lighioane, când clanul poate trage foloase, a răspuns el, încet. Aşa că hai să renunţăm la afirmaţiile politice despre cum sunteţi voi nişte vrăjitoare de treabă, care venerează copacii şi se ţin de mână cântând „Kumbaya”.

Am ridicat din sprâncene.

— Ştim amândoi că nu este aşa, a continuat el, fără să mai zâmbească. Un grup mare de oameni a atacat o aşezare de Gardieni. Lucrau cu Bael, şi nu exista nicio şansă să-i fi posedat pe toţi.

— Ceea ce ne duce la întrebarea dacă un singur demon ar putea aduna o mică armată de oameni gata să moară pentru el, am intervenit. Cred că ştiu răspunsul.

Faye a încremenit.

— Şi eu, a spus Roth, aplecându-se în faţă. Poate clanul tău a ajutat un anumit demon cu o vrajă? Una care să vă permită să controlaţi oamenii? Şi hai să nu ne prefacem că nu există asemenea vrăji!

Faye şi-a ţuguiat buzele.

— Există o asemenea… vrajă. Nu prea se foloseşte şi, de obicei, este interzisă.

Am fost distrasă de zgomotul unui motoraş care pornise lângă mine. Am privit-o pe Bambi. Şarpele… torcea.

Bambi m-a privit, arătându-şi limba bifurcată.

Fie!

— Dar vouă vă plac lucrurile interzise, a spus Roth. L-aţi ajutat pe Bael cu vraja?

Luând o gură de vin, Faye a clătinat din cap, înghiţind în sec.

— Tu nu eşti Gardian, mi-a zis ea.

— Nu sunt.

— Şi ce-ţi pasă ţie de un atac asupra unei comunităţi de Gardieni? l-a întrebat ea pe Roth.

— Am zis că mi-ar păsa?

I-am aruncat o privire ucigaşă.

— L-aţi ajutat sau nu pe Bael cu vraja? a întrebat el.

— Dacă l-am ajutat, şi acest „dacă” e cu un mare

semn de întrebare, nu suntem răspunzători pentru felul în care a folosit-o, a zis.

Sprâncenele mi s-au unit brusc.

— Nu sunteţi răspunzători? E ca şi cum ai da foc unui tufiş, ai pleca, şi apoi focul s-ar întinde la o clădire, care ar arde până în temelii. N-ai vrut să se întâmple, dar e vina ta. Ce ţi-ai imaginat că va face cu vraja? Credeai că o va folosi ca să convingă un grup de oameni să facă voluntariat?

Roth a pufnit.

Vrăjitoarea a strâns paharul în mână.

— Începe să mă plictisească discuţia asta, Faye. Roth s-a sprijinit de spătar. Aţi luat sau nu legătura cu Bael?

— Îţi dai seama ce impact ar putea avea asupra noastră dacă s-ar afla că divulgăm… activităţile altora?

Roth a continuat să mângâie capul lui Bambi, privindu-mă şi zâmbind.

— Îţi dai seama că mă doare fix în cot de repercusiunile împotriva voastră? Ar trebui să vă preocupe ideea de a nu mă călca pe coadă.

— Bineînţeles, dar…

— Dar tu nu-ţi dai seama că ultimul lucru pe care ţi l-ai dori ar fi să o superi *pe ea*, a continuat el, în timp ce am ridicat mâna şi-am fluturat din degete spre vrăjitoare. Răspunde la nenorocita de întrebare!

Faye m-a privit lung, apoi s-a cutremurat.

— Ca să ştii, am sfătuit sabatul să nu ajute pe nimeni cu aşa o vrajă, dar s-a votat împotriva mea. Nu era un demon cel care a venit la noi, acum două luni.

Speranţa care mi se aprinsese mai devreme mi se stingea acum în piept.

— N-a fost un demon?

A clătinat din cap.

— Un om a venit să ceară vraja.

M-am uitat la Roth, întrebându-mă dacă spunea adevărul.

— Cine?

Faye a strâns din buze şi a clătinat încet din cap.

— Era… John Fisher.

Numele nu-mi spunea nimic.

— John Fisher? a repetat Roth. Te referi la senatorul John Fisher, liderul majoritar al senatului? *Acel* John Fisher?

Faye a dat din cap.

— Chiar el.

— De ce-ar avea nevoie un senator de o asemenea vrajă? am întrebat. Dacă nu pentru a o folosi ca să-şi asigure voturi, de exemplu?

— Nu ştiu de ce-i trebuia.

— Oamenii vin des să-ţi ceară vraja aia? a întrebat Roth.

Faye s-a încordat.

— Nu. A fost prima…

— Deci putem presupune liniştiţi că descântecul a fost folosit pentru a transforma oameni în carne de tun.

— Bael a fost văzut în compania cuiva, cu două seri în urmă. Nu ştim cine era sau dacă persoana era sau nu om, i-am zis lui Roth. Dar senatorul trebuie să fi avut de-a face cu demoni, ca să ştie că poate apela la vrăjitoare pentru aşa ceva, nu?

— Corect! Roth a privit-o pe Faye. Doar dacă nu este el însuşi vrăjitor, dar sunt gata să-mi pun la bătaie o mână sau un picior că nu este, aşa-i?

— Ai dreptate, a mormăit Faye.

— Ştii la ce-i trebuia vraja? am întrebat.

— Nu l-am întrebat. Şi-a terminat vinul. E mai bine

ca unele lucruri să rămână ascunse. Ne-a oferit o sumă mare de bani.

— Convenabil! a murmurat Roth. Să nu-mi spui că niciuna dintre voi n-a fost măcar niţel preocupată de ce ar putea face un nenorocit de senator cu o asemenea vrajă! Chiar aveaţi atât de mare nevoie de bani?

— N-a oferit doar bani, a zis ea, cu braţele încrucişate la piept. A mai oferit ceva foarte râvnit.

— Şi anume?

— Un nefilim, a şoptit ea.

— Şi de ce v-ar interesa aşa ceva? am întrebat, deşi o parte din mine ştia deja răspunsul.

— Sunt multe vrăji care necesită... părţi dintr-un nefilim. Oase. Ţesuturi. Fire de păr.

M-a cuprins furia văzând cum femeia asta vorbea despre părţile *mele* de parcă erau ingrediente pentru plăcinte.

— De ce-ai crede că un senator poate avea acces la o creatură ştearsă de pe faţa Pământului cu un mileniu în urmă? a întrebat Roth.

Creatura cu pricina era împunsă în coapsă de un şarpe gigantic. Am privit în jos, la Bambi, care se uita la mine cu ochi mari, roşii, plini de speranţă.

Faye s-a uitat în jur, apoi a vorbit:

— Mi-a zis că ştie de unul care trăieşte încă şi că poate pune mâna pe el.

— Cum? am întrebat.

— A zis că-l are pe *Protectorul* nefilimului.

Dorinţa de a o lovi în plină figură peste masă m-a furnicat din cap până-n picioare.

— Ţi-a spus cumva şi unde-l ţine?

Ea a clătinat din cap.

— Ne-a spus doar că se aşteaptă să-l aibă până la finalul solstiţiului.

— Solstiţiul este peste câteva zile, am spus.

— Da, a confirmat ea, ridicând din umeri. Aşa că vom afla în curând dacă şi-a ţinut promisiunea.

— Nu şi-o va ţine. Am atins uşor capul lui Bambi. Poţi conta pe asta. Deci sper că banii aceia au fost suficienţi, pentru pierderea unor vieţi de oameni nevinovaţi.

I s-a încleştat maxilarul.

— Ai interacţionat doar cu acest senator? a întrebat Roth. Nu cu Bael?

— Exact.

— Poţi afla unde-l ţin pe acest Protector, nu? am întrebat. Vrăjitoarele nu pot face vrăji de... clarviziune?

— Nu dacă-s în căutare de Gardieni sau demoni, a spus ea. Funcţionează doar la oameni.

— Nu avem nevoie de asta pentru a găsi senatorul, a intervenit Roth.

Bambi mi s-a împins în palmă, evident deloc încântată de lipsa mea de atenţie. M-am strâmbat şi am aplicat puţină presiune pe capul şarpelui, care s-a pus pe tors.

— Ne mai poţi spune şi altceva? a întrebat Roth.

Faye şi-a pus pe masă paharul gol.

— Ştiu că nu lucra singur. Când a venit la noi, vorbea mereu la telefon cu cineva care părea să-i dea ordine, a explicat ea. Atâta ştiu.

Era ceva nou şi nu suna deloc bine. Un demon de Nivel Superior era suficient de rău deja, dar mai mulţi?

M-am lăsat cu spatele pe bancheta separeului.

— Mersi că ne-ai fost de ajutor, a zis Roth, cu o urmă de sarcasm. Cred că e timpul să plecăm. Mângâind şarpele, s-a lăsat pe spate, iar Bambi şi-a ridicat capul de pe piciorul meu şi s-a retras, permiţându-ne să ne ridicăm. O să ne revedem curând,

a adăugat, mângâind-o iar pe cap. Du-te la ea. A arătat spre Faye, cu bărbia.

Animalul fermecat s-a zbătut şi a scos un oftat cât se poate de omenesc, înainte să se descompună în punctuleţe, din care s-a format o umbră deasă. Masa a plutit înapoi la Faye şi s-a lipit de braţul ei.

— Roth, a spus Faye, când ieşeam din separeu. Noi plecăm în curând. Ar trebui să faci la fel.

M-a străbătut un fior, în timp ce prinţul s-a întors spre ea.

— Tot sabatul pleacă.

— De ce?

— Se întâmplă *ceva*, la care nu vrem să luăm parte. Privirea ei întunecată a alunecat spre mine. Dar simt că vei afla ce anume, mai devreme sau mai târziu.

— Straniu şi deloc folositor, dar mersi, am zis, clătinând din cap. Roth m-a urmat pe hol. Crezi că vorbea despre demonul care ucide şi Gardieni, şi demoni?

— Nu cred că este un demon.

— Atunci ce-ar putea fi?

S-a uitat la mine ciudat.

— Nu pricep. M-am oprit în mijlocul holului. De ce-ar fi un senator implicat? Ce poate câştiga? Doar nu e vorba de bani. Iar dacă senatorul ăsta m-a oferit pe post de parte a înţelegerii, ce plănuieşte Bael să facă? Doar să mă ucidă?

— Ei bine, el este demon. Demonilor le place să ucidă, în special… S-a aplecat şi a şoptit: Chestii angelice.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu se poate. E imposibil să fie atât de simplu şi de prostesc.

— Unii demoni aşa sunt, simpli şi proşti. La fel ca mulţi oameni, a continuat el. Uneori, cel mai evident răspuns este şi cel mai prostesc.

M-am uitat o clipă la el. Era la fel de inutil ca vrăjitoarea.

— Dar sunt veşti bune. Unde e senatorul acolo se află şi Bael, nu?

— Aşa ar trebui, a răspuns Roth. Asta dacă Bael i-a spus senatorului unde e. Senatorul poate fi şi el posedat.

— Nu-mi strica ploile, i-am zis.

— Eu doar mă gândesc la toate posibilităţile, a răspuns el. Pot exista multe fundături, Trinity. Dacă Bael se foloseşte de senator să-i facă treaba murdară, există şansa ca Bael să fie suficient de isteţ încât să-şi acopere urmele. Nu poate fi atât de simplu să mergi acasă la senator şi să primeşti răspunsuri.

— Ştiu.

— Chiar ştii?

Da, ştiam, dar încă mai speram să nu întâmpinăm dificultăţi. M-am întors apoi spre lift, meditând la vorbele vrăjitoarei şi la avertismentul ei ciudat, şi simţeam că are legătură cu chestia aia care îi ucidea pe Gardieni şi pe demoni, deopotrivă. Întâlnirea nu ne-o fi oferit toate răspunsurile, dar nu fusese pierdere de vreme. Aveam o altă pistă, şi poate că se înfunda, aşa cum sugerase Roth, dar voiam să aflu. Am dat să apăs pe butonul liftului.

Atunci, Roth a rostit câteva cuvinte care m-au zguduit.

— Zayne o iubeşte pe Layla.

Toţi muşchii corpului mi s-au blocat.

— Ce?

— Este îndrăgostit de ea de când erau copii, a spus el. Şi Layla îl iubeşte. Îl iubeşte de mică. Au fost împreună un timp.

Încet, m-am întors spre Prinţul Moştenitor. Eram suficient de aproape încât să îi citesc expresia feţei. Nu avea nici urmă de zâmbet pe buze şi nici de animozitate în ochii de culoarea ambrei, nicio intenţie rea.

— Layla mă iubeşte pe mine mai mult, însă, a continuat el, şi ştiu că dacă nu ne-am fi întâlnit, ea şi Zayne ar fi împreună. Uneori mă surprinde că nu l-a ales pe el. A oftat. E un tip mult mai bun decât aş putea spera eu vreodată să devin.

Atât de uluită eram de ce-mi spunea, că nu aveam cuvinte. Tot ce am fost în stare să zic, când am reuşit să-mi mişc iar buzele, a fost:

— O iubeşte?

Roth s-a sprijinit de un perete.

— Da. Adică, acum şase luni, o iubea. Nu-mi dau seama cum de genul ăsta de iubire – ştii tu, de ani şi ani – poate pieri *atât* de repede.

În piept mi s-a deschis o fisură mică, dovedindu-mi cât de mult îmi plăcea Zayne – chiar şi fără să îmi dau seama.

De ce eram surprinsă?

De aceea avusesem atâta încredere în el, cu o seară înainte. De aceea nu-mi puteam lua ochii de la el, când era prin preajmă. De aceea îi spusesem despre vederea mea şi discutasem cu el chiar şi despre mama.

Poate că nu era iubire, dar cu siguranţă era un sentiment puternic, care putea provoca suferinţă,

fiindcă orice ar fi fost, mă durea acum.

Sprijinindu-şi capul de perete, Roth a oftat.

— Îţi place de el, nu?

Mi s-a încleştat maxilarul, atât de tare strânsesem din dinţi.

— Cred că şi el te place. A plăcut-o şi pe Stacey.

— Stacey? am clipit.

— Cea mai bună prietenă a Laylei. Ea şi Zayne au fost apropiaţi, după tot ce s-a întâmplat între el şi Layla. N-au fost împreună. Încerc să nu mă amestec în treburile lor, dar cred că se… îşi plângeau pe umăr unul altuia.

— Din ce cauză?

— Pentru că sufereau. Nu ştii multe lucruri, Trinity. De exemplu, habar n-ai că motivul pentru care clanul Laylei a atacat-o şi aproape a ucis-o a fost că Zayne a sărutat-o, iar ea i-a răpit o parte din suflet. Şi nu ştii că se pedepseşte în fiecare zi din cauza asta, a continuat Roth. Din ce alt motiv să se fi mutat singur? De ce să refuze să preia conducerea de la tatăl său?

— Mi-a spus că avea nevoie de spaţiu şi că nu era de acord cu acţiunile clanului, am spus.

— Sunt convins că acesta e adevărul. Doar că nu complet. Trăsăturile lui Roth s-au îmblânzit. Sunt surprins că clanul lui nu s-a opus când te-ai mutat la el.

— De ce să se fi opus? Mă îndoiesc că ei discută cu oricine despre… fostele lui relaţii.

— Da, însă tu eşti o Legitim-Născută, şi trebuie să fii protejată cu orice preţ. Nu avea nici urmă de ironie în glas. Iar el ar trece peste tine, dându-şi viaţa pentru ea, în orice clipă.

Am inspirat, încercând să atenuez înţepătura provocată de cuvintele lui. Mi-am întors capul, şi pieptul mi s-a umflat şi dezumflat brusc în încercarea

de a mă scutura de vorbele lui, repetându-mi că Roth e un demon care-şi bate joc de mine, dar… de ce-ar face aşa ceva?

Văzusem cum se purta Zayne cu Layla, auzisem cum îi vorbea şi cum evita să interacţioneze cu ea, cu orice preţ.

Roth nu minţea.

Am închis ochii.

— Da, îţi place de el. V-aţi combinat?

— Pardon?

— Întreb doar, pentru că ştiu că n-a făcut nimic cu Stacey. S-au prostit, da, însă n-au trecut la următorul nivel.

— De unde ştii?

— Din păcate, am ascultat prea multe conversaţii între ea şi Layla, a răspuns el, sec. Îşi spun totul. Deci aţi făcut-o? Aţi trecut la următorul nivel? Pentru că, dacă s-a întâmplat, atunci să ştii că dau o petrecere, fiindcă te rog să mă crezi că nimeni nu-şi doreşte mai mult ca mine să ştie că Zayne îşi vede de viaţă mai departe.

Strângând din buze, am clătinat din cap.

— Nu e cazul de petrecere.

— La naiba! a oftat Roth. Uite, aşa cum am zis, nu vrea nimeni mai mult decât mine să-l vadă cu cineva – să-l vadă *într-o relaţie* cu cineva, trăindu-şi nenorocita de viaţă, dar să ştii că latri la copacul greşit. S-a desprins de perete şi s-a apropiat de mine. A apăsat pe buton. Asta se întâmplă cu Zayne şi cu Layla. Zece ani de iubire pentru ceva ce nu poţi avea, şi apoi pierzi totul, în momentul în care, în sfârşit, ţi-ai dat seama că-l puteai avea oricând.

Liftul şi-a anunţat sonor sosirea.

Roth şi cu mine am coborât în tăcere, apoi am ieşit

în aerul umed al nopţii. Eram uluită de ce-mi spusese Roth, dar o parte din mine înţelegea că nu era cazul să fiu surprinsă. Semnele erau acolo, însă nu îl cunoşteam suficient de bine pe Zayne, ca să le citesc.

O aşchie de suferinţă mi s-a înfipt în piept, când mi-am dat seama de realitate. Crezusem că îl cunoşteam binişor, mai ales după toate nopţile în care vorbiserăm verzi şi uscate, dar, de fapt, îmi împărtăşise doar chestii superficiale.

Niciunul n-a vorbit când am intrat în parcare, iar inima îmi bătea cu putere când i-am văzut pe Zayne şi pe Layla, care stăteau în faţa maşinii lui. Se aflau la vreun metru distanţă şi aveau capetele apropiate, de parcă ar fi discutat ceva important. Când au ridicat privirea, mi s-a strâns stomacul.

— Trinity, probabil vom avea amândoi parte de o noapte interesantă. S-a îndreptat apoi spre Layla – spre fata pe care o iubea Zayne. Salut, piticot!

Am încetinit şi am citit expresia de pe chipul lui Zayne, când m-am apropiat. Nu părea nici furios, nici iritat, ci la fel cum îl lăsasem. Mai degrabă… trist.

Am simţit o apăsare în piept, şi nu ştiam dacă era din cauza mea, a lui sau a întregii situaţii.

A ridicat bărbia şi, orice simţea, a fost ascuns imediat ce privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Am văzut vălul alunecându-i peste faţă şi mascând tot ce simţea. Nicio emoţie, nimic decât suprafaţa.

— Ce aţi aflat? a întrebat Layla, cu o voce răguşită, de parcă trebuia să-şi dreagă glasul.

— Că există un senator care a venit la vrăjitoare să le ceară descântecul, a explicat Roth, în timp ce eu am rămas pe loc şi am încercat să-mi adun gândurile. John Fisher, liderul majoritar al senatului. A oferit un Legitim-Născut, practic, pe bucăţi, clanului, în schimbul

unui descântec, zicând că-l are pe Protector.

— Ce mama naibii? a exclamat Zayne, întorcându-se spre mine.

— Exact. Roth a cuprins umerii Laylei cu braţul. Deci ştim că Bael lucrează cu senatorul.

— Dacă-l găsim pe senatorul Fisher, s-ar putea să-l găsim pe Bael. Zayne se uita încă la mine. Veşti bune.

Am dat din cap încet, în semn de încuviinţare.

— Dau nişte telefoane. Gideon, unul dintre membrii clanului – aproape un geniu al tehnicii – va reuşi să găsească adresa senatorului, a spus Zayne. Deja îşi vârâse mâna în buzunar, ca să dea un telefon rapid. Ar trebui să primim nişte informaţii în câteva ore.

— Vă duceţi la el acasă după ce aflaţi ce şi cum? a întrebat Layla.

— Da, am spus, ignorând privirea lui Zayne. Ar trebui…

— Mai aşteptaţi până mâine-seară, a sugerat Roth. Layla şi cu mine trebuie să ne ocupăm de ceva diseară, dar mâine vă putem fi de folos, dacă aflaţi unde stă şi decideţi să mergeţi.

Am deschis gura, însă Zayne a vorbit înaintea mea.

— Nu cred că va fi necesar.

— Nu cred că-mi pasă, a răspuns Roth.

Layla s-a dat înapoi şi l-a lovit pe demon în piept, apoi s-a uitat la noi – la Zayne.

— N-ai idee cu ce te confrunţi. Poate e doar senatorul, sau poate că are pază umană, şi, în cazul ăsta, ai nevoie de noi…

— Pentru că eu pot să mă ocup de oameni fără nicio remuşcare, a explicat Roth. Vreau să spun, dacă ne fac probleme.

Am închis gura.

— Nu doar din acest motiv. Layla i-a aruncat iubitului ei o privire, iar el a rânjit. Ci şi pentru că am impresia că nu prea vă ajută clanul, şi mă gândesc că nu v-ar strica nişte întăriri, dacă situaţia scapă de sub control.

— Are dreptate, am zis, încrucişându-mi braţele la piept. Ar fi o prostie să mergem fără voi.

Zayne a oftat, apoi a încuviinţat.

— Când aflu veşti de la Gideon, vă trimit un mesaj cu adresa, şi mergem mâine acolo. Pe la opt?

— Da. Roth a luat-o de mână pe Layla. Ne vedem atunci. A dat să se întoarcă, apoi s-a oprit şi m-a privit. Îmi pare rău că n-ai primit toate răspunsurile.

Ştiam că nu se referea doar la Bael sau la Misha. Vorbea despre Zayne. Am dat din cap şi m-am întors, îndreptându-mă spre Impala.

Zayne a venit în urma mea şi mi-a deschis portiera.

Politicos. Mereu un gentleman.

— Gideon va obţine informaţiile de care avem nevoie, a zis, pe un ton uşor detaşat.

— Da, ştiu.

Sprijinindu-se de portieră, Zayne şi-a înfipt o mână în păr.

— Avem o pistă, dar faptul că Bael a implicat un senator nu miroase-a bine, pe termen lung.

— Aşa este. Am oftat, prea frustrată şi secătuită emoţional şi mental, şi m-am uitat la Zayne. Dar suntem mai aproape de Misha măcar.

Zayne a tăcut şi a întors capul, privind în direcţia în care dispăruseră cei doi demoni.

— Simt că… ratăm ceva. Că este chiar sub nasul nostru, şi noi nu vedem.

— Roth crede că Bael îmi doreşte moartea. Că,

aflând de existenţa mea, e posibil să-şi fi făcut un plan elaborat, ca să mă ucidă.

Zayne a ridicat din sprâncene.

— Dar nu are sens. De ce să-l ţină pe Misha în viaţă? Prin conexiunea noastră, şi eu, şi el suntem mai puternici. Dacă ştiu suficiente lucruri despre Misha, de ce nu l-au ucis?

— Habar n-am. Zayne a făcut un pas în spate. Dar aici nu vom găsi niciun răspuns.

Nu, deloc.

Mi-am prins centura. Zayne mi-a închis portiera şi a ocolit maşina spre locul lui. Ştiam că trebuia să mă concentrez la ce spusese vrăjitoarea, dar nu mă puteam gândi decât la vorbele lui Roth, în timp ce ieşeam din parcare.

Inima a început să îmi bată din nou cu putere, şi l-am privit pe Zayne. Chipul lui era marcat de umbre. Am privit pe geam, încercând să mă gândesc cum să deschid subiectul, fiindcă trebuia să vorbim. Poate, dacă n-am fi petrecut împreună noaptea trecută, n-ar fi fost necesar, fiindcă nu m-ar fi privit. Dar acum era şi treaba mea.

— Eşti OK? am întrebat, ştergându-mi palmele, surprinzător de umede, pe pantaloni.

— Da. De ce?

— Pentru că mi se pare că eşti foarte tăcut.

— Sunt?

— Da, am confirmat, întrebându-mă dacă răceala din vocea lui era reală, sau exista doar în imaginaţia mea. Cum… cum a decurs conversaţia cu Layla?

— Bine.

Am ridicat o sprânceană.

— Bine?

— Da, bine.

— Nu mi se pare.

Mi-a aruncat o privire, dar n-a răspuns.

Frustrarea mea a crescut, dar la fel şi senzaţia de gust amar, de groază, din gâtlejul meu. Am ridicat mâinile. Nu voiam să dau drumul porumbelului, dar aşa a ieşit.

— Roth mi-a povestit tot.

Zayne n-a răspuns imediat, aşa că m-am răsucit pe scaun spre el. Era concentrat la drum, cu maxilarul încleştat.

— Ce ţi-a povestit, Trinity?

— Despre tine şi Layla.

Niciun răspuns. Niciunul. Nici măcar o privire scurtă sau o urmă de emoţie.

— Mi-a spus că eşti îndrăgostit de ea.

De data asta provocasem o reacţie – nu cea la care mă aşteptam, dar era ceva. Buzele i s-au răsucit într-un zâmbet trist, în timp ce clătina încet din cap.

— Aşa ţi-a spus?

— Da, am şoptit, şi am aşteptat să spună ceva, orice. Dar n-a adăugat nimic. Eşti îndrăgostit de ea?

A răsuflat, cu o mână pe volan. A trecut o clipă atât de lungă, încât am considerat că-mi primisem răspunsul. Era oricum acelaşi pe care-l ştiam dinainte să întreb.

M-am concentrat asupra ceţii întunecate de pe geam. Am deschis gura, am închis-o la loc – erau multe lucruri pe care voiam să le spun şi nu ştiam cum.

— Întotdeauna o să ţin la ea, a spus Zayne, încet. Întotdeauna.

Am tresărit.

— Nu trebuie să-mi răspunzi. Ştiu deja. Nici măcar nu-mi dau seama de ce-am întrebat.

— Ce ţi-a spus? a întrebat Zayne.

— Suficient ca să… Nu ştiu. Să-mi vin în fire, cred, am mormăit. Ce-a însemnat noaptea trecută?

„Doamne!”

În clipa în care am pus întrebarea, am vrut s-o prind şi să mi-o bag înapoi pe gât. Dar era prea târziu.

— Ce ţi-a spus, Trinity? a repetat el.

— Că eşti îndrăgostit de Layla şi c-ai fost îndrăgostit de ea mereu. Că aţi fost împreună şi că ţi-a răpit o parte din suflet. Dacă tot mă pornisem, nu mă puteam opri. Mi-a povestit despre o fată pe nume Stacey, care… M-am întrerupt. Mi-a spus destule.

— Doamne! a mormăit Zayne. De ce mă mai întrebi pe mine ce simt sau ce cred, când se pare că ţi-a spus el totul?

— De parcă tu ai dat dovadă de solicitudine de fiecare dată când te întrebam despre Layla, am zis, furioasă. Îmi era mai uşor să fiu furioasă decât tristă. N-ai pomenit nimic despre toate astea azi-noapte, când enumerai motivele pentru care nu trebuie să facem ce am făcut. Cel mai important motiv era că încă mai iubeşti o persoană pe care nu o poţi avea.

— Nu mi-am dat seama că tu şi cu mine ajungem atât de departe, mi-a zis, şi mi-am întors brusc capul în direcţia lui.

Buzele mi s-au deschis şi am inspirat brusc. Durerea de mai devreme s-a întors, chiar mai intensă. Nodul din gât o însoţea, şi, dintr-odată, m-am simţit atât de aiurea în pielea mea, încât mi-am dorit să fiu oriunde. Pe stradă. Lângă râu. În mijlocul unei cete de demoni înfometaţi. *Oriunde*, numai pe scaunul acela nu. Mi s-au încordat umerii şi mi-am retras încet privirea de la el.

— Rahat! a exclamat el. Trin, n-am vrut să sune aşa. N-am vrut…

— Putem să nu vorbim chiar acum?

— Nu, trebuie să vorbim. Mă simt… mă simt tare ciudat acum. Nu mă aşteptam să vină şi ea în seara asta cu… cu tot rahatul care e legat de ea. Şi nu mă aşteptam nici ca Roth să bârfească precum o babă. Nu mă aşteptam ca noaptea trecută…

— Nici eu, Zayne. Nu mă aşteptam să-mi placă un tip care-i îndrăgostit de altcineva. Mi-am înfipt degetele în carnea de pe genunchi. Şi *chiar* nu mai vreau să vorbim despre asta.

— Nu înţelegi.

— Ai dreptate, am spus, clipind ca să-mi înghit lacrimile. Nu eram atât de slabă. Eram o luptătoare antrenată. Nu plângeam. Eu n-am fost niciodată îndrăgostită de cineva. Deci da, nu înţeleg.

— Trin…

— *Nu vreau să mai vorbim despre asta*. Ce parte nu pricepi? Nu vreau, bine? Sunt obosită şi vreau acasă. Adică, la tine acasă.

O clipă de tăcere.

— Credeam că te încântă ideea să mergem la masă.

Nu mai voiam.

— Nu mi-e foame. Vreau să merg acasă.

— OK. Aşa facem.

Şi aşa am făcut, într-o tăcere de mormânt, care ne-a urmat şi în lift, şi s-a încheiat când am intrat în apartament şi m-am îndreptat spre uşa dormitorului.

— Dacă te răzgândeşti, este mâncare în frigider, a spus el.

— Pleci?

— Da. Ies.

Am făcut un pas spre el, fiindcă îmi dădeam seama că nu voiam să plece… dar nu-mi doream nici să

rămână. Voiam să forţez conversaţia, şi totuşi n-aveam chef s-o redeschid. Eram complet derutată de emoţiile acelea care se băteau cap în cap.

— Unde? am întrebat.

— Nu ştiu.

A pornit spre lift, apoi s-a oprit şi s-a întors spre mine. Pentru o clipă, zidul a căzut. Am văzut totul. Tristeţea, furia, dezamăgirea, şi, mai ales, un sentiment pe care l-aş fi recunoscut oriunde. Zayne *tânjea după ceva*. Apoi mi-a întors spatele.

— Îmi pare rău, Trinity. Trebuie să… Îmi pare rău.

Şi a plecat.

Ştiam de ce plecase şi de ce fusese atât de tăcut pe drumul de întoarcere. Acum ştiam şi de ce nu făcuse niciodată sex şi de ce nu insistase pe lângă mine.

Motivul era că fusese mereu îndrăgostit de Layla, pe care o iubea în continuare.

Am dat să trag aer în piept şi mi s-a blocat în gât. Mi-am privit mâinile strângându-se în pumni. Mă durea pieptul de parcă aş fi primit o lovitură în plex, şi nu ştiam de ce mă simţeam atât de proastă, dar, uitându-mă la uşile acelea, mă puteam gândi doar la lucrurile pe care mi le făcuse, cu o seară înainte. La cum mă atinsese, la cum mă ţinuse. La faptul că fusese tot timpul îndrăgostit de Layla, de cineva care era pe jumătate Gardian, pe jumătate demon, care, la rândul ei, îl iubea pe Prinţul Moştenitor al Iadului.

Mă văzuse măcar, noaptea trecută? Mă simţise? Sau o văzuse pe Layla şi se prefăcuse că eram…

Un râset ciudat mi-a scăpat de pe buze.

— Doamne!

Nu aveam idee de câtă vreme stăteam în mijlocul apartamentului, privind uşile închise ale liftului. Poate

minute sau ore, până ce m-am îndreptat spre canapea şi m-am aşezat, complet amorţită.

Alună a plutit deasupra mea. Nu ştiam de unde apăruse.

— Trinnie?

Am clătinat din cap, neavând puterea să vorbesc.

— Eşti bine? a întrebat. Unde e Zayne?

Am deschis gura – dar ce să spun? Nu aveam nicio idee unde era.

— Totul e…

Am auzit liftul, şi vocea lui Zayne a umplut dintr-odată liniştea din apartament.

— Ştii ce, Trin? La naiba cu toate! Trebuie să vorbim.

— Iată-l, a anunţat Alună.

Cu ochii mari, am sărit în picioare şi m-am întors, urmărindu-l cum străbate livingul. Şi-a aruncat cheile pe insulă.

— Nu era treaba lui Roth să-ţi spună tot ce ţi-a spus. Nici pe departe. O fi crezând el că ştie totul despre mine, dar nu ştie niciun rahat…

— Nu suntem singuri, am spus.

Zayne a închis gura, privind în jur, iar Alună i-a făcut cu mâna, nevăzut.

— Stafia e-aici?

— Se numeşte Alună, i-am amintit.

— Alună. OK. Zayne şi-a trecut mâna prin păr, iar şuviţele i-au alunecat imediat înapoi pe obraz. Alună, ne laşi puţin singuri?

Alună s-a uitat la mine.

— Vorbeşte… vorbeşte cu mine?

— Da, vorbeşte cu tine.

— Serios? Chipul lui Alună s-a umplut de uimire. Nimeni nu vorbeşte cu mine, cu excepţia ta, chiar şi

atunci când se ştie că sunt de faţă.

— Ei bine, acum vorbeşte cu tine, Alună. Corect? M-am uitat la Zayne.

Zayne a dat din cap.

— Mda, Alună, vorbesc cu tine. Poţi să ne laşi singuri?

M-am întors spre Alună.

— De obicei, aş da orice să asist la o conversaţie care se anunţă mega-stânjenitoare, dar fiindcă el m-a rugat, am să vă las în pace, a zis Alună, şi mi s-a părut tare aiurea că făcea de dragul lui Zayne ceea ce nu făcuse niciodată pentru mine. Mă duc să văd ce face Gena.

— OK. Pleacă. Stai, cine e Gena?

— E o fată super-mişto de la etajul patru, care mă poate vedea. Facem maraton de episoade din serialul *Stranger Things*, mi-a zis, şi am clipit. Ne vedem mai târziu!

— Stai! Am dat să-l apuc, dar Alună a dispărut pe loc. M-am întors spre uşă. Doamne! Îşi petrece timpul cu o puştoaică de la etajul patru, care-l poate vedea. Nu ştiu dacă este sau nu un lucru bun, dar cu siguranţă explică de ce n-a mai prea fost prin zonă.

— Poate că e o rudă îndepărtată de-a ta, a comentat Zayne, ironic.

I-am aruncat o privire urâtă şi mi-am dat părul de pe faţă.

— Voi încerca să-mi dau seama mai târziu ce să fac. Am inspirat adânc şi m-am uitat în sus la ochii lui de un albastru deschis. Copleşită brusc de oboseală, am oftat. Despre ce vrei să vorbeşti cu mine?

— Roth ar fi trebuit să tacă.

— De ce? Ca să continuăm habar n-am ce, fără ca eu să am idee că doreşti să fii cu altcineva? Mi-am

amintit ce spusese mai devreme. „Nu mi-am dat seama că ajungem atât de departe.” Am simţit un junghi în piept, am făcut un pas înapoi şi m-am aşezat pe marginea canapelei. E foarte aiurea.

— Nu de-aia. N-ar fi trebuit să se amestece, fiindcă nu e treaba lui.

— Eu l-am întrebat. Nu el a început să povestească. Am vrut să ştiu ce s-a întâmplat între voi. El doar mi-a răspuns.

— Chiar şi aşa, nu era treaba lui.

M-am uitat la el. Poate că Zayne avea dreptate. Poate că nu era treaba lui Roth, dar asta nu schimba nici ce spusese, nici faptul că ştiam adevărul. Am privit în altă parte.

— N-ar fi trebuit să-ţi spună, pentru că n-am vrut să se întâmple aşa. Cu tot ce se petrece acum, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să suferi.

„Doamne!”

De ce mă răneau oare şi mai tare vorbele lui?

— Nu sufăr. Era o minciună. Simţeam că aveam o gheară de imp înfiptă în piept. Nu ştiu la ce mi-a stat mintea azi-noapte, am zis, cuprinzându-mi genunchii cu braţele şi uitându-mă la ecranul televizorului. Nu cred că eşti îndrăgostit nebuneşte de mine. Îmi dau seama că te enervez prea mult. Dar nu ştiam că există altcineva.

— Nu există.

— Nu? Poate că nu eşti cu Layla, dar eşti îndrăgostit de ea, şi asta înseamnă că ai prefera să fii cu ea, iar eu sunt… a doua opţiune. Sunt…

— *Nu eşti* a doua opţiune, Trin. Zayne a oftat, şi mi s-a strâns inima. Ştiu că suferi. La naiba! Mor încet când te aud ce spui.

— Serios? De ce, Zayne?

— Pentru că ţin la tine. Azi-noapte a fost…

— O greşeală?

— Nu. Pentru mine. Pentru tine a fost?

O parte din mine voia să-i spună că da. Dar tot ce-am putut să fac a fost să clatin din cap, în timp ce îmi priveam mâinile şi mă întrebam cum de ajunsesem în punctul ăsta.

— Ai…?

— Ce?

Am clătinat iar din cap, cu inima bubuindu-mi şi cu un nod în gât. L-am privit.

— Ai vrut să faci tot ce-ai făcut cu mine noaptea trecută pentru că te gândeai la ea?

A făcut ochii mari.

— Doamne, mă întrebi chestia asta pe bune?

— Prima dată când te-am sărutat, ai decolat ca o rachetă. De câte ori m-am apropiat de tine, de atunci, ai bătut în retragere. Nu mi s-a părut c-ai fi sărit pe mine azi-noapte. A trebuit să te… conving, am şoptit, cu stomacul întors pe dos, când mi-am dat seama cât de adevărat era. Şi că nu îl puteam privi. Mi-ai enumerat toate motivele alea, iar eu…

— N-a fost nevoie să mă convingi. Ce simt pentru Layla – ce am simţit pentru ea – nu are nimic de-a face cu noaptea trecută. Deloc. Ce s-a întâmplat între noi a fost al naibii de aproape de perfecţiune, a continuat el, şi am simţit cum se mişcă pernele canapelei, când s-a aşezat lângă mine. Am tresărit simţindu-i degetele sub bărbie. Scuze, a murmurat el, dar nu regret niciun moment din noaptea trecută.

Am clipit.

S-a uitat la mine o clipă, apoi şi-a ferit privirea.

— O cunosc pe Layla de jumătate de viaţă. De mai multă vreme. A fost… o fetiţă la început, care mă

urmărea peste tot şi mă enerva îngrozitor. Cred că aşa a fost Misha pentru tine.

Am strâns din ochi şi am tras cu greu aer în piept. Voiam să tacă. Voiam să continue să vorbească. Voiam…

Nu ştiam ce-aş fi vrut.

Dar Zayne a continuat:

— Am crescut odată cu ea. Ştiam că are o slăbiciune faţă de mine, şi, la început, mi-a fost uşor să o ignor, fiindcă era mică. Dar apoi n-a mai fost, şi a mers la şcoala de stat – lucru pentru care s-a rugat şi a implorat –, iar eu abia aşteptam să se întoarcă acasă, zi de zi, şi să-mi povestească cum a fost. Ştiam că mă plăcea, dar n-am acţionat niciunul.

— Pentru că nu era Gardian? Am deschis ochii.

El îşi privea încă mâinile. A scos un hohot aspru.

— Nu. Pentru că abilităţile mamei sale se manifestau diferit la ea. Ştii despre unele, însă nu ştii că ea nu poate săruta nimic care are un suflet. Aşa se hrăneşte.

Am făcut ochii mari.

— O relaţie între noi ar fi fost… dificilă, dar eu aveam încredere în ea. Nu mi-a fost niciodată teamă că mi-ar face rău. Problema e că ei îi lipsea încredere în sine, a spus, dându-şi capul pe spate. A înghiţit în sec. Nu ştiu precis când mi-am dat seama că tot ce simţeam faţă de ea nu era… frăţesc. A fost înainte ca Roth să intre în peisaj. Asta ştiu. M-am văzut cu alte fete, dar nu îmi plăcea de niciuna, pentru că exista ea. Flirtam, însă ea nu credea că o priveam aşa. Indiferent de câte ori flirtam cu ea sau îi dădeam de înţeles că… o plăceam, că îi împărtăşeam sentimentele, ea pur şi simplu nu înţelegea. Apoi a apărut Roth.

— Roth a zis că voi doi aţi fost împreună, cândva.

Şi-a lăsat bărbia în jos şi a confirmat din cap.

— Da. Am încercat. E o poveste lungă. Roth a respins-o, pentru că tata l-a avertizat să stea departe de ea. Roth a ascultat, fiindcă se temea pentru ea, şi atunci a fost şansa mea – şansa noastră – să încercăm să facem lucrurile să meargă. Am văzut-o şi am profitat. Dar n-a durat.

— Pentru c-ai încercat să o săruţi? am întrebat, gândindu-mă că ar fi fost nasol să nu poţi face asta – însă existau tot felul de lucruri pe care le puteai face fără contactul buzelor.

— De fapt, puteam. Şi o pusesem amândoi pe seama faptului că îşi putea controla abilităţile, însă motivul adevărat era acela că purta animalul fermecat al lui Roth, pe atunci, care-i altera abilităţile…

— Pe Bambi? am întrebat. Sau…?

— Pe Bambi. De unde ai ştiut?

— Am cunoscut-o în seara asta. O purta vrăjitoarea.

— Şarpele ăla a ajuns să-mi placă. A zâmbit în treacăt. Când Layla a fost rănită de clanul meu, era pe moarte. Vrăjitoarele aveau un leac, iar Roth a făcut un târg în schimbul acelui leac. Ele au vrut-o pe Bambi, iar el le-a dat-o. Am auzit că să pierzi un animal fermecat e ca atunci când pierzi o parte din tine, aşa că iată cât de mult o iubeşte el pe Layla.

— Ah! am murmurat.

— Ultima dată când am sărutat-o, nu o purta pe Bambi, şi s-a hrănit cu mine din greşeală, a zis el. Mi-a luat o părticică din suflet, dar nu asta ne-a pus capăt. L-a ales pe Roth. Cât a fost cu mine, îl voia pe Roth. Mă iubea. Încă mă iubeşte, dar… îl iubeşte mai mult pe el.

Am tresărit. Asta spusese şi Roth.

— După aceea, am fost furios. M-am simţit folosit

şi aruncat. Am fost multă vreme supărat pe ea.

— Pari să fii încă.

— Nu sunt.

— Serios?

— Dacă mă supără ceva, atunci este situaţia în sine. N-am pierdut doar relaţia cu ea, ci mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Lucrurile s-au schimbat – pentru ea, pentru mine. Ştiu c-am părut furios pe ea, şi am fost, dar nu pentru că s-a despărţit de mine. Ci pentru că încă încearcă să se poarte cu mine de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. De parcă poate să-mi ceară socoteală despre ce se petrece în viaţa mea şi cu cine sunt. La un moment dat, îmi petreceam timp cu o fată, şi Layla a intervenit.

— Cu Stacey?

— Doamne, e ceva ce i-a scăpat lui Roth?

— Scuze, am mormăit. S-a exprimat de parcă Stacey ar fi pierdut pe cineva.

— Da. Şi-a pierdut iubitul. Era şi prietenul Laylei. Şi-a trecut mâna prin păr. Stacey şi cu mine suntem amici. Ne-am… prostit de câteva ori. După aceea, lucrurile au decurs ciudat, pentru că suntem amândoi apropiaţi de Layla. N-am mai văzut-o de ceva vreme. Oricum… Layla crede că-i datorez ceva, şi nu înţeleg ce. Acceptare? Am acceptat deja că e cu Roth. Iertare? Mi-a luat o vreme să ajung acolo, dar am ajuns. Să revenim în punctul unde am lăsat lucrurile, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu cred că e posibil, şi mi se pare o nebunie să pretindă asta de la mine.

— E o super-nebunie, ca să fiu sinceră. Nu s-a întâmplat de mult, aşa-i?

— În decembrie, a zis el. Nu acum o veşnicie, dar nici ieri.

— Nu. I-am privit profilul feţei, fără să-mi pot

explica în vreun fel cum mă simţeam. Se întâmplase cu şapte luni în urmă, nu cu şase, şi nu ştiam cât durează să se vindece o inimă frântă. Nu ştiu ce să spun.

Era adevărat, pentru că ştiind toate astea am înţeles mai bine, dar junghiul din inimă nu mi-a dispărut. Sau gelozia din vintre, pentru că voiam ca Zayne să simtă pentru mine ce simţea pentru ea.

Cum de putuse Layla să nu-l aleagă pe el?

Era loial şi bun. Deştept, amuzant, puternic, protector. Era tipul cel bun, cu o latură întunecată – dacă ar fi fost să mă iau după noaptea trecută.

Zayne nu era perfect, dar nici departe.

— Roth ar fi trebuit să-şi ţină gura, pentru că de unde naiba să aibă el habar ce e în sufletul meu sau ce vreau, dacă nici măcar eu nu ştiu?

— Cum adică?

Zayne a clătinat din cap.

— Credeam că… ştiu. În ultimele şapte luni, am crezut că voi tânji după o singură persoană toată viaţa. Să o doresc cu adevărat. Aşa am simţit până când m-ai bătut măr în sala de antrenamente. Atunci, te-am vrut *pe tine*. Acolo, pe nenorocita aia de saltea. N-ai idee de cât control am avut nevoie ca să nu… Mâna i s-a încordat în poală, albindu-i încheieturile. Nici măcar nu cred c-am vrut-o vreodată *pe ea* aşa. A fost ca un pumn în stomac.

Am rămas cu gura căscată.

— Am fost şocat. De aceea am fugit. N-am mai simţit niciodată o reacţie atât de… brută faţă de cineva. Nu ştiu ce fac, când vine vorba de tine. Când suntem împreună, nu mă gândesc la ea, şi cu siguranţă nu o văd pe ea. Te văd doar pe tine. Nu ştiu ce înseamnă, atât pot să spun. Tot ce ştiu este că n-am

vrut niciodată să te fac să suferi.

Îl credeam.

Mi-am înghiţit lacrimile şi am dat din cap, în semn de încuviinţare. Îl credeam, iar asta mă făcea, cumva, să vreau să plâng. Mi-am ferit privirea, fără să-mi dau seama unde aveau să ducă toate astea.

Nu, minţeam.

Ştiam, de fapt.

— Îmi placi, Trinity, şi ţin la tine. Ştiu că înseamnă ceva, a spus el, şi pentru că nu l-am privit, i-am simţit degetele pe maxilarul meu, dându-mi capul pe spate, ca să mă uit la el. Te vreau. Doamne, îmi ies din piele de dorinţă pentru tine, şi simt că... mă atragi. E o nebunie. Parcă aş şti unde eşti fără să mă uit. Când eram amândoi la Potomac şi ţi-am zis că parcă te cunosc, nu vorbeam prostii. Aşa simt, şi n-am vreo explicaţie.

Dar.

Exista un „dar” suspendat între noi.

Zayne mă plăcea. Ţinea la mine. Mă dorea. Dar se arsese crunt. În jurul lui se ridicase o fortăreaţă, care n-avea de-a face numai cu Layla, ci şi cu tatăl lui şi cu răspunderea faţă de clan. Nu ştia ce vrea cu-adevărat.

Poate că nu ştiam cum e să fii îndrăgostit sau să iubeşti pe cineva aşa cum iubise el, dar mă gândeam că... ştii dacă îţi place mult o persoană, dacă lucrurile pot evolua, cu toate că n-au trecut săptămâni, luni, sau ani de când o cunoşti. Pur şi simplu *ştii*. Iar dacă îţi dai seama că o placi cu adevărat, ţii de ea şi nu o laşi să-ţi scape. Lupţi ca să o câştigi.

Eu ştiam că îl plăceam pe Zayne, şi îmi dădea seama că, indiferent cât de aiurea era totul, dacă şi el simţea la fel, voiam să profit.

Dar eram la fel de sigură că, în ciuda a tot ce

spusese, nu avea de gând s-o apuce pe drumul acela cu mine. Să se ţină după mine. Să mă câştige. Nu era pregătit.

— E-n regulă, am spus, şi m-am străduit să zâmbesc.

Chiar dacă mă simţeam oribil.

Degetele lui Zayne mi s-au desfăcut pe obraz, şi am închis ochii.

— Trin…

Zâmbetul a început să-mi tremure, şi am înţeles că era momentul să mă distanţez puţin. Lucrurile trebuiau să iasă bine. Aveam nevoie de ajutorul lui. El urma să aibă nevoie de ajutorul meu, şi, dacă plângeam, nu rezolvam nimic.

Degetul lui mare mi-a alunecat pe bărbie, chiar sub buza de jos, făcându-mă să trag o gură de aer. Am simţit atingerea până în vârful degetelor de la picioare.

— Chiar suntem OK?

— Mda. Înţeleg.

Ochii lui frumoşi erau încărcaţi de îndoială, dar a zâmbit şi a lăsat bărbia în jos, apăsându-şi buzele pe fruntea mea. Sărutul a fost precum cel de mai devreme, din parcare, dulce şi blând – complet devastator.

M-am retras, m-am eliberat şi m-am ridicat în picioare, nesigură.

— Cred că… sunt obosită. Adică, chiar sunt. O să mă duc la culcare. Nu era nici măcar ora unsprezece. Mulţumesc c-ai vorbit cu mine.

A deschis gura, dar parcă nu-şi găsea cuvintele.

— Te rog să nu-mi mulţumeşti acum, a îngăimat, răguşit.

Am simţit un spasm în piept când am dat din cap, în semn de încuviinţare. M-am întors, înainte să fac

ceva… impulsiv, necugetat, cum ar fi să-i spun că mi se rupe de inima mea făcută bucăţi şi să mă caţăr la el în braţe. Pentru că ştiam că avea să mă lase.

Că avea să se bucure.

Nu puteam face asta, pentru că deja mă îndrăgosteam de el, şi nu-mi permiteam.

Trebuia să fiu cu capul pe umeri.

Reuşeam să fiu cu capul pe umeri.

Pentru că în sfârşit găsisem pe cineva pe care-l doream, după care *tânjeam*, şi nu voiam să fiu vioara a doua a unui trecut în care era încă blocat.

M-am dus direct în dormitor.

— Noapte bună, Zayne, am zis din prag.

A rămas pe canapea, şi, când am dat să închid uşa, a zis:

— Noapte bună.

Am tras-o după mine şi am încuiat-o.

32

Nu am plâns.

Voiam să plâng, dar lacrimile care s-au tot adunat n-au mai curs, în timp ce zăceam pe spate, dorindu-mi să pot privi stelele.

Nu-mi aminteam ultima dată când îmi permisesem să plâng. Când murise mama? Nu. Nici măcar atunci. Sigur că simţisem arsura lacrimilor în gât şi în ochi, dar nu le lăsasem să curgă.

Nu puteam să le las acum.

N-am dormit prea mult. Imediat ce adormeam, tresăream şi mă trezeam parcă după câteva minute, din coşmaruri cu Misha plin de sânge, pe moarte, sau din vise în care-l urmăream pe Zayne fără să-l pot ajunge, indiferent cât de repede alergam sau cât de

tare îi strigam numele. Aşa am ţinut-o toată noaptea, aşa că atunci când m-am trezit de dimineaţă, în sfârşit, şi am văzut lumina slabă a zorilor strecurându-se pe sub storurile grele, am renunţat la somn.

M-am rostogolit pe partea cealaltă şi m-am întins după cartea cu coperţi roase de pe noptieră. Cu degetele strânse în jurul legăturii fragile, am strâns-o la piept şi am închis ochii.

Trebuia să-mi readuc viaţa pe linia de plutire.

Concluzia asta o trăsesem, în zori, zăcând pe patul lui Zayne şi ţinând cartea mamei la piept. M-am gândit la ce se întâmplase între mine şi Zayne cu o seară înainte. M-am gândit la ce-i spusese vrăjitoarea despre mine lui Roth şi la ce i se întâmpla, probabil, lui Misha acum.

Nicio clipă nu m-am amăgit că Bael voia doar să mă prindă, să mă ucidă şi să mă vândă pe bucăţi sabatului de vrăjitoare. Trebuia să fie mai mult de-atât, şi de aceea trebuia să fiu cu ochii-n patru. Nu era cazul să mai pierd vremea cu Zayne şi cu sentimentele mele faţă de el.

Voiam să-l găsesc pe Misha, apoi să-l ajut pe Zayne să elimine orice îi ameninţa clanul, după care să plec împreună cu Misha acasă. Zayne… avea să rămână doar o amintire. Speram să devină o amintire plăcută, după ce mai trecea timpul, dar chiar dacă rămânea o amintire tristă, tot nu conta, fiindcă îi aveam pe Misha şi pe Jada. Aveam de îndeplinit o misiune, alături de Misha.

Dar dacă seara nu ne ducea nicăieri?

Demonul îl luase pe Misha ca să ajungă la mine. Trimisese deja Fiare şi impi după mine. Dacă singura cale de a-l găsi pe Misha era să-i ofer ce voia?

Pe mine.

Am strâns cartea la piept. Mi se părea un gând necugetat şi nebunesc, dar eram dispusă. Dacă nu primeam răspunsuri în seara asta…

Probabil am aţipit, pentru că m-am trezit cu Alună pe marginea patului şi cu cartea mamei blocată de greutatea mea.

— ’Neaţa, a zis Alună. De fapt, e aproape după-amiază. Ar trebui să te ridici din pat şi să faci ceva productiv.

M-am încruntat la el.

— Şi cred că vei vrea să te trezeşti, pentru că Domnul Bărbat-Băiat Gargui Sexy pregăteşte nişte bacon.

Bacon?

M-aş fi ridicat din pat şi-aş fi apărut complet dezbrăcată în faţa lui Zayne, pentru nişte bacon.

M-am întors pe spate, scoţând cartea de sub mine şi punând-o pe noptieră.

— Cât e ceasul?

— E ora la care să-ţi faci ordine în viaţă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— E aproape prânzul, a spus el. Totul OK între tine şi Zayne? Când m-am întors, nu eraţi grămadă unul peste altul, ca doi îndrăgostiţi.

Nici măcar nu voiam să mă gândesc că ne văzuse împreună, şi nici că mi se zbătuse pieptul.

— Suntem bine, am spus.

— Nu mi s-a părut, seara trecută.

— Că tot veni vorba… M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat părul la o parte. Cine e fata cu care vorbeşti?

— Gena? Gena e minunată. M-a văzut acum câteva zile, când verificam ce se întâmplă pe hol. Mi-a vorbit despre *Stranger Things*, şi eu i-am vorbit despre

Războiului stelelor. Ştii, trilogia originală, de referinţă?

Mi se părea ciudat că-l mai putea vedea şi altcineva pe Alună.

— Câţi ani are?

— Paisprezece, cred. E tare! Ţi-ar plăcea. Ar trebui să vă fac cunoştinţă.

Mi s-a strâns stomacul.

— Nu i-ai spus nimic despre mine şi despre ce sunt, nu?

A dat ochii peste cap.

— Normal. Doar nu-s prost. Dar, dacă mă poate vedea, nu înseamnă că e ca tine.

— Nu tocmai. M-am ridicat. Probabil că are un strămoş angelic, dar nu e acelaşi lucru ca la mine. Eu sunt…

— Specială?

M-am uitat urât la el.

— Nu. Eu fac parte din prima generaţie. Mi-ar plăcea s-o cunosc, dar acum o să merg să fac un duş şi să-mi pun ordine în viaţă.

— Era cazul.

L-am ignorat, am intrat în baie şi am făcut un duş rapid, lăsând apa fierbinte să-mi spele proasta dispoziţie. După ce am terminat, mi-am descâlcit părul şi m-am schimbat într-o pereche de colanţi şi un tricou confortabil, cu o faţă zâmbitoare imprimată pe piept.

Alună ieşise din dormitor. M-am oprit în uşă şi am inspirat adânc.

„Sunt în stare.”

Puteam ieşi, puteam da ochii cu Zayne şi mă puteam comporta… aşa cum se cuvine. Eram în stare. Trebuia.

Şi am făcut întocmai.

Am deschis uşa, iar stomacul mi-a chiorăit de la

mirosul de bacon. Zayne era lângă insulă şi culegea fâşiile crocante din tigaie. Am încetinit pasul când a ridicat capul şi s-a uitat la mine. Chiar dacă nu-i puteam vedea ochii de unde mă aflam, îi simţeam intensitatea privirii.

M-a cuprins un val de stânjeneală, dar m-am forţat să înaintez.

— 'Neaţa, am murmurat. Sau bună după-amiaza.

Zayne a pus câteva fâşii de bacon pe o farfurie, şi, când m-am apropiat, i-am văzut un zâmbet vag agăţat de buze. Şi-a dat o şuviţă pe după ureche.

— Tocmai veneam să verific dacă eşti trează.

— Da, sunt, am spus, şi apoi mi-am dat seama cât de stupidă era afirmaţia. M-am dus la frigider şi am scos o sticlă cu suc de portocale. Ai dormit bine?

— Da. S-a întors, a aşezat cleştii în tigaie şi s-a sprijinit de insulă. De fapt, e o minciună. Am dormit groaznic.

Am tras cu greu o gură de aer.

— Şi eu.

— Îmi pare rău, a murmurat, coborând privirea. Sper ca baconul şi veştile pe care le am pentru tine să compenseze.

— Baconul rezolvă aproape orice. M-am aşezat pe scaun, sprijinindu-mi picioarele desculţe pe bară. Ce veşti ai?

— Gideon m-a sunat de dimineaţă, a spus, referindu-se la Gardianul din clanul lui. Ne-a făcut rost de adresa senatorului. Este în Tennessee, dar are şi o casă peste râu, aproape de restaurantul în care ne-am întâlnit cu Roth.

— Super! Deci mergem deseară? Simţeam privirea lui Zayne aţintită asupra mea, în timp ce ronţăiam din bacon.

— Da, însă am şi alte veşti. A aşteptat să mă uit la el. Gideon a reuşit să găsească maşina în care a fost văzut Bael. Firma care pune la dispoziţie astfel de maşini deserveşte doar oficiali ai guvernului şi diplomaţi. A contactat şoferul şi, cu niţică muncă de convingere, a putut obţine o listă cu oamenii care au fost transportaţi în ziua respectivă. E vorba de o singură persoană.

— Lasă-mă să ghicesc. Senatorul John Fisher?

— Da. A ridicat o fâşie de bacon şi a arătat spre mine. Deci aveam bănuieli şi înainte, dar acum ştim sigur că senatorul Fisher şi Bael lucrează împreună.

— Bun. N-am de ce să mă bucur, dar…

— Avem o pistă clară. O conexiune.

Am încuviinţat.

— În seara asta, am putea… M-am întrerupt, nevrând să mă las purtată de speranţă prea departe.

Zayne mi-a luat însă vorba din gură.

— L-am putea găsi pe Misha. Sau am putea afla informaţii despre locul unde se află. Nu-i nimic rău în a-ţi face speranţe.

— Serios? Mi-am şters mâinile cu şervetul de hârtie care apăruse în faţa mea, ca prin magie. Dacă nu găsim nimic?

— S-ar putea. A înconjurat insula, şi m-am încordat când s-a oprit lângă mine. Era atât de aproape, încât îi simţeam căldura. Dar nu ne strică să nădăjduim că totul se va termina cu bine.

M-am gândit că marile speranţe nasc mari dezamăgiri, dar am păstrat ideea pentru mine şi mi-am lăsat privirea în jos. Până în dreptul pieptului lui. Purta un tricou de bumbac gri, fără un strop de grăsime pe el. Mă gândeam că era nevoie de multă pricepere ca să prăjeşti baconul în felul ăla.

Am inspirat adânc şi am prins din zbor izul de mentă. Am înghiţit în sec.

— Mersi pentru micul dejun. Aş… aş spune că îţi voi întoarce favoarea, într-o zi, dar nu cred c-ai vrea.

— De ce?

— Nu sunt în stare nici măcar să fierb un ou.

A chicotit.

— Sigur nu-i atât de grav.

— Ba da, este. O dată, am încercat să fac un sendviş cu brânză şi am reuşit să lipesc şi pâinea şi brânza de tigaie, i-am spus. Apoi era cât pe ce să dau foc casei lui Thierry, convinsă fiind că puteam face pui prăjit. Sunt un dezastru în bucătărie.

— Pot să te învăţ să faci brânză gratinată, s-a oferit el. M-am uitat în ochii lui şi am citit o blândeţe în care m-aş fi putut pierde. Ce-ai zice să încercăm mâine, la prânz?

Inima mea fraieră a tresăltat scurt de fericire, şi, dacă aş fi avut-o în faţă, i-aş fi dat un pumn. Mi-am privit mâinile.

— Nu ştiu ce să zic.

Zayne m-a tras uşor de o şuviţă.

— O lecţie despre cum se face brânza gratinată îţi poate schimba viaţa.

Împotriva voinţei mele, am ridicat privirea spre el.

— Spune „da”, Trin.

Ar fi trebuit să spun „nu”, dar, fiindcă eram o masochistă de prim rang, am făcut semn din cap că „da”.

Zayne a zâmbit, ceea ce a fost pentru mine ca un fel de recompensă, făcându-mă să-mi vină să-l pocnesc. Zâmbetul i-a pierit, însă, când şi-a trecut degetele prin părul meu încă umed.

— Ai încuiat uşa, azi-noapte.

Am rămas tăcută.

— Mi-aş... mi-aş fi dorit să n-o fi făcut.

Am simţit că mă înec.

— Dar, probabil, a fost o idee înţeleaptă.

Zayne încercase să vină la mine azi-noapte. Fie pentru că nu reuşise să adoarmă, fie pentru că mă auzise trezindu-mă în repetate rânduri.

Dar totuşi încercase să vină la mine, în ciuda celor întâmplate, şi nu ştiam ce să mai cred, decât că avea dreptate.

Probabil era un lucru bun că încuiasem uşa.

Dând încet afară aerul din plămâni, mi-am retras privirea de la pâlcul de ulmi. Se lăsase seara şi eram în drum spre casa senatorului Fisher, chiar lângă Bethesda.

Trecuserăm deja pe lângă câteva clădiri atât de mari, încât până şi eu le puteam vedea, dar în ultimii doi kilometri nu văzuserăm altceva decât copaci.

Zayne s-a întins după telefonul care-i suna în buzunar.

— E Roth, mi-a zis, apoi a răspuns.

L-am privit, observând cum îi tresare un muşchi al maxilarului, probabil ca reacţie la ceva ce spusese Roth.

— Sigur. Ne vedem în câteva minute. A închis şi a pus telefonul în suportul de pe portieră. Oprim maşina aici şi o luăm pe jos. Roth şi Layla aproape c-au ajuns.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Se pare că avem deja un plan de bătaie.

Zayne a parcat chiar lângă drumul acoperit cu pietriş. Copacii ascundeau maşina de oricine venea pe drum, şi imediat ce-am coborât m-am felicitat că purtam un tricou larg, pentru că umiditatea m-a lovit în

faţă.

Zayne a venit lângă mine.

— Ne îndreptăm spre vest, prin pădure. Aşa mi-a spus Gideon. Ar trebui să dăm, la un moment dat, de o poartă. Roth şi Layla se întâlnesc cu noi acolo.

Am aprobat în tăcere, simţind greutatea pumnalelor ataşate de şolduri când am păşit pe pietriş. Am cercetat copacii. Amurgul se transforma în noapte, şi nu mi se părea o excursie tocmai amuzantă.

— Eşti OK? a întrebat Zayne, cu câţiva paşi înaintea mea.

Am vrut să răspund cu „da”, pentru că nu voiam să-l ţin pe loc, dar nu vedeam nimic în faţa mea, iar terenul îmi era complet necunoscut.

— Nu… Nu văd prea bine.

Zayne s-a oprit din mers şi s-a întors spre mine. O clipă mai târziu, mă lua de mână, fără să scoată un cuvânt, făcându-mă să roşesc.

— Terenul este pietros. În plus, sunt multe crengi căzute.

— OK, am şoptit, uşor stânjenită, dar şi recunoscătoare. De obicei, nu-mi e atât de greu. Acasă, pot fugi prin pădure, fiindcă sunt deja familiarizată cu terenul. Îmi pare rău…

— Stai liniştită. Nu-i mare lucru.

— Trebuie să mă ţii de mână, am spus, în timp ce mă conducea în jurul unei forme mari – o piatră sau o creangă.

— Nu trebuie. Vreau. A apucat o creangă care atârna foarte jos, ţinând-o într-o parte ca să ne strecurăm pe sub ea. Şi, aşa cum ţi-am zis, nu uita că îmi doresc să fiu garguiul tău ghid oricând ai nevoie de mine.

Am râs.

— Te descurci foarte bine.

— Plănuiesc să excelez.

Am strâns din buze, neştiind sigur cum să reacţionez la tonul acela lejer, de tachinare. Am decis să-mi bat mai târziu capul cu asta, mai ales că Zayne şi-a încetinit mersul.

Eram lângă un gard.

M-am uitat la stâlpii de ciment luminaţi. Am inspirat adânc, savurând aerul proaspăt, care se combina cu izul de mentă al lui Zayne, şi…

— Ciudat! am zis.

— Ce? Zayne s-a întors spre mine.

— Nu simt demoni. Singura dată când nu am simţit demoni a fost în comunitatea clanului tău şi… aici. M-am uitat spre poartă. Cred că mă aşteptam să-i simt aici.

— Îmi imaginez cât de nasol e să-i simţi mereu, într-un oraş precum D.C.-ul.

— Mă obişnuiesc. Am ridicat o mână şi mi-am trecut palma peste frunte. Dar dacă senatorul lucrează cu Bael, n-ar trebui să fie demoni prin preajmă?

— Nu cred că are vreo importanţă, a spus, şi l-am privit. A trecut un moment lung, când tot ce se afla în jurul nostru a alunecat înapoi în umbră. Trin…

Atunci i-am simţit.

I-a simţit şi Zayne.

O respiraţie fierbinte în ceafă. O apăsare bruscă în aerul din jur. Ne-am întors amândoi spre poartă, când o siluetă a apărut din umbre, de cealaltă parte.

— Roth, a spus Zayne, făcând un pas în faţă.

Prinţul Moştenitor s-a oprit, şi, când am mijit ochii, am mai văzut pe cineva în spatele lui. Bănuiam că era Layla.

— Am cercetat zona din jurul casei. Se pare că nu

e nimeni înăuntru.

— Rahat! am mormăit.

— Nu sunt veşti rele, a zis Layla. Putem intra să vedem dacă găsim ceva.

Avea dreptate.

— Da, pentru că senatorul se va întoarce acasă, la un moment dat, a zis Zayne, iar eu am dat din cap aprobator. Aşa că hai să intrăm prin efracţie! Şi-a pus mâinile pe poartă şi a împins. Metalul a scrâşnit şi a cedat. Poarta s-a deschis. El s-a dat la o parte.

— După tine.

— Măscărici, am murmurat.

— Ce? Tu nu poţi face asta? a chicotit el.

— Sunt puternică. Am făcut semn spre Roth şi Layla. Dar nu atât de puternică.

— Casa avea alarmă, dar am dezactivat-o înainte de a veni, a anunţat Layla, şi m-am întrebat cum de reuşiseră, fără să alerteze serviciul de pază. M-am gândit că datorită lui Roth. N-am intrat încă.

— OK, am spus, în timp ce străbăteam aleea, din fericire netedă.

Zayne m-a ajuns din urmă când Layla a întrebat:

— Aţi aflat ceva despre senator? Noi am făcut cercetări azi, şi credem că e ultima persoană la care te-ai gândi c-ar fi implicată în chestii demonice.

— Sau prima, dacă mă întrebaţi pe mine, a intervenit Roth. Senatorul nostru ilustru este băgat în multe opere de caritate având ca beneficiari tinerii în situaţii de risc. Se duce la biserică în fiecare duminică. Provine dintr-o familie de pastori baptişti. A fost căsătorit cu iubita lui din liceu, care a decedat acum doi ani, de cancer la sân. De atunci, este implicat în reformarea sistemului sanitar şi în servicii de într-ajutorare a femeilor.

— De ce-ai crede că e prima persoană?

— Pentru că mereu e ultimul de pe lista de suspecţi, din experienţa mea. Face parte din categoria celor care-şi ascund sufletele întunecate, în loc să arate lumii ce de rahat sunt, a explicat, iar eu am clătinat din cap. Nemaivorbind de faptul că, deşi e implicat în toate facerile astea de bine, a votat contra oricărei reforme şi oricărui proiect de lege care ar fi putut ajuta oamenii nevoiaşi.

— Aha! Ultima parte părea să lămurească totul.

— Dacă nu ne întâlnim cu el în seara asta, Layla va încerca să-l găsească, pentru a-i putea privi sufletul, dar cred că ştim cu toţii ce va ieşi la iveală.

Am iuţit pasul şi am văzut tot mai clar casa în stil rustic imensă, cu un singur nivel. S-au aprins reflectoarele, făcându-mă să tresar. Roth şi Layla au ocolit clădirea.

Inima îmi bătea cu putere când ne-am îndreptat spre uşa din spate. Roth a răsucit clanţa şi a rupt broasca în două.

— Acum cine se dă mare? a spus Layla.

— Eu, a zis Roth. Întotdeauna.

L-am privit pe Zayne şi am inspirat adânc. Eram agitată când i-am urmat pe Roth şi pe Layla în interiorul casei slab luminate.

Zayne venea în spatele meu.

— N-am observat încă nicio cameră de supraveghere, dar fiţi cu ochii-n patru.

— Bine, *boss*, a răspuns Roth.

Am început să deschidem uşile una după alta, descoperind rânduri de dormitoare goale, şi, cu fiecare cameră pustie, cu aspect normal, ne simţeam mai dezamăgiţi. După ce am verificat toate dormitoarele, livingul, o bucătărie şi o cămară, ştiam deja că Misha

nu era acolo.

Nu credeam că fusese vreodată, şi, dacă era să fiu sinceră cu mine, din clipa în care aflasem despre senator, ştiusem că nu aveam să-l găsim aici. Ar fi fost prea uşor.

— Aici este un birou, a strigat Layla din cealaltă aripă a clădirii, în timp ce eu am rămas în picioare în mijlocul unui living mare.

Pe pereţi erau fotografii înrămate, şi, când m-am apropiat, am văzut că reprezentau o familie. Feţele lor îmi apăreau înceţoşate, dar îmi imaginam că livingul senatorului nu era diferit de alte milioane de livinguri. Am atins rama neagră, mată, a uneia dintre fotografii. Mi-am retras degetul plin de praf.

— Trin? a spus Zayne, din spatele meu.

M-am întors, cu braţele pe lângă corp. Am deschis gura, am închis-o şi apoi am încercat din nou să-mi găsesc cuvintele.

— Nu e nimeni. Nici Misha, nici senatorul. Nimic. Nu cred c-a mai locuit cineva aici, de o vreme.

— Trin. Vocea lui Zayne era blândă, când s-a apropiat de mine.

— Nu spune nimic. Am ridicat mâna. Te rog să nu-ţi ceri scuze acum. E doar o altă fundătură. Misha e undeva acolo, cel mai probabil torturat, şi noi ce facem?

— Încercăm să-l găsim.

— Dacă nu reuşim? Dacă nu-l găsim la timp? Inima îmi bătea prea repede, aşa că am dat să plec. N-am ajuns foarte departe.

Zayne m-a prins cu un braţ de talie şi m-a tras spre el. Am protestat, dar m-a luat în braţe, ţinându-mă cu o mână de ceafă. M-am cutremurat la atingerea lui, şi, simţindu-i respiraţia pe frunte, am închis ochii strâns.

— Îl găsim, m-a asigurat el. O să-l găsim.

Cu obrazul sprijinit de pieptul lui, m-am abţinut să-i spun că singura cale de a ajunge la Misha era să devin momeală.

— Hei! ne-a întrerupt vocea lui Roth. Layla a găsit ceva ce cred că vreţi să vedeţi şi voi.

Zayne s-a retras încet, dar nu mi-a dat drumul. Avea încă palma pe ceafa mea.

— Îl găsim, Trin.

Am înghiţit în sec şi am dat din cap.

— Ce-aţi descoperit? a întrebat Zayne.

— Vino să vezi!

M-am urnit şi eu, ignorând privirea pe care mi-a aruncat-o Roth. L-am urmat într-un birou luminat de o lampă. Peste tot erau rafturi de cărţi. Un glob. Mai mult fotografii cu ceea ce credeam că era familia senatorului. Layla se afla la birou, cu părul aproape alb de la strălucirea lămpii. Se uita la ceva ce păreau a fi nişte foi mari, împrăştiate peste tot pe masa de lucru. Roth s-a apropiat de glob şi a început să-l învârtă, iar Zayne i s-a alăturat Laylei.

Am simţit un ghimpe ciudat în piept când i-am văzut unul lângă altul, dar l-am ignorat, pentru că îmi făceam rău singură. M-am apropiat de birou, cu braţele încrucişate la piept.

— Ce este? am întrebat, fiindcă nu-mi puteam da seama.

— Par a fi… Zayne a întors o foaie. Planuri pentru o şcoală?

— Da. Layla a arătat spre câteva semne. Aici sunt clasele, iar dincolo, dormitoarele. Ce este…?

Zayne s-a aplecat.

— Creşa?

Globul s-a oprit din rotit.

— Ce fel de şcoală are şi creşă? a întrebat Roth.

Zayne a clătinat din cap, ridicând o foaie subţire.

— Aici e un nume de firmă. Cimmerian Industries. Aţi auzit de ei?

— Nu. Dar cuvântul „Cimmerian”… Capul lui Roth s-a mişcat într-o parte. Am simţit şi eu.

Senzaţia de apăsare mi s-a cuibărit între omoplaţi, şi am întors capul când Roth şi-a ridicat bărbia, cu nările fremătând.

— Demoni? am întrebat, întinzându-mă după pumnale.

— Îi simţi? a întrebat el, în timp ce Zayne şi Layla s-au oprit din răsfoit. Şi ştii că nu de la noi se simte?

— Da. Vă simt şi pe voi, dar asta e mai… intens.

Roth şi-a aplecat capul spre mine. Jur că se bosumflase.

— Adică, la mine nu e intens?

— Uau, Roth, dar sensibil mai eşti! Zayne s-a sprijinit cu o mână de birou şi a sărit peste el, ghemuindu-se la aterizare. S-a ridicat, transformându-se.

Tricoul gri i s-a despicat la mijloc şi pe spate, iar pielea i-a devenit, din aurie, cenuşiu închisă. I s-au desfăcut aripile.

Mi s-a părut impresionant.

Mi-am târât privirea de la el către Roth.

— Ce vreau să zic este că vă simt pe tine şi pe Layla, dar detectez şi prezenţa… altora.

Pe Roth a părut să-l liniştească răspunsul meu.

— Layla, ai telefonul la tine? a întrebat Zayne.

— Da, a răspuns ea.

— Poţi să faci nişte poze, repede? Şi să mi le trimiţi printr-un mesaj?

Layla şi-a scos telefonul din buzunar.

— Da, se face.

Mi-am curbat degetele în jurul mânerelor pumnalelor şi m-am apropiat de geam. Nu vedeam nimic. Mi-am scos armele.

— Credeţi că senatorul şi, poate, şi Bael se întorc? am întrebat, deşi nu avea nicio logică. Nu se vedea niciun far. Nicio maşină nu se auzea pe alee. Sau o fi altceva?

— Dacă e Bael, va avea parte de o surpriză, a mârâit Zayne. Uită-te. Vezi? a întrebat, întorcându-se spre mine.

Am văzut ceva ce părea a fi... ceaţă, rostogolindu-se pe alee şi prin curtea din faţă, atât de deasă, încât mi se părea un val de nori de furtună, aproape de pământ.

— Da, văd.

— Nu cred că e de bine. Aripile lui Zayne s-au strâns la spate.

— Am făcut pozele. Layla a ieşit de după birou, strecurându-şi telefonul în buzunar. Nu văd nicio maşină venind pe alee şi n-am văzut nicio cameră de supraveghere pe nicăieri.

— Ce vine încoace este o şleahtă imensă de demoni, a zis Roth, pe un ton scăzut. Nu cred în coincidenţe.

— Vrăjitoarea care ţi-a zis despre senator, a început Zayne. Există vreo şansă să-l fi anunţat pe el sau pe Bael?

— Dacă a făcut-o, nu doar că e proastă, dar curând va fi şi moartă, a mârâit Roth, şi l-am văzut transformându-se. Pielea i s-a subţiat, cuprinsă de o întunecime uleioasă, care i-a transformat tenul din măsliniu în nuanţa abanosului. Avea aripile aproape la fel de late ca ale lui Zayne, dar îi lipseau coarnele.

— Sfinte Sisoe! a şoptit Layla. Câţi sunt?

Mi s-a strâns inima, încercând să disting ceva prin ceaţa de afară.

— Nu văd nimic… Am observat însă, chiar atunci, nişte forme care prindeau contur în mijlocul ceţii. Doamne!

Erau… *cu zecile*, unele mici, altele mari. Unele mergeau, altele se târau. Sau zburau. Nu văzusem niciodată atâţia demoni la un loc.

— Am crezut că nu sunt chiar atât de mulţi demoni pe-aici. M-am întors spre Zayne.

— Da, a rostit el cuvântul, cu greu. Nu erau.

— Acum cred că s-au adunat cu toţii, a spus Roth, cu ochii la Layla. Dacă iese prost, vreau să dispari. Te duci acasă, la Cayman…

— Te-ai drogat? a întrebat Layla. Dacă iese prost, o să-i bat măr.

— Layla…

— Nu uita că sunt dată naibii, a spus ea, ridicând o mână spre el.

— Sunt cam peste patruzeci de demoni acolo.

„Peste patruzeci? Dumnezeule!”

— Dacă trebuie să-ţi foloseşti *harul*, o faci. Da? Dacă oboseşti după aceea, îţi asigur spatele.

Cu inima bubuind, am încuviinţat.

— Dacă rămâi, ar trebui să te pregăteşti, Layla, a zis Zayne, când creaturile alea din ceaţă s-au oprit la vreo trei metri de casă.

Layla s-a transformat şi ea, dar nu distingeam clar în ce. Arăta ca ea, doar că avea aripi – aripi negre, cu pene.

— Pene. Ai aripi cu pene, am zis, prosteşte.

— Da. Aripa stângă a Laylei a tresărit când mi-a zâmbit larg. E o poveste lungă, dar ideea este că

aproape am murit, aşa că asta se întâmplă acum, când mă transform.

— Arăţi ca… un înger. Doar că ai aripi negre.

— Nu sunt un înger. A ridicat din umeri. Sunt unică.

— Eşti, iubito, a zis Roth, întinzându-i o mână. Ea i-a luat-o. Au rămas unul lângă altul în faţa geamului. El s-a aplecat şi i-a şoptit: Ştiu că eşti dată naibii. N-aş putea uita aşa ceva.

Mi-am luat privirea de la ei la timp încât să văd una dintre siluetele înalte apropiindu-se de fereastră. S-a oprit însă prea departe ca să-i disting trăsăturile.

— Este un demon de Nivel Superior, mi-a explicat Zayne, ştiind că vederea îmi era înceţoşată. Nu este Bael. Nu l-am mai văzut. Roth?

— Am mai zis că nu sunt prieten cu toţi.

Zayne a pufnit.

— Hei? a strigat demonul de lângă casă, parcă gata să vândă prăjiturele făcute de cercetaşi. Ştim că sunteţi acolo. A ridicat un braţ şi a făcut un semn. Ce avem noi aici? O… fiică a lui Lilith corcită. Un Prinţul Moştenitor care a fost foarte, foarte obraznic. Un Gardian cu prieteni bizari, şi o… Legitim-Născută în viaţă?

— Există vreo specie de demoni care au privire laser? am întrebat.

— Nu, din câte ştiu, a mormăit Roth.

— Vă întrebaţi de unde ştim? a strigat demonul, iar eu mi-am dat ochii peste cap. M-aş bucura să vă spun, şi sper să fie o experienţă plăcută pentru toţi cei implicaţi. Să începem cu prezentările. Eu sunt Aym, dar unii mă cunosc drept Haborym. Sunt un diavol tare chipeş, dar să nu lăsaţi faţa mea frumoasă şi dispoziţia mea fermecătoare să vă păcălească. Sunt un Mare Duce al Iadului, conduc douăzeci şi şase de legiuni

demonice, şi jumătate din ele sunt aici, cu mine, a tors el. Am ars castele şi oraşe întregi, lăsând doar cenuşă şi moarte în urmă, dacă nu am primit ce am vrut. Ca să ştiţi.

Roth a căscat.

— Ah, şi puteţi să mă consideraţi… asistentul personal al lui Bael, a continuat Aym. Deci, acum că ştiţi cine sunt, aveţi întrebări?

— Da, a strigat Zayne. Chiar trebuia să avem parte de unul cu o logoree ca a ta? Cât îmi va lua ca să te ucid e timp pierdut pentru mine.

— Serios, Bolovane, cred că-i prima dată când suntem de acord, a râs Roth.

A urmat un hohot gutural, care a făcut ferestrele să se zguduie.

— Gardianul vorbeşte primul. Interesant. N-aveţi chef de poveşti? Bine. Am venit aici pentru Legitim-Născută.

— Nu mai spune! a mormăit Roth.

— Daţi-ne-o, şi vă lăsăm în pace. Aym s-a oprit. Jur pe roşu.

— Aşa ceva nu se va întâmpla, a răspuns Zayne. Planul B.

— Planul B este că muriţi cu toţii. Începând cu tine, Gardiene. O să te ard de viu.

Mi s-a răsucit stomacul, dar Zayne n-a părut afectat. Am făcut un pas în faţă şi am strigat:

— Ce vreţi de la mine? Să mă tăiaţi şi să mă daţi pe bucăţi vrăjitoarelor?

— Nici pe departe, draga mea nefilim, a gângurit Aym, iar eu am încremenit. Vrem doar să te iubim, să te ţinem în braţe şi să devenim cei mai buni prieteni.

— Uau! am zis, cu mâna pe pumnal. Layla şi Roth au schimbat o privire. Unde este Misha?

— Protectorul tău? a întrebat. E chiar aici şi te aşteaptă.

Cred că, o clipă ce mi s-a părut cât o veşnicie, mi-a stat inima-n loc. Apoi am reacţionat fără să stau pe gânduri.

33

S-a întâmplat foarte repede.

Zayne s-a răsucit, şi l-am auzit strigând, în timp ce se arunca spre mine. Roth şi Layla s-au întors amândoi, dar niciunul nu a fost suficient de rapid. Nu şi în cazul în care nu doream să fiu oprită.

Am ajuns la uşa ce dădea spre exterior înaintea oricăruia dintre ei. Am apucat de clanţă fără ezitare şi am apăsat, rupând broasca în bucăţi când am smuls uşa.

Aerul umed al nopţii s-a revărsat asupra mea în timp ce ţâşneam afară, cercetând din priviri şirul demonilor. Nu l-am văzut pe Misha, dar n-aş fi putut oricum să-l recunosc în ceaţa pe care nici măcar luna plină nu o putea pătrunde.

— Unde este? am ţipat, răsucindu-mă spre Aym.

Demonul s-a postat brusc în faţa mea. Era chipeş. Înalt, blond, îngrijit.

— Ne-a avertizat că eşti impulsivă, a comentat el, mândru.

A dat să mă apuce, când ceva mare s-a izbit în el şi l-a trântit înapoi în ceaţă.

„Zayne."

Atmosfera s-a schimbat brusc. Ceaţa s-a risipit. Legiunea de demoni a atacat – erau atât de mulţi şi de rapizi, că, pentru moment, am rămas încremenită.

Târâtori Nocturni.

Fiare.
Impi.
Călăi.
Era o nenorocită de petrecere demonică.
Roth a ţâşnit pe lângă mine, prinzând ce părea a fi o Fiară. A zburat în aer cu creatura, izbind-o de un perete lateral al casei. Layla a sărit şi ea lângă un Călău, prinzându-l de umeri şi lovindu-l cu genunchiul în bărbie. I-a rupt gâtul. Un Târâtor Nocturn a atacat-o. S-a răsucit, dar era rapid.
Nu atât de rapid ca mine.
Am aruncat pumnalul şi l-am nimerit în faţă. Când a atins pământul, era deja cenuşă.
Layla s-a întors spre mine.
— Mersi.
Nu puteam vedea pumnalul în iarbă. Era prea întuneric, şi nici timp să îl caut nu aveam.
— Misha! am strigat, sprintând peste peluză, drept spre o Fiară. A dat să mă apuce, dar eu m-am strecurat pe sub braţul ei şi m-am răsucit, izbind-o cu pumnalul în spate. Un şuvoi cald de sânge m-a lovit când m-am răsucit spre ea.
Fuioare groase de ceaţă s-au risipit, în timp ce Zayne a zburat înapoi, lovind pământul cu suficient impact încât să mă clatin. M-am întors spre el.
— Demonul ăsta este tot atât de enervant pe cât credeam. Găseşte-l pe Misha şi plecaţi de aici.
— Nu fără tine.
Zayne m-a apucat de umăr şi m-a tras spre el, coborându-şi capul ca să ajungă la nivelul ochilor mei.
— Îl găseşti pe Misha şi dispari naibii de-aici, ai auzit? Te găsesc eu. Oriunde te-ai duce, te găsesc.
Am răsuflat suspinând, când ni s-au întâlnit privirile. Prea multe cuvinte nerostite – prea multe pe

care voiam să i le spun, şi nu aveam timp.

Ghearele lui mi-au prins tricoul şi mi-au dat drumul, împingându-mă înapoi în vreme ce el se lansa în faţă, lovindu-l pe Aym, acum complet transformat, cu pumnul în stomac.

Demonul... avea două capete.

M-am rotit şi am lovit un demon Călău în genunchi. S-a întors spre mine, cu gura şi dinţii clămpănind, şi am sărit în spate. Am fentat spre dreapta şi m-am răsucit, înfigându-i pumnalul în pieptul lipsit de păr.

Am scos pumnalul şi m-am răsucit iar. Un Târâtor Nocturn se îndrepta spre Roth. Altul mi-a tăiat calea, cu aceeaşi direcţie. Un altul a sărit peste mine, alergând spre Layla. Ea s-a ridicat...

Ghearele Târâtorului au lovit-o în zona taliei. El s-a rotit şi a aruncat-o în lateral. Layla a strigat şi a căzut pe spate, aterizând pe o aripă cu o pârâitură care mi-a dat ameţeli.

„Nu."

Pământul s-a cutremurat de la răcnetul mânios, când Roth s-a lansat în aer. M-am întors chiar în momentul în care s-a răsucit şi Zayne. Am văzut cum a reacţionat când şi-a dat seama că Layla căzuse. Şi-a încleştat maxilarul, apoi s-a întors spre Aym, în timp ce Roth ateriza în spatele Târâtorului. Roth a lovit ca o cobră. Mâna lui a tăiat prin spatele demonului. Şi-a tras-o înapoi, iar Târâtorul Nocturn s-a mototolit ca un cocoloş de hârtie.

Impii ţipau, plonjând asupra lui Zayne. L-am strigat, iar el s-a întors, aruncându-l pe Aym peste umăr şi lansându-se în aer, unde a prins un imp de gât.

Pe pământ, Călăii alergau pe lângă mine, cu ghearele zgâriind solul. I-au atacat pe Roth şi pe Layla.

Erau prea mulţi.

I-au înconjurat pe cei doi, copleşindu-i. Roth se chinuia să o ridice pe Layla în picioare. Un imp l-a apucat de aripă. S-a scuturat de ei, dar continuau să vină. Doi l-au prins de aripi iar şi au început să tragă. Prinţul Moştenitor urla, în timp ce Layla încerca să îşi recapete echilibrul.

Trebuia să fac ceva.

Layla şi Roth erau demoni, dar nu puteam permite să se întâmple asta. Nu puteam. Dacă impii îi rupeau aripile lui Roth, ar fi fost la pământ, iar Layla era ca şi moartă. Avea braţele stropite de pete ca de cerneală, şi rămăsese fără aripi. Se transformase înapoi în forma umană, şi era la fel de vulnerabilă ca un pisoi nou-născut.

Făcând un pas în spate, am ridicat mâna stângă şi am luat pumnalul, trecându-mi lama prin mijlocul palmei. Am icnit printre dinţi când mi-am despicat pielea. Sângele a ţâşnit. Mi-am închis pumnul, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

Am ştiut exact momentul când mi-au adulmecat sângele în aer.

Impii s-au oprit. Fiarele au încremenit brusc şi s-au întors încet. Târâtorii Nocturni şi-au dat capul pe spate şi au adulmecat aerul. Sângele meu îşi făcuse treaba. Demonii se concentrau acum asupra mea, lăsându-i în pace pe Roth şi pe Layla.

Am zâmbit.

— E ora cinei.

Aym s-a răsucit spre mine, din nou în formă umană, cu gura deschisă alungindu-i-se, distorsionată. A scos un vaiet care mi-a ridicat toţi perişorii de pe trup.

— Nu! a ţipat el. Sau poate că fusese Zayne. Nu eram sigură, dar demonul a fost cel care a urlat apoi:

Avem nevoie de ea în viaţă!

Coborându-mi mâna însângerată, ştiam că demonii de rang inferior nesocoteau acum comanda lui Aym. Impii au lăsat aripile lui Roth şi au zburat spre mine. Eram pregătită, strângând pumnalul în mână, când am alergat spre primul, sărind şi răsucindu-mă. L-am lovit adânc în piept. A ţipat, şi amândoi am căzut într-o încâlceală de braţe şi de aripi demonice.

M-am rostogolit, aruncându-l de pe mine, şi am sărit în picioare.

— Du-o pe Layla de aici, Roth! am strigat spre el, evitând la mustaţă picioarele cu gheare ale impului. Du-o de aici acum!

Roth n-a mai ezitat.

A înşfăcat-o pe Layla, s-a ghemuit şi apoi s-a lansat ca un proiectil, dispărând pe cer, în timp ce eu m-am întors să înfrunt ce suna ca o turmă.

Toţi demonii se năpusteau spre mine.

Mi-am pus pumnalul în teacă şi am cedat adrenalinei care-mi pompa prin vene, când *harul* m-a cuprins cu totul, cerând să iasă… şi l-am lăsat.

M-a umplut lumina, arzându-mi venele, în timp ce vederea periferică mi se aprinsese. Muşchii mi s-au încordat când o lumină auriu-albicioasă, pură, mi-a erupt din braţ, formând sabia. În clipa în care mi s-a format mânerul în palmă, am strigat şi am ridicat arma, lovind cea mai apropiată Fiară şi tăind-o în două de la mijloc. M-am răsucit şi am vârât sabia în pieptul altui demon. Am scos-o, am pivotat şi am lovit de-a lungul coapselor un Târâtor, despicându-l şi pe el în două.

Un ciclon de sânge şi de violenţă m-a învăluit, şi lumea s-a redus la fiecare lovitură aplicată, sau pe care o încasam când demonii încercau să ajungă la

mine. Corpurile s-au îngrămădit în jurul meu, murind unele peste celelalte, înainte să se transforme în cenuşă. Nu simţeam nimic, decât o furie îndreptăţită, în timp ce doboram demon după demon şi sângele mi se amesteca încet cu sudoarea…

Durerea mi-a explodat într-o parte, şi m-am împleticit în faţă. Sabia a clipit şi a pălit, fiindcă pierdusem conexiunea cu *harul*. M-am răsucit spre demonul răspunzător.

Acesta purta o armură roşie, din cap până în picioare. Părul ei lung şi blond era prins într-o coadă înaltă. Când ne-am privit în ochi, a căscat gura şi a întins-o grotesc. Vaietul scos m-a înfiorat. Dar, mai mult decât orice, să văd o femelă demon m-a uluit. Era de Nivel Superior, cu siguranţă atrasă de sângele meu.

A lovit şi m-a nimerit în stomac.

Dacă aşa voia să ne luptăm, fie.

— Nu vrei să te bagi în treaba asta, drăguţă.

Mi-a dat târcoale.

— Te mănânc de vie, căţea!

— Oricât de fermecător ar suna, nu eşti genul meu. Am ţâşnit în faţă şi m-am aplecat pe sub braţul ei întins, apoi am lovit-o în maxilar.

Împleticindu-se în spate la vreun metru, a scuipat o gură de sânge negru.

— N-a fost un gest prea amabil.

S-a mişcat repede, lovindu-mă în piept. Am căzut la pământ. Îmi pulsa spatele, dar era numai o fărâmă de durere, în peisajul general. M-am ridicat, m-am răsucit şi am izbit-o cu piciorul în burtă. Am făcut schimb de lovituri şi de parade. Era feroce şi nu se dădea în lături nici de la tras de păr.

M-a prins zdravăn şi m-a aruncat la pământ. Mă enervasem atât de tare, încât am sărit în picioare şi i-

am întors serviciul. Îmi curgea sânge din nas. Am apucat-o de coada blondă, am tras-o în faţă şi mi-am ridicat genunchiul. Pocnetul scârbos care a rezultat anunţa că nasul demonului tocmai se rupsese, lucru care m-a umplut de o bucurie imensă.

— Aşa cum ţi-am spus, nu vrei asta, am repetat, lovindu-i faţa de genunchiul meu, din nou.

— Du-te naibii! a scuipat ea.

Sătulă de atâta joacă, am lăsat-o şi mi-am scos pumnalul, aplicându-i lovitura finală în piept. L-am tras afară, respirând greu.

— Trinity! a strigat Zayne, şi, o clipă mai târziu, era lângă mine, cu un braţ în jurul taliei mele, ridicându-mă tocmai când un perete de foc s-a înălţat din locul unde stătusem.

Am icnit şi l-am strâns de braţ, iar el m-a trântit la pământ. Flăcările ne urlau deasupra capetelor. Aripile lui m-au înconjurat, înfigându-se în pământ.

— Este Aym, a mârâit el. Ucide ceilalţi demoni.

Chiar dacă ne dădea o mână de ajutor, ştiam că nu o făcea din bunăvoinţă. Aym avea nevoie de mine în viaţă şi era dispus să îşi ucidă semenii, pentru a-şi atinge scopul.

De îndată ce flăcările s-au retras, Zayne s-a ridicat în picioare şi m-a tras şi pe mine după el. Mirosul de pământ ars şi de ozon mi-a atacat simţurile, aşa că m-am concentrat asupra demonului blond.

— Voi doi nu aveţi idee ce urmează, a spus Aym, cu flăcări ţâşnindu-i din degete, în timp ce se apropia. Scânteile au atins copacii, care s-au aprins ca nişte vreascuri uscate. Dar veţi afla.

Zayne a reacţionat, şi, fiindcă stătea lângă mine, nu l-am văzut până n-a fost prea târziu. Cu braţul în spate, m-a prins de talie şi m-a împins într-o parte,

când ne-a atacat demonul.

M-am împleticit cu spatele de-a curmezişul curţii şi m-am prins de peretele casei, în timp ce Zayne îşi lua zborul, izbindu-se în demon.

— La naiba! am strigat. Mi-am luat pumnalul, dar pentru că se suceau şi se roteau, nu puteam să-l ţintesc pe Aym fără a risca să-l rănesc pe Zayne.

Păreau doi Titani care se luptă, lovitură după lovitură. Demonul se transformase şi el. Avea pielea de un maroniu întunecat. Cu fiecare lovitură, făcea să ţâşnească flăcări. Am simţit miros de carne arsă.

Focul… Focul îl ardea pe Zayne.

— Nu, am şoptit. Am ţâşnit în faţă, dar m-am oprit când un zid de flăcări a apărut în faţa mea, arzând intens şi obligându-mă să bat în retragere, înainte să se stingă şi să lase pământul pârjolit.

Era o ceaţă de corpuri furioase, care se răsuceau, şi, dintr-odată, Zayne a zburat cu spatele înainte şi s-a izbit de casă. M-am răsucit şi am aruncat pumnalul spre demon. L-am nimerit în umăr, şi s-a împleticit în spate, în vreme ce Zayne se ridica. I-am aruncat o privire. Una din aripile lui era complet carbonizată, iar jumătate din corp…

„Nu.”

Trebuia să-l scot de aici. Trebuia…

Aym s-a lansat în aer, venind drept spre mine. *Harul* s-a mişcat înăuntrul meu, din nou, iar eu am stat şi mi-am dorit doar să-l termin pe nenorocitul…

Zayne a prins demonul, şi au căzut în spatele meu, alunecând pe pământ şi izbindu-se de perete. M-am răsucit, şi atunci am văzut şocul de pe faţa demonului şi pe Zayne trăgându-şi capul înapoi. Din coarne şi de pe gheare îi picurau sânge şi măruntaie.

— La naiba! a icnit Aym, şi, o secundă mai târziu,

Zayne i-a sfâşiat gâtul. Capul lui s-a întors într-o direcţie, iar corpul în alta. Ambele au erupt în flăcări, înainte să atingă pământul.

Impresionant.

Scârbos.

Dar impresionant.

Zayne se sprijinea într-un genunchi, şi mi-am dat seama că încerca să se ridice. Aripile i se adunaseră pe spate, dispărând apoi în fantele de deasupra omoplaţilor şi închizându-se peste pielea care devenise brusc din rozalie, în unele zone,… roşie şi neagră în altele.

Doamne!

N-am ajuns la el la timp. A căzut pe o parte, lângă zid, în formă complet umană.

— Zayne! am strigat. M-a cuprins groaza când l-am privit. I-am luat mâna. Zayne!

— Cred… că sunt niţel ars de soare.

Mi-am înghiţit râsetul pătat de lacrimi.

— Puţin? Doamne… la ce te gândeai? Aş fi putut…

— Focul lui… te-ar fi ars… te-ar fi ucis.

Aşa era. Pielea lui de Gardian îl proteja într-o anumită măsură, pentru că petele albicioase de pe pielea carbonizată îmi spuneau că avea arsuri de gradul III. M-a cuprins groaza.

— Zayne…

— Este… în regulă. S-a înfiorat, cu ochii închişi. Voi fi… bine.

Nu avea cum să fie bine. În niciun caz. Era oribil, iar panica m-a cuprins, odată cu extenuarea care-mi emana din fiecare por. Era grav rănit.

— Te scot de aici. Îi sun pe Nicolai sau pe Dez, şi…

— Misha, a gemut Zayne.

Am clătinat din cap, cu inima bubuind.

— Îl găsim mai târziu. Acum, tu eşti prioritatea. Tu…

— Nu, a zis el, închizând şi deschizând ochii, şi uitându-se în spatele meu. *Misha*.

— Miroase a grătar aici. A grătar de Gardian.

M-am oprit.

Mi-a stat inima-n loc.

Totul s-a oprit.

Ca prin vis, m-am întors spre sunetul familiar al unei voci care nu avea sens. Am cercetat din priviri curtea. Nu. Era imposibil să fie acolo.

L-am văzut pe Misha, scăldat de lumina lunii.

— Ştiam eu că pot să contez mereu pe impulsivitatea ta.

34

Era Misha. Cu buclele arămii mângâiate de razele lunii, cu chipul la fel de plăcut ca întotdeauna şi în postura bine-cunoscută, cu picioarele depărtate şi cu umerii drepţi, provocator.

„Misha.”

O clipă cât o veşnicie, am rămas blocată, incapabilă să mă mişc. L-am privit făcând un pas înainte, apoi uşurarea m-a făcut să prind viaţă, şi am strigat, dând să mă ridic în picioare…

Mâna lui Zayne s-a strâns pe braţul meu.

— Nu, a gemut el. Ceva… nu e-n regulă.

M-am întors spre el, confuză.

— Este Misha, am spus eu. Este…

— Cred c-ar trebui să-l asculţi, Trin, m-a avertizat Misha. Cu atât mai mult cu cât nu pare să mai aibă mult de trăit.

Am simţit un curent rece pe spinare şi m-am

răsucit iar spre Misha.

— Ce?

— Pari surprinsă. S-a oprit la câţiva metri de mine. Copacii care ardeau îi aruncau o strălucire roşiatică pe faţă. Rânjea. Aş vrea să-ţi poţi vedea faţa acum.

— Nu înţeleg. Am rămas în genunchi, lângă Zayne, şi am ridicat cealaltă mână, lipind-o de piept şi luptând cu dorinţa de a fugi spre el, de a mă arunca în braţele lui şi a-l atinge, pentru că… nu pricepeam. Cum ai scăpat?

— Să scap? A dat un şut cenuşii lui Aym cu vârful bocancului. A prezis că asta vei crede.

— Cine? Aym? Privind în jos spre Zayne, i-am văzut ochii deschişi. Tăcea. Mă ţinea mai lejer de mână, dar ştiam că era conştient de ceea ce se întâmpla. I-am dat drumul şi m-am ridicat pe picioarele tremurânde.

Misha a râs.

— Nu idiotul ăla! Doamne, cine ne-o fi învăţat că demonii sunt inteligenţi şi calculaţi n-a avut de-a face nici cu jumătate din ei.

Mi-am desprins mâna dintr-a lui Zayne.

— Ce se petrece, Misha? Ai fugit? Dar dacă era aşa, de ce nu ne ajutase?

— Ce caut aici? a întrebat, desfăcând braţele. Am o întrebare mai bună. Chiar credeai că eşti singura cu puteri ieşite din comun?

— Ce?

— *Ce*? A făcut o grimasă. Aşa credeai, nu? Tot timpul ăsta ai crezut că eşti aleasa, Legitim-Născuta care va fi chemată cândva. Iar eu, Protectorul, *umbra* ta nenorocită, târându-se în urma ta.

Uluită, am pornit spre el, dar m-am oprit când am ajuns suficient de aproape încât să-i citesc ura întipărită pe chip.

M-am dat înapoi, cu un ghem în stomac.

— Despre ce vorbeşti? Ce ţi-a făcut?

— M-a ales, a zis Misha. Asta a făcut. M-a ales.

— Cine? Bael? Cine...?

— Doamne, credeam că eşti mai isteaţă, a zis. Ştiu că eşti.

M-am uitat la el, cu inima strânsă de durere.

— Nu ştiu ce naiba ai, dar putem să ne dăm seama împreună. Evident, demonul ţi-a făcut ceva...

Misha a ţâşnit înainte. Palma i-a aterizat pe faţa mea, cu o lovitură usturătoare, care m-a împins un pas în spate.

— Nu mi-a făcut nimic! Bael e doar o unealtă care m-a ajutat să trăiesc clipa asta. Tot ce a avut de făcut a fost să vă distragă atenţia. Să intre, să ne ia pe mine şi pe tine... dar a dat-o în bară. Aşa cum a făcut şi Aym în seara asta.

Simţind gust de sânge, mi-am întors încet capul spre el.

— Chiar m-ai plesnit?

— Voi face lucruri mult mai rele.

Am inspirat foarte adânc. L-am privit. I se întâmplase... ceva teribil. Era posedat? Avea ochii normali, de un albastru intens. Arăta ca Misha pe care-l cunoşteam eu, pe care-l iubeam, dar nu vorbea ca el.

— Ştiai că legătura cu un Protector se poate rupe oricând, nu doar la moartea unui Legitim-Născut? a întrebat Misha, râzând când mi-a văzut ochii. Tatăl tău nu ne-a învăţat nimic.

Instinctul m-a copleşit. Am dat înapoi, păstrând între noi un spaţiu suficient.

— Pentru ca legătura să se rupă, este nevoie ca un Protector să ucidă o persoană nevinovată, a spus Misha. Nu o să te ucid, Trinity. Nu acum. Dar, la un

moment dat, va trebui să rup această legătură, fiindcă tu *vei muri*.

Am simţit că îmi îngheaţă sângele în vine. M-a cuprins groaza.

— Misha, tu nu eşti aşa. Nu vorbeşti despre uciderea nevinovaţilor. Despre uciderea cuiva, de parcă ar fi o nimica toată. *Tu nu eşti aşa*.

— Nu cred că este o nimica toată, a recunoscut el, cu un muşchi zbătându-i-se pe obraz. Dar trebuie s-o fac. Mi-a arătat calea. M-a învăţat totul, când m-a ales. Mi-a arătat cum să ţin ascuns totul, şi-a funcţionat. Plănuiesc asta de ani de zile.

„Ani?”

Am clătinat din cap, uluită de vorbele lui şi îngrozită că spunea adevărul, şi că el aşa era, şi că, într-adevăr, nu îmi dădusem seama. Pentru că, dacă era cazul, nu mai puteam repara nimic.

— Tu cine crezi că se afla în spatele lui Ryker? El nu venea niciodată la antrenamente, dar a venit chiar când ai decis să-ţi arăţi harul. A chicotit, citindu-mi groaza pe chip. Cine crezi că i-a încurajat teama şi furia? Cine crezi că a tras sforile?

Cu inima frântă, am clătinat din cap.

— Nu.

— Ba da.

— Nu, am şoptit. Nu. Cum e posibil? Mi-a ucis mama. A *ucis-o*.

— Era necesar, a scuipat el, şi am încremenit în faţa urii şi a dispreţului care-i picurau din fiecare vorbă. Începea să-şi dea seama că Thierry greşise. Tu n-ai observat, dar nu mă surprinde. Mereu a fost vorba despre tine – despre viaţa pe care n-o aveai, despre cât de plictisită sau de singură te simţeai, şi despre cum nu puteai găsi pe nimeni, dacă rămâneai în

comunitate. Mereu a trebuit să ne asigurăm că tu eşti bine şi că eşti apărată. Întruna s-a vorbit despre cât de importantă eşti, ce dorinţe ai, ce nevoi. *Niciodată n-a fost vorba despre mine*! a răcnit el.

Am tresărit. Rostise adevărul. Aşa era. Dumnezeule, tipic mie!

— Nu a fost niciodată vorba despre mine, până când *el* nu m-a ales şi nu mi-a arătat calea. Şi ştie că voi reuşi, pentru că tu... nu mă vei ucide. Nu poţi. Aşa că, măcar o dată în viaţă, ascultă-mă şi vino cu mine. Dacă nu vii, te oblig, şi nu îţi va plăcea.

— Şi Clay?

— Ah, cu el n-am avut nicio legătură. Era un ticălos care avea ceva de împărţit cu tine, a zis el. Nu cred c-a vrut să te ucidă. Doar să te sperie. Masca a fost însă o idee bună, şi am copiat-o.

— Misha, te rog... Nu se poate să fi pus asta la cale. Cineva te-a transformat. Cineva ţi-a...

— Arătat cât de important sunt, pentru prima dată! a strigat el, iar eu am tresărit.

— Cine este „el”?

— Mesagerul, a zis Misha, zâmbind. A fost deja aici. El este ceea ce vânează ei şi nu vor găsi niciodată. Mi-a arătat ce va urma, Trinity. A clătinat din cap. Vei fi şi tu parte din plan.

— Cum? am întrebat. Cum o să fiu o parte din plan? Şi apoi? Rupi legătura şi mă ucizi? Ce se întâmplă cu tine, Misha? O să trăieşti împăcat, după aceea? Am avut încredere în tine. Te iubesc, şi tu ce faci? Îmi faci asta mie? Nouă?

— Da. Pot şi vreau s-o fac, a spus Misha. Trin, nu a existat niciodată „noi”. A fost vorba doar despre tine.

Era mai rău decât o palmă peste faţă. Era un cuţit în inimă.

— E timpul pentru o nouă eră.

— O nouă eră? Am clătinat din cap. Ţi-ai pierdut minţile?

Misha a sărit la mine, fără să-mi dea ocazia să mă îndoiesc că intenţiona cu adevărat să facă absolut tot ce spunea. Şi poate c-a fost şocul, sau poate nu-mi venea să cred că era acolo, în faţa mea. Oricum, nu m-am mişcat.

Prima lovitură m-a trântit în fund, paralizându-mă. A doua, primită în spate, m-a trezit naibii. Am sărit în picioare, şi a treia lovitură nu m-a nimerit, pentru că m-am ferit.

— Eşti extenuată. Ţi-ai folosit *harul*. Ar fi trebuit să te controlezi, a zis el.

— Iar tu ar trebui să mă cunoşti mai bine.

Buzele lui Misha s-au strâns într-un mârâit.

— Aşa să fie.

Apoi s-a transformat. Tricoul i s-a rupt şi pielea i s-a întărit ca piatra. M-a atacat repede şi dur, uluindu-mă cu brutalitatea lui.

Să mă lupt cu Misha era ca şi cum m-aş fi luptat cu mine însămi – dacă eram un Gardian care îşi pierdea cumpătul. Mi-a parat aproape fiecare lovitură, iar pumnii lui m-au lovit mai des decât puteam număra. Era sălbatic şi brutal, şi am simţit toată ura pe care o strânsese Misha în toţi anii aceia, până acum, cu fiecare pumn şi fiecare lovitură de picior, iar ultima m-a trântit în genunchi.

Din gură şi din nas îmi curgea sânge. Aveam buza despicată. Am scuipat o gură de sânge. Braţele îmi tremurau când m-am ridicat în picioare. Refuzam să mă uit la corpul lui Zayne, ştiind că nu-mi permiteam să mă gândesc în altă parte.

M-a lovit cu furie, aproape vârându-şi ghearele în

stomacul meu. Un atac rapid, care m-a secerat şi m-a împins până în zidul casei.

Cuvintele lui îmi reveneau în mine, cuvinte pe care mi le repetase ani de zile, la antrenamente.

„Lupa este doar anticiparea următorului atac. Găseşte tremurul muscular. Uită-te unde se uită şi el, cum îşi poziţionează corpul. Îţi va spune unde loveşte, fără cuvinte.”

Dar nu era de-ajuns.

Misha îmi cunoştea mişcările şi punctele slabe. Mă putea înfrânge.

Lovitura lui de picior prin rotaţie m-a nimerit în maxilar, dându-mi capul pe spate şi aruncându-mă iar la pământ. M-am rostogolit pe o parte, gemând. Am clipit. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar durerea m-a trântit înapoi în iarba arsă. Icnind, am încercat să îmi forţez plămânii să se oxigeneze mai bine. Durerea mi-a săgetat pieptul. Ceva… părea să se fi rupt. O coastă? Mai multe? Nu eram sigură. Am închis ochii.

— Stai acolo! Misha a călcat peste picioarele mele. Să-i curm ăstuia suferinţa.

„Nu!”

— Asta nu se va întâmpla, a mârâit Zayne, iar eu am deschis ochii şi l-am văzut încercând să se ridice. M-am sprijinit într-un cot. O să-ţi sfâşii gâtul.

— Serios? Misha a chicotit, îngenunchind lângă Zayne. Trebuia să fii tu.

Nu aveam nicio idee la ce se referea Misha, dar ce mai conta. Trebuia să mă ridic în picioare. Trebuia să… Trebuia să-l opresc, pentru că voia să-l ucidă pe Zayne.

Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva.

M-am desprins de la pământ şi m-am clătinat, când harul meu s-a trezit la viaţă încă o dată, arzându-mi

venele şi muşchii, oasele, ţesuturile, fiecare celulă din corp. Focul a trosnit în mine când am chemat sabia şi am simţit că răspunde, grea şi fierbinte în mâna mea.

Eram doar furtună şi mânie când am făcut un pas spre Misha, care a ridicat privirea.

— Te iubesc, am spus, şi el a făcut ochii mari. A tresărit, surprins, de parcă nu i-ar fi venit să creadă c-am s-o fac, şi, pentru o secundă, nu am ştiut ce voia de la mine şi la ce se aştepta. Nu mă cunoştea deloc? Nu ştia că nu-l puteam lăsa să-l ucidă pe Zayne?

Că nu-l puteam lăsa să mă ia?

De ce nu-şi dădea seama?

Misha m-a atacat.

Dar eu am ridicat sabia care scuipa foc alb.

Strigătele mi-au umplut urechile, înecând totul în jurul meu şi în mine, şi o parte distantă a mea şi-a dat seama că eu strigam, că mă văitam, în timp ce-l loveam pe Misha cu sabia.

Flăcările albe ardeau cu putere, şi a fost un moment în care cred că ni s-au întâlnit privirile, un moment în care l-am văzut pe băiatul cu care crescusem privindu-mă, cu ochii lui familiari, albaştri. Dar apoi flăcările l-au înghiţit pe Misha, şi într-o secundă a dispărut. N-a mai rămas nimic din el decât cenuşă…

Am avut brusc o senzaţie care mi-a evacuat aerul din plămâni. Am mai făcut un pas, dar mi-au cedat picioarele şi am ajuns în genunchi, fără ca măcar să simt durerea.

„Doamne!”

M-a scuturat un fior, din cap până-n picioare, iar când s-a potolit, luând şi răcoarea glacială cu el, nu am…

Nu am mai simţit-o.

Am ridicat o mână tremurândă şi mi-am apăsat-o pe piept, chiar sub sâni. Nu o mai simţeam – legătura.

Dispăruse. Se frânsese. Asta însemna că Misha… nu mai era.

35

Harul s-a retras din nou în mine. Sabia a dispărut, iar colţurile câmpului meu vizual s-au întunecat. Mă uitam la locul în care stătuse Misha. Am deschis gura, fără să pot scoate un sunet. De parcă mi s-ar fi blocat gâtul. Înăuntrul meu se căsca un hău…

Misha nu mai era.

Îndoindu-mă de mijloc, am inspirat scurt şi m-a durut. Suflul mi s-a oprit în gâtul care mă ardea. Îmi tremurau mâinile. Tot trupul îmi tremura de o durere brutală, de nesuportat, care m-a înghiţit întreagă. Întrebările mă asaltau fără oprire. Cum de fusese posibil? Cum putuse Misha să facă una ca asta? Cum de se pierduse aşa, fără ca eu să îmi dau seama? Am ridicat mâinile şi m-am uitat la ele. Îmi tremurau degetele. Picioarele. Tremuram din tot corpul.

Îl ucisesem pe Misha. N-avusesem încotro, dar îl ucisesem, şi…

„Zayne.”

M-am ridicat în picioare şi am mers împleticit spre el. Fiecare parte din fiinţa mea s-a concentrat asupra lui. Zayne era acolo. Rănit. Rău de tot. Trebuia să-l ajut. Era o prioritate. Nu Misha. Nu eu. Zayne. Am căzut în genunchi lângă el. Am întins mâna, dar m-am oprit, fiindcă nu ştiam unde-l pot atinge.

— Zayne, am şoptit.

Pentru o clipă, nu am ştiut ce să fac. Avea ochii închişi. M-a cuprins teama. Era atât de rău, că panica

m-a acaparat complet, până când i-am văzut pieptul mişcându-se.

Nu era în forma de Gardian. Părea să-şi fi pierdut puterea de a se preschimba. Jumătate din trupul lui era… carbonizat. Negru. Pe piept avea o tăietură oribilă, suficient de adâncă încât să îi expună muşchii de sub piele. Orice răni aveam eu – şi păreau multe –, nu se comparau cu ce păţise Zayne.

Cu ce-şi făcuse singur, ca să mă protejeze.

— Trebuie să merg după ajutor, am spus, atingându-i obrazul stâng, care nu era ars. Crezi că…

— Îmi pare rău. Avea vocea răguşită. Îmi pare atât de rău.

Am clătinat din cap, dorindu-mi să îl ating, dar temându-mă că îi voi face rău.

— Pentru ce? Ai…

— Pentru Misha, a gemut el, cu ochii mijind. Îmi pare atât de rău.

Dacă crezusem că inima nu mi se mai putea frânge, greşisem. S-a despicat iar. Am clipit, ca să-mi opresc lacrimile.

— Nu, am şoptit, dându-i uşor la o parte părul de pe faţă. Nu te scuza pentru el.

— Ştiu… I s-a încordat faţa. Ştiu cât a… însemnat pentru tine, şi tu… n-ar fi trebuit să faci asta.

M-am luptat cu lacrimile.

— Mulţumesc.

— Te-a… rănit.

— O să fiu bine. Eu da, dar, Zayne… Crezi că te poţi ridica? Sau măcar transforma?

— Nu cred, mi-a spus. Era foarte rău. Dacă s-ar fi putut transforma, i s-ar fi activat abilităţile de vindecare, dar dacă rămânea în formă umană, starea i s-ar fi înrăutăţit, până când…

Am îndepărtat gândul acela.

— Nu te las să mori, Zayne. Mă enervezi prea mult ca să te las.

A scos un hohot de râs îndurerat.

— Nu are… rost.

— Ba da, i-am zis. Trebuie să te transformi.

— Tu trebuie… să pleci înainte să apară… alţi demoni, a zis. Sângerezi peste tot. Simt mirosul… de îngheţată.

— Nu te las, Zayne. Trebuie să te concentrezi şi să te transformi. Dacă nu… o să mori virgin, Zayne. Vrei să mori virgin?

Hohotul de râs i s-a stins într-un sunet înecat, care mi-a făcut inima să plonjeze în gol.

— Nu pot să cred c-ai spus aşa ceva.

— Nici eu. Dar, serios, Zayne. Te rog. Doamne, te rog, nu fă asta. Am… *Te plac*. Era posibil să fie mai mult. Era posibil să mă îndrăgostesc de el. Nu-l puteam pierde. Nu acum. Niciodată. Îmi placi mult, Zayne.

— Cred că… a fost evident, acum câteva… nopţi.

În ciuda a tot ce se întâmplase şi a tot ce se mai putea întâmpla, m-am înroşit şi i-am luat mâna, simţind acel şoc care însoţea mereu contactul direct cu el.

— Am nevoie de tine, Zayne. Nu te las să mori. Te vei transforma, şi apoi o să plecăm…

Atunci am simţit respiraţia fierbinte din ceafă. Fiecare muşchi al corpului mi s-a încordat şi m-am răsucit din talie, gata să distrug pe oricine sau orice…

Din fum şi foc a luat fiinţă o siluetă. Doar când a ajuns la câţiva metri de mine mi-am dat seama că era Roth.

M-am relaxat.

Puţin.

— La naiba! a mormăit Roth, mergând direct spre Zayne. A căzut în genunchi lângă el şi a dat să-l atingă, dar s-a oprit, cu mâinile în aer. Am venit cât de repede am putut, numai că…

— E grav rănit. Trebuie să-l ducem de aici şi să-l ajutăm.

Roth m-a privit cu ochii lui de ambră luminoşi, şi privirea lui mi-a golit aerul din plămâni. Tot ce nu îndrăznea să spună se citea în expresia lui îndurerată. Toate lucrurile de care mă temeam erau acolo.

Prea târziu.

Asta-mi spunea privirea lui Roth.

Era prea târziu.

— Nu, am şoptit.

Roth a dat să vorbească.

Dar ceva s-a întâmplat.

A început ca o fulgerare de lumină care arăta de parcă licuricii ar fi invadat curtea. Mi s-a făcut pielea de găină, iar Zayne a ridicat capul. Am privit în jur, văzând mii de luminiţe sclipitoare, de parcă ar fi coborât stelele de pe cer. Focurile din jurul nostru s-au stins.

Am simţit o teamă explozivă. Nu pentru mine. Nici pentru Zayne. Ci pentru Prinţul Moştenitor, care nu se purta deloc demonic, care o iubea pe Layla şi care se întorsese pentru Zayne.

Capul mi s-a răsucit spre locul unde Roth se ghemuise lângă Zayne, ai cărui ochi erau din nou închişi.

— Trebuie să pleci, am zis. Acum.

Roth se uita la luminiţe, cu ochii mari.

— Este…?

— Da. Mi s-a uscat gura. Dacă rămâi, te ucide. Ştii asta, nu? Nu poţi să-l dovedeşti. Nimeni nu poate.

Trebuie să pleci. O să fim bine. Dar tu, nu.

Pentru o clipă, am crezut că Roth o să mă contrazică şi o să spună ceva arogant, dar instinctul de conservare a triumfat. A părut să ştie că nu era cineva din grupul Alfa pe care animalul lui fermecat l-ar fi putut înghiţi întreg. Ce venea spre noi însemna moarte pentru el. S-a uitat la mine, apoi la Zayne.

— Nu muri, a mârâit el. Ai supăra-o pe Layla.

Apoi a dispărut, mişcându-se prea repede ca să-l pot vedea. Am răsuflat şi suspinat în acelaşi timp şi m-am concentrat asupra luminiţelor care sclipeau.

— Văd… chiar văd aşa ceva? a întrebat Zayne, şi nici măcar nu ştiam dacă îşi dăduse seama că fusese şi Roth acolo.

— Da.

L-am strâns mai tare de mână. O lumină albă, orbitoare, s-a revărsat în curte, picurând din copacii arşi şi curgând pe zidurile casei. Era atât de puternică, încât m-au înţepat ochii şi mi-am ferit privirea.

Ştiam cine era.

Ştiam cine venea.

Zayne a încercat să se ridice, aruncându-şi un braţ pe după umerii mei şi mutându-şi trupul mare, ca să fiu parţial apărată. Chiar şi în halul acela, încerca să mă protejeze, şi am încercat să îi spun că e totul în regulă, însă atunci au răsunat trompetele, zgâlţâind pereţii şi timpanele noastre. Mi-am dus mâinile la urechi, când au mai răsunat o dată. După ce s-au oprit şi lumina s-a retras, Zayne privea spre mijlocul curţii, cu spinarea rigidă.

— Sfinte…! a dat să spună.

Am ridicat capul, mi-am lăsat mâinile în jos şi m-am uitat în direcţia în care privea Zayne.

Era în centrul aleii, cu picioarele lungi şi depărtate

îmbrăcate în piele, cu abdomenul şi pieptul apărate de o platoşă aurie, de luptă. Avea braţele goale, iar pielea lui emana o strălucire care făcea dificilă estimarea nuanţei sale real. Avea părul deschis la culoare, până la umeri, şi, din câte-mi dădeam seama, nu părea mai în vârstă decât Nicolai, deşi eu ştiam că nu avea vârstă.

Aerul s-a mişcat când şi-a ridicat aripile albe, cu pene, care se întindeau fiecare pe cel puţin trei metri în spatele lui.

Arhanghelul Mihail, tatăl meu, ştia să-şi facă intrarea.

— Ce păcat! a comentat el, privind la ce mai rămăsese din Misha.

Am tresărit.

S-a apropiat de noi, iar pământul s-a cutremurat sub greutatea lui. Mi-am dat seama imediat de ce era aici.

Groaza mi-a cuprins stomacul, şi m-am interpus în faţa lui Zayne.

— Nu, i-am zis tatei. Nu-l obliga să facă asta.

Tata s-a oprit.

Am înghiţit în sec când i-am citit pe chip şocul produs de faptul că îndrăzneam să îl opresc.

— Ai văzut ce s-a întâmplat când ai forţat legătura cealaltă. Te rog nu-i fă asta şi lui Zayne. Te rog nu-l obliga să accepte legătura.

— Ce? Zayne se întinsese pe o parte.

— Te va obliga să devii Protectorul meu, aşa cum a făcut cu Misha, am spus. Nu permit. Nu te las…

— Termină cu prostiile! m-a întrerupt tata, cu ochii pulsând. Presupui prea multe.

— Nu presupun…

— Presupui prin simplul fapt că vorbeşti, m-a

întrerupt el, din nou. S-a concentrat asupra lui Zayne. Tu nu mă impresionezi.

— Bine de ştiut. Zayne a gemut, forţându-se să stea în şezut. M-am împins în spate, să-i susţin greutatea.

Tata a mârâit mai departe.

— Încrederea ta în demoni mă tulbură enorm.

— Cred şi eu, a răspuns Zayne. Dar… ţinând cont de…

— Dar iată-ne acolo unde ar fi trebuit să fim. Acum zece ani s-a făcut o greşeală. Nu se va mai repeta.

— Greşeală? Imediat mi-am amintit ce spuseseră Thierry şi Matthew şi ce auzise Alună. Vorbiseră despre o greşeală. De acelaşi lucru pomenise şi mama, după spusele lui Misha. Ce greşeală?

N-am crezut că tata îmi va răspunde, dar a zis:

— Protectorii sunt predestinaţi la naştere, legaţi de cel de care trebuie să fie răspunzători, încă înainte de a-l cunoaşte. Ei au crezut că era Misha, fiindcă te-ai ataşat repede de el. Au greşit.

— Ei?

— Cei care au avut grijă de tine. Thierry. Matthew. S-a întors spre Zayne. Tatăl tău.

— Tata? s-a mirat Zayne.

— Tatăl tău trebuia să o aducă *pe ea*, a zis el, arătând cu bărbia spre mine. Nu pe fata aceea jumătate demon.

Am rămas cu gura căscată.

Zayne a clătinat din cap, gemând.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Adică, înţeleg. Spui că n-ar fi trebuit să fiu conectată cu Misha. Atunci de ce? De ce n-ai intervenit? Ar fi trebuit…

— Nu era treaba mea să intervin şi nici a ta să

judeci ce-ar fi trebuit sau nu să fac, a zis el. Nu mi-am dat seama că se făcuse o greşeală decât după aceea. Am decis să văd ce se va întâmpla.

— Ai… decis să vezi ce se va întâmpla?

— Probabil că a făcut parte din marele plan, a răspuns el, apoi a ridicat din umeri, de parcă nu era mare lucru.

Nu eram în stare decât să mă uit lung la el. Nu îi păsa.

Nu îi păsa că Misha nu trebuia să fie legat de mine, sau că acum era mort. Nu îi păsa.

De ce eram surprinsă? Îngerii nu aveau emoţii. Nici măcar suflet nu aveau – nu ca oamenii.

— Gardiene, accepţi această legătură, renunţând la toate celelalte şi la îndatoririle tale, pentru a deveni Protectorul ei până când moartea vă va separa?

— Da, a gemut Zayne. Da, vreau să devin Protectorul ei.

Se întâmpla mult prea repede.

— Zayne…

— Atunci, aşa să fie. Tata şi-a pus mâna pe o parte a feţei distruse a lui Zayne, făcându-l să icnească de durere. Şi-a pus cealaltă mână pe a mea, şi atunci am simţit.

Căldura i s-a degajat prin palmă, în mine şi din mine, curgând prin arhanghel şi în Zayne. *Harul* l-a umplut, trupul i s-a arcuit, irevocabil conectat cu mine. Zayne a fost scăldat de lumina divină. Abia dacă puteam respira, simţind căldura din piept, care înlocuia legătura avută cândva cu Misha şi ştergea pustietatea resimţită de pierderea lui.

Durerea trădării lui Misha era încă prezentă, dar… Zayne era şi el prezent. Îl simţeam adânc în mine, înrădăcinându-se. Esenţa lui devenea parte dintr-a

mea.

Apoi am simţit mai mult.

Două pulsuri, nu unul. Al meu. Al lui. Împreună. Aşa ceva nu simţisem cu Misha.

Când lumina s-a retras, Zayne zăcea făcut grămadă, cu mâinile înfipte în ţărână şi cu pielea vindecată.

Am ştiut că va fi bine. A fost mai mult decât puteam duce, şi am început să tremur iar.

Tata s-a aplecat să îi şoptească lui Zayne ceva la ureche. N-am auzit ce, însă orice-ar fi fost l-a făcut pe Zayne să se uite cu ochi măriţi la mine. O privire plină de înţelegere absolută i-a acaparat expresia feţei. Nu am apucat să îl întreb ce-i spusese.

— Ridică-te! Mihail şi-a luat mâinile de pe noi. Ce a început cu un mileniu în urmă bate acum la uşă. A ajuns Mesagerul. Vocea i-a devenit profundă, bubuind precum tunetul, iar cuvintele rostite m-au înfiorat până în măduva oaselor. Sfârşitul este aproape. Opriţi-l, sau aici se va încheia povestea omenirii.

36

— Trin.

Atingerea uşoară a vârfurilor degetelor pe obraz m-a trezit. Am clipit şi am deschis ochii, pierzându-mă în ochii de un albastru şters ai lui Zayne, umbriţi de gene dese. Pielea lui aurie era perfectă – nici măcar o urmă de roz nu rămăsese, după ce fusese ars. Nici nu-ţi dădeai seama c-ar fi fost rănit. Noaptea trecută aproape că nu existase. Nu merseserăm acasă la senator, unde ne încolţise o hoardă de demoni. Misha nu apăruse, iar eu… nu fusesem nevoită să îl ucid. Părea doar un coşmar, unul foarte rău, care ne bântuia

şi ziua, ieşind la suprafaţă când te aşteptai mai puţin.

Dar în pieptul meu se cuibărise căldura, o minge de lumină lângă inima mea, care bătea în acelaşi ritm cu a lui Zayne.

Noaptea trecută *se întâmplase totul*, iar Zayne era acum… Protectorul.

În cei zece ani în care fusesem legată de Misha, nu simţisem niciodată ce simţeam acum. Cu Misha, fusese o conexiune, dar cu Zayne era ca şi cum o parte din el exista în mine.

Şi era straniu.

Icnind, m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am scos picioarele de sub o cuvertură cu model curcubeu, cu care nu mă învelisem eu. Mi-a căzut părul pe faţă în timp ce îmi roteam privirea prin camera necunoscută. Era mică, ovală, şi vizavi de canapeaua pe care aţipisem se aflau nişte ţarcuri de joacă. Mă aflam în tabăra din D.C. Ajunsesem aici noaptea trecută, după tot ce se întâmplase, iar Zayne se întâlnise cu Nicolai şi cu restul. Eu îi sunasem pe Thierry şi pe Jada, şi, cumva, dădusem de cămăruţa asta, în timp ce Zayne rămăsese să povestească clanului ce se petrecuse: ce făcuse Misha, ce sugerase că ar urma şi ce ne avertizase tata.

N-aş fi vrut să fiu acolo pentru o recapitulare episodică a evenimentelor deja trăite, căci aveam alte probleme mai importante. Cum ar fi să sun acasă.

Să le povestesc Jadei, lui Thierry şi lui Matthew prin ce trecusem a fost unul dintre cele mai dificile momente din viaţa mea. Jada şi Matthew vărsaseră lacrimi, iar Thierry se retrăsese într-o tăcere împietrită, despre care ştiam că venea dintr-un şoc imens şi din sentimentul de vinovăţie, pentru că, la fel ca mine, nu îi venea să creadă şi nu putea înţelege cum de nu

văzuse semnele. Apelul se încheiase cu Matthew promiţând că vine încoace şi cu mine spunând că voi veni acasă în vizită cât de curând posibil.

Nu ştiam cum de aţipisem, dar, după ce-mi folosisem *harul* de două ori, nu trebuia să fiu surprinsă, deşi rănile mi se vindecaseră imediat ce tata îl oblojise pe Zayne.

— Eşti bine? a întrebat Zayne, ridicând mâna foarte lent. Mi-au atins cu vârful degetelor obrazul, dându-mi părul pe spate. Dormi de câteva ore. Am trecut de câteva ori să văd ce faci.

Aşa se explica şi cum apăruse cuvertura. Mi-am pus mâinile pe pernuţele de lângă mine. Am dat din cap, în semn de încuviinţare, chiar dacă nu eram sigură ce simţeam.

— Ai veşti de la Roth şi de la Layla? am întrebat.

A dat din cap aprobator.

— Amândoi sunt bine. Roth mi-a spus că l-ai făcut să se retragă înainte să apară… tatăl tău.

— Mda.

A urmat o scurtă tăcere.

— Layla este bine. Se odihneşte. Datorită ţie. Probabil i-ai salvat viaţa.

— Nu ştiu ce să zic.

— Trin, Layla zice că, dacă n-ai fi…

— Mă bucur că este bine, am spus, apoi am simţit frustrarea, ca un praf de piper pe limbă. Nu eram eu, ci Zayne. Eşti frustrat, am adăugat.

— Păi, simt multe lucruri acum. Frustrarea este unul dintre ele.

— Îmi dau seama. Simt că eşti frustrat, i-am spus. Tu simţi? Ce simt eu?

Zayne s-a aşezat lângă mine, şi, când am ridicat privirea, părul lui blond era un amestec de bucle

încâlcite. A lăsat privirea în jos, apoi m-a luat de mână, fără nicio vorbă. Şi-a dus-o la piept, lângă inimă. Mi s-a pus un nod în gât. Ştia la ce mă refeream.

— Da, simt, a spus, cu mâna lipită de pieptul lui. Te simt, dar mi-a părut familiară din clipa în care ne-am întâlnit. De parcă te-aş fi cunoscut dintotdeauna. Am vorbit despre asta, dar am crezut… că era doar o ciudăţenie. Am pus-o pe seama imaginaţiei noastre bogate, atunci, însă mă treceau fiori de fiecare dată când ne atingeam.

— Şi pe mine. M-am sprijinit de el. Cu Misha nu era aşa. Îl simţeam, da. Ştiam că eram conectaţi, dar era mai degrabă o legătură mentală. Nu fizică. Nu aşa.

Zayne a umplut cu mâinile noastre unite spaţiul dintre mine şi el.

— Poate… aşa ne-a fost scris.

Am închis ochii. Ne-a fost scris. El şi eu. Protector şi Legitim-Născută.

— Doamne! A scos un hohot de râs. Dacă este adevărat ce-a zis tatăl tău, şi, fiind Arhanghelul Mihail, bănuiesc că este… atunci tata trebuia să te aducă pe tine aici, nu pe…

Nu pe Layla.

Înghiţind în sec, am scuturat uşor din cap şi am deschis ochii.

— Nu înţeleg, şi gata. Nu înţeleg cum de s-a întâmplat, sau de ce.

— Ei bine, poate vom primi nişte răspunsuri în curând, a zis el. Am venit să te trezesc fiindcă a ajuns Matthew. Acum este cu Nicolai. Eşti pregătită să-l vezi?

Nu tocmai, dar am încuviinţat. Zayne s-a ridicat şi m-a luat cu el.

În clipa în care l-am văzut pe Matthew, m-am simţit

iar ca la zece ani, şi singurul lucru care mă putea binedispune mai tare era o îmbrăţişare.

Am dat drumul mâinii lui Zayne şi nu mi-a păsat cine mai era cu noi în cameră. Am alergat spre el de parcă ar fi ţinut în mână un platou cu brioşe. M-am aruncat în braţele lui, şi, când m-a prins şi am inspirat adânc, mirosea a… *acasă*.

— Fata mea, a zis el, ridicându-mă o secundă de la pământ. Îmi pare atât de rău.

Mi-am înfipt degetele în spatele cămăşii lui, ţinându-l strâns, pentru că Matthew însemna… *înainte*, pentru mine. Înainte să vin aici cu Zayne. Înainte să facă Misha ce făcuse. Nu-mi venea să-i dau drumul, aşa că am rămas acolo o veşnicie.

Matthew a trebuit să-mi desfacă braţele din jurul lui, de parcă eram o caracatiţă. Când m-a condus spre un scaun, am văzut că Nicolai se afla în spatele biroului, în timp ce Zayne stătea chiar lângă mine, ca o santinelă.

De parcă fusese dintotdeauna acolo.

Matthew s-a aşezat vizavi de mine, şi m-am uitat la el. Avea cearcăne sub ochii umflaţi şi riduri în colţurile gurii. A dat să spună ceva.

— A fost o greşeală, am zis. Aşa a spus tata. Că trebuia să am o conexiune cu Zayne.

— N-am ştiut, Trin. Am crezut că trebuie să procedăm. S-a uitat la Nicolai, apoi la Zayne. Mama ta trebuia să te aducă aici, la Abbot. Aşa ne-a zis, şi până în ziua de azi nici Thierry şi nici eu n-avem idee de ce nu a făcut-o. Poate s-a simţit mai în siguranţă cu Thierry, cu mine… iar tu te înţelegeai atât de bine cu… cu Misha. Am crezut că era el. Am început să vă antrenăm împreună, şi aţi fost conectaţi. Nu ne-am gândit, până când n-a apărut el.

Am privit spre Zayne. Faţa lui era stoică, însă îi simţeam confuzia amestecându-se cu a mea.

— Voi doi păreaţi să vă găsiţi unul pe altul imediat. Ai fost acolo să-l vezi sosind, iar el… a ştiut că erai în salon, când niciunul dintre noi nu avea idee. Te-a găsit în noaptea în care ai fost rănită. Ştia, pe când Misha nu.

— Aşa este, a spus Nicolai. Se uita la Zayne. Stăteam amândoi de vorbă şi, dintr-odată, ai devenit agitat. Ai spus că ai nevoie de aer. Abia ce ieşiserăm din sală de câteva minute, când am dat peste ea.

Zayne a încuviinţat încet şi m-a privit.

— N-am ştiut că era rănită. Aveam pur şi simplu nevoie să ies şi să merg.

— Protectorii sunt aleşi la naştere. Aşa ni se spune, şi pare adevărat. Un zâmbet şters a licărit şi s-a stins când Matthew şi-a trecut palma peste faţă. Atunci ne-am dat seama că erai tu. Nu ştiam ce să facem, iar tatăl tău…

— Nu ne-a explicat nimic. A lăsat totul la voia întâmplării. Misha nu era o persoană rea. Ştiu că nu era. Trebuie să ştii şi tu asta, Matthew. Era bun, normal, şi…

— Şi nu trebuia să fie Protectorul tău. Am greşit, Trinity, iar greşelile… A clătinat din cap. Tot nu înţeleg cum de s-a ajuns aici. Poate că legătura l-a zăpăcit şi l-a făcut mai vulnerabil în faţa influenţei lui Bael. Poate că din cauza asta a ajuns să simtă şi să gândească aşa. Matthew a plecat capul. E singurul lucru care are sens.

Poate că da.

Poate că Matthew avea dreptate, şi legătura, forţată asupra Gardianului nepotrivit, îl otrăvise. Dar eu nu eram aşa de sigură. Spusese că a sosit Mesagerul, la fel ca tata.

Matthew ştia asta. La fel şi Nicolai. Le spusesem lui Matthew şi lui Thierry la telefon. Le venea mai uşor să creadă că legătura fusese de vină. Voiam şi eu să cred asta, pentru că, dacă fusese vorba despre Misha de la început, nu eram sigură cum puteam procesa întreaga poveste.

Cum aş fi putut trece peste toate?

Mă plimbam prin pădurea necunoscută, în amurg, urmărind cărarea bătătorită. Nu aveam idee încotro mergeam, dar m-am gândit că Zayne mă va găsi, după ce se încheia misiunea în interiorul taberei.

Matthew era încă acolo şi discutau despre ce găsisem acasă la senator – o casă despre care tocmai aflasem că arsese până în temelii, de dimineaţă. La ştiri se vorbea numai despre asta, iar oamenii spuneam cât de norocos fusese senatorul pentru că se afla în Tennessee, statul lui de baştină, în timpul a ceea ce se credea că ar fi fost un incendiu cauzat de o defecţiunea la reţeaua de electricitate.

Evident, senatorul era un tip rău, şi trebuia să aflăm exact cum era conectat cu Bael şi ce plănuia cu acea şcoală. Ar fi trebuit să fiu acolo, cu ei, însă nu mai rezistasem. Încercam să nu mă gândesc prea mult la cele întâmplate. Chiar încercam. Mă stresam, îmi aminteam de fiecare zi petrecută în compania lui Misha, şi îmi dădeam seama că existaseră semne ale nemulţumirii lui – dar să se ajungă până aici? Nemulţumirea îl făcuse vulnerabil, pentru că sigur fusese manipulat.

Misha însemnase enorm pentru mine, şi nici măcar nu-l cunoscusem cu adevărat, lucru care mi se părea mai greu de acceptat decât însăşi trădarea. Dar tot nu plânsesem, şi nu înţelegeam…

M-am împiedicat de un buştean căzut, reuşind să

nu cad.

Oftând, am mers mai departe, până ce pădurea a devenit tot mai deasă. Au apărut licuricii, scânteind în beznă. Misha le spunea gâze electrice. Când eram mai mici, îi prindeam în căuşul palmelor şi alergam unul după altul.

Am simţit un junghi în piept când am ocolit un copac gros şi am dat peste… o căsuţă?

Da. Exact asta era.

O căsuţă în copac, cu o punte de observaţie imensă. Am privit peste umăr, în direcţia clădirii principale. Eram încă pe terenul lor. Cu siguranţă căsuţa fusese construită cândva pentru Zayne. Pentru Zayne şi Layla.

Junghiul s-a intensificat, pentru că îl plăceam pe Zayne, iar dacă lucrurile fuseseră complicate înainte, acum erau un adevărat haos, pentru că Protectorii şi Legitim-Născuţii…

Cu siguranţă, *nu*.

Atunci am simţit arsura din gât şi din spatele ochilor. Mi-am plesnit faţa cu palmele şi am inspirat adânc, de câteva ori, însă emoţiile amestecate din pieptul meu au crescut tot mai mult şi mai mult, umflate parcă de aer, până când nu le-am mai putut reţine. Nu le-am mai putut împinge nicăieri. Sfâşiau, rupeau şi ieşeau la suprafaţă.

Palmele mi s-au umezit. Obrajii îmi erau uzi, şi, când am deschis gura, strigătul pe care l-am slobozit era făcut din furie, din durere şi din regrete. Păsările din copacii din jur au zburat, speriate. Am încetat doar când n-am mai avut glas şi gâtul a început să mă usture. Am mai făcut un pas şi atât. M-am trântit în iarba moale de sub platforma căsuţei, acoperindu-mi faţa cu mâinile. M-am întins pe o parte, trăgându-mi

genunchii la piept.

O voiam pe mama. Tânjeam după îmbrăţişarea ei, mai mult decât oricând, şi îmi era dor de Misha. Doamne, ce dor îmi era de el, de acel Misha pe care-l ştiam şi îl iubeam, nu pe cel care mă ura. Şi pe care fusesem nevoită să-l *ucid*.

Voiam să mă întorc în timp şi să-i dovedesc, iar şi iar, că era special şi important pentru mine. Mi-era ciudă. Mi-era ciudă, fiindcă nu eram eu vinovată. Nu eu îl făcusem aşa. Nu eu îl transformasem. Nu era vina mea.

Şi totuşi, parcă era, aşa că am urlat iar, fără să pot scoate, însă, vreun sunet, chiar dacă mi-aş fi sfâşiat gâtul, pentru că nu plângeam doar pentru Misha.

Plângeam pentru mama, dând frâu liber durerii care creştea în mine deja de peste un an, durerii şi furiei generate de pierderea ei – mai ales acum, când ştiam că Misha fusese cel vinovat. Fusese el, mereu, şi îmi doream să-l urăsc. Îl uram, dar voiam să-l urăsc mai mult, fiindcă în felul ăsta poate nu mai durea atât de tare.

Nu am simţit legătura încingându-mi pieptul. Eram atât de prinsă în vârtejul de emoţii, că am perceput prezenţa lui Zayne abia când s-a aşezat lângă mine pe vine, m-a ridicat şi m-a luat în poala lui, cuprinzându-mă de după umeri cu braţele lui puternice.

Durerea şi suferinţa s-au scurs din mine în suspine spasmodice, urâte, care dureau tare. Durerea mă cuprindea cu totul, şi nu credeam că se va opri vreodată. Dar Zayne m-a ţinut strâns, atât de strâns, încât şi fără noua legătură care-i comunica tot ce simţeam, ar fi ştiut.

M-a ţinut, cu un braţ în jurul meu şi cu celălalt mângâindu-mi spatele, încetişor, liniştitor. Într-un

târziu, tremurul s-a oprit şi lacrimile mi-au secat.

Nu ştiam cât timp trecuse, dar când s-a terminat totul, mă dureau tâmplele şi mă ustura gâtul.

Şi nu doar că îi rupsesem tricoul lui Zayne, trăgând de el, dar îl şi scăldasem în lacrimi.

Je-naaant.

Desprinzându-mi degetele de pe material, m-am tras înapoi. Zayne nu mi-a dat drumul.

— Îmi pare rău.

— Nu te mai scuza, a spus el. M-am bucurat că era prea întuneric ca să îi pot vedea chipul, dar i-am simţit mâna pe gât. S-a mişcat încet, atingându-mi obrazul şi prinzându-mi părul meu încâlcit, ca să mi-l îndepărteze de pe faţă. Te simţi mai bine?

— Nu, am mormăit. Da.

— Care dintre ele?

— Nu ştiu. Am respirat de câteva ori. Mă simt mai bine. Ăsta e răspunsul corect.

— Nu-mi pasă de răspunsul corect, Trin. Vreau adevărul.

— Simţeam că… mă sufoc, dar acum nu mă mai sufoc.

— Atunci, e un punct de plecare.

Au mai trecut câteva minute, în care Zayne a continuat să mă ţină în braţe, cu o mână lipită de ceafa mea şi cu degetul lui mare alunecând în sus şi în jos de-a lungul pometelui.

— Am fost egoistă. Avea dreptate cu multe lucruri. Mereu a fost vorba despre mine. M-am gândit mereu doar la mine şi…

— N-ai fost egoistă. El a fost. Egoist şi probabil complet paralel cu realitatea. Ce-a făcut este din vina lui, a lui şi numai a lui.

— Vreau să-l urăsc, Zayne. O parte din mine îl

urăşte deja, dar…

— Da, ştiu. Te înţeleg. Chiar te-nţeleg. A trecut o clipă, apoi i-am simţit buzele calde pe frunte. O să fii bine.

Da.

Ştiam asta.

Aveam să fiu bine.

Urma să doară, şi să mă bântuie ca o stafie, dar… aveam să fiu bine.

Trebuia să iau distanţă de Zayne, înainte să fac vreun gest necugetat, care să aibă consecinţe.

M-am mutat din poala lui în iarba de lângă el. Ni s-au atins coapsele. Şi braţele. Nu m-am îndepărtat. Trebuia să fiu suficient de aproape încât să ne atingem, şi nu ştiam dacă de vină era legătura sau eu.

Zayne şi-a dres glasul.

— Am plecat când…

— Când m-ai simţit?

— Da.

— Legătura asta va fi un… inconvenient.

— Nu în momentul ăsta, a răspuns el. Aveai nevoie de mine. Trebuia să fiu aici.

Cuvintele lui mi-au pătruns în suflet, chiar dacă trebuia să fiu mai înţeleaptă, pentru că se datorau legăturii dintre noi, şi nu izvorau din inima lui. Eram conştientă, şi totuşi îmi pătrundeau în muşchi şi în piele.

— Ce-au zis? am întrebat, concentrându-mă asupra lucrurilor importante. Asupra conversaţiilor la care nu dorisem să particip. Despre Mesager?

Zayne s-a sprijinit de trunchiul copacului.

— Sunt îngrijoraţi. Orice ar fi, se preocupă de ceva vreme, iar dacă Misha a fost implicat înseamnă că te vrea şi încă e prin zonă.

— Nu cred că este un demon.

— Nici eu, a zis el. Nicolai la fel.

Asta ne lăsa cu marea întrebare: ce putea fi?

— Ştii ce? am zis, obosită. Tata ne-ar fi putut spune. Ne-ar fi putut călăuzi. Ne-ar fi putut da un indiciu, orice.

Zayne a tăcut o clipă, şi mi-am amintit că-l văzusem pe tata şoptindu-i ceva la ureche. Mi-am întors capul spre el şi mi-am dat seama că gurile noastre erau la câţiva centimetri distanţă.

— Ţi-a spus ceva?

— Nu despre Mesager. O să ne descurcăm, Trin. Trebuie doar să împiedicăm apocalipsa, iar de restul ne vom ocupa pe parcurs.

— Nu-i mare lucru.

A chicotit, şi buzele mi s-au arcuit când l-am auzit.

— Deloc.

Am tăcut amândoi, chiar dacă rămăseseră multe de spus, dar am simţit prin prisma legăturii ceea ce nu fusese rostit. Ceea ce clocotea în mine şi în el. Era acolo. Dorinţă. Nevoie. *Dor*.

Tânjeam după mai mult. Era acolo, chiar dacă nu ştiam sigur ce însemna, chiar dacă inima lui îi aparţinea încă alteia, poate, şi chiar dacă acum era Protectorul meu.

— Trin?

— Da?

— Ştiu că avem de împiedicat sfârşitul lumii, dar mă gândeam la ceva.

— Dumnezeu ştie ce-o mai fi de data asta!

A chicotit iar, şi eu am zâmbit, ştiind că mă vedea.

— Ai spus că-ţi plac acoperişurile, pentru că eşti aproape de stele şi de senzaţia de zbor. Ai spus că eşti invidioasă pe cei care pot zbura.

— Aşa am spus, adevărat.

— Vrei să zbori?

M-am răsucit spre el, chiar dacă nu-l vedeam. M-am oprit cu mâinile pe genunchii lui.

— Sugerezi ce cred eu?

— Vrei să vezi stelele? a întrebat Zayne, iar eu am încuviinţat cu emfază, ştiind la ce se referea. M-a luat de mână, şi l-am strâns cu putere, aşa cum făcusem când părăsiserăm tabăra. L-am simţit transformându-se. Pielea i se întărea. Atunci, ţine-te bine, Trin! Te duc cât de aproape pot.

Mulţumiri

Să scriu *Furie şi furtună* a fost dificil. Nu pentru că este un subsidiar al unei serii pe care nu o mai revăzusem de ceva vreme, deşi nici din punctul acesta de vedere nu mi se pare uşor. Nici pentru că lărgeam graniţele lumii, oarecum prin rescrierea ei. Motivul îl constituie boala lui Trinity, care suferă de aceeaşi maladie progresivă ca mine. Retinopatia pigmentară face parte dintr-un grup de maladii mai degrabă genetice, care implică distrugerea şi moartea celulelor retinei. Aproximativ 200 000 de oameni suferă de ea. Este o maladie progresivă care duce la limitarea vederii (vedere de tip tunel) sau la pierderea ei. Nu există nici leac, nici tratament. Dacă primeşti acest diagnostic, ţi se va spune la ce să te aştepţi. Şi anume că vederea ta va continua să slăbească până când nu va mai rămâne decât un vârf de ac – sau nimic. Nu vei şti când se va întâmpla, cât va dura sau când îţi vei pierde capacitatea de a vedea, dar vei şti că se va întâmpla. Este cumplit. Nu vă mint. Când am primit diagnosticul, pe la treizeci de ani, l-am ignorat, la

început. L-am ignorat ani de zile, până când medicul meu de la Wilmer Eye Institute m-a întrebat: „Poţi vedea stelele noaptea?”. Ştiţi ce? N-am putut răspunde. Nu-mi aminteam ultima oară când mă oprisem să privesc stelele, şi atunci am coborât cu picioarele pe pământ. Pentru că, într-o noapte, când aveam să privesc cerul, tot ce urma să văd avea să fie întuneric. Şi pentru că nu-mi aminteam când văzusem stelele ultima oară. Nu voiam să fie aşa. Negarea e la fel de rea ca regretul. Trebuia să mă confrunt cu realitatea, să accept ce mi se întâmpla şi să mă adaptez. Voiam ca oamenii să ştie despre RP.

Ca în cazul lui Trinity, RP nu mă defineşte. Este doar o parte din mine, şi, prin ea, am vrut să ajut oamenii să afle despre maladii precum retinopatia pigmentară. Maladii tăcute, nu întotdeauna vizibile. Când oamenii interacţionează cu mine, nu îşi dau seama că abia îi văd. Când cer ajutorul străinilor, sunt de obicei refuzată, pentru că nu pare nimic în neregulă cu mine. Sper că, după ce află despre RP, oamenii vor deveni mai empatici faţă de tot ce există între vedere şi lipsa ei. Poate, cândva, într-o zi, se va descoperi şi un leac.

Vreau să mulţumesc agentei mele, Kevan Lyon, agentei care mi-a concesionat drepturile de autor, Taryn Fagerness, Tashyei Wilson şi întregii echipe de la Inkyard Press, editoarei mele, Kristin Dwyer. Lui Margo Lipschultz, asistentei şi prietenei mele, Stephanie Brown, lui Stacey Morgan (care mi-a spus că prima versiune a cărţii era nasoală, şi avea dreptate!). Lui: Andrea Joan, Vilma Gonzalez, Jen Fisher, Lesa şi Andrew Leighty. Următorii oameni sunt mereu o inspiraţie pentru mine, din multe puncte de vedere: Sarah J. Mass, Jay Crownover, Cora Carmack, KA

Tucker, Kristen Ashley, JR Ward şi atâţia alţii.

Mulţumesc, Liz Berry şi Jillian Stein, pentru că v-aţi asigurat că voi vedea mereu stelele.

Mulţumiri speciale tuturor JLAnderilor mei şi celor care scriu recenzii, şi ţie, cititorule sau cititoareo. Cartea nu ar fi existat fără voi – vă datorez totul.

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU TRINITY MARROW, O TÂNĂRĂ CU UN SECRET EXPLOZIV

Deși e pe cale să-și piardă vederea, Trinity Marrow, în vârstă de optsprezece ani, are capacitatea de a vedea și de a comunica cu spiritele. Harul ei este unic, parte dintr-un secret atât de primejdios, încât o constrânge să trăiască ascunsă într-un complex rezidențial izolat și fortificat, apărat strașnic de Gardieni – gargui cu înfățișări multiple, responsabili cu apărarea omenirii (și a ei) împotriva demonilor.

Când Gardieni dintr-un alt clan îi aduc vești tulburătoare, universul protector al lui Trinity se prăbușește. Și pentru ca lucrurile să devină și mai complicate, unul dintre ei este cea mai enervantă și fermecătoare persoană întâlnită vreodată. Zayne are și el secrete care îi pot da lui Trinity viața peste cap... dar când demonii pătrund în comunitate și adevărata natură a lui Trinity iese la iveală, colaborarea dintre ei devine unica alternativă posibilă. Pentru a-și salva familia și, poate, chiar lumea întreagă, ea trebuie să învețe să aibă încredere în Zayne...

„Ca de obicei, Armentrout excelează în crearea unei lumi paranormale credibile, accesibile și încântătoare." – *Booklist*

„Personajele lui Jennifer L. Armentrout îți acaparează inima și nu-i mai dau drumul. Fiecare pagină m-a făcut să-mi doresc să citesc mai mult."
Brigid Kemmerer autoarea bestsellerului *Curse So Dark and Lonely*

„Acțiunea și suspansul cresc cu fiecare capitol, oferind o lectură cu adevărat captivantă. Cititorii vor aștepta cu nerăbdare continuarea..."
School Library Journal

ROMAN PUBLICAT ÎN 11 ȚĂRI

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-6190-6

e Book disponibil